

Giới thiệu Hai Kiếp Làm Sủng Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Editor: Junenar

Số chương: 89

Thời điểm kiếp trước, Hoàng thượng độc sủng Tề quý phi khiến lục cung ghen tỵ. Sau khi bị bỏ làm dân thường lại chẳng bằng con kiến. Vốn tưởng rằng một người đặc đạo cả gia tộc được nhờ, ai ngờ đón chờ lại là họa diệt môn.

Sống lại một lần nữa, bắt buộc nhập cung nàng nguyện ý trở thành một lãnh phi, không tranh không cướp, cúp đầu làm người. Tuy chẳng mang lại vinh hoa phú quý cho gia đình nhưng ít nhất có thể bảo vệ một môn chu toàn. Nhưng chẳng ngờ, ngay ý nguyện nhỏ nhoi này cũng bị hoàng đế khước từ.

Mà thôi, nếu như số phận đã định, là họa là phúc đều chẳng thể tránh được. Đời này, nàng nhất định phải bảo vệ cả gia đình bình an, đối với kẻ đã hãm hại nàng kiếp trước, đều phải tiên hạ thủ vi cường.

Giới thiệu một câu: câu chuyện về một mỹ nữ không muốn được sủng, Hoàng đế lại nhất quyết không để nàng toại nguyện.

Chú ý:

1. Truyện này IQ không cao, báo thù sáng văn, chủ yếu không đau khổ tàn tạ, tình yêu tình báo, không thích dừng vào!
2. Mặc dù là cung đình văn, nhưng vì chỉ số thông minh thấp, cho nên hầu như không tồn tại yếu tố cung đấu, chỉ là một tiểu bạch văn mà thôi!
3. Tôi (tác giả) không biết có nên ngược hay không đây, dù sao trong kế hoạch của tôi chưa tính đến phần ngược!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Tin dữ (1)

Đại Hiên, niên hiệu Vĩnh Gia năm thứ 13, ngày mừng hai tháng ba.

Tại một góc hẻo lánh phía Tây hoàng cung, có một cung điện hoang tàn, bên trên cửa cung loang lổ, ba chữ to “Lan Vu cung” có thể nhìn thấy được mờ mờ.

Một tiếng “két” vang lên, cửa cung từ từ mở ra.

Hai ma ma mặc y sam nâu đỏ bước qua bậc cửa, chậm rãi đi từ trong cung ra. Một người ma ma trong số đó quay người lại, nhanh nhẹn khóa cửa cung. Sau đó xoay người, lắc đầu nói, “Luu ma ma, bà xem chủ tử này, hôm nay vẫn không chịu ăn gì cả! Cứ tiếp tục như vậy, e rằng thân thể sớm muộn gì cũng sẽ ngã quỵ?”

Trên mặt bà Luu ma ma kia tựa như có chút không đành lòng, nói, “Ai, trước kia nàng ta được Hoàng thượng nâng trong lòng bàn tay, cho ăn sung mặc sướng. Giờ đây vào lãnh cung, cơm canh đạm bạc thế này sao có thể nuốt trôi? Nhưng mà, nàng ta có ngày hôm nay cũng là tự nàng ta chuốc lấy. Trương ma ma, chúng ta đừng nên tốn hơi thừa sức vào việc không đâu!”

Trương ma ma nhìn xung quanh, ghé sát vào tai Luu ma ma, thấp giọng nói: “Tiếp xúc với vị chủ tử này nhiều ngày qua, tôi thấy nàng ấy không giống loại người làm ra chuyện như thế!”

Luu ma ma xua tay, nói: “Giống hay không thì sao nào? Nàng ta bị Hoàng thượng bắt gian tại giường, chuyện này còn có thể giả vờ được à?” Nói xong Luu ma ma cảnh giác ngó nghiêng, sau đó thì thảo với Trương ma ma: “Tên gian phu kia bị Hoàng thượng ban cho cái chết ngay tại chỗ, nhưng đối với vị chủ tử này, Hoàng thượng nhớ về tình xưa nghĩa cũ, vẫn không đành lòng, nên nới lỏng nàng ta ở đây! Nghĩ lại cũng gần một năm rồi, chắc Hoàng thượng cũng sắp quên nàng ta đến nơi rồi. Tôi thấy nàng ta hiện giờ, chỉ là thoi thóp thôi, chẳng biết còn gắng gượng được bao lâu.”

Trương ma ma thờ dãi một hơi, nói: “Đáng tiếc, một người như hoa như ngọc như vậy...”

Hai người vừa chuyện phiếm, vừa đi về trước.

Lời của hai vị ma ma, theo gió, mơ hồ truyền vào phía trong tường cung.

Lúc này, một nữ tử mặc chiếc áo xanh nhạt, chiếc váy xếp nếp tím đậm, khoác một cái áo choàng màu chàm đang đứng ngây người trong sân. Gương

mặt tuyệt mỹ mà tái nhợt không có bất kỳ xúc cảm nào, giống như những gì hai người kia đang nói chẳng quan hệ gì tới nàng.

Bất chợt, én xuân cất vang vài tiếng líu lo, đánh thức nữ tử. Nàng ngửa mặt lên, nhìn thấy hai con én xuân vui sướng bay qua trên đỉnh đầu mình.

Nàng ngẩn ngơ một lúc rồi dặng ra một nụ cười, “Xuân đến rồi ư?” Nàng tự lẩm bẩm.

Một trận gió nhẹ lướt qua, thổi tung hoa đào phía ngoài cung. Vài cánh hoa đào nhẹ nhàng bay theo gió, qua tường cung, rơi xuống mặt nữ tử, tăng thêm vài phần kiều mỹ trên gương mặt tái nhợt kia, càng lộ ra dung mạo ngời sáng động lòng người của nữ tử.

Mùa xuân đến thật rồi. Nhưng bước chân của nó chỉ dừng lại ở ngoài Vu Lan cung mà thôi. Trong này, vẫn một mảnh tiêu điều.

Nữ tử ngửa đầu nhìn xa xăm một hồi, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, xoay người, chuẩn bị vào trong điện.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng “lạch cạch” dội đến.

Đó là tiếng khóa cửa Lan Vu cung được mở.

Tiếp đến nghe thấy tiếng “két”. Hai cánh cửa của Lan Vu cung được người đẩy mở ra.

Chân mày nữ tử hơi nhíu. Nàng biết, người đến là người ngoài. Lúc mới nghe tiếng mở khóa, nàng tưởng hai vị ma ma trở về, nhưng nghe thấy tiếng cửa cung bị đẩy mở, nàng liền biết không phải các bà. Bình thường ma ma chỉ mở ra một khe hở, đủ để ra vào, chứ không mở hẳn ra. Cửa cung này rất nặng, không dễ gì đẩy nổi.

“Tề quý phi! Có khỏe hay không!” Giọng nói mềm mại của một nữ tử bất chợt vang lên.

Thân thể nữ tử bị người gọi là Tề quý phi chấn động, sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn người tới.

Chỉ thấy một nữ tử mặc chiếc váy dệt kim màu đỏ, đang dẫn theo hơn mười cung nữ thái giám đứng trước mặt mình.

Nàng cười nhẹ, nói: “Phan Đức phi nhanh quên thật đấy, Ngọc Yên là tội nhân, danh hiệu quý phi sẽ sớm bị Hoàng thượng tước thôi, trên đời không còn Tề quý phi từ lâu rồi!”

Nghe thấy lời của Tề Ngọc Yên, tươi cười trên mặt Phan Dữu Quân không hề thuyên giảm. Ầ mà nháy mắt với người bên cạnh, vừa bước tới chỗ Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy ánh mắt của Phan Dữu Quân, hai thái giám nhanh chóng xoay người, đẩy đóng lại cánh cửa Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2: Tin dữ (2)

Thấy cửa cung bị đóng lại, trong lòng Tề Ngọc Yên sợ hãi, lạnh giọng hỏi: “Không biết sao hôm nay Phan Đức phi ại rảnh rồi đến lãnh cung này của ta vậy? Người đến lãnh cung này sẽ không tốt lành đâu, Phan Đức phi không biết kiêng kị hay sao?”

“Ha ha, sao ta phải kiêng kị chứ!” Phan Dữu Quân cười to: “Ngươi không biết bây giờ Hoàng thượng sủng ta thế nào đâu, so với ngươi năm đó chỉ có hơn chứ không kém! Ta còn sợ gì mà kiêng kị với chả kị chứ?”

Nghe Phan Dữu Quân nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra, sau đó đột nhiên trong lòng đau đớn bức bối. Quả nhiên hân vẫn buông bỏ mình?

Nhưng trên mặt nàng không biến sắc chút nào, vẫn cười nhạt như cũ nói: “Vây cũng tốt, chúc mừng Phan Đức phi thánh sủng chính nùng*.”

(Thánh sủng chính nùng: càng ngày càng được vua sủng ái.)

“Tề Ngọc Yên, ngươi nên biết, Linh Ngọc cung trước kia ngươi ở, hiện giờ đã bị bỏ hoang, cỏ dại rậm rạp, rách nát kinh khủng! Ngươi có biết tại sao không? Bởi vì Hoàng thượng cảm thấy chỗ đó quá bẩn thỉu, đó là sỉ nhục cả đời của ngài ấy!” Tiếp đó Phan Dữu Quân lại dương dương tự đắc nói: “Ngươi cũng nên biết, hiện giờ cung điện ta ở gọi là gì không? Nói cho ngươi biết, gọi là Tiếc Tú cung. Tề Ngọc Yên, từ cái tên này, có thể thấy được tâm ý Hoàng thượng đối với ta như thế nào không?”

“Phan Dữu Quân, hôm nay ngươi đến Nam Vu cung, chẳng lẽ chỉ để khoe khoang hiện giờ ngươi được sủng ra sao với một vị quý phi bị phế là ta ư?” Tề Ngọc Yên cười lạnh nói: “Ngươi làm như vậy còn có ý gì? Dù ngươi được sủng hay không được sủng, giờ chẳng còn quan hệ gì tới ta nữa.”

“Ồi chà! Đừng nóng giận thế, Tề Ngọc Yên. Hôm nay ta đến là muốn truyền tin cho ngươi.” Phan Dữu Quân cười nói.

“Truyền tin? Truyền tin gì?” Tề Ngọc Yên nghi ngờ hỏi.

“Hiện tại Đại Hiên đang giao chiến với Kê quốc, ngươi có biết không?” Phan Dử Quân hỏi.

“Ta là một phế phi bị nhốt trong lãnh cung, sao có thể biết nhiều như vậy chứ?” Tề Ngọc Yên lạnh lùng nói.

“Nhưng mà, chuyện này lại liên quan tới ngươi đó!” Phan Dử Quân cười nói.

“Quan hệ với ta?” Tề Ngọc Yên hoảng sợ, kinh ngạc hỏi: “Quan hệ gì tới ta?”

“Phụ thân ngươi, Trần Viễn đại tướng quân Tề Trí Huy tuân mệnh xuất chinh, kết quả lại lọt nhảm bẫy của quân địch, toàn quân bị diệt, phụ thân ngươi cũng chết trận rồi!” Trên mặt Phan Dử Quân nổi lên một nụ cười tàn độc.

Tề Ngọc Yên nghe được tin tức này, cả người run lên: “Phụ thân ta, ông ấy... ông ấy chết trận?” Về mặt nàng khiếp đảm, tựa như không dám tin vào tin tức này. Phụ thân dũng mãnh thiện chiến, sao có thể thua trận bỏ mình?

“Chưa hết đâu!” Phan Dử Quân mỉm cười, chậm rãi nói: “Ca ca ngươi Tề Thứ theo địch làm phản, Hoàng thượng dưới cơn nóng giận, đã chém đầu mẫu thân, đệ đệ, tẩu tử và hai người cháu nhi cháu nữ của ngươi trước công chúng.”

Lúc ả ta nói ra những lời này, tâm trạng vô cùng tốt. ả biết, lời của mình, giống như một con dao cùn, đang từ từ kéo từng nhát từng nhát xẻo Tề Ngọc Yên.

“Không thể nào!” Quả nhiên, Tề Ngọc Yên nghe được tin này, phút chốc súp đổ, thét chói tai: “Ca ca ta sẽ không phải bội Đại Hiên! Hoàng thượng cũng sẽ không ác độc tới nỗi giết sạch cả nhà Tề gia của ta!”

“Nào nào, sao lại không thể chứ?” Phan Dử Quân cười lớn: “Chính phụ thân của ngươi ném mùi thất bại, hiện giờ Hoàng Thượng đã ngự giá thân chinh, tới tiền tuyến. Nhưng Hoàng thượng vừa xuất chinh liền thu được thắng lợi chỉ trong một lần. Ta vừa mới nhận được tin tức, huynh trưởng ngươi Tề Thứ đã bị Hoàng thượng một tiễn xuyên tim, bắn chết tại trận.”

“Không không!” Tề Ngọc Yên ràn rụa nước mắt, lớn tiếng kêu lên: “Hoàng thượng sẽ không độc ác đến thế! Hắn có thể buông bỏ ta, sao lại không thể bỏ qua cho người nhà của ta chứ?”

Nghe đến đó, con ngươi Phan Dử Quân tối lại, lạnh giọng nói: “Tề Ngọc Yên ơi là Tề Ngọc Yên, Tề gia ngươi sở dĩ có kết quả ngày hôm nay, toàn bộ nhờ ngươi ban tặng đó.”

Tề Ngọc Yên sững sốt, nâng lên hai mắt đầm lệ, hỏi: “Phan Dử Quân, ý ngươi là gì?”

Phan Dử Quân chậm rãi nói: “Tề Ngọc Yên, ngươi nhập cung từ lúc Vĩnh Gia năm thứ bảy tới nay, được sủng ái các kiểu, Tề gia nhà ngươi cả họ được nhờ. Phụ huynh (cha anh) ngươi ý vào việc ngươi được sủng, trong triều không coi ả ra gì, bách quan sớm đã ngửa mắt phụ huynh ngươi rồi. Cho nên, khi Tề gia nhà ngươi xảy ra chuyện, chẳng có ai tới giúp, cuối cùng thì rơi vào họa diệt môn.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, trong lòng giống như hiểu được cái gì, chất vấn Phan Dử Quân: “Phụ thân ta chết trận, huynh trưởng ta theo địch, có phải do người nhà Phan gia trù hoạch nên?”

Gương mặt Phan Dử Quân rét lạnh, nhưng không nói gì.

Tề Ngọc Yên nói tiếp: “Phụ thân ta từ nhỏ đã học lĩnh quân điều quân từ tổ phụ, và lại ra trận giết địch đã nhiều năm, không thể nào dễ dàng toàn quân bị diệt được. Phụ thân ngươi là bộ binh thượng thư Phan Nguyên vốn thêm thường quân quyền trong tay phụ thân ta từ lâu, nhất định là người nhà họ Giang ngươi quấy nhiễu trong quân, hại phụ thân ta chết trận, lại ép bức huynh trưởng của ta theo địch!”

Phan Dử Quân cười ha hả, nói: “Tề Ngọc Yên, dù sao ngươi cũng chẳng sống được bao lâu, ta sẽ cho ngươi chết một cách rõ ràng! Không sai, chuyện phụ thân ngươi thua trận, đúng là do phụ thân ta bố trí, không chỉ để lại Phiêu Kỵ đoàn đặc lực nhất dưới trướng ông ấy ngay trước khi phụ thân ngươi xuất phát, hơn nữa còn cố ý kéo dài việc cung ứng quân lương và vũ khí, khiến đại quân không cách nào được tiếp tế, lại tiết lộ hành tung của phụ thân ngươi cho Kê quốc, mượn tay Kê quốc, một lưới bắt hết quân đội bên người của phụ thân ngươi!”

“Về phần huynh trưởng Tề Thứ của ngươi, xử lý dễ hơn. Sau khi ông ta thua trận bị bắt, chúng ta liền gọi người nói cho hắn ta biết, bởi vì chuyện Tề gia thua trận, Hoàng thượng trong cơn tức giận, đã giết chết mẫu thân, tẩu tử và hai người cháu tể cò. Huynh trưởng ngươi nghe xong đã đầu hàng Kê quốc ngay tại chỗ, cũng chủ động yêu cầu xuất trận làm địch với Đại Hiên.”

Nói tới đây, Phan Dử Quân cười: “Huynh trưởng ngươi đến lúc chết vẫn không hay biết rằng, kỳ thật sau khi hắn ta đầu hàng Kê quốc, Hoàng thượng dưới sức ép của văn võ trong triều mới hạ lệnh giết chết cả nhà Tề gia ngươi. Thận đáng tiếc không thể cho hắn ta trước khi chết biết được chính hắn đã tự hại chết mẫu thân, đệ đệ, thê tử và nhi nữ của mình.” Trên mặt Phan Dử Quân lộ vẻ tiếc nuối.

“Á!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, không nhịn nổi nữa, hét to lên: “Phan Dử Quân, đồ độc phụ, vì sao Phan gia các ngươi lại ác độc đến thế! Hôm nay ngươi hại Tề gia ta, nhất định một ngày nào đó cả nhà Phan gia ngươi sẽ chết không được từ tể!”

“Chát!” Phan Dử Quân vươn tay, vung một cái tát mạnh vào mặt Tề Ngọc Yên.

Trúng một cái tát, Tề Ngọc Yên xây xẩm mặt mày. Nàng là con gái một trong nhà, từ bé đã được cưng chiều hết mực, chưa từng bị ai tát bao giờ. Vào cung lại được Lý Cảnh sủng ái, càng không có ai dám động vào. Dù cho lúc Lý Cảnh đoạn tình phé truất nàng, cũng chỉ gọi người nhốt nàng vào Lan Vu cung, từ đầu chí cuối không hề động một đầu ngón tay vào nàng.

Mà bây giờ, Phan Dữu Quân lại tát nàng một cái thật mạnh, tức khắc gò má của nàng đau rất. Những người thương yêu nàng, hiện tại đã bỏ nàng mà đi. Cho nên, giờ đây nàng chỉ có thể mặc người nhục mạ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Liều mình

Nhìn Tề Ngọc Yên ôm mặt, vẻ mặt thù hận nhìn mình, Phan Dữu Quân chỉ vào nàng lớn tiếng nhiếc móc: “Tề Ngọc Yên, người cho rằng người vẫn là Tề quý phi được thánh sủng sâu đậm như trước ư? Hiện giờ người không bằng một con kiến, bây giờ ta muốn người chết người phải chết!”

Tề Ngọc Yên xoa gương mặt bị sưng đỏ của mình, lớn tiếng nói: “Phan Dữu Quân, Phan gia các người hại cả nhà ta, Tề Ngọc Yên ta dù có chết, làm quỷ cũng không tha cho các người, ta muốn đám nhà họ Phan các người không ai được chết từ tề!”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Phan Dữu Quân trào lên tức giận: “Bay đâu! Đồ độc cam vào miệng ả xác xược này cho ta!”

“Dạ!” Hai thái giám được lệnh, tiến lại Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên nhìn hai gã thái giám thân thể to lớn nhích lại ngày một gần, nàng hét lớn: “Các người tính làm gì?”

“Thật xin lỗi, Tề quý phi!” Hai gã thái giám tiến lên trước, chia nhau tóm lấy hai tay Tề Ngọc Yên, dè xuống đất ngửa mặt nàng lên.

Tề Ngọc Yên bị ấn ngã xuống đất, hai tay quơ loạn trên không trung, hai chân dùng sức đạp, không ngừng giãy giụa, nhưng rất nhanh đã bị hai gã thái giám đè cứng, không còn cách nào khác, chỉ biết mở miệng chửi rủa Phan Dữu Quân không ngừng: “Phan Dữu Quân, đồ độc phụ người, người sẽ không được chết từ tề! Cả nhà họ Phan các người đều không chết từ tề! Rồi sẽ có một ngày, kết cục Phan gia nhà các người còn thảm hơn so với Tề gia chúng ta!”

“Nhanh cái tay lên!” Phan Dữu Quân hung ác nói.

“Dạ.” Một cung nữ nhanh chóng tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, lấy ra một bình sứ trắng từ trong tay áo, nhỏ nút bình, sau đó ngồi xổm xuống, đưa cái bình tới gần miệng của Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy cung nữ đưa bình sứ tới miệng mình, biết trong bình này nhất định chứa độc dược, nên ngậm chặt miệng lại, lắc đầu quẫy quẫy. Cung nữ kia vươn tay ra, tóm lấy đầu Tề Ngọc Yên, nhưng thử mấy lần đều không đổ được thuốc vào miệng Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy vậy, Phan Dữu Quân tức giận nói: “Một lũ ngu ngốc! Hai người các người cũng lên đi!” ả ta gào lên với cung nữ và thái giám bên cạnh.

Hai người này hiểu ý, hành lễ với Phan Dữu Quân rồi đi qua.

Thái giám kia lên trước, dùng tay giữ chặt đầu của Tề Ngọc Yên, không cho nàng lộn xộn. Một cung nữ khác dùng tay bóp mũi Tề Ngọc Yên khiến nàng không hô hấp được.

Tề Ngọc Yên nín thở không nổi, rốt cuộc há mở mồm, cung nữ cầm bình thuốc thừa cơ rót dược vào miệng Tề Ngọc Yên.

Rất nhanh, trong miệng Tề Ngọc Yên giống như bị lửa thiêu đốt, khiến người ta đau đớn khó nhịn. Chỉ khoảng nửa khắc sau, nàng đã nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng “ô ô”

Cung nữ và thái giám thấy việc đã làm xong, liền thả Tề Ngọc Yên ra. Chỉ thấy nàng dùng tay bịt miệng, trên mặt đầm nước mắt. Nhưng tựa hồ nàng không hề có ý cầu xin tha thứ, ngược lại còn mở to đôi mắt vẫn máu, hung dữ trừng Phan Dữu Quân.

Phan Dữu Quân nhìn mắt Tề Ngọc Yên, trong lòng khiếp sợ, vội vàng hét lên: “Khoét mắt ả cho ta!”

Cung nữ và thái giám bên cạnh nghe mà sùng sốt, nhưng không hành động.

“Có nghe thấy không hả!” Phan Dữu Quân chỉ vào Tề Ngọc Yên lớn tiếng kêu: “Khoét mắt ả tiện nhân này ra!”

“Dạ!” Mấy thái giám và cung nữ kia lại bước tới trước.

Vài cung nữ thái giám giữ chặt Tề Ngọc Yên, một thái giám đỡ lấy đầu của nàng, một thái giám khác rút ra con dao nhỏ trên người, hướng về phải mắt Tề Ngọc Yên mà khoét.

“Ồ!” Một khắc mũi dao chạm tới mắt của Tề Ngọc Yên kia, cảm giác rét lạnh chạy thẳng từ mí mắt Tề Ngọc Yên tới đáy lòng, tiếp đó là một trận đau đớn như kim châm muối xát khiến cả người nàng run rẩy, nhanh chóng mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy cả người một trận lạnh buốt, cảm giác thân thể mình đều ướt sũng, sau đó yếu ớt tỉnh lại, nhưng trước mắt đã là một màn đen kịt, hai mắt vẫn đau đớn kinh khủng như cũ. Nàng đứng dậy, liền cảm giác được có nước rót xuống từ trên y sam ướt nhẹp của mình.

“Tề Ngọc yên, bây giờ miệng không thể nói, mắt không thể thấy, cảm giác như nào?” Tiếng cười của Phan Dửu Quân truyền tới bên tai.

Tề Ngọc Yên muốn khóc, nhưng mắt đã không thể chảy ra được nước mắt nữa. Bởi vì, nàng đã không còn mắt.

“Rốt cuộc ngươi cũng có ngày hôm nay!” Phan Dửu Quân oán hận nói: “Ngươi biết không, cái ngày này, ta đã mong chờ từ lâu lắm rồi! Năm đó, ngươi một mình độc chiếm sủng ái của Hoàng thượng có nghĩ tới mình sẽ có ngày này không? Tề Ngọc Yên, ngươi có biết sủng cực tất suy* không? Chỉ vì năm đó ngươi quá được sủng ái, cho nên ngươi và cả nhà ngươi đều rơi vào kết cục bây giờ!”

(Sủng cực tất suy: được sủng ái đến giới hạn sẽ có lúc bị suy giảm)

Nghe Tề Ngọc Yên gào lên “ô ô”, Phan Dửu Quân tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, nói với nàng: “Phải, còn có một chuyện rất quan trọng chưa nói với ngươi. Sợ ngươi quá thương tâm chịu không nổi nên không dám nói với ngươi. Nhưng mà, hiện giờ ngươi đã như vậy rồi, vẫn nên nói cho ngươi hay, dù sao ngươi là mẫu thân nó, ngươi cũng nên biết chuyện của nó.”

Nghe Phan Dửu Quân nói, Tề Ngọc Yên sững sờ, trong lòng lập tức nghĩ tới Huyền nhi. Huyền nhi đã xảy ra chuyện gì sao? Lòng nàng căng thẳng, Huyền nhi là nhi tử thân sinh của Lý Cảnh, hẳn sẽ không xuống tay với nhi tử của mình chứ?

“Ai!” Phan Dửu Quân thở dài một tiếng, nói: “Huyền nhi hư là do có mẫu thân như ngươi đó, từ sau khi ngươi bị giam vào lãnh cung, ngày nào nó cũng làm loạn muốn gặp ngươi, Hoàng thượng chẳng thích nó từ lâu rồi. Chưa hết, thừa dịp Hoàng thượng ngự giá thân chinh ra cung, nó liền nghĩ trăm phương ngàn kế để tới lãnh cung gặp ngươi, chúng ta chẳng ngăn cản nổi! Chưa hết, hôm nay trước khi ta đến Lan Vu cung, nó đã rơi xuống hồ chết đuối rồi! Nó mới bốn tuổi thôi, thật đáng thương làm sao!”

“Ồ!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, lòng đau như cắt, dùng hết sức lực cả người phát ra tiếng hét thống thiết. Huyền nhi, Huyền nhi đáng thương, cứ như vậy mà chết? Giờ đây nàng chỉ cảm thấy mất hết niềm tin, ngay cả tia hy vọng sót lại gượng đỡ nàng cũng không còn.

“Đừng, nhi tử ngươi là ta tận mắt chứng kiến nó chìm xuống!” Phan Dửu Quân nói: “Ngươi biết không, lúc ấy nó có bao nhiêu sợ hãi, lớn tiếng kêu lên phụ hoàng, mẫu phi! Đáng tiếc, không ai cứu được nó! Muốn trách thì trách nó đầu thai sai người, làm nhi tử của Tề Ngọc Yên ngươi!”

Lúc này, Tề Ngọc Yên đã đau lòng tới cực điểm. Ngay cả chuyện sau khi Huyền nhi rơi xuống nước Phan Dửu Quân cũng biết rõ tới vậy, chứng tỏ lúc đó ả cũng ở đó, nhưng ả ta không hề cứu Huyền nhi, hoặc là, căn bản Huyền nhi chính là do Phan Dửu Quân giết chết!

Nghĩ tới đây, cả người Tề Ngọc Yên run lên, trong lòng nàng cực kỳ hận Phan Dửu Quân. Nàng dùng lỗ tai để phân biệt hướng giọng của Phan Dửu Quân, sau đó xông tới, đè ả xuống đất, dùng thân thể của mình đè ả, hai tay bóp chặt cổ ả, trong lòng thầm niệm: Phan Dửu Quân, ngươi hại chết Huyền nhi, ta phải báo thù cho Huyền nhi, ta phải báo thù cho cả nhà Tề gia!

Tay nàng càng lúc càng dùng sức, nghe Phan Dửu Quân khò khè gọi thủ hạ của mình.

Thái giám cung nữ xung quanh nhìn thấy Phan Dửu Quân bị Tề Ngọc Yên đè lên bóp, trong lòng kinh hãi, ba chân bốn cẳng bước lên trước cạy mở tay của Tề Ngọc Yên, kéo nàng ra khỏi người của Phan Dửu Quân, mới cứu được Phan Dửu Quân.

Sau khi Tề Ngọc Yên bị kéo ra, Phan Dửu Quân cảm giác thân thể được nói lỏng, ho khan vài tiếng, sau đó khàn giọng hét lớn: “Chặt bỏ hai tay của ả tiện nhân kia cho ta!”

Lúc này Tề Ngọc Yên đã hoàn toàn hóa điên, tuy bị thái giám và cung nữ lôi kéo nhưng nàng vẫn bắt chặp đánh về phía Phan Dửu Quân.

Có người giữ lấy nàng, đè nàng xuống đất. Lại có người kéo hai tay nàng lên trước, dùng chân giữ.

Theo hai lần đau đớn, nàng cảm giác hai tay mình đã lìa rồi, chỉ là hiện giờ, nàng đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Phan Dửu Quân bước lên, đập lên đôi tay đã từng mềm mại giống như củ hành, nghiến răng nói: “Trước kia lúc ngươi được sủng ái, ta nhớ rõ Hoàng thượng từng hôn đôi bàn tay này. Không biết nếu Hoàng thượng nhìn thấy kết cục hiện giờ của bàn tay này sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?”

Mọi người đã bỏ Tề Ngọc Yên ra, nàng ngẩn ngơ nằm bò dưới đất, cả người giống như hóa ngọc..

Phụ mẫu chết rồi, huynh đệ chết rồi, chất nhi chết rồi, đến Huyền nhi cũng không còn, trong thế giới này, chỉ còn lại mỗi Tề Ngọc Yên nàng sống! Sống, còn gì để lýuẩn tiếu? Chết, có gì phải e ngại?

Nàng biết, đời này kiếp này mình không báo được thù, mình hiện giờ chẳng khác nào con kiến, mặc cho Phan Dửu Quân bóp chết.

Thân thể nàng chợt run lên. Không! Cho dù chết, nàng cũng không muốn chết trong tay ả độc phụ Phan Dừ Quân này.

Nghĩ đến đây, nàng chịu đựng đau đớn toàn thân, ngấn ngò đứng lên.

Sống trong lãnh cung này đã lâu, buổi tối không có đèn thấp, nàng sớm đã luyện thành nhắm mắt cũng đi được trong cung này. Nàng bước vài bước, phân biệt phương hướng, sau đó, hướng về phía Bắc, dùng hết sức mình xông người qua.

Một cơn đau đớn khiến người ta choáng váng truyền dữ dội từ trên đầu, chất lỏng dính nhớp chảy từ trán nàng xuống, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng thét chói tai của cung nữ.

Tề Ngọc Yên cố gắng cười, nàng biết, bây giờ cuối cùng mình cũng được giải thoát. Cuối cùng nàng cũng có thể đi gặp phụ mẫu, huynh trưởng, đệ đệ, đương nhiên còn có Huyền nhi nàng yêu nhất.

Huyền nhi, đừng sợ, mẫu phi tới đây, sau này cho dù con ở đâu, sẽ luôn có mẫu phi bảo vệ con.

Đột nhiên, gương mặt của một nam tử trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trong đầu nàng.

Hắn, đối diện nàng cười dịu dàng, vẫn như lần đầu gặp gỡ năm đó.

Lòng nàng chợt tê tái.

Lý Cảnh, đây chính là cái giá phải trả cho việc ta yêu chàng ư?

Nếu là vậy, ta nguyện mãi mãi không yêu chàng!

Toàn thân nàng mềm nhũn ngã xuống, máu đỏ tươi trào ra từ trên đầu nàng, nhuộm đỏ tảng đá dưới thân.

Một lúc sau, một thái giám đánh bạo tiến tới xem xét một lúc, rồi tới trước mặt Phan Dừ Quân nói: “Đức phi nương nương, nàng... nàng đã tắt thở rồi.”

Trên mặt Phan Dừ Quân không có bất kỳ biểu lộ nào, nhìn cái người trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, cả người tàn khuyết không đầy đủ, ả dùng tay che mũi, nói: “Ném thi thể ả tới bãi tha ma.”

“Đức phi nương nương, nếu như Hoàng thượng trở về hỏi tới nàng ấy, chúng ta phải ăn nói ra sao?” Một cung nữ cẩn trọng hỏi.

Phan Dừ Quân bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: “Một phế phi vụng trộm sau lưng Hoàng thượng, một đứa con gái của bại thân, em gái của phản thân, Hoàng thượng còn có thể nhớ tới ả ta ư? Bảo giờ lại cho nội đình, ả ta bệnh chết rồi.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Trong nháy mắt Phan Dừ Quân xoay người rời đi, nhìn thoáng qua Tề Ngọc Yên, nữ nhân từng khiến cho cả hậu cung của Vĩnh Gia để phải thủ tiết sống góa suốt sáu năm trời, rốt cuộc chết trước mặt mình. Nay nàng ta dính đầy máu đen nằm trên mặt đất, gương mặt vốn dĩ đẹp tựa trăng non nay máu me khiến người buồn nôn. Ngực ả bị bách khó chịu, nhanh chóng rời khỏi Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sống lại

“Yên nhi! Yên nhi!”

Trong mơ hồ, Tề Ngọc Yên lơ đãng nghe được tiếng mẫu thân gọi. Hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt liền rơi xuống.

Nàng ngẩn ra. Không phải mắt đã bị Phan Dừ Quân khoét mất rồi ư? Sao còn có thể có nước mắt? Chẳng lẽ sau khi chết đi, thứ gì đã mất sẽ trở lại nguyên vị? Nàng giật giật ngón tay, cảm giác rõ ràng xúc cảm từ hai tay. Tốt quá, tay cũng trở về rồi.

Lúc này, một đôi tay ấm áp nắm chặt lấy tay của nàng, giọng mừng rỡ cất lên: “Yên nhi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi à?”

Đây là thanh âm của nương, đây là tay của nương.

Nhưng tay người chết sao lại ấm thế này.

Tề Ngọc Yên chậm chậm mở mắt ra, liếc mắt liền thấy Lục thị đang ngồi bên thấp của mình.

Thấy Tề Ngọc Yên tỉnh lại, Lục thị vội gạt nước mắt, cười nói: “Yên nhi, con tỉnh lại rồi. Con có biết suốt nửa con hũ chết mẫu thân không?”

Tề Ngọc Yên cảm giác được ánh nắng chan hòa ngoài cửa sổ, không hề có âm khí của âm tào địa phủ như trong tưởng tượng. Nàng giật mình, hỏi: “Mẫu thân, sao địa phủ với nhân gian giống nhau thế?”

Lục thị nghe thấy lời Tề Ngọc Yên nói, thoáng sùng sốt, sau đó phì phui nói: “Yên nhi, nói bậy bạ gì đó? Chỉ hơn tháng nữa là sang năm mới rồi, nhưng cũng đừng có ăn nói lung tung!”

Nghe Lục thị nói, mắt Tề Ngọc Yên chợt mở lớn: “Mẫu thân, ý nương là, con... con vẫn còn sống?”

Lục thị ngờ ngác ngác nhìn nữ nhi một hồi, vươn tay ra, sờ lên trán nữ nhi, lẩm bẩm: “Đâu có sốt, vậy sao vẫn cứ nói sảng nhi?” Nghĩ ngợi, còn nói thêm: “Xem ra phải xem ngày tới Vạn Phật tự thấp hương bái Phật, cầu bình an mới được.”

Tề Ngọc Yên kinh ngạc nhìn Lục thị. Từ biểu tình của mẫu thân, không giống như đang nói dối. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ mình rõ ràng bị Phan Dữu Quân cho uống thuốc câm, rồi bị khoét mắt chặt tay, nàng không chịu nổi đã đập đầu mà chết, nhưng tại sao mình vẫn nằm khỏe ở đây? Còn mẫu thân đã bị hại chết trong lòng Phan Dữu Quân lại đang chăm sóc mình?

Mẫu thân còn sống, vậy phụ thân đâu? Huynh trưởng, tiểu đệ đâu? Tẩu tẩu và tỷ đệ Hoan nhi, Duyệt nhi đâu? Bọn họ đang ở đâu? Bọn họ vẫn sống tốt chứ?

Đúng lúc này, một phụ nhân trẻ trung bước từ ngoài vào phòng, bụng nhô lên rõ rệt, đoán rằng đang mang thai tháng thứ sáu thứ bảy.

Tề Ngọc Yên nhìn bụng nàng ấy, nét mặt ngẩn ra, sau đó hỏi: “Tẩu tẩu, tỷ lại mang thai à?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trương Tương Như cười rộ lên: “Sao muội muội lại nói vậy? Bị bệnh đến hồ đồ rồi à?”

Lục thị trừng mắt với Tề Ngọc Yên, nói: “Tẩu tẩu con mới mang thai đâu, sao lại nói là lại mang thai?”

Thai đâu? Tề Ngọc Yên cảm giác có một trận sấm sét nổ oành trên đầu mình. Tẩu tẩu rõ ràng đã sinh Hoan nhi, Duyệt nhi rồi, sao lại là thai đâu?

Nàng ngây ngốc một lát, nhìn mẫu thân hình như trẻ hơn so với trong trí nhớ của mình, lúc này mới nhìn kỹ lại căn phòng mình đang nằm, đây chính là khuê phòng của mình ở Tề phủ. Trong lòng nàng mơ hồ cảm giác được điều gì đó, vùng dậy, Lục thị vội vã đỡ nàng tựa vào thành giường.

Lúc bấy giờ Tề Ngọc Yên mới hỏi: “Mẫu thân, hôm nay là ngày mấy năm thứ mấy ạ?”

Lục thị đáp chắn cẩn thận cho nữ nhi, kỳ quái nhìn nữ nhi một lúc rồi nói: “Hôm nay là ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu.”

(Đông Nguyệt: tháng 11.)

Ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu? Trong lòng nàng chợt nảy dựng. Nàng nhớ rõ mình nhập cung vào ngày mừng một tháng ba năm Vĩnh Gia thứ bảy, thời điểm chết là Vĩnh Gia năm thứ 13, nhưng mẫu thân lại nói bây giờ là Đông Nguyệt Vĩnh Gia năm thứ sáu. Chẳng lẽ lúc mình dốc hết sức lực đập mạnh, không chết đi mà là trở về khoảng thời gian trước khi nhập cung.

Ông trời cho mình cơ hội này là có ý gì? Để mình sống lại một kiếp, thay đổi vận mệnh bi thảm kiếp trước của bản thân? Kiếp trước bởi vì mình nhập cung được sủng ái, quyền lực phụ thuộc tăng tiến nhanh, khiến người khác đố kỵ, cuối cùng rơi vào họa diệt môn. Đời này, nếu ông trời đã cho mình trở về trước khi tiến cung. Như vậy có phải kiếp này chỉ cần không nhập cung, không bị sủng ái, vận mệnh già trẻ cả nhà Tề gia sẽ thay đổi?

Nhưng muốn nhập cung hay không, cũng không phải do một mình Tề Ngọc Yên quyết định được. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên vụng trộm nhìn mẫu thân, cần môi.

Từ khi nàng bảy tuổi, đã cùng tiểu đệ theo tổ mẫu sinh sống tại Mi Dương, chín năm qua hầu hạ tổ mẫu thay phụ mẫu, đặt chữ hiếu lên đầu. Nhưng vì một đạo ý chỉ tuyển phi cho Vĩnh Gia đế mà khiến nàng 16 tuổi không thể không rời khỏi tổ mẫu kính yêu của mình, trở về kinh thành cùng với đệ đệ.

Mặc dù năm nay Vĩnh Gia đế Lý Cảnh mới chỉ 19 tuổi, nhưng hấn đăng cơ từ năm 12 tuổi, 15 tuổi tự mình chấp chính, cần mẫn với chính sự, ngoại trừ Hoàng hậu, hậu cung hầu như không có người, đến nay dưới gối vẫn chưa có một mụn con. Cuối cùng Thái Hậu hạ chỉ, phạm là quan gia ngũ phẩm trở lên tại kinh thành có nữ tử chờ gả đều phải tuyển vào cung. Phụ thân nàng Tề Trí Viễn vì là Vĩnh Uy đại tướng quan tam phẩm, tất nhiên nàng cũng ở trong hàng ngũ này, cho nên mới không thể không dẫn đệ đệ về lại kinh thành, chờ chuẩn bị tuyển.

Nhưng mà nàng là người sống lại một kiếp, biết cảnh ngộ sau khi mình nhập cung kiếp trước, vì thế kiếp này, nàng thật sự không muốn nhập cung. Chỉ cần nàng không nhập cung, không bị sủng, phụ huynh sẽ không khiến người ghen ăn tức ở, coi như quyền cao chức trọng, cũng là dùng mồ hôi xương máu của mình để đổi lấy, sẽ không khiến người ta tưởng rằng bản thân hưởng lấy ánh sáng sủng phi mà ghen ghét.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm, kiếp này tuyệt đối không thể để bị kịch kiếp trước tái diễn.

Lục thị thấy nữ nhi cúi đầu chăm chú suy nghĩ, vội hỏi: “Yên nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nói: “Nương, nữ nhi có thể không vào cung không?”

Lục thị đưa mắt nhìn nữ nhi, thở dài một hơi, nói: “Mẫu thân cũng không muốn con nhập cung, hậu cung hiểm ác, đứa nhỏ tâm tư đơn thuần như con làm sao đâu đã được người khác chứ. Nhưng Thái Hậu bất ngờ hạ chi, chúng ta không thể không vâng theo.”

“Nếu như ngay bây giờ con ước hôn với một nhà nào đó thì sao?” Tề Ngọc Yên nói: “Vậy thì con sẽ không cần phải dự tuyển tiến cung nữa.”

“Chủ ý kiểu này mà con cũng dám nghĩ ra được hả?” Lục thị đầu tiên hít vào một hơi sâu, sau đó hung dữ trừng nàng, nói: “Để cho địch thủ của phụ thân con biết được, không tóm lấy nhược điểm để kết tội phụ thân con mới là lạ, nói không chừng còn trị chúng ta tội khi quân, lưu đầy còn là nhẹ ấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ thở dài ngao ngán, nói: “Vậy chỉ đành mong con không bị Thái Hậu ngắm trúng thôi.”

Trương Tương Như thấy Tề Ngọc Yên lo lắng, “xi” cười, nói: “Bộ dạng muội muội đẹp như vậy, chỉ sợ Thái Hậu, Hoàng đế thấy bức họa của muội sẽ chẳng thể dời mắt đi đâu được nữa. Sao có thể không chọn chứ?”

Tề Ngọc Yên nghe tấu tấu nói xong, giật mình nói: “Nương, hay là nương dứt cho tay họa sư kia ít bạc, bảo hắn vẽ con xấu xấu vào, chẳng phải sẽ không lọt vào mắt Thái hậu ư?”

Lục thị nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên, thần sắc có chút quái lạ: “Yên nhi, con quên rồi ư? Mấy ngày trước họa sư đã đến về rồi.”

“Sao cơ ạ? Đã về rồi à!” Tề Ngọc Yên nghe xong, lại ngẩn ra, sau đó trong lòng có chút nhụt chí. Nàng biết kiếp trước sau khi Thái hậu nhìn thấy bức họa của mình, đã chọn mình nhập cung. Xem ra nếu không muốn nhập cung bị sủng ái phải nghĩ cách khác thôi.

“Tỷ thấy thần sắc muội muội rất tốt, chắc khỏe hẳn rồi.” Trương Tương Như cười nói.

“Muội đồ bệnh ư?” Tề Ngọc Yên ngửa mặt nhìn Trương Tương Như.

“Đứa bé này, sao chẳng nhớ được cái gì hết thế này? Xem ra vẫn nên tìm lang trung xem cho con mới được.” Về mặt Lục thị khần trương nhìn nữ nhi.

Trương Tương Như ở một bên nói: “Sáng nay muội và đại ca muội, với đám người Chung Vũ Lang đi du hồ, không cẩn thận rơi xuống, sau khi cứu được lên chẳng thấy thở nữa, dọa đại ca muội sợ chết. Vẫn là Chung Vũ Lang nghĩ ra cách, để đại ca muội công muội chạy một lúc, sau đó thì muội mới phun nước ra, mặc dù đã thở bình thường, nhưng vẫn hôn mê, đến tận giờ mới tỉnh lại.”

Chung Vũ Lang? Lòng Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên, vội hỏi: “Là Chung Dục công tử của Hoài Dương hầu phủ đúng không?”

“Ngoài hắn ra còn có Chung Vũ Lang nào khác à?” Trương Tương Như cười nói: “Cũng là hắn vớt muội lên từ dưới hồ đó.”

Đúng là Chung Dục rồi. Nghĩ tới y, trong lòng Tề Ngọc Yên có một loại cảm giác nói không thành lời. Nàng vẫn luôn biết Chung Dục đối với mình tốt, nhưng trong lòng nàng chỉ có Lý Cảnh, coi Chung Dục như ca ca của mình mà ý lại, không ngờ cuối cùng chính mình lại hại chết y. Khi đó, Phan Dữu Quân trừ tính hạ thuốc mê mình và Chung Dục, chờ sau khi nàng và Chung Dục hôn mê đã cời sạch xiêm y của hai người, đem hai người lên trên giường, lại gọi Lý Cảnh tới bắt gian.

Bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc mình tỉnh lại trông thấy gương mặt kinh hãi và phần nộ của Lý Cảnh. Chung Dục bị xử tử ngay tại chỗ, còn mình thì bị giam vào lãnh cung, cuối cùng cũng chạy không thoát kết cục chết thảm. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên không khỏi rung mình. Nàng tự nhủ trong lòng, mọi chuyện đã qua. Kiếp này, mọi chuyện sẽ không phát sinh nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nói với mẫu thân: “Mẫu thân, con muốn tự mình đến Chung phủ gặp Chung gia ngũ công tử, ở trước mặt gửi lời cảm tạ tới hắn.”

Lục thị cười cười, nói: “Đợi con khỏe rồi mẫu thân cùng con tới Chung phủ cũng được.”

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn khoảng mười bốn tuổi đẩy cửa đi vào, hành lễ với người trong phòng sau đó đưa chén thuốc tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Cô nương, thuốc sắc xong rồi, nô tỳ hầu hạ cô nương uống thuốc trước.”

Tề Ngọc Yên thoáng nhìn qua mặt nha hoàn này, chân mày hơi nhíu lại, nói: “Lan Hương, người cứ đặt thuốc xuống trước đã, lát nữa ta sẽ uống.”

“Dạ.” Lan Hương cầm chén thuốc đặt nhẹ lên bàn, nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn bóng dáng Lan Hương, trong lòng Tề Ngọc Yên ám ảnh. Nàng vào lãnh cung rồi mới biết được chính Lan Hương đã giúp đỡ Phan Dữu Quân hãm hại mình và Chung Dục. Loại tội tở phản bội này, phải tìm cơ hội đuổi cổ nàng ta càng sớm càng tốt.

Lục thị nhìn sắc mặt nữ nhi không tốt, đưa tay thử độ nóng trong chén thuốc, rồi bung chén lên, dùng thìa khuấy nhẹ, ngẩng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Thuốc đặt đây sẽ nguội mát, để nương dứt thuốc cho Yên nhi, có được không?”

Tề Ngọc Yên nhìn mẫu thân đã mất trước kia nay có lại, không nghĩ tới bản thân còn có ngày này, vội gật đầu, cười nói: “Dạ được.” Nên mẫu thân dứt

tùng thìa tới hết sạch chén thuốc.

Ngày hôm sau, Hà đại phu của Hồ Xuân đường lại đến xem bệnh cho Tề Ngọc Yên, nói rằng đã không còn gì đáng ngại, cuối cùng Lục thị cũng yên lòng, nghĩ vài ngày nữa là tới mừng một tháng chạp, bà và Tề Ngọc Yên sẽ cùng tới Vạn Phật tự ở Tây Sơn bái phật tạ thần.

Nghe thấy Lục thị bảo với mình mừng một tháng chạp sẽ cùng bà đến Vạn Phật tự, tìm Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên.

Kiếp trước, chính là mừng một tháng chạp, nàng theo Lục thị đến Vạn Phật tự bái phật thì gặp được Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cứu thỏ

Người trên thế gian đều nói Lý Cảnh sủng mình nàng là vì mê luyện sắc đẹp của nàng. Nhưng chỉ có nàng và Lý Cảnh biết, trước khi nàng nhập cung thì Lý Cảnh đã thích nàng rồi.

Tề Ngọc Yên nhớ rõ khi ấy mẫu thân đang bàn đạo với Huyền Giác đại sư trong thiện phòng, nàng buồn chán quá nên đã chạy ra ngoài tự chơi. Đúng lúc bắt gặp một tiểu phu đang nghỉ chân ven đường. Nàng nghe thấy tiếng động trong túi trúc trên lưng người tiểu phu, tò mò nổi lên bước tới, ai ngờ trong túi trúc đó lại đựng một thỏ con lông trắng như tuyết, bộ dạng cúi đầu đáng thương.

Tề Ngọc Yên mũi lòng, xin người tiểu phu cho thỏ con, không ngờ tiểu phu lại không chịu, cho bạc cũng không đổi, nói rằng một tháng chưa được ăn thịt, muốn bắt con thỏ này làm thịt. Nàng nhìn thỏ con đáng yêu này sắp bị người tiểu phu cho vào bụng, bản thân lại bất lực, nóng lòng đến độ nước mắt chực trào.

Đúng lúc này, Lý Cảnh không biết từ đâu xông tới, sai thị vệ thúc ngựa xuống núi mua một miếng thịt béo lớn về cho tiểu phu, tiểu phu thấy thịt béo, tức thì giao thỏ con cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên vui mừng khôn xiết, ôm thỏ con, chạy tới một nơi vắng vẻ trong núi, thả thỏ con đi. Quay người lại thấy Lý Cảnh theo tới. Ánh mắt hân sáng rực nhìn nàng, hỏi tên của nàng. Nàng đỏ mặt nắng hân một câu “đồ dê xồm” rồi chạy đi.

Về sau, hân hỏi thăm được thân phận của nàng từ chỗ Huyền Giác đại sư, cũng biết nàng đang chờ tuyển phi tần. Cho nên con đường tiến cung của nàng cũng thuận lợi một cách đặc biệt.

Sau khi tiến cung, hân chỉ sủng mình nàng.

Chỉ có điều hân sủng ái nàng nhưng không sắc phong nàng làm Hoàng hậu. Nàng biết, hân sợ phụ thân nàng nắm trọng binh trong tay, sẽ vì nàng mà quyền thế càng lớn mạnh. Chính vì điều này nên về sau Phan Dữ Quân mới vu hãm (vu cáo hãm hại) nàng bất mãn với Hoàng đế mà hồng hạnh xuất tường.

Nghĩ tới đây, lòng Tề Ngọc Yên căng thẳng. Nếu kiếp này nàng không muốn lại làm một sủng phi ngậm oan chết thảm, không được tới Vạn Phật tự.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng kéo tay mẫu thân, nũng nịu nói: “Mẫu thân, nữ nhi thấy mình chưa khỏe hẳn, không muốn ra ngoài đâu.”

Bởi vì có ít nữ nhi bên người, trước đó quan hệ mẫu nữ cũng không thân thiết lắm. Nhưng sau khi Tề Ngọc Yên rơi xuống nước, lại quần lấy mẫu thân bà, còn làm nũng với mình nữa, Lục thị liền không đành lòng cự tuyệt nữ nhi, chỉ đành gật đầu đáp: “Thôi thì mẫu thân cầu Phật giúp con cũng được.”

“Cảm ơn mẫu thân!” Tề Ngọc Yên ôm mẫu thân, vẻ mặt vui vẻ.

Lục thị dùng tay vuốt nhẹ tóc nữ nhi, trong lòng vừa thương vừa yêu người nữ nhi này.

Đến ngày mừng một tháng chạp, Lục thị vì thành tâm cầu khẩn, trời chưa sáng đã rời nhà.

Tề Ngọc Yên cũng dậy sớm. Trong lòng nàng nhớ tới thỏ con bị người tiểu phu bắt được kia, chẳng thể chộp mất nỏ.

Dù sao thì, thỏ con này cũng coi như là bà mối kiếp trước của nàng và Lý Cảnh. Không có nó, Lý Cảnh sẽ không thích nàng trước khi nàng nhập cung. Mặc dù kết cục kiếp trước của nàng bi thảm như thế, nhưng tình cảm nàng dành cho Lý Cảnh không mang nửa phần giả dối.

Còn Lý Cảnh, kỳ thực trước khi phế nàng, luôn sủng ái nàng đến tận xương. Nếu không phải do Phan Dữ Quân gài bẫy hãm hại, có lẽ nàng và hân thật sự sẽ có một kết cục mỹ mãn. Nhưng yêu thiên tử, nhất định chỉ nhận được kết cục thể thảm thôi.

Kiếp này, tuy rằng nàng không thể tình cờ gặp gỡ Lý Cảnh ngoài Vạn Phật tự, không thể khiến hân thích mình, nhưng tình cảm nồng nàn tại kiếp trước của hai người vẫn ẩn sâu trong lòng nàng như cũ. Nàng không đành lòng để thỏ con đã thành toàn cho nàng và Lý Cảnh nhận kết cục vào bụng người

khác, cho nên, tuy rằng nàng không thể tới Vạn Phật tự, nhưng vẫn phải cứu thỏ con.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngồi dậy, gọi người bên ngoài phòng: “Người đâu!”

Rất nhanh, Lan Hương chạy vào, ngoan ngoãn cười nói: “Cô nương có việc gì ạ?”

Nhìn thấy Lan Hương, Tề Ngọc Yên cảm thấy đầu đau buốt, nàng day day huyệt Thái dương, nói với Lan Hương: “Người gọi Mai Hương tới đây.”

Lan Hương ngần ra, cũng không hỏi nhiều, gật đầu cười nói: “Dạ, cô nương.” Rồi lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Mai Hương vào phòng, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương có việc gì cần dặn em ạ?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn gương mặt tròn trịa của Mai Hương, trong lòng ảm áp.

Nàng ở kiếp trước, chê Mai Hương cao lớn thô kệch, không thích nàng ấy lắm, thích diện mạo ôn nhu của Lan Hương hơn. Ai ngờ Lan Hương ở bên cạnh nàng lâu, lại thích Lý Cảnh, chẳng những không thành công, còn thiếu chút nữa bị Lý Cảnh đưa tới xưởng nhuộm. Chính vì thế, Lan Hương mới hận nàng, cuối cùng bị Phan Dữ Quân lôi kéo, khiến nàng ta không còn đường quay đầu.

Mà Mai Hương, vẫn luôn trung thành tận tâm với mình. Sau khi mình bị biếm vào lãnh cung, thỉnh thoảng dành thời gian chạy tới Lan Vu cung, liêu lĩnh tề lên cái cây ngoài cung vào trong viện thăm mình.

Sống lại một kiếp, Tề Ngọc Yên tự nhiên muốn đối xử tốt gấp bội với người đã đối xử mình thật lòng thật dạ kia.

Nghĩ vậy, Tề Ngọc Yên kéo tay Mai Hương, nói: “Mai Hương, ta có việc cần em làm.”

Được Tề Ngọc Yên đối xử như vậy, Mai Hương thụ sủng nhược kinh*: “Cô nương có việc xin cứ căn dặn.”

(Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà sợ hãi.)

Tề Ngọc Yên cười cười, dặn dò Mai Hương một hồi.

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói, sùng sốt: “Cô nương, vì sao ạ?”

Tề Ngọc Yên vỗ về tay Mai Hương, nói: “Em đừng hỏi nữa, chỉ cần làm theo những gì ta dặn là được rồi.”

Mai Hương gật đầu, nói: “Dạ, cô nương.”

Nghĩ ngợi, Tề Ngọc Yên lại dặn dò: “Nếu như em có gặp ai muốn nói chuyện với em, ngàn vạn lần đừng nói thân phận của em cho hần.”

Mai Hương tủm tỉm cười nói: “Ai rảnh mà đi hỏi em chứ?”

Tề Ngọc Yên cười, nói: “Không chắc lắm, nhưng mấy tên dâm dê nhiều. Dù sao em nhớ kỹ lời ta là được.”

“Dạ, cô nương, vậy em đi ngay lập tức.” Mai Hương nói.

Theo lời dặn của Tề Ngọc Yên, Mai Hương cầm một giỏ trúc, tới phòng bếp xin một miếng chân giò lớn tốt nhất đặt vào trong giỏ trúc rồi ra khỏi Tề phủ, đi về hướng Vạn Phật tự.

Cùng lúc đó, một nhóm khác cũng ra ngoài thành. Nhóm người này chính là thiếu niên thiên tử Lý Cảnh và tùy tùng của hần.

Vạn Phật tự tọa trên núi Kim Minh ở phía Đông ngoài thành, nghe nói Huyền Giác đại sư trong chùa tinh thông Phật pháp. Lý Cảnh nhất thời hứng khởi, kết thúc lâm triều sớm, dẫn theo Mã Bình cùng vài tên thị vệ theo người tới núi Vạn Phật, muốn luận Phật pháp với Huyền Giác đại sư một phen.

Hiện tại đã tới trước tự, Lý Cảnh cảm thấy bây giờ phải nghỉ ngơi một chút, nên gạt bỏ lòng trần nhiễu nhương sự việc ở ngoài rồi mới vào trong luận thiền với Huyền Giác đại sư, nên bảo đám Mã Bình và mấy người thị vệ theo người nghỉ tạm trong chốc lát.

Mã Bình tìm một nơi sạch sẽ, Lý Cảnh ngồi xuống, mấy người Mã Bình ngồi ở một bên, vây quanh Lý Cảnh, cẩn thận hộ vệ.

Vừa ngồi chưa lâu, một nữ tử tầm mười bốn mười lăm tuổi chạy vội từ dưới chân núi. Chỉ thấy nàng ta vì chạy gấp, gương mặt tròn trịa ửng đỏ, trên trán đầu mũi lấm tấm mồ hôi, nhưng lại lộ ra vẻ đáng yêu.

Nàng nghỉ ngơi gần chỗ đám Lý Cảnh, nhìn xung quanh một lượt, lẩm bẩm: “Cô nương nói chắc là chỗ này.” Sau đó nàng vỗ đầu mình kêu lên: “Hồngбет, chẳng biết tay tiểu phụ kia đã đi chưa.”

Mai Hương quay đầu, nhìn sang đám Lý Cảnh, tựa như đang do dự gì đó, sau đó nàng giống như cắn răng đi tới.

Thấy có người tiến tới, đám người Mã Bình tức thì cảnh giác.

Mai Hương tiến lại gần, lúc nhìn thấy Lý Cảnh, nàng ta ngẩn ra một lúc, sau đó tới chỗ Mã Bình, hỏi: “Xin hỏi đại ca, người có thấy có tiểu phu nào đi qua đây không?”

Mã Bình nghiêm mặt nói: “Không có.”

Mai Hương nghe xong, sừng sốt trong giây lát, lại lẩm bẩm: “Không gặp? Vậy tay tiểu phu kia là chưa đến hay là đã đi mất rồi?” Nói xong thở dài một hơi, nói: “Chuyện của cô nương làm khó mình muốn chết.”

Mai Hương tới một bên, ngồi xuống, hai tay chống má, nhìn chòng chọc lên núi.

Mã Bình chú ý quan sát Mai Hương, sợ nàng ta có hành động khác lạ. Đột nhiên, y nhìn thấy thiếu nữ bật người lên, mừng rỡ kêu lên: “Trời ơi, cô nương quả là thần cơ diệu toán! Có tiểu phu tới thật kia!”

Lý Cảnh nghe được lời của Mai Hương, ngược mắt nhìn lên núi. Quả nhiên trông thấy một hán chừng bốn mươi tuổi đi tới từ trên núi, gánh bó củi, trên lưng đeo một chiếc túi trúc nhỏ.

Tiểu phu giống như mọi một, tới chỗ đất bằng rồi đặt gánh trên vai xuống, ngồi xuống đất thờ phì phò.

Mai Hương tiến nhanh đến, nhẹ nhàng hỏi tiểu phu: “Xin hỏi đại thúc, trong túi trúc này của người có phải đựng một con thỏ không?”

Tiểu phu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Mai Hương, kinh ngạc hỏi: “Tiểu cô nương, sao cô biết trong túi trúc này của tôi có một con thỏ?”

“Thật sự có thỏ ư?” Biểu tình của Mai Hương còn kinh ngạc hơn tay tiểu phu, nàng ngẩn ra một lúc, lại lẩm bẩm: “Tay tiểu phu cùng con thỏ đều đoán chính xác, chẳng lẽ cô nương là Gia Cát chuyển thế?”

Lý Cảnh nghe xong cũng sững sờ, nghe ý tứ của nha hoàn này thì cô nương nhà nàng ta biết lúc này có một tay tiểu phu sẽ đến đây, hơn nữa còn biết tiểu phu có một con thỏ? Nhưng sao lại có thể được chứ? Đột nhiên hắn có hứng thú, liền xem nha hoàn này, không, hẳn là cô nương nhà nàng ta muốn làm gì tiếp theo.

Chỉ thấy Mai Hương cười hi hi nói với tay tiểu phu: “Đại thúc, cháu muốn con thỏ này của thúc được không?” Nhìn tiểu phu ngây ra như phỗng, Mai Hương mau miệng: “Cháu sẽ không lấy không con thỏ của thúc, cháu sẽ trao đổi với thúc.”

Tiểu phu liếc nhìn Mai Hương, lắc lắc đầu, nói: “Con thỏ này, tôi không đổi đâu! Một tháng rồi tôi chưa biết vị thịt nó ra sao, đang mang con thỏ này về làm một bữa ngon lành cảnh đào đây!”

Mai Hương cười rộ lên: “Cô nương nhà cháu đã biết thúc muốn ăn thịt từ trước rồi.” Nói xong nàng lấy ra một miếng chân giò tốt nhất từ trong giỏ trúc, hươ hươ trước mặt tay tiểu phu, cười nói: “Cái này ngon hơn con thỏ kia chứ? Đại thúc, thúc có muốn trao đổi không nào?”

Quả nhiên, tay tiểu phu kia vừa thấy miếng chân giò, mắt tỏa ra ánh sáng chói lọi, nhanh chóng nói: “Đổi! Đổi!” Tiểu phu vội vàng ôm thỏ đưa cho Mai Hương, sau đó đoạt lấy miếng chân giò, như thể sợ Mai Hương đổi ý, mau chóng gánh củi rồi đi.

Mai Hương bế thỏ con, đầu ngón tay chọc nhẹ trán nó, nói: “Thỏ con, số mày hên lắm đấy. Cô nương Gia Cát nhà ta cứu mày một mạng đó. Cô ấy đặt biệt gọi ta đi cứu mày, sau này mày thành tiên nhất định phải báo đáp cô nương nhà ta đó.”

Mã Bình nghe Mai Hương lẩm bẩm, buồn cười không nhịn được bật cười thành tiếng.

Trái lại Lý Cảnh đối với vị cô nương có khả năng bấm toán của Mai Hương kia này sinh hứng thú, vội vẫy tay gọi Mã Bình lại, nói: “Người đi hỏi xem, nàng là hạ nhân nhà ai? Cô nương trong lời nàng ta là người nào?”

“Dạ.” Mã Bình nhận lệnh, rồi tới trước mặt Mai Hương, chấp tay thi lễ với Mai Hương, hỏi: “Xin hỏi quý phủ cô nương ở đâu? Cô nương nhà cô là ai?”

Mai Hương nghe câu hỏi của Mã Bình, lòng run lên. Cô nương cũng tính đến việc sẽ có người đến hỏi, chuyện này cũng kỳ quá đi? Nghĩ tới Tề Ngọc Yên từng nói nàng ngàn vạn không được để lộ thân phận, liền lắc đầu nói: “Cô nương nhà ta bảo không thể nói.”

“Tại sao?” Mã Bình sừng sốt.

“Cô nương nói người nào đến hỏi ta đều là đồ dê xồm!” Mai Hương thành thật nói.

Mã Bình nghe Mai Hương nói, mặt thoáng chốc đỏ bừng.

Lúc này trong lòng Lý Cảnh lại nghi ngờ, vì sao chuyện gì chủ tử nhà đầu kia cũng biết? Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy? Nghĩ đến đây, hắn hơi nghi ngờ rằng đây là nữ tử nhà nào đó muốn dự tuyển tiến cung cố tình dàn dựng, nói không chừng cả tay tiểu phu kia cũng là móc nối với các nàng, bây giờ lại dùng chiêu lạt mềm buộc chặt này, chính là muốn mình chú ý.

Nghĩ vậy, Lý Cảnh liền mất đi hứng thú, vẫy tay với Mã Bình.

Mã Bình hiểu ý, chấp tay chào Mai Hương: “Đắc tội với cô nương rồi!” Sau đó xoay người trở về.

Mai Hương thấy bọn họ không dây dưa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ôm thỏ con chạy vào núi, tìm một nơi vắng vẻ phóng sinh nó.

Mà Lý Cảnh cũng không phải người tìm hiểu thân phận của Mai Hương.

Hắn kiếp này, không giống với kiếp trước, nhờ thỏ kết duyên trên núi Kim Minh, thích một nữ tử tên Tề Ngọc Yên.

Chuyện trên thế gian, thường vì nhịp sai bước, lại thành trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Năm mới

Trở về phủ tướng quân, Mai Hương thuật lại mọi chuyện gặp phải trên núi Kim Minh một lần cho Tề Ngọc Yên.

Mai Hương kể rằng nàng lên núi gặp được mấy nam tử trẻ tuổi, tìm Tề Ngọc Yên này mạnh. Nghe tới đoạn có người tới hỏi thân phận của Mai Hương, nàng nhin không được hỏi: “Em có biết bọn họ là ai không?”

Mai Hương lắc đầu, nói: “Không biết ạ. Người tới hỏi em chắc là tùy tùng.” Nói tới đây, Mai Hương đỏ mặt: “Nhưng mà, đáng vẻ công tử nhà hắn rất đẹp, lần đầu tiên nô tỳ thấy người còn đẹp hơn cả đại công tử.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, trong lòng đoán ngay ra công tử trong lời Mai Hương là ai.

Tướng mạo của Lý Cảnh quả thật bất phàm. Bằng không, kiếp trước nàng cũng sẽ không vừa gặp hắn đã đỏ mặt, cũng sẽ không nói chuyện.

Kiếp này nàng tránh thoát duyên phận cứu thỏ gặp Lý Cảnh trên núi Kim Minh, bắt đầu từ đây, mọi chuyện giữa nàng và hắn chắc hẳn sẽ không giống với kiếp trước? Có lẽ hắn sẽ gặp được một nữ tử khác tại một nơi khác, nảy sinh ra một mối nhân duyên khác. Mà nàng cũng hi vọng đời này sẽ không dính líu gì tới Lý Cảnh, mình có thể không trúng tuyển, từ đây cách hắn thật xa. Đời này kiếp này, chỉ nguyện cả nhà Tề gia được bình an, nàng không còn mong ước gì hơn.

Nghĩ vậy, Tề Ngọc Yên tạm thời buông xuống Lý Cảnh, yên lặng ở Tề phủ chờ đợi trong cung hạ chiếu. Mọi chuyện đều chờ sau khi hạ chiếu rồi quyết định.

Vào tháng chạp bắt đầu chuẩn bị việc cho năm mới, Lục thị là chủ mẫu lo liệu việc nhà tại Vinh Uy phủ tướng quân cũng bận rộn hơn. Trương Trương Như bởi vì bụng ngày một lớn, đi lại bất tiện, không thể làm được, nên Tề Ngọc Yên giúp đỡ chủ mẫu thân quản lý mấy việc vặt vãnh trong phủ.

Lục thị thấy từ sau khi nữ nhi rớt xuống, liền trở nên gần gũi với mình hơn rất nhiều, hơn nữa ngoan ngoãn hiểu chuyện, đương nhiên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đêm giao thừa, Tề Ngọc Yên cùng phụ mẫu huynh đệ, tẩu tẩu ngồi quây quần ăn một bữa cơm đoàn viên, trong lòng xúc động vô hạn. Những người nàng quý trọng nay đang sống rất tốt bên cạnh nàng. Nhưng lúc nhìn thấy cái bụng nhô cao của Trương Trương Như thì lòng nàng chợt ảm đạm. Tất cả mọi người đều trở lại, nhưng Huyền nhi nàng yêu nhất, lại không bao giờ có thể trở lại được.

Tề Chí Huy nhìn trong mắt nữ nhi chợt lóe ngẩn lệ, vội mở miệng hỏi: “Yên nhi, năm hết tết đến rồi sao lại buồn vậy?”

Tề Ngọc Yên nghe phụ thân hỏi, vội lau khóe mắt, ngẩng đầu, nhìn phụ thân cố gắng cười, nói: “Nữ nhi không phải không vui, nữ nhi chỉ là hơi nhớ tổ mẫu thôi.”

Tề Chí Huy nghe nữ nhi nhắc tới chủ mẫu thân già vào lúc này, nghĩ tới mình chưa thể làm tròn đạo hiếu với chủ mẫu thân, trong lòng có chút buồn phiền. Nhưng tính tình lão thái thái ngang tàng, nói là sống ở kinh thành không quen, làm thế nào cũng không chịu đến kinh thành sống với mình. Ông cũng không còn cách nào khác mới phải để Tề Ngọc Yên và Tề Ý về Mi Dương làm bạn với chủ mẫu thân, gắng hiểu thuận thay ông.

Bây giờ đón Tề Ngọc Yên trở về, Tề lão phu nhân nói Tề Ý cũng đã lớn, vì tiền đồ nên đã đưa cả Tề Ý về kinh. Tề Ngọc Yên và tổ mẫu sống cùng nhau nhiều năm, tình cảm tự nhiên sâu nặng, hiện tại nhớ tới tổ mẫu cũng là chuyện quá đỗi bình thường. Nghĩ tới đây, Tề Chí Huy thở nhẹ một hơi, an ủi Tề Ngọc Yên nói: “Yên nhi cũng đừng lo lắng cho tổ mẫu quá, lão nhân gia bà ở Mi Dương còn có nhị thúc, tam thúc con chăm nom, chắc chắn năm vừa rồi sống rất hạnh phúc.”

Nhắc tới tổ mẫu, Tề Ngọc Yên lại nhớ về kiếp trước mình tiến cung chưa đầy ba năm, Tề lão phu nhân đã qua đời. Tính ra, tổ mẫu cũng chỉ còn thọ ba năm thôi. Lòng nàng bồi hồi, ngược hai mắt đầm lệ, nói với phụ thân: “Phụ thân, tổ mẫu tuổi cao, thân thể không tốt lắm. Dù sao ở quê không thể bằng được kinh thành, phụ thân vẫn nên khuyên nhủ tổ mẫu đến kinh đi. Kỳ thật, tổ mẫu thường xuyên nhớ người và đại ca, thân thể bà như vậy không biết còn được gặp bao lần nữa...” Nói đến đây Tề Ngọc Yên nhin không được nước nớc.

Lục thị thấy Tề Ngọc Yên khóc, vội vàng lau nước mắt cho nữ nhi, đau lòng nói: “Yên nhi, năm mới rồi, đừng chảy nước mắt, vận may sẽ trôi theo nước

mất đó.”

Tề Chí Huy nhớ tới lần trước nhìn thấy mẫu thân tóc bạc đầy đầu, trong lòng càng nhưng nhớ mẹ già, hiện giờ nghe nữ nhi nói như vậy, rốt cuộc hạ quyết tâm, gật đầu nói: “Chờ hết năm, ta nhất định tìm thời gian rảnh rồi sẽ tự mình về quê đón lão nương. Nếu bà không đến, ta cũng phải nâng bà đến bằng được.”

Lục thị nhìn Trương phu, gật đầu nói: “Vậy ta và lão gia cùng trở về đón nương.”

Nghe lời Lục thị nói, Tề Chí Huy gật mình, vươn tay, nắm tay thê tử, trên mặt tựa như có chút cảm động: “Vậy vất vả cho phu nhân rồi.”

Lục thị cười nói: “Đây là bổn phận người làm vợ thôi, sao lão gia lại nói vất vả chứ?”

Ánh mắt hai phu thê sáng rực, nhìn nhau cười.

Ba người con nhìn thấy phụ mẫu tình nồng ý đậm, không khỏi hiểu ý cười.

Trương Tương Như nhẹ nhàng tay Tề Thứ, cảm thán nói: “Đợi khi nào chúng ta và con cháu chật phòng, nếu phu quân có thể đối xử với thiếp giống phụ thân đối với mẫu thân, kiếp này của thiếp cũng viên mãn.”

Tề Thứ vừa nghe, nhanh chóng bắt lấy tay Trương Tương Như, nắm chặt trong tay, lời thề son sắt nói: “Nương tử, ta chắc chắn.”

Mọi người thấy Tề Thứ nói như vậy, không nhịn được cười to.

Trương Tương Như hờn dỗi liếc Tề Thứ, mỉm cười cúi đầu không nói.

Thấy Trương Tương Như không nói câu nào, Tề Thứ vội vàng bổ sung: “Chẳng lẽ nương tử không tin ta? Ta không nói nhiều, chỉ hành động cho nương tử xem.”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của Tề Thứ, cả gia đình lớn cười càng thêm to.

Tề Ngọc Yên chống má, nhìn người thân xum vầy, vui vẻ vô cùng, trong lòng nàng ảm áp dâng trào. Tự đáy lòng nàng cảm thấy, có thể trùng sinh về hiện tại, có thể gặp lại những con người mình thương yêu, thật sự tốt. Cảm ơn ông trời đã cho nàng cơ hội được sống lại lần nữa.

Đến giữa tháng giêng sẽ bắt đầu đi thăm họ hàng bạn bè.

Tề Ngọc Yên ở quê nhà Mi Dương nhiều năm, trong kinh không có tý muội thân thiết. Hơn nữa mừng một tháng hai sẽ tuyên bố kết quả tuyển phi, nếu kiếp này nàng không muốn trúng tuyển, không phải nhập cung, bản thân vẫn không nên xuất hiện trước mắt người quá nhiều.

Từ nhỏ nàng đã nghe người ta khen dung mạo của mình, vẫn không nên có tin đồn gì truyền vào trong cung mới là tốt. Tuy rằng bức họa nàng đã được đưa vào trong cung, nhưng bức họa chỉ có thể nhìn dung mạo hình dáng một cách đại khái mà thôi, chỉ cần dung mạo không xấu xí là không nhận ra được khác biệt lớn. Thái hậu suy tính, hơn phân nửa là tính về thân thể.

Tề Ngọc Yên là nữ nhi gia, lại không muốn ra ngoài xuất đầu lộ diện, phu thê Tề Chí Huy cũng mặc nàng, chỉ dẫn theo Tề Thứ và Tề Ý ra ngoài. Tề Ngọc Yên ở trong phủ, giúp đỡ Trương Tương Như chuẩn bị một ít đồ cho trẻ nhỏ, ngược lại không hề cảm thấy buồn chán.

Ngày hôm đó, Lục thị theo Tề Chí Huy thăm bạn trở về phủ, nghe nói Tề Ngọc Yên ở trong phòng Trương Tương Như, liền tìm đến. Vừa vào phòng thì thấy Trương Tương Như đang cầm một mảnh vải bé tẩn đương không ngớt: “Ngọc Yên, cái yếm ăn muối chuẩn bị tốt thật đấy.”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Tiểu hài tử thịt mềm, lúc mọc răng hay chảy dãi, cái này có bông lót mềm lại thấm hút nước, vừa không cọ vào nó, vừa ngăn nước dãi của nó ngấm trong cằm.”

Trương Tương Như nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, không ngừng gật đầu, nói: “Ngọc Yên suy tính thật chu đáo, tỷ sắp làm nương còn chưa nghĩ được nhiều như muội đâu.”

Lục thị nghe những lời của Tề Ngọc Yên, rất có lý, như thể chính mình đang chăm sóc tiểu hài, trong lòng cũng có phần kinh ngạc, liền bước tới hỏi: “Yên nhi, sao con biết được mấy thứ này?”

Tề Ngọc Yên ngần ra. Là vì kiếp trước mang thai Huyền nhi được ma ma trong cung dạy cho, nhưng sao nàng có thể nói chuyện này ra cho Lục thị được? Nàng chợt nhớ tới tam thúc ở Mi Dương có một di nương vừa sinh hài tử năm trước, nên cười nói: “Do con thấy di nương nhà tam thúc sinh hài tử, cũng được chăm như vậy đó.”

Lục thị ngần ra, nói: “Vậy à? Tam thẩm con hào phóng ghê, bông chỉ bạc quý như thế, nàng ấy cũng cam lòng làm yếm dãi cho đứa nhỏ của di nương ư?”

Tề Ngọc Yên nghe thấy lời Lục thị nói, trong lòng âm thầm kêu hồng bét. Tam thẩm nổi danh vất vả chày ra nước, sao có thể đành lòng dùng bông chỉ bạc cho nhi tử của di nương? Nhưng lời ra khỏi miệng, không thể thu hồi lại được, chỉ đành kiên trì áp ứng nói: “Dù sao cũng là cốt nhục của tam thúc mà, tam thúc nói, chẳng lẽ tam thẩm không nghe.”

Tuy rằng Lục thị bán tín bán nghi với lời của Tề Ngọc Yên, nhưng cũng cảm thấy nữ nhi không có lý do gì để gạt mình, cũng không có ý định tiếp tục đào sâu chuyện này với Tề Ngọc Yên, chợt nhớ mục đích mình tìm nàng, liền hỏi Tề Ngọc Yên: “Đúng rồi, Yên nhi, ngày mai ta và phụ thân con phải tới chúc tết Hoài Dương hầu phủ. Lần trước Chung Ngũ Lang cứu con, không phải con nói muốn tới Chung phủ cảm ơn sao? Mai có muốn theo chúng ta đi không?”

Hoài Dương hầu Chung Đình là phụ thân của Chung Dục. Chung Đình là quan văn, nhưng thứ tử Chung Dục ông ta lại giỏi võ. Chung Đình và Tề Chí Huy giao tình khá tốt, nên đã giao nhi tử vào tay Tề Chí Huy để rèn luyện. Chung Dục và Tề Thứ theo Tề Chí Huy luyện võ điều quân cùng nhau, bên cạnh đó cũng rèn kỹ năng cho mình. Tề Chí Huy khá yêu thích Chung Dục, vì thế Chung Dục thường xuyên ra vào Tề phủ.

Tề Ngọc Yên mới từ Mi Dương trở về Tề phủ đã bị Chung Dục tới chơi Tề phủ bắt gặp, vừa thấy đã kinh động như thấy người trời, mẫn tình vô thức mà gieo xuống. Nhưng Tề Ngọc Yên hồi kinh là tham tuyên phi tần, Chung Dục có thích cũng không dám có bất cứ biểu thị gì, chỉ có thể chôn sâu mảnh tình này.

Mà Tề Ngọc Yên trải qua một kiếp người, nàng biết Chung Dục có tình cảm với mình từ lâu rồi. Kiếp trước Tề Ngọc Yên tiến cung không lâu, Chung Dục cũng tiến cung làm ngự tiền thị vệ, luôn bên cạnh âm thầm bảo vệ nàng. Khi đó nàng được sủng, không ít người muốn hại nàng, Chung Dục biết hết, âm thầm giải quyết giúp nàng, cũng bởi vậy mà bị Phan Dữu Quân phát hiện y có ý với Tề Ngọc Yên, cuối cùng lợi dụng tình cảm y dành cho nàng, hại y chết. Nghĩ tới điều này, trong lòng Tề Ngọc Yên tràn đầy áy náy.

Kiếp này, Tề Ngọc Yên sống lại tỉnh dậy, liền biết được Chung Dục cứu nàng.

Kiếp trước nàng hại y mất mạng, kiếp này này y lại cứu nàng một mạng, tính ra, nàng nợ y hai mạng.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên nói với Lục thị: “Vậy thì ngày mai nữ nhi sẽ cùng phụ thân và mẫu thân tới Hoài Dương hầu phủ.”

“Được.” Lục thị gật đầu cười nói: “Ngày mai con phải dậy sớm, khi nào xuất phát, mẫu thân sẽ phái người tới gọi con.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đáp.

Trương Tương Như bắt chợt xen vào nói: “Ngọc Yên nhà nào không đi, chỉ đi đúng nhà của Hoài Dương hầu, xem ra, Chung ngũ lang rất được muội muội xem trọng nha.”

Tề Ngọc Yên nghe Trương Tương Như nói, mặt đỏ rần, sảng giọng: “Tẩu tẩu, muội chỉ đi cảm ơn Chung công tử đã cứu mạng ngày ấy thôi!”

Trương Tương Như che miệng cười nói: “Ngũ Lang nhà họ Chung không chỉ gia thế tốt, bộ dạng cũng tuấn đạt, rất được lòng phụ thân, nếu không phải vì việc Hoàng đế tuyển phi, tỷ thấy phụ thân chắc chắn có ý hứa gả muội muội cho Chung Ngũ Lang.”

Tề Ngọc Yên ngại ngùng cười, nói: “Ngọc Yên chưa chắc đã được chọn tuyển mà.”

Mắt Trương Tương Như sáng rực: “Phải ha, nếu như muội muội rớt, có thể gả cho Chung ngũ lang.”

Tề Ngọc Yên nghe Trương Tương Như nói vậy, trong lòng quýnh lên, kêu to: “Tẩu tẩu, đừng có nói bậy!”

“Tương Như, lời này không thể nói lung tung.” Lục thị thấy Trương Tương Như càng nói càng giống thật, nhanh chóng lên tiếng ngăn cản: “Bây giờ Ngọc Yên đang chờ tuyển phi tần, nhờ về sau được chọn trúng tiến cung thật, nếu có phong thanh gì truyền đến tai Hoàng thượng, vậy thì rất nguy hiểm.”

Trương Tương Như nghe Lục thị nói xong, biến sắc, vội thề lười, nói: “Mẫu thân nói đúng, là tức phụ suy xét không chu toàn, hấp tấp.”

Nghe thấy Trương Tương Như nhận sai, sắc mặt Lục thị hơi dịu xuống, còn nói thêm: “Cũng may chỗ này không có ai khác, về sau không được nhắc đến những lời này nữa, đợi thánh chỉ hạ rồi hẵng nói.”

“Dạ, mẫu thân.” Trương Tương Như mau miệng.

Nghe mẫu thân và tẩu tẩu nói chuyện, thần sắc Tề Ngọc Yên chợt hốt hoảng.

Phải rồi, mừng một tháng hai, Lý Cảnh sẽ hạ chỉ sắc phong phi tần được chọn.

Kiếp này, nàng không biết mình có nằm trong danh sách sắc phong không. Nếu quả thật không bị chọn trúng như ý nguyện, vậy cuộc sống kiếp này của nàng, thật sự sẽ không tồn tại người tên là Lý Cảnh nữa. Phải chăng hắn sẽ yêu một nữ tử khác? Sẽ đối xử với nữ tử kia tốt giống như với nàng kiếp trước ư?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Làm khách

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Chí Huy dẫn theo Lục thị và ba đứa con tới Hoài Dương hầu phủ.

Hoài Dương hầu phủ ở Đông thành, Vinh Uy tướng quân phủ ở Tây thành. Từ Tề phủ đến Chung phủ sẽ xuyên thành mà đến.

Tề Chí Huy cùng hai nhi tử cười ngựa, Tề Ngọc Yên và mẫu thân Lục thị ngồi trên xe ngựa, hai mẹ con tán gẫu qua lại.

Theo vòng lẩn bánh xe, màn xe không ngừng phát lên, cảnh vật ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lướt qua.

Đột nhiên Lục thị nghiêng người qua, vén một góc màn bên cạnh Tề Ngọc Yên, chỉ vào phía xa xa nói: “Yên nhi, con nhìn kia, chỗ đó là hoàng cung đấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên vội nghiêng người nhìn theo.

Xa xa có một tòa thành cao lớn. Tường vây cao hơn ba trượng, cửa đỏ đỉnh vàng, tường xám ngói xanh, thị vệ tuần bộ, gác cổng nghiêm ngặt, một trận khí thế khiến hồn ập vào mặt.

Lần đầu tiên nàng tí mỉ đánh giá hoàng cung từ bên ngoài như thế.

Nơi đó, từng giam hãm nàng sáu năm.

Ở nơi đó, nàng từng là sủng quan hậu cung, sóng vai cùng hắc đứng trên đỉnh thiên hạ, không ngờ một khi rơi xuống, lại là thịt nát xương tan. Nếu như ngay từ đầu không đứng ở nơi cao ngất đó, nếu có té chắc sẽ không thảm như kia?

Nghĩ tới đây, mắt Tề Ngọc Yên từ từ thấm ướt. Nàng nhẹ nhàng buông màn xuống, quay đầu về.

“Yên nhi, sao con lại khóc.” Lục thị kinh ngạc nói.

Tề Ngọc Yên gạt nhanh nước mắt, cố cười nói: “Mẫu thân, con không sao cả.”

Lục thị ngập ngừng rồi hỏi: “Có phải Yên nhi sợ sẽ bị tuyền vào trong cung không?”

Nghe mẫu thân nói ra tâm sự trong lòng mình, Tề Ngọc Yên im lặng trong chốc lát, rung rung nói: “Dạ, mẫu thân, nữ nhi không muốn nhập cung. Gần vua như gần hổ, sơ sẩy, nữ nhi bị người ta hại thì không nói, chỉ sợ liên lụy tới người trong nhà...” Nhớ tới thảm sự kiếp trước, Tề Ngọc Yên đã rơi lệ đầy mặt.

Nghe nữ nhi nói, trong lòng Lục thị cũng hơi lo lắng, nhưng bà là đàn bà, đối với việc này không còn cách nào khác, đành thở dài một hơi, nói: “Sao mẫu thân đành lòng được chứ? Hay nói lòng vua khó dò, nếu như con tiến cung được sủng thì may, nhưng nếu không được sủng, về sau sống ra sao đây? Mẫu thân cũng chỉ mong con không bị chọn trúng, có thể gả tới một gia đình bình thường, mẫu nữ chúng ta còn có thể thường xuyên gặp mặt...”

Nghe mẫu thân thao thao bên tai, Tề Ngọc Yên nghĩ đến sắp tới mừng một tháng hai rồi, trong lòng tràn lên bất an và thấp thòm.

Chẳng bao lâu đã tới Chung phủ. Chung gia hạ nhân vừa nhìn thấy xe ngựa của Tề phủ, vồn vã tiến lên chào đón, giữ ngựa nghiêng xe, mời khách nhân vào trong.

Bởi vì hạ nhân Tề phủ đã đưa bài thiệp* tới từ lâu nên Hoài Dương hầu Chung Đình đã ở sẵn trong nhà chờ đón.

(Bài thiệp: thiệp bài phòng.)

Tề Ngọc Yên là khách nữ, vào cửa liền có bà mục đón nàng và mẫu thân tới hậu viện gặp Chung phủ nữ quyến, còn Tề Thứ và Tề Ý theo Tề Chí Huy tới đại sảnh tiền viện.

Mẫu nữ vừa tới trước một cái sân nhỏ, chợt nghe thấy đằng trước truyền đến giọng nói tròn tru lưu loát của một nữ tử: “Tề phu nhân và Tề cô nương tới rồi kia!”

Nghe thấy lời này, Tề Ngọc Yên vội ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bên cổng sân có một nữ tử mặc đồ màu hồng xinh xắn.

Nữ tử này là lần đầu nàng gặp ở kiếp này, nhưng kiếp trước đã được thấy từ lâu. Nàng là Lưu Tĩnh Ly thê tử của Chung Minh, phu nhân thế tử của Hoài Dương hầu.

Phải nói, Lưu Tĩnh Ly này cũng coi như có chút bản lĩnh, trị Chung Minh nghe lời răm rắp, thành thân được năm năm rồi, Chung Minh vẫn rất quy củ, đừng nói nạp thiệp, đến thông phòng cũng không có một ai, toàn tâm toàn ý chiều nàng ấy. Nữ tử như thế trong thiên hạ, nếu có thể được phu quân yêu thương giống như Lưu Tĩnh Ly, có lẽ là cực kỳ may mắn.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cẩn thận đánh giá Lưu Tĩnh Ly, kể ra bộ dạng của nàng ấy không tính là đẹp vô cùng, nhưng làm thế nào mà có thể nắm chặt tâm của thế tử Hoài Dương hầu nhỉ? Chẳng lẽ đây chính là tình duyên ư? Mà thế tử Chung Minh còn như vậy, nếu Chung Dục cưới nữ tử mình

thích, chắc hẳn cũng sẽ như thế?

Thấy Tề Ngọc Yên nhìn mình, Lưu Tĩnh Ly cũng nhìn kỹ Tề Ngọc Yên một phen. Vừa nhìn, trong lòng nàng liền sợ hãi. Từ lâu đã nghe nữ nhi duy nhất của Tề tướng quân sống ở quê nhà Mi Dương thay phụ mẫu làm tròn đạo hiếu, nàng chưa từng gặp qua Tề gia cô nương. Không ngờ hôm nay vừa gặp, suýt chút nữa chói mù mắt nàng.

Lưu Tĩnh Ly không khỏi cảm thán trong lòng, Tề gia cô nương quả thật dung mạo như thần tiên. Nếu nàng ấy hồi kinh sớm chút, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ trong nhóm danh viện kinh thành sợ rằng không thuộc về Phan Dữu Quân. Giờ đây hai người đều chờ tuyển vào cung, như vậy nhất định sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

Nghĩ tới đây, Lưu Tĩnh Ly bước nhanh tới, hành lễ với Lục thị: “Tề phu nhân, mời mau vào phòng!” Sau đó tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Vị này là muội từ Tề gia đúng không?”

Tề Ngọc Yên cười hành lễ, nói: “Ngọc Yên xin chào tâu tâu Chung gia.”

“Ngọc Yên muội muội mau vào phòng.” Lưu Tĩnh Ly kéo tay Tề Ngọc Yên, dắt nàng vào phòng, cười với những người trong phòng: “Mọi người mau nhìn, bộ dạng muội muội Tề gia thật xinh đẹp biết bao, bây giờ đang chờ tuyển vào cung, sợ rằng Hoàng thượng mà nhìn thấy là không rời nổi mắt.”

Nghe thấy Lưu Tĩnh Ly nhắc tới chuyện tuyển phi, Tề Ngọc Yên cười có chút gượng gạo.

Lục thị hiểu suy nghĩ trong lòng Tề Ngọc Yên, vội kéo nàng tới gặp người, xóa đề tài đi.

Ngồi trong phòng này, ngoại trừ lão phu nhân Chung gia vẻ mặt hiền hậu, còn có mẫu thân của Chung Dục phu nhân Hoài Dương hầu Đoàn thị, nhị phòng Hoàng phu nhân, còn có mấy người di nương. Bê dưới ngoài Lưu Tĩnh Ly còn có mấy vị tiểu thư chưa xuất giá. Trong đó có một người chẳng kém Tề Ngọc Yên là mấy, là một cô nương tính quái, chính là thân muội của Chung Dục Chung Xảo Trân.

Lúc Chung Xảo Trân nhìn thấy Tề Ngọc Yên, biểu tình ngẩn ngơ, sau đó mặt mày hớn hờ nói: “Dáng vẻ Ngọc Yên tỷ tỷ thật đúng là hút mắt, chẳng trách ngày nào Ngũ ca cũng chạy tới Tề phủ.”

Nghe Chung Xảo Trân nói, căn phòng vốn đang huyền ảo chợt im ắng.

Mọi người đều biết tên Tề Ngọc Yên đã đưa vào cung, sao có thể dây dưa tới một nam tử khác được, nếu để Hoàng đế truy cứu, hai phủ Tề Chung không thoát khỏi liên quan.

Thấy bầu không khí có chút gượng gạo, Tề Ngọc Yên vội cười nhẹ nói: “Xảo nhi muội muội nói đùa. Chung công tử đến phủ lý là tìm gia huynh, Ngọc Yên làm gì có cơ hội gặp được Chung công tử chứ.”

“Phải đấy.” Mẫu thân Chung Dục Đoàn thị vội vàng cười nói: “Bộ dạng Ngọc Yên đẹp thế này, không chừng về sau làm quý nhân trong cung đấy. Xảo Trân, con không được ăn nói lung tung, Ngũ ca con và Tề gia đại công tử luôn thân thiết, tới Tề phủ tìm Tề đại công tử cũng là chuyện bình thường.”

Tề Ngọc Yên ngược mắt nhìn Đoàn thị, chỉ thấy bà lúc này vẻ mặt nhã nhặn lịch sự mỉm cười. Đoàn phu nhân ở trong kinh được biết tới là hiền danh*, hiếu thuận với lão phu nhân, thân thiện với nhị phòng, khoan dung với nhi tức. Tề Ngọc Yên thầm nghĩ, nếu như kiếp này không thể nhập cung, gả cho Chung Dục báo ân, có bà mẫu* như Đoàn phu nhân cũng không phải chuyện xấu.

(Hiền danh: người có tài đức.

Bà mẫu: mẹ chồng.)

Lục thị cười nói: “Đúng rồi, vài ngày trước Yên nhi rơi xuống hồ, may được Ngũ Lang cứu giúp, hôm nay Yên nhi tới đây còn muốn cảm tạ ơn cứu mạng của Ngũ Lang.”

Chung lão phu nhân nghe Lục thị nói, nghĩ tới tôn nhi nhà mình, vui mừng ra mặt: “Lục phu nhân nói quá rồi, những năm gần đây Tề tướng quân tận tâm bồi dưỡng cho Ngũ Lang, nói cảm tạ phải là Chung gia chúng ta mới đúng.”

Lời vừa ra, mọi người đỡ gia trưởng đứng lên, Tề Ngọc Yên ngồi yên ở bên, mỉm cười nghe, nhưng không đáp lời.

Chung Xảo Trân thấy Tề Ngọc Yên giống như nhàm chán, liền đứng dậy nói với Chung lão phu nhân và Tề phu nhân: “Sáng nay lúc con ra cửa, thấy đúng dịp mai trong vườn nở, hay là tôn nữ dẫn tỷ tỷ ra ngoài thưởng mai có được không ạ?”

Chung lão phu nhân nhìn vẻ mặt mỉm cười của Lục thị, cũng không phản đối, gật đầu cười nói với Chung Xảo Trân: “Vậy các con đi đi!”

Chung Xảo Trân vui mừng kéo Tề Ngọc Yên ra sân, vào hoa viên của Chung phủ.

Tề Ngọc Yên thấy Chung Xảo Trân nhiệt tình với mình như vậy, trong lòng có hơi bất ngờ. Nhớ rõ kiếp trước lúc đến Chung phủ chỉ quan hệ qua lại bình thường như nước với Chung Xảo Trân, không hề có chuyện ra ngoài ngắm mai thế này mà? Sao Chung Xảo Trân kiếp này tựa hồ rất nhiệt tình với mình?

Theo Chung Xảo Trân vào hoa viên hầu phủ, quả nhiên, có vài bông mai đỏ chớm nở tươi đẹp vô cùng. Tề Ngọc Yên cười nói: “Xảo Trân muội muội, mai này hoa nở đẹp thật, so với mấy cây ở nhà ta còn nở đẹp hơn nhiều!”

Chung Xảo Trân đắc ý, cười nói: “Mấy cây hoa mai này là bảo bối trong nhà muội, còn nhiều tuổi hơn cả muội, phụ thân muội hay sai người tới chăm sóc.” Nói xong nàng ta liếc nhìn Tề Ngọc Yên nói: “Phải rồi, Tề tỷ tỷ, nghe nói trong cung có vườn mai, cả vườn đều là mai hoa, đẹp cực kỳ.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, ngẩn ra. Vườn mai kia nàng có biết. Kiếp trước, nàng và Lý Cảnh hay ngắm mai ở vườn mai, chỉ là, chuyện của kiếp trước, giờ đây nàng không muốn nhớ tới. Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, nhìn Chung Xảo Trân, sau đó cười nhẹ: “Thế ư?”

Chung Xảo Trân liếc mắt cười nói: “Sau này Tề tỷ tỷ vào cung, tự mình tới xem, chẳng phải sẽ biết à?”

Tề Ngọc Yên nói: “Chưa biết có vào cung hay không, vẫn chưa chắc chắn mà. Hiện giờ chỉ là bức vẽ, chẳng biết có bị Thái Hậu chọn trúng hay không.”

Chung Xảo Trân nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt giống như có chút hâm mộ: “Vậy thì phải xem cơ duyên thế nào!” Nói tới đây, nàng ấy than nhẹ một tiếng: “Đáng tiếc muội phải mấy tháng nữa mới cập kê, chứ không, muội cũng có thể tham tuyển rồi.”

Nghe lời của Chung Xảo Trân, Tề Ngọc Yên giống như hơi giật mình: “Xảo Trân muội muội có suy nghĩ này ư?” Kiếp trước không quan hệ thân thiết với Chung Xảo Trân nên không biết nàng ấy có suy nghĩ này.

Sắc mặt Chung Xảo Trân phỉếm hồng, cúi đầu cười cười.

Nhìn Chung Xảo Trân thẹn thùng, lại thêm bởi vì có quan hệ với Chung Dục, Tề Ngọc Yên có vài phần quý nàng ấy. Vì thế nàng mới khuyên nhủ Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, kỳ thật tiến cung làm phi, chưa hẳn đã là chuyện tốt, nói thẳng ra cũng chỉ làm thiếp của người ta, sao so bì được với đương gia chủ mẫu? Nếu cho tỷ chọn, tỷ tình nguyện không tiến cung.”

Chung Xảo Trân ngược mắt nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó cắn môi, nói: “Tề tỷ tỷ, nếu tỷ gặp Hoàng thượng rồi, sẽ không nghĩ vậy đâu.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra: “Ngọc Yên muội muội gặp hẳn rồi ư?”

Chung Xảo Trân lộ ra vẻ xấu hổ: “Năm ngoài Dương thái phó bị bệnh, phụ thân tới Dương phủ thăm bệnh còn muội cũng tới Dương phủ tìm tôn nữ nhi của Dương thái phó Ý Hàm. Đúng lúc Hoàng thượng cũng đến Dương phủ thăm bệnh, lúc ngài ấy đi ngang qua hoa viên thì muội và Ý Hàm đang đứng ở ban công bên trên, may mắn được nhìn thấy thiên nhan*.”

(Thiên nhan: khuôn mặt của vua.)

Nói tới đây, Chung Xảo Trân ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, hai mắt lóe ra ánh sáng khác thường: “Tề tỷ tỷ, tỷ có biết, muội... muội chưa từng gặp ai đẹp đến vậy, như thần tiên bất thực yên hóa*. Nếu có thể gả cho nam tử như thế, có làm thiếp cũng đáng giá.” Càng nói, giọng của Chung Xảo Trân càng nhỏ, đầu cũng ngày càng thấp dần.

(Bất thực yên hóa: không phải khói bếp nhân gian, thoát tục.)

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Chung Xảo Trân, trong lòng “lộp bộp”. Hồng rồi, nhìn tình hình, e rằng tiểu cô nương đã động tâm với Lý Cảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngắm mai

Đối với chuyện Lý Cảnh dễ dàng làm tiểu cô nương rung động như vậy, Tề Ngọc Yên không cảm thấy bất ngờ lắm. Ngay cả mình kiếp trước, lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cảnh trên núi Kim Minh, còn không phải bị vẻ ngoài của hắn làm cho mê mẩn? Lúc hắn tiến lại gần hỏi tên của nàng, mặc dù nàng mắng hắn một câu “đồ dê xồm”, nhưng trong lòng lại vừa lo vừa mừng. Chỉ là lúc ấy nàng được xem là tần phi dự tuyển, không thể trao nhận công khai với nam tử nào khác, chỉ có thể lẩn tránh.

Nàng còn nhớ rõ kiếp trước vừa tiến cung, lúc gặp mặt Thái hậu và Hoàng đế lần đầu, nhìn thấy Lý Cảnh ngồi trên long ý thì nàng kinh hãi suýt nữa nhảy dựng lên. Mà hắn thì nhìn chăm chăm vào nàng, môi khẽ cười, trong mắt mang vẻ ma mãnh, làm nàng đến giờ vẫn không quên. Vì thế, nàng bụng trái tim chân thành của mình, không chút nao núng mà xông tới.

Quả thật Lý Cảnh đối với nàng cực kỳ tốt, sủng ái nàng không hề che giấu. Đêm tiến cung đó, hắn liền chiều nàng thị tẩm. Từ đó, hắn không còn chiều bất cứ tần phi nào khác ngoại trừ nàng, ngay cả khi nàng tới nguyệt tín, hắn cũng không kiêng kị ngủ cùng phòng với nàng. Sau này nàng mang thai, không hầu hạ hắn được, hắn cũng không tìm ai khác. Nhưng chính vì hắn sủng ái nàng phô trương quá mức, cuối cùng mới khiến cho Phan Dữu Quân phát điên trả thù, kèm thêm tính mạng cả nhà.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên than nhẹ một tiếng, nói với Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, hậu cung hiểm ác muôn vàn, tiến cung chưa chắc là chuyện tốt. Nếu được sủng, sẽ bị người ghen ghét, nếu không được sủng, cũng sẽ bị người khinh thường. Kỳ thật bằng vào gia thế của Xảo Trân muội muội, tìm một công tử sĩ tộc đại gia*, làm chủ mẫu đương gia, phu thê giúp đỡ lẫn nhau cả đời, không phải là một chuyện rất tuyệt ư?”

(Sĩ tộc: dòng dõi học hành làm quan

Đại gia: thế gia vọng tộc.)

Nào ngờ Chung Xảo Trân lại đỏ mặt nói: “Nhưng Hoàng thượng là nam tử như vậy, sao có thể so sánh với người bình thường được? Tiến cung, coi như không được sủng, thi thoảng có thể làm bạn với thánh giá, muội cũng thỏa lòng rồi.”

Nghe Chung Xảo Trân nói, Tề Ngọc Yên có chút bất lực. Tiểu cô nương này, tính tình thật đúng là ngang bướng!

Nhưng trong ấn tượng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh chỉ tuyển phi đúng lần này.

Sau khi Tề Ngọc Yên tiến cung, Lý Cảnh và nàng tình nồng ý đậm, nên không tuyển thêm tân nhân nhập cung. Chẳng qua, sau khi nàng bị đẩy vào lãnh cung, hẳn cũng không tuyển tân nhân, nàng không sao hiểu nổi.

Chẳng qua, cho dù hẳn có tuyển tân nhân, nhưng lúc đó, Chung Xảo Trân cũng tầm hai mươi, có khi đã sớm gả làm vợ người rồi, không có khả năng và cơ hội nhập cung. Sợ là sợ, Chung Xảo Trân một lòng si mê Lý Cảnh, chỉ là phí công.

Tề Ngọc Yên thấy mình không khuyên nhủ được Chung Xảo Trân, cũng không nhiều lời thêm. Nghĩ dù sao nàng ấy cũng không tiến cung được, một thời gian dài, bản thân nàng ấy sẽ nhìn thoáng hơn.

Đúng lúc này, Chung Xảo Trân chợt reo lên: “Ồ kia, sao ngũ ca lại đến đây?”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Chung Dục từ xa tiến tới.

Nhìn bóng dáng Chung Dục, bộ dạng sau cuối của y tại kiếp trước cũng theo đó hiện lên trong suy nghĩ của nàng.

Sau khi bị Lý Cảnh bắt gian, mặc dù Chung Dục biết y và Tề Ngọc Yên bị người hãm hại, nhưng bọn họ thật sự trần truồng nằm cạnh nhau, giờ đã hết đường chối cãi. Lúc Lý Cảnh giết y, y không hề cầu xin cho chính mình lấy một câu mà chỉ gắng sức cầu xin Lý Cảnh có thể buông tha cho Tề Ngọc Yên.

Tiếng kêu khóc của y lúc đó, vẫn còn bên tai. Y là một người tốt đến thế, không nên bị đối xử như vậy, hơn nữa, lại là do chính mình hại y.

Tề Ngọc Yên thấy Chung Dục càng lúc càng gần, trong mắt lại dần dần nhòe đi.

Chung Xảo Trân quay sang, thấy Tề Ngọc Yên hai mắt rung rung, hoảng hốt nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ sao thế?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, biết mình có chút luống cuống, vội lau khóe mắt, nói: “Không có gì, chỉ là nghĩ tới nếu hôm đó không có ngũ ca muội cứu, sợ rằng tỷ đã chết chìm rồi, trong lòng nhất thời cảm động mà thôi.”

Lời này quá giả, trong lòng Chung Xảo Trân đương nhiên không tin. Nàng nhìn Tề Ngọc Yên, lòng chợt động đập. Vừa nãy Tề Ngọc Yên nói chuyện, giống như vô cùng ghét chuyện tiến cung, mà giờ vừa thấy ngũ ca lại thành thế này, chẳng lẽ tỷ ấy thích ngũ ca?

Nhớ tới sau khi Tề Ngọc Yên rơi xuống nước vài ngày trước đó, ngày nào ngũ ca cũng tìm Tề Thứ để hỏi thăm Tề Ngọc Yên, nàng biết ngũ ca có ý với Tề gia cô nương. Hơn nữa còn biết được Tề Ngọc Yên sắp dự tuyển cung phi, có khả năng sẽ tiến cung làm bạn với “trích tiên” Lý Cảnh, Chung Xảo Trân có chút hiếu kỳ với vị Tề Ngọc Yên này, nên tìm cơ hội tiếp xúc với nàng ấy.

Không ngờ Tề Ngọc Yên căn bản không muốn nhập cung, nếu như nàng thật sự có thể rút, bằng vào giao tình giữa Chung phủ và Tề phủ, ngũ ca sẽ được như ý. Nghĩ vậy, Chung Xảo Trân không khỏi mừng thầm thay cho Chung Dục, bước nhanh tới đón Chung Dục.

Chung Dục nhìn thấy Tề Ngọc Yên trước mặt mình, tựa hồ có chút gượng gạo, cười ngại ngùng, sau đó vái chào Tề Ngọc Yên nói: “Tề cô nương.”

Tề Ngọc Yên cười đáp lễ lại, gọi: “Chung công tử.”

Kể đó, hai người chẳng nói thêm gì nữa.

Chung Xảo Trân thấy hai người đứng ngây ra như phỗng, trong lòng nôn nóng, vội cười đùa nói: “Phải rồi, sao ngũ ca không ở tiền viện tiếp khách? Chẳng lẽ nghe Tề tỷ tỷ tới ngấm mai nên cố tình tìm đến?”

Chung Dục vừa nghe, thoáng chốc mặt đỏ bừng. Không ngờ Chung Xảo Trân chỉ tùy ý bịa một câu lại nói trúng tim đen của Chung Dục.

Vốn Chung Dục cùng phụ huynh ở tiền viện tiếp đãi Tề gia phụ tử, trong lúc vô tình nghe thấy nha hoàn tám tám, nói rằng nhìn thấy tứ tiểu thư đang tiếp một nữ tử tựa thiên tiên ngấm mai trong vườn. Y đoán ra ngay là Tề Ngọc Yên, không chịu nổi nhớ thương trong lòng, vội tìm cơ ra ngoài. Định làm bộ như vô tình gặp, không ngờ bị Chung Xảo Trân vô ý lật tẩy, bây giờ không biết phải trả lời ra sao.

Tề Ngọc Yên nhận ra Chung Dục xấu hổ, giả vờ không hiểu lời của Chung Xảo Trân, tiến lên mỉm cười nói với Chung Dục: “Đúng rồi, ngày ấy Ngọc Yên vô ý rơi xuống nước, còn phải cảm ơn ân cứu mạng của Chung công tử.”

Chung Dục vội xua tay, nói: “Tề cô nương khách khí rồi.”

“Đúng vậy, Tề tỷ tỷ, không cần đa lễ!” Chung Xảo Trân cười nói: “Có thể cứu tỷ, ngũ ca của muội không biết vui sướng thế nào đâu.”

Thấy Chung Xảo Trân càng nói càng trắng, Tề Ngọc Yên có chút lo lắng, dù sao hiện giờ nàng đang chờ tuyển.

Chung Dục nhận ra lo lắng trong lòng Tề Ngọc Yên, dù sao được nhìn thấy nàng, nỗi khổ tương tư trong lòng y cũng vui bớt phần nào, liền cáo từ nói: “Tiền viện còn có việc, ta không thể tiếp Tề cô nương được rồi.”

Tề Ngọc Yên vội gật đầu, nói: “Chung công tử xin cứ tự nhiên.”

Chung Xảo Trân ngược lại bày ra vẻ mặt không vui, nín Chung Dục: “Ngũ ca, huynh cứ thế mà đi à?”

Chung Dục cười cười, nói: “Muội tiếp Tề cô nương là được rồi, chuyện tiền viện còn nhiều, huynh đi trước đây.”

Chung Xảo Trân bất mãn buông Chung Dục ra: “Vậy thôi được.” Bấy giờ Chung Dục mới thoát khỏi rồi đi.

Nhìn Chung Dục xa dần, Tề Ngọc Yên quay đầu nói với Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, chúng ta cũng về phòng thôi.” Nói xong xoay người trở về.

Chung Xảo Trân nhìn thấy Chung Dục tới chỗ cổng vòm hoa viên, vẫn không quên ngoái đầu nhìn Tề Ngọc Yên. Trong lòng nàng hơi động, liền có chủ ý, bước tới trước kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Còn vài ngày nữa là đến tiết Nguyên tiêu, tới lúc đó chợ phía Tây sẽ có hội đèn lồng, Tề tỷ tỷ có muốn đi ngắm đèn với muội không?”

Tề Ngọc Yên cũng đã nghe qua hội đèn lồng ở chợ phía Tây cực kỳ náo nhiệt, nhưng kiếp trước nàng không có cơ hội để tới đó nhìn ngắm, nghe Chung Xảo Trân nói như vậy, nàng hơi xao động. Vì thế nàng gật đầu nói: “Được chứ, tỷ chưa từng được tới hội đèn lồng bao giờ.”

Chung Xảo Trân nhanh nhẩu cười nói: “Muội tới chợ phía Tây ngắm đèn sẽ đi qua con đường trước Tề phủ, tới khi đó muội sẽ gọi Tề tỷ tỷ cùng đi.”

Tề Ngọc Yên gật đầu đáp: “Được.”

Hai tỷ muội liền dắt tay nhau trở về phòng.

Buổi tối tiết Nguyên tiêu đó, quả thật Chung Xảo Trân đến Tề phủ sớm gọi Tề Ngọc Yên ra ngoài ngắm đèn.

Mặc dù Tề Ngọc Yên là tiểu thư khuê các, nhưng từ xưa tới nay tiết Nguyên tiêu không phải chú trọng điều gì, Lục thị nhìn nữ nhi vui vẻ nên cũng không phản đối. Tề Ngọc Yên dẫn theo Mai Hương, cùng với Chung Xảo Trân rời phủ.

Vừa ra khỏi cửa, không ngờ lại thấy Chung Dục đứng ở một bên.

Chung Xảo Trân thấy Tề Ngọc Yên sững sờ nhìn Chung Dục, vội cười nói: “Nghe nói chợ phía Tây nhiều yêu râu xanh nên muội gọi ngũ ca tới bảo vệ chúng mình. Nếu Tề tỷ tỷ e ngại, chúng ta dạo chơi phía trước, còn ngũ ca theo xa phía sau là được.”

Đã ra khỏi phủ, sao Tề Ngọc Yên có thể vừa thấy Chung Dục thì quay trở về được? Vì thế nàng cười nói với Chung Xảo Trân: “Không sao, cứ đi cùng với Chung công tử đi.” Nói xong thoải mái tiến lên làm lễ với Chung Dục.

Bởi vì Tề phủ cách chợ phía Tây không xa lắm, xe ngựa Chung phủ đỗ ở ngoài Tề phủ. Tề Ngọc Yên cùng Chung Dục, Chung Xảo Trân ba người từ từ đi về phía chợ Tây, mấy nha hoàn hạ nhân chậm rãi theo sau.

Hôm nay Chung Xảo Trân có vẻ hào hứng vô cùng, trên đường ríu rít luôn miệng. Chung Dục và Tề Ngọc Yên chỉ đi theo nàng. Cũng không biết có phải Chung Dục nói gì với nàng ấy không mà tới nay Chung Xảo Trân không còn đùa giỡn Chung Dục với Tề Ngọc Yên nữa, điều này khiến cho Tề Ngọc Yên thoải mái hơn ít nhiều.

Đúng lúc này, Chung Xảo Trân nhìn thấy phía đường đối diện có bán ma đường, dừng chân, cười ngọt với Tề Ngọc Yên: “Tề tỷ tỷ, muội mời tỷ ăn ma đường nhé.”

“Không cần đâu, vừa ăn Nguyên tiêu xong, giờ ăn không nổi.” Tề Ngọc Yên vội nói.

“Muội mua trước một ít, lát nữa lúc chúng ta ngắm đèn thì ăn.” Nói xong Chung Xảo Trân không chờ Tề Ngọc Yên đáp lời đã chạy tới đường đối diện mua ma đường.

Chung Dục áy náy cười nhìn Tề Ngọc Yên: “Xá muội non trẻ, khiến Tề cô nương chê cười.”

Tề Ngọc Yên vội nói: “Chung công tử nói quá rồi, tính cách Xảo Trân muội muội thẳng thắn, khiến người ta yêu thích không thôi.”

Chung Dục chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, chợt cười, khẽ giọng nói: “Nàng có thể thích con bé là tốt rồi.”

Nhìn ánh mắt sáng rực của Chung Dục, Tề Ngọc Yên cười, quay mặt sang hướng khác, không biết phải nói gì.

Chung Xảo Trân mua một bọc ma đường, xoay người lại, nhìn ngũ ca và Tề Ngọc Yên phía bên kia, thật đúng là một đôi bích nhân, trong lòng vui vẻ, nhanh chân chạy tới.

Bất chợt một tiếng nổ lớn truyền đến, khiến mọi người hoảng sợ.

Tề Ngọc Yên vội quay đầu nhìn lại, hóa ra là một thiếu niên hơn mười tuổi ham chơi, đốt pháo ở bên đường.

Bấy giờ, một cỗ xe ngựa đang đi qua con đường này, ngựa kéo xe bị pháo dọa, kinh sợ, không còn nghe theo sự dẫn dắt của chủ nhân, hí dài một tiếng, chồm lên chạy loạn, xông về phía Chung Xảo Trân đang qua đường.

Chung Xảo Trân nhìn thấy xe ngựa đang xông tới chỗ mình, sợ tới mức đứng im tại chỗ, hai chân run bần bật, tựa như muốn di chuyển mà không sao làm được.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cướp trẻ con

Tề Ngọc Yên thấy Chung Xảo Trân đứng chôn tại chỗ không biết né tránh, quỳnh tới nổi hét lớn: “Xảo Trân muội muội! Mau tránh ra!”

Chung Dục nhìn thấy Chung Xảo Trân bây giờ hung hiểm vạn phần, trong lòng khẩn trương, chớp mắt đã thấy y như một mũi tên rời cung, lao nhanh đến, ôm muội muội, lăn vòng tại chỗ, hai huynh muội lăn đến ven đường.

Hai người vừa rời thì chiếc xe ngựa phóng thẳng qua chỗ Chung Xảo Trân vừa đứng.

Thấy hai người vô sự, Tề Ngọc Yên mới thả lỏng tâm tình, vội cùng hạ nhân chạy đến, hốt hoảng hỏi: “Xảo Trân muội muội, muội không sao chứ?”

Chung Xảo Trân cũng bị dọa sợ, lúc này mặt tái nhợt, ngo ngác một lúc rồi tựa vào ngực của Chung Dục khóc lớn: “Ngũ ca, chân... chân muội đau quá!”

Chung Dục nghe thấy vậy vội hỏi: “Cái nào?”

Chung Xảo Trân chỉ vào chân phải của mình, nói: “Chân này.”

Vội nâng chân phải của Chung Xảo Trân lên, dùng tay day nhẹ, chợt nghe Chung Xảo Trân la to: “Đừng day, ngũ ca, đau quá!” Phút chốc nước mắt trượt xuống má nàng.

“Xem ra là bị trẹo chân rồi. Đau như vậy, hơn phân nửa là ảnh hưởng đến xương.” Vẻ mặt hiện giờ của Chung Dục vô cùng căng thẳng. Y ngừng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Tề cô nương, xem ra ta và Xảo Trân không thể giấu đèn với nàng rồi, ta phải nhanh chóng đưa con bé về nhà tìm đại phu xem.”

Tề Ngọc Yên vội gật đầu, nói: “Không sao, Chung công tử cứ đưa Xảo Trân muội muội về nhà trước đi.”

Chung Dục nhìn Tề Ngọc Yên, do dự hỏi: “Vậy... Còn Tề cô nương thì sao?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Nếu ta đã xuất phủ rồi thì cứ đến chợ phía Tây xem thế nào.”

Chung Dục tựa như có chút không yên lòng: “Một mình nàng?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Không phải ta còn có Mai Hương theo sao? Hơn nữa hội đèn lồng đông người như vậy, không cần lo.”

Chung Dục còn muốn nói điều gì đó, lúc này trên trán Chung Xảo Trân lấm tẩm mồ hôi, nàng chặt vật nức nở nói: “Ngũ ca, chân của muội càng lúc càng đau.”

Chung Dục nhìn muội muội, sau đó gật đầu với Tề Ngọc Yên, nói: “Được, nàng phải chú ý cẩn thận.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Chung công tử yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

“Ừ.” Dứt lời, Chung Dục chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó bế Chung Xảo Trân trở về.

Nhìn bóng dáng huynh muội Chung Dục rời đi, Tề Ngọc Yên mới dẫn theo Mai Hương đi về phía chợ Tây.

Tề Ngọc Yên nghiêng mặt sang bên, cười hỏi Mai Hương: “Mai Hương, hồi trước em có từng tới đây xem hội đèn lồng không?”

Mai Hương gật đầu, nói: “Trước khi nô tỳ bán thân, có theo mẫu thân tới. Sau khi vào phủ thì không còn cơ hội nữa.”

Tề Ngọc Yên biết Mai Hương cực kỳ nhớ nhà, ngay cả chính tiền tiêu vật hàng tháng của mình cũng không nỡ tiêu, đều tiết kiệm gửi về nhà, có chút xúc động, liền nói: “Ta nhớ trong nhà em còn có mẫu thân và một người đệ đệ, ngày mai em về thăm bọn họ đi.”

Mai Hương nghe thấy cực kỳ cảm động, vội nói: “Nô tỳ đa tạ cô nương.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, im lặng. Kiếp trước Mai Hương đối tốt với nàng, kiếp này, nàng nhất định phải tốt gấp bội với em ấy.

Dần dần, khoảng cách tới chợ Tây càng lúc càng gần, người đến ngắm đèn cũng càng lúc càng đông.

Tới cổng chợ phía Tây, Tề Ngọc Yên phóng mắt nhìn, khắp đường treo đủ loại đèn, như sao trời lấp lánh, chiếu sáng cả khu chợ đèn hoa như ban ngày.

Mai Hương kẻ sát vào Tề Ngọc Yên, nói: “Cô nương, chợ đèn hoa này đông người lắm, cẩn thận đừng để lạc nhau.”

“Ừ, chúng ta đi ngắm đèn nào.” Tề Ngọc Yên cười đáp lời rồi tiến vào chợ đèn hoa.

Vừa vào con phố, Tề Ngọc Yên đã bị đèn hoa treo hai bên dẫn đi, nàng vừa đi vừa nhìn, tâm trạng thích thú hiếm thấy.

Đột nhiên, đằng trước hình như có chút âm ỉ.

Tề Ngọc Yên ngoảnh nhìn, chỉ thấy có một đám người vây thành vòng tròn ở giữa con đường đằng trước, loáng thoáng truyền đến tiếng nữ tử gào khóc và tiếng gầm của nam tử. Trong lòng nàng chợt tò mò, liền dẫn theo Mai Hương đi qua.

Tiến lại gần, Tề Ngọc Yên nhìn thấy ở giữa vòng người có vài người đứng. Một phụ nhân trung niên đang ôm trong ngực một tiểu nam oa khoảng ba tuổi đang khóc lớn muốn thoát, một phụ nhân còn trẻ đang kéo mạnh chân của tiểu nam oa, giống như không cho phụ nhân trung niên rời đi, đứng bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi.

Người xung quanh bàn tán xôn xao, nhưng Tề Ngọc Yên lại không nghe ra được nguyên nhân.

Chỉ thấy phụ nhân trẻ tuổi khóc lớn nói: “Giữa chốn đông người sao các người có thể cướp người chứ! Các người không được cướp con của tôi! Tôi cầu xin các người, trả con lại cho tôi!”

Tề Ngọc Yên nghe thấy mà lòng cả kinh. Hóa ra phụ nhân trung niên này và nam tử trẻ tuổi là kẻ mìn*, cướp đứa nhỏ nhà người ta?

(Kẻ mìn: bọn chuyên bắt cóc người.)

Bấy giờ lại nghe phụ nhân trung niên kia nổi giận nói: “Hay cho một con tiện nhân như mày! Mày đi thì cứ đi, dắt cả cháu trai của tao làm gì hả? Nó là mạng sống của tao, mày không được dẫn nó đi.”

Nam tử trẻ tuổi lớn tiếng trách móc phụ nhân trẻ tuổi: “Người với tay Hồ Tam cách vách kia mờ ám, ta mắng người vài câu, người liền dẫn theo con bỏ chạy! Loại người không tuân thủ nữ tắc như người, ta bỏ cũng chẳng sao, sau này người có yêu với quyền rũ nam tử nhà ai thì kệ người, nhưng con của ta thì người không được dẫn đi!”

Lúc này, mọi người đã nghe hiểu, hóa ra nữ tử trẻ tuổi và nam tử trẻ tuổi này là phu thê, tiểu nam oa kia là con của bọn họ, phụ nhân trung niên kia là bà mẫu*. Thê tử không tuân thủ nữ tắc, trượng phu mắng vài câu đã dẫn theo nhi tử rời nhà, hiện giờ trượng phu và bà mẫu tìm được, muốn dẫn nhi tử đi, nữ tử không tình nguyện nên mới xảy ra tranh chấp trên đường.

(Bà mẫu: mẹ chồng.)

Dù sao thì đây cũng là chuyện nhà người ta, người ngoài không nên xen mồm, huống hồ phụ nhân trẻ tuổi này sai trước, nên giờ không ai nói đỡ giúp nữ tử trẻ tuổi này.

Thấy tình cảnh này, bà mẫu kia liếc nhìn nam tử trẻ tuổi, hai người chuẩn bị mạnh bạo dẫn tiểu nam oa rời đi.

Nữ tử trẻ tuổi nhìn thấy, liều mạng ôm chân tiểu nam oa, gào khóc thê lương: “Người lừa gạt tôi vì tôi là người vùng khác, không ai quen biết tôi nên muốn cướp con tôi. Các vị xin thương xót, cứu lấy mẫu tử chúng tôi, hai người này không phải bà mẫu và phu quân của tôi, bọn họ là kẻ mìn, muốn bắt cóc con tôi.”

Phụ nhân trung niên nghe thấy, nổi giận mắng: “Ngay cả bà mẫu và trượng phu của mày cũng không nhận! Con ơi, con về thì bỏ con phụ nhân này ngay lập tức!”

“Đạ, mẫu thân!” Nam tử trẻ tuổi nói: “Loại dâm phụ này, nhi tử cũng không cần, chỉ cần mạng tôn tử của người về là được.”

Nói xong nam tử trẻ tuổi cũng tiến tới kéo tay tiểu nam oa, muốn mang tiểu nam oa đi.

Phụ nhân trẻ tuổi khóc lớn nói: “Thằng bé không phải tôn tử của người, các người không được mang nó đi, tôi đâu có quen biết các người chứ!” Hai tay

nàng nắm chặt chân của tiểu nam oa.

Phụ nhân trung niên và nam tử trẻ tuổi không quan tâm, liều mạng lôi kéo tiểu nam oa đi, bởi vì đau, tiểu nam oa khóc ré lên.

“Các ngươi còn kéo nữa, e rằng oa nhi này sẽ bị thương mất.” Không biết người nào bắt chợt hô lên.

Phụ nhân trẻ tuổi hoảng sợ, ngó người trong chốc lát, vội buông lỏng tay, nghẹn ngào khóc: “An nhi...”

Phụ nhân trung niên vừa thấy phụ nhân trẻ tuổi buông tay, giống như thờ phào nhẹ nhõm, bế tiểu nam oa lên người, sau đó gật đầu với nam tử trẻ tuổi, tính rồi đi.

Bấy giờ, phụ nhân trẻ tuổi lại nhào tới, hét lớn: “Các ngươi trả An nhi lại cho tôi!”

Nam tử thấy phụ nhân xông tới, xoay người đá một cước vào bụng nàng, mắng chửi: “Tiện nhân, ngươi còn dám xông tới!”

Phụ nhân trẻ tuổi ngồi sụp xuống, ôm bụng, mặt tái dại, nhìn nam oa, thương tâm và tuyệt vọng trong mắt, lệ tuôn như mưa.

Xem tới đây, sống mũi Tề Ngọc Yên chợt có chút cay cay. Kiếp trước nàng cũng từng làm mẫu thân, nàng hiểu được đứa con quan trọng dường nào với mẫu thân. Nàng còn nhớ lúc mình nghe được Huyền nhi bị hại chết từ Phan Dữu Quân, có bao nhiêu thương tâm và tuyệt vọng, chẳng khác người phụ nhân trẻ tuổi này là mấy. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng dâng lên niềm thương cảm.

Nhìn phụ nhân trung niên kia ôm An nhi đi về phía mình đang đứng, Tề Ngọc Yên tiến lên, chặn lại phụ nhân trung niên.

Phụ nhân trung niên thấy Tề Ngọc Yên, vội kêu lên: “Cô nương, xin tránh ra.”

Tề Ngọc Yên lại không nhường, ngược lại cười nhẹ, chậm rãi nói với phụ nhân trung niên: “Đại thẩm, có bằng chứng nào chứng minh đứa nhỏ này là tôn tử của bà không?”

Phụ nhân trung niên nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sốt một lúc, sau đó nói: “Nó vốn là tôn tử của ta, muốn bằng chứng gì nữa?”

“Cô nương, cầu xin cô, cứu lấy tôi và An nhi!” Nữ tử trẻ tuổi kia thấy có người đi ra, giống như chết đuối vớ được cọc, le lói một tia hi vọng. Nàng cố gắng ngửa mặt, nói to với Tề Ngọc Yên: “An nhi không phải con nhà bọn họ, bọn họ là kẻ mìn!”

Nam tử trẻ tuổi vội đi tới, nhìn thấy gương mặt của Tề Ngọc Yên thì ngây ra, sau đó nhẹ giọng nói: “Cô nương, cô tốt nhất là thôi đi. Đây là chuyện nhà tôi, không cần người ngoài nhúng tay.”

Tề Ngọc Yên khẽ cười: “Nếu đây thật sự là chuyện nhà mấy người, tất nhiên ta sẽ không nhúng tay vào rồi.” Nói tới đây, nàng lạnh lùng nhìn nam tử trẻ tuổi, nói: “Chẳng qua, ta cảm thấy đây lại không phải chuyện nhà các ngươi.”

Nam tử trẻ tuổi ngẩn ra, trao đổi ánh mắt với phụ nhân trung niên. Lúc này, phụ nhân trung niên chợt kêu to: “Ta và con ta muốn lấy lại tôn tử của ta, sao lại không phải là chuyện nhà chúng ta?”

Tề Ngọc Yên liếc nhìn phụ nhân trung niên, lạnh lùng nói: “Tiểu oa này thật sự là tôn tử của bà ư?”

Phụ nhân trung niên biến sắc nói: “Sao nó lại không phải tôn tử ta chứ?”

Tề Ngọc Yên cười lạnh, nói thêm: “Vừa rồi hai người các ngươi và vị đại tẩu kia tranh đoạt tiểu oa đã dùng sức kéo người tiểu oa, căn bản mặc kệ tiểu oa này có chịu nổi hay không, chỉ chăm chăm kéo về phía mình. Đến khi có người bên ngoài hô lên làm thế sẽ khiến tiểu oa bị thương, nhưng các ngươi vẫn cố sức kéo đứa nhỏ. Ngược lại đại tẩu kia sợ đứa nhỏ bị thương, liền lập tức buông tay. Nếu như tiểu oa này là tôn tử ruột, nhi tử ruột của các ngươi thì các ngươi có quyết tâm đến mức ác độc như vậy không?”

Người xung quanh nghe xong cũng cảm thấy cái này có lý. Liền có người bắt đầu phụ họa Tề Ngọc Yên: “Đúng rồi, sao có thể ra tay như thế với tôn tử ruột của nhà mình chứ.”

“Nói cũng đúng. Nếu là tôn tử ruột, tiểu oa được tổ mẫu ôm thì sao phải khóc dữ đến vậy?”

...

Nghe người xung quanh bàn tán, mặt phụ nhân trung niên và nam tử trẻ tuổi hơi biến.

Phụ nhân trung niên còn thêm: “Đó là do chúng ta nôn nóng muốn dẫn tôn tử đi, không... không nghĩ được nhiều như thế.”

Thần sắc biến hóa của hai người, Tề Ngọc Yên đã nhìn thấy từ sớm. Nghe phụ nhân trung niên nói như vậy, nàng mỉm cười, nói: “Thương xót hài nhi nhà mình, chính là thiên tính, cho dù tình huống thế nào cũng sẽ không thay đổi.”

Bị Tề Ngọc Yên nói như vậy, trong chớp mắt hai người kia nghẹn lời. Sao một lúc thì nghe phụ nhân trung niên kia nói thêm: “Chúng ta là người nhà nghèo, thô lỗ quen rồi, không đề ý được nhiều như vậy.” Nói xong chộc cảm nam tử trẻ tuổi, nói: “Nhi tử, đừng luyên thuyên với nàng ta nữa, chúng ta đi thôi!” Sau đó hai người định lách qua Tề Ngọc Yên để đi.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương chặn hai người lại.

“Cô nương, cô dựa vào cái gì mà ngăn chúng ta đi?” Phụ nhân trung niên giận dữ nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên cũng không giận, chỉ ngẩng đầu nhìn hai người kia nói: “Được! Ta nói thêm một câu cuối, bà bảo tiểu oa này là tôn tử ruột của người, vậy thằng bé họ gì, bà biết không?”

Phụ nhân trung niên ngập ngừng, sau đó mạnh miệng nói: “Ta... tất nhiên ta biết, nó họ... họ...”

“Đừng vội nói ngay!” Tề Ngọc Yên cản phụ nhân trung niên lại, sau đó xoay người, nói với đám người vây xem “Tôi muốn tìm vài người, xin mọi người đoán xét tiểu nam oa này có phải tôn tử của phụ nhân này không! Không biết có vị nào tình nguyện giúp không?”

Thấy mọi người gật gù hồ đồng ý, Tề Ngọc Yên quét mắt về đám người xung quanh, chọn ra bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Duyên phận

Tề Ngọc Yên chọn ra bốn người, một thanh niên có dáng dấp của người đọc sách, một ông lão có khuôn mặt hiền hậu, còn có một thiếu nữ mới lớn, cuối cùng là một bà cụ.

Tề Ngọc Yên đánh giá bốn người, mỉm cười nói: “Xin bốn vị chia ra để nghe họ nói họ là gì, sau đó từng người một nói cho mọi người cùng biết mình nghe được gì, đến lúc đó chân tướng tự nhiên rõ ràng!”

Bốn người được chọn liên tục gật đầu đồng ý.

Sau đó Tề Ngọc Yên chia phụ nhân trung niên, nam tử trẻ tuổi, nữ tử trẻ tuổi và tiểu nam oa lần lượt đứng ở bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc. Tiếp đó bảo người đọc sách nghe nam tử trẻ tuổi, ông lão nghe nữ tử trẻ tuổi, thiếu nữ nghe phụ nhân trung niên, bà lão nghe tiểu nam oa nói.

Mặc dù tiểu nam oa mới chỉ hơn ba tuổi, đọc nhãn chữ chưa được rõ ràng, nhưng cũng lờ mờ hiểu chuyện, có thể nói rõ họ tên của mình.

Tề Ngọc Yên thấy bốn nhân chứng hỏi xong trở về, sau đó bảo thiếu nữ nói trước.

Thiếu nữ nói với Tề Ngọc Yên: “Đại thẩm kia nói tiểu oa nhi họ Trần.”

Tề Ngọc Yên lại hỏi bà cụ, chỉ thấy bà cụ cười nói: “Bọn họ nói khác nhau, thằng bé kia nói nó họ Tần.”

Lúc này đám người bắt đầu xì xào.

Tề Ngọc Yên như có điều suy nghĩ mỉm cười, lại hỏi ông lão: “Lão gia tử, ông nói đi.”

Ông lão vuốt chòm râu hoa râm của mình, từ tốn nói: “Tiểu phụ nhân kia nó họ nhà chồng cô ấy là họ Tần.”

Ông lão vừa dứt lời, đám người bàn tán ồn ào. Phụ nhân trung niên này bảo tiểu oa nhi là tôn tử của bà ta, sao đến ngay cả họ của tôn tử mình cũng nói không rõ.

Lúc này, không chờ Tề Ngọc Yên lên tiếng, người đọc sách kia chỉ vào nam tử trẻ tuổi nói: “Cô nương, tôi nghe vị huynh đài này nói, hần họ Chiêm.”

Người đọc sách vừa thốt lên, đám đông rộ lên. Bốn người ba cái họ, chỉ có phụ nhân trẻ tuổi và tiểu oa nói giống nhau, sự thật thế nào, hiện giờ không cần tranh cãi cũng tự rõ.

Có người nói: “Thì ra hai tên này đúng là kẻ mìn rồi!”

Có người mắng: “Cướp hải từ nhà người ta, thật thất đức!”

Lại có người hỏi phụ nhân trẻ tuổi: “Tiểu nương tử, người có báo quan không?”

Nghe vậy, nữ tử trẻ tuổi lắc đầu, nói: “Sinh mệnh không bằng quan môn. An nhi đã trở lại, vậy là được rồi.”

Tề Ngọc Yên nhìn phụ nhân trung niên và nam tử thanh niên kia, cười nhạt nói: “Bây giờ các người còn lời gì để nói không?”

Hai kẻ kia mặt cắt không một hột máu, trong tiếng ồn ào của đám đông, vội vã đẩy vòng người chạy ra ngoài.

Mọi người nhìn bóng dáng bọn họ, cười ầm lên.

Tề Ngọc Yên thấy phụ nhân trung niên kia chợt quay đầu, hung hăng trừng mình. Nàng không chút nao núng trừng lại.

Phụ nhân trung niên oán hận xoay người sang chỗ khác, cùng nam tử trẻ tuổi nhanh chóng biến mất trong dòng người.

“Cô nương, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô.” Phụ nhân trẻ tuổi dặt nhai từ tiến tới, hành lễ với Tề Ngọc Yên, lau nước mắt nói: “Nếu không có cô nương trợ giúp, sợ rằng An nhi sẽ bị bọn họ bắt mất rồi.”

Tề Ngọc Yên nói: “Ồ hội đèn lồng có rất nhiều kẻ mìn, nhưng ta không ngờ bọn họ to gan đến thế, dám cướp trắng trợn, đúng là càng lúc càng không có vương pháp. Đại tẩu, một mình chị dẫn theo hài tử, cần phải cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Phụ nhân trẻ tuổi rung rung gật đầu, sau đó nói với tiểu nam oa: “An nhi, mau dập đầu với cô nương đi, cảm ơn cô nương đã cứu con.”

An nhi nghe lời quỳ xuống chuẩn bị dập đầu, Tề Ngọc Yên vội cúi người bế An nhi dậy, nói: “Đừng thế, mẫu tử chị bình an là tốt rồi.”

Nhìn An nhi chớp đôi mắt to, Tề Ngọc Yên chợt nhớ về Huyền nhi của nàng. Lúc nàng và Huyền nhi rời xa, Huyền nhi cũng chỉ hơn ba tuổi, không khác An nhi lắm. Nàng triu mến vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của An nhi, nói: “Tối nay chắc chắn thằng bé cũng bị dọa sợ, chị mau dẫn nó trở về nghỉ ngơi đi.”

Phụ nhân trẻ tuổi gật đầu, sau khi cảm ơn rồi rít mồi dẫn An nhi rời đi.

Tề Ngọc Yên không hề biết rằng từng hành vi cử chỉ của mình tối nay đều lọt vào mắt của một người đang ngồi trên trà lâu bên cạnh.

Lý Cảnh đặt nhẹ chén trà xuống, khoe miệng hơi nhếch, đầy hứng thú nhìn Tề Ngọc Yên dưới lầu.

Một màn náo kịch cướp người dưới lầu kia vừa rồi, hẳn thấy rất rõ, đang chuẩn bị gọi Mã Bình đi xử lý, bỗng nhìn thấy Tề Ngọc Yên xuất hiện, vội gọi lại Mã Bình.

Khoảng khắc nhìn thấy Tề Ngọc Yên, lòng hắn đột nhiên có một thứ cảm giác lạ thường. Hắn gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa từng có loại cảm giác như này, chỉ liếc mắt nhìn, hình bóng của nàng tựa như ánh tới tận đáy lòng hắn.

Đột nhiên, hắn liếc về Mai Hương theo sau lưng Tề Ngọc Yên, con người hắn dần sâu.

Sau khi từ núi Kim Minh trở về, đột nhiên hắn nghĩ tới hôm đó tới núi Kim Minh là quyết định bất ngờ, sẽ không có chuyện biết trước, cô nương có khả năng bám tính trong lời Mai Hương không giới đến độ biết được mình sẽ tới chỗ đó, sáng sớm đã sắp xếp người diễn một màn kịch ở đó chứ. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn hơi chút hứng thú với cô nương trong miệng Mai Hương, chỉ là hiện tại không tài nào hỏi thăm được thân phận của cô nương kia. Mặc dù trong lòng hắn có chút tiếc nuối, nhưng nhanh chóng gạt việc này qua một bên.

Giờ nhìn thấy Mai Hương, chuyện ở núi Kim Minh lại hiện lên. Nghĩ tới đây, Lý Cảnh nhìn nhất cử nhất động của Tề Ngọc Yên càng thêm chăm chú. Nhìn nàng gài bảy hai tên kẻ mìn, cứu tiểu nam oa về, sự tò mò về Tề Ngọc Yên chất chồng trong lòng hắn.

Thấy chủ tớ Tề Ngọc Yên rời đi, bảy giờ hắn đứng dậy xuống lầu, đám Mã Bình thấy thế vội đi theo.

Tề Ngọc Yên hồn nhiên không hay biết việc mình bị người khác theo dõi, phấn khởi dẫn Mai Hương đi ngắm đèn, tới một con đường chia ngã, Tề Ngọc Yên bị chói mắt bởi thứ ánh sáng đỏ rực ở trong sân phía trước, vội hỏi Mai Hương: “Bên đây là gì thế?”

Mai Hương cười nói: “Bẩm cô nương, bên đó là miếu Nguyệt Lão ạ.”

“Thế cái gì treo trên cây kia?” Tề Ngọc Yên lại hỏi.

Mai Hương trả lời: “Nghe nói đêm tiết Nguyên tiêu, xin một dải tơ hồng treo lên cây nhân duyên ngàn năm trong miếu Nguyệt Lão, rồi cầm đèn nhân duyên đi một vòng quanh cây nhân duyên, năm sau sẽ tìm được lang quân như ý.”

“Còn có vậy ư!” Tề Ngọc Yên cười: “Chúng ta lại đó xem thử.” Nói xong bước nhanh về phía miếu Nguyệt Lão.

Mai Hương vội vã theo sau.

Tề Ngọc Yên vào trong miếu Nguyệt Lão, quả nhiên cực kỳ náo nhiệt. Chỉ là tới đây, phần lớn đều là nữ tử, rất nhiều tiểu thư khuê các bình thường không thể ra cửa cũng ở đây cầu nhân duyên. Cũng có một vài nam tử vào trong, nhưng bên người đều có nữ tử làm bạn, vừa nhìn là biết tiểu tình nhân đến xin tơ hồng dặt nhân duyên.

Trước miếu Nguyệt Lão còn có vài toán sĩ bày sạp ở đây tính nhân duyên, trước quán nào cũng đầy ắp người xếp hàng, chỉ có duy nhất quầy của người nam tử trung niên mặt đen là vắng tanh.

Tề Ngọc Yên nhất thời tò mò, liền đi tới.

Toán sĩ mặt đen vừa thấy Tề Ngọc Yên, liền hỏi: “Cô nương muốn cầu nhân duyên?”

Mai Hương vội kéo Tề Ngọc Yên, nhỏ giọng nói: “Cô nương, chẳng ai tìm gã tính, chắc chắn gã tính không chuẩn, chúng ta vẫn nên tìm người khác đi.”

Tai toán sĩ mặt đen vô cùng thính, nghe Mai Hương nói vậy, mỉm cười, nói: “Người đòi cầu nhân duyên, đều thích lời dễ nghe. Nhưng ta lại hay nói thật, nên không được yêu thích, hơn nữa tiền què của ta mắc hơn chút so với người bình thường, với cả chỉ xem bói vào mười lăm tháng giêng hàng năm thôi, chẳng có danh hào gì nên mới vắng khách đến vậy.”

Tề Ngọc Yên cười hỏi: “Vậy ư? Tiền què của người là bao nhiêu?”

“Cũng không mắc lắm, hai lượng bạc thôi.” Toán sĩ mặt đen nói.

“Vậy mà kêu không mắc?” Mai Hương hít một hơi lạnh, phải biết rằng hai tháng tiền tiêu vặt của nàng mới được một lượng bạc đó.

Tề Ngọc Yên nhìn toán sĩ mặt đen, khoe miệng hơi nhếch, nói: “Người thu mắc như thế, ai biết người tính có đúng không?”

Toán sĩ mặt đen ngược mắt nhìn Tề Ngọc Yên, thấy đồ nàng sang đẹp, hẳn là nữ tử con nhà giàu, gã chỉ hơi trầm ngâm, nói: “Vậy ta sẽ tính trước cho cô nương một cơ duyên, nếu như đúng, cô nương trả tiền, còn không thì không lấy một xu.”

Tề Ngọc Yên nghe gã nói như vậy, hứng thú cười nói: “Tính như nào?”

“Mời cô nương cho xin sinh thần của mình.” Toán sĩ mặt đen nói.

Tề Ngọc Yên do dự chốc lát, rồi viết sinh thần của mình lên giấy trên bàn toán sĩ.

Toán sĩ nhìn thoáng qua ngày sinh thần của nàng, lấy ra một bàn tính, ngón tay gảy thật nhanh trên mặt, khiến Tề Ngọc Yên nhìn đến hoa cả mắt.

Chỉ chốc lát sau, toán sĩ mặt đen dừng tay, ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Ta thấy cô nương rất nhanh sẽ có chuyện vui đó.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra: “Việc vui? Việc gì vui?”

“Tất nhiên là chuyện nhân duyên rồi.” Toán sĩ mặt đen cười nói.

Tề Ngọc Yên cười lạnh, nói: “Ồ cái tuổi của ta, lại còn đến miếu Nguyệt Lão này, tất nhiên là nữ tử chờ gã cầu nhân duyên rồi, cái này chẳng cần tính cũng biết?”

Toán sĩ mặt đen bị Tề Ngọc Yên mĩa mai một hồi, nhưng không giận, vẫn là vẻ mặt thâm sâu khó dò tươi cười: “Cô nương chớ vội, từ từ nghe ta nói đã.” Nói xong gã cúi người, xách ra một chiếc đèn thỏ ngọc, đưa cho Tề Ngọc Yên: “Cô nương tuổi thỏ, lát nữa xách chiếc đèn thỏ ngọc này, đi một vòng quanh cây nhân duyên, rồi xoay ba vòng tại chỗ, cứ thế, cô nương sẽ gặp được người có duyên với mình.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, ánh mắt chợt tròn lớn. Mình có người có duyên ư?

Theo nàng biết, nếu như lần này nàng bị tuyển tiến cung, cho dù kiếp này nàng bị sủng hay không, Lý Cảnh cũng xem như là trượng phu của nàng, người có duyên chỉ có thể là Lý Cảnh. Nếu như nàng rút tuyến, theo những gì nàng dự tính, là phải gả cho Chung Dục, trả lại ơn bảo vệ kiếp trước của y, người có duyên chắc hẳn là Chung Dục.

Mà Lý Cảnh giờ đang ở trong cung, còn Chung Dục vừa đưa Chung Xảo Trân hồi phủ, cho nên hai người này không thể xuất hiện trong miếu Nguyệt Lão lúc này. Vậy thì người có duyên với nàng sẽ là ai đây?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên khẽ cười, đưa tay nhận đèn thỏ ngọc, nói: “Ta chỉ sợ tiền sinh không ăn được hai lượng bạc này của ta đâu.”

Toán sĩ mặt đen khẽ cười, nói: “Cô nương cứ thử thì biết thôi.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, rồi cầm lấy đèn, tới trước cây nhân duyên, nhắm mắt nắm tay Mai Hương, đi một vòng quanh cây nhân duyên, sau đó Mai Hương thả tay Tề Ngọc Yên ra.

Tề Ngọc Yên xách đèn, xoay ba vòng tại chỗ, rồi chậm chậm mở mắt ra. Trước mắt không xuất hiện ai cả.

Nàng cười hây, chẳng trách tay toán sĩ mặt đen này làm ăn bết bát thế, ngay cả lời nói dối dễ dàng bị vạch trần như vậy cũng dám nói, có người tới tìm gã mới là lạ! Nàng đang chuẩn bị xoay người tìm tên toán sĩ mặt đen tính sổ, bất chợt, nàng nhìn thấy một người nam tử mặc cẩm bào Vân Nam dệt kim màu xanh thẫm bước qua cửa, vào trong miếu Nguyệt Lão.

Lưng của nàng cứng đờ.

Thân ảnh ấy, không hề xa lạ với Tề Ngọc Yên.

Không ngờ, kiếp này, nàng lại đột ngột gặp được hắn sớm như vậy. Toàn thân nàng cứng ngắc, trợn mắt há mồm nhìn hắn, hô hấp cũng loạn.

Chương 10: Gặp nạn

Lý Cảnh vừa vào miếu Nguyệt Lão, liền trông thấy dưới tàng cây Nhân Duyên rũ đầy dải tơ hồng, có một nữ tử mặc chiếc váy Mật Phi màu anh đào đứng thanh nhã yêu kiều. Chỉ thấy nàng cầm trong tay một chiếc đèn thờ ngọc màu trắng, cả người như tỏa ánh sáng, tựa như tiên nữ giáng trần từ chín tầng mây, đoạt hồn đoạt phách.

Hắn giật mình nhìn nàng, cảm giác tim mình “thịch” một tiếng, sau đó đập dữ dội.

Lúc này, nữ tử kia cũng yên lặng nhìn hắn, chỉ là biểu tình của nàng thoát nhìn vô cùng khiếp đảm. Khoảng khắc nhìn thấy hắn, một lớp sương mù chậm rãi phủ kín đôi mắt nàng, nàng cắn chặt môi, như phải chịu hàng vạn uất ức muốn nói hết với mình.

Nhìn bộ dạng nàng như khóc lóc như kẻ lẻ, tim Lý Cảnh như bị ai đó đánh một cái thật mạnh vào, đau âm ỉ. Một loại xúc động muốn ôm nàng vào lòng ủa dâng trong lòng hắn.

Hắn cả kinh, sao mình lại có thể nảy sinh ra cảm giác với một nữ tử xa lạ này cơ chứ? Tim hắn trở nên loạn hơn.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh nhưu mày nhìn mình, chợt tỉnh ngộ. Phải rồi, người đứng trước mặt mình kia không phải là Lý Cảnh coi mình như hòn châu trân quý của kiếp trước, hiện giờ đối với hắn mà nói mình chỉ là một người xa lạ. Nghĩ đến đây, nàng vội ổn định lại hô hấp, sau đó xoay người lại, bước thẳng đến bàn của toán sĩ mặt đen, trả lại đèn thờ ngọc cho gã.

Sự luống cuống vừa xong của Tề Ngọc Yên đều lọt vào mắt của toán sĩ mặt đen, trong lòng gã mơ hồ cảm giác được giữa cô thiếu nữ dung mạo tuyệt trần này và vị công tử mặc áo xanh vừa vào miếu kia nhất định có chỗ không bình thường. Vì thế gã mang nụ cười trên mặt, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương thấy ta tính quẻ này có đáng giá hai lượng bạc không?”

Nghe toán sĩ mặt đen nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Cho dù nói thế nào thì Lý Cảnh cũng là người có duyên với nàng đi. Vì thế, nàng lấy hà bao ở bên hông, lôi ra hai lượng bạc đặt lên bàn, nói: “Đây là tiền quẻ.”

Toán sĩ mặt đen giờ tay cầm bạc, thả vào túi tiền rồi nói: “Cô nương còn muốn tính nhân duyên không?”

“Không tính.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, đang chuẩn bị đi, xoay người thì thấy Lý Cảnh đang đứng ở cửa ra vào, nàng ngẩn ra, lại xoay người lại hỏi gã toán sĩ mặt đen: “Xin hỏi, miếu Nguyệt Lão này còn cửa nào khác không?”

Nghe thấy vậy, toán sĩ mặt đen ngậy ra, chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên một hồi, sau đó nghiêng người sang, chỉ vào cửa bé trên trái chính điện miếu Nguyệt Lão, nói: “Qua cánh cửa này thì đâm thẳng về trước là tới cửa sau của miếu Nguyệt Lão, ra khỏi cửa sau là tới sau phổ rồi.”

“Cảm ơn rất nhiều!” Tề Ngọc Yên gật đầu, rồi gọi Mai Hương, gấp gấp rời đi từ cửa nhỏ, không hề đưa mắt nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn Tề Ngọc Yên. Không ngờ tới Tề Ngọc Yên một khắc trước còn nhìn mình ngây ngốc, chẳng ngờ chớp mắt cái đã dần theo nha hoàn chạy qua cửa nhỏ, bộ dạng trốn tránh khỏi mình, trong lòng hắn chợt buồn phiền khó hiểu.

Lý Cảnh tới trước mặt toán sĩ mặt đen, hỏi: “Huynh đài, xin hỏi vị cô nương cầm đèn của người là ai thế?”

Toán sĩ mặt đen thấy Lý Cảnh tướng mạo bất phàm, quần áo sang đẹp, đằng sau lại có tùy tùng thân thủ bất phàm đi theo, nhất định không phải người giàu có cũng là người quyền quý, liền dè dặt đáp: “Công tử, vị cô nương vừa rồi chỉ là tìm tiểu nhân tính nhân duyên thôi, tiểu nhân không quen biết.”

“Tính nhân duyên?” Lý Cảnh sững sốt, vội hỏi: “Vậy người tính nhân duyên nàng thế nào?”

Toán sĩ mặt đen đáp: “Vị cô nương kia vẫn chưa tính đã vội vã rời đi rồi.”

Lý Cảnh lạnh lùng cười: “Nàng ấy không tính? Nhưng ta tận mắt chứng kiến nàng đưa tiền.”

Toán sĩ mặt đen cười nói: “Cô ấy có đưa tiền nhưng không phải để tính nhân duyên, mà ta chỉ bấm cho cô nương đó một cơ duyên thôi.”

“Ồ? Cơ duyên gì?” Lý Cảnh hỏi.

“Ta dựa vào sinh thần của cô nương kia, suy tính cô ấy vào giờ Tuất ba khắc ngày hôm nay sẽ gặp được người có duyên với cô ấy, sau đó mới bảo cô ấy xách đèn lồng đi quanh cây Nhân Duyên một vòng rồi xoay ba vòng tại chỗ, chắc cũng vào khoảng giờ Tuất ba khắc, sau đó...” Toán sĩ mặt đen liếc nhìn Lý Cảnh, bên môi mang theo một nụ cười không rõ ý vị: “Công tử người liền xuất hiện.”

Lý Cảnh nghe xong, ngẩn ra. Theo ý tứ của toán sĩ mặt đen này thì người có duyên với nàng ấy chính là mình?

Chẳng trách vừa rồi nàng ấy lại nhìn mình như vậy. Nhưng tại sao nàng lại muốn trốn tránh mình? Chẳng lẽ nàng không vừa ý mình? Nghĩ tới đây, Lý Cảnh không khỏi bật cười trong lòng. Đường đường là Hoàng đế Bệ hạ, vậy mà cũng sẽ có lúc lại lo lắng một tiểu nữ tử không vừa ý mình.

Nghĩ vậy, Lý Cảnh lắc đầu, đột nhiên, hần nhìn thấy tờ giấy trên bàn trước mặt gã toán sĩ, nét chữ xinh đẹp viết sinh thần ai đó.

Hần ngẩng đầu hỏi toán sĩ mặt đen: “Đây cũng là sinh thần của cô nương kia?”

“Đúng thế.” Toán sĩ mặt đen trả lời.

“Cái này... có thể cho ta được không?” Lúc Lý Cảnh nói lời này, sắc mặt có chút xấu hổ. Đây là lần đầu tiên hắn muốn thứ gì đó từ một người xa lạ. Cũng chẳng biết vì sao, hắn cực kỳ muốn mảnh giấy có viết sinh thần của nàng này.

“Công tử xin cứ tự nhiên.” Toán sĩ mặt đen cười: “Dù sao ta cũng chẳng dùng tới.”

“Cảm ơn.” Lý Cảnh đưa tay cầm mảnh giấy, nhìn kỹ. Từ sinh thần của nàng thì nàng ấy đã đủ 16 tuổi, nhỏ hơn hắn ba tuổi. Có vẻ tuổi tác rất hợp. Mọi hần không tự chủ dạng ra một nụ cười mỉm.

Nhưng một lát sau, mày kiếm của hắn lại nhíu. Bây giờ hắn chỉ biết sinh thần của nàng, cũng không biết thân phận của nàng, bảo hắn phải tìm nàng thế nào đây?

Lý Cảnh lại hỏi toán sĩ mặt đen: “Huỳnh đài, người có biết cô nương đi đâu không?”

“Cô ấy đi ra từ cửa sau.” Toán sĩ mặt đen trả lời.

“Chỗ này có cửa sau ư?” Lý Cảnh như thể có chút ngoài ý muốn.

“Ừ.” Toán sĩ mặt đen gật đầu nói: “Từ cửa sau ra ngoài là ở sau phố.”

Trong lòng Lý Cảnh vừa nghe xong thầm kêu hồng phúc! Nếu hôm nay không thể hỏi được thân phận của nàng, sợ rằng chẳng biết bao giờ mới tìm được nàng ấy? Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Cảnh quýnh lên, vội dẫn theo đám Mã Binh chạy thẳng ra sau phố.

Bên này, Tề Ngọc Yên thấp thỏm cùng Mai Hương ra khỏi miếu Nguyệt Lão. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ gặp Lý Cảnh ở đây. Tuy rằng bây giờ Lý Cảnh không còn biết mình, nhưng vừa nãy nàng thấy được ánh sáng lóe ra trong mắt hắn, y như lúc hai người gặp nhau trên núi Kim Minh kiếp trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên có chút nơm nớp. Coi như trải qua hai kiếp, người yêu thích sẽ không thay đổi ư? Kiếp trước Ký Cảnh ở núi Kim Minh là nhất kiến chung tình với mình, kiếp này hần nhìn thấy mình dường như có chút thất thần, chẳng lẽ hần lại thích mình ư? Hơn nữa kiếp này hai người gặp nhau ở miếu Nguyệt Lão, tựa hồ còn ám muội hơn kiếp trước.

Nhưng kiếp này Tề Ngọc Yên đã không nghĩ tới sẽ có bất kỳ liên quan gì tới hần, cũng không muốn hần thích mình, bởi vì nàng không muốn mình sẽ lại có kết cục bi thảm như kiếp trước. Nghĩ vậy, nàng tự nhủ, Tề Ngọc yên, người nhất định phải nhớ, kiếp này, nhất định phải cách hần thật xa.

Sau phố không có đèn hội, người thưa thớt hơn rất nhiều, thoạt nhìn vô cùng vắng vẻ. Mai Hương nhìn trời cũng không còn sớm nữa, liền hỏi: “Cô nương, phố sau này không có đèn để ngắm, hay chúng ta về phủ nhé?”

Nghe Mai Hương nói, Tề Ngọc Yên vội kéo tâm tình ra khỏi cơn hoảng loạn từ lúc gặp Lý Cảnh, quay mặt nhìn Mai Hương, gắng rặn ra nụ cười, đáp: “Thế thì chúng ta về phủ đi.”

Chủ tớ liền đi về hướng Tề phủ, lúc đi qua trước một cái hẻm nhỏ thì bất ngờ xuất hiện vài người từ trong hẻm, chia ra bịt miệng Tề Ngọc Yên và Mai Hương, nhanh chóng kéo vào trong hẻm.

Tề Ngọc Yên giật mình, há mồm tính lớn tiếng kêu cứu, khổ nỗi miệng bị bịt chặt, không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng rên rì “ồ ồ”.

Nàng chỉ có thể tro mắt nhìn mình và Mai Hương bị lôi vào chỗ sâu tít trong con hẻm mới được thả ra.

Nàng há to miệng thờ lạy thờ ể, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt mình là ba gã nam tử và một nữ tử, trong đó có hai người chính là hai kẻ đã giả mạo tổ mẫu và phụ thân An nhi, muốn bắt cóc An nhi.

Nhìn thấy hai người này, trong lòng nàng cả kinh, thầm nói, tiêu rồi, e rằng bởi vì mình phá hỏng chuyện tốt của chúng nên mới đến để trả thù.

Quả nhiên, phụ nhân trung niên kia nhìn Tề Ngọc Yên, âm trầm mở miệng: “Tiểu cô nương, làm cái gì không làm, nhất định phải làm loại chuyện chặt đứt đường tiền tài của người khác ư, mà có biết sẽ gặp báo ứng không?”

“Các người bắt cóc con nhà người ta, các người mới gặp báo ứng!” Mặc dù Tề Ngọc Yên sợ hãi, nhưng cũng không dễ dàng chịu thua, liền mắng bốn người: “Các người thân thể khỏe mạnh, có tay có chân, không làm gì tốt, nhất định phải làm kẻ mìn à? Hại mẫu tử nhà người chia lìa, cũng không sợ trời

phạt ư?”

“Ôi chào! Miệng vẫn cứng quá nhỉ! Hiện giờ là ai gặp báo ứng hả?” Phụ nhân trung niên cười lạnh nói: “Mày phá hỏng chuyện tốt của tao, không cho tao mang đứa bé kia đi bán, vậy tao đành phải bán mày vậy.” Nói tới đây, phụ nhân trung niên cúi người, tay xoa xoa gương mặt của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tiểu cô nương, đáng về xinh đẹp thế này, nhất định có thể bán với giá hời rồi.”

Thấy phụ nhân trung niên vươn tay về phía mình, Tề Ngọc Yên lắc người tránh khỏi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đừng dùng cái tay của người làm dơ bẩn mặt ta!”

Phụ nhân trung niên sùng sốt, bề bâng rút tay về, lạnh lùng nói: “Không muốn tao sờ, về sau sẽ luôn có cái tay còn bẩn hơn tay tao sờ lên mặt mày thôi.”

Nghe phụ nhân trung niên nói, trong lòng Tề Ngọc Yên hoảng sợ vô cùng, nàng cắn chặt môi, không nói gì thêm.

“Đại tỷ.” Bấy giờ, tên nam tử trẻ tuổi giả mạo phụ thân An nhi kia bị sắc đẹp của Tề Ngọc Yên mê mẩn, nước dãi chảy ròng ròng nói: “Bộ dạng cô nương này thật là tốt, trước khi bán nó có thể cho đệ ném thử được không?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe xong, sắc mặt bỗng tái nhợt, thân thể không khỏi run rẩy. Chẳng lẽ kiếp này mình lại phải bị thảm như vậy sao? Nàng hoảng sợ nhìn phụ nhân trung niên, không biết mục ta sẽ đáp lại như nào.

Phụ nhân trung niên liếc mắt nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó cười với nam tử thanh niên: “Ồ chợ hoa đèn tỷ đã biết mày bị nó quyến rũ rồi, thấy mày theo tỷ nhiều năm như vậy, nào, trở về sẽ đẻ con ả bồi mày mấy đêm liền.”

“Đa tạ đại tỷ.” Nam tử nói to mừng rỡ.

“Nhưng mà mày muốn ném thịt tươi, cũng phải đem nó ra khỏi thành rồi tính tiếp.” Phụ nhân trung niên nhìn Tề Ngọc Yên và Mai Hương, nói: “Hôm nay là tiết Nguyên tiêu, không đóng cổng thành, phòng thủ ở thành cũng lỏng lẻo hơn, cho nên, chúng ta phải thừa cơ đem mấy đứa ra khỏi thành trong tối nay.”

Dứt lời mục ta nháy mắt với ba gã nam tử bên cạnh, nói: “Đánh ngất mấy đứa nó đi rồi nhét vào trong một cái bao lớn, khiêng ra ngoài thành.”

“Vâng.” Ba nam tử đồng thanh đáp, rồi tiến lại chỗ Tề Ngọc Yên và Mai Hương.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương thấy tình cảnh này, trong lòng hoảng hốt, hai người nép sát vào nhau, cả người không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cứu mỹ nhân

Mất thấy ba gã nam tử tiến dần lại gần, Mai Hương chuyển người của mình lên trước, bảo vệ Tề Ngọc Yên ở sau lưng, quát mắng ba gã: “Bọn mi tránh ra! Bọn mi thử đụng vào cô nương nhà ta xem? Mai Hương ta liều mạng với bọn mi!”

Nghe Mai Hương nói, ba gã nam tử đầu tiên ngây ra, sau đó nhìn Mai Hương cười ha hả: “Sao chúng ta lại không dám chứ? Một tiểu cô nương như người có thể đấu thắng ba nam nhân chúng ta ư?”

Gã nam tử trẻ tuổi kia nhìn Tề Ngọc Yên, cười thâm tà nói: “Chờ về son trại, ta còn có thể sờ soạng cô nương nhà người ấy chứ.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt.

Mai Hương nghe xong, dùng tay chỉ vào gã nam tử trẻ tuổi kia, giận tím mặt không nói thành lời: “Mi.. Mi..”

Tề Ngọc Yên lại càng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng hiện tại chỉ có mỗi mình mình và Mai Hương hai nữ tử yếu đuối, căn bản không phải đối thủ của ba gã nam nhân này. Nhưng nàng không muốn bó tay chịu trời, liền cất cao giọng hô hoán: “Cứu mạng! Có ai tới cứu chúng tôi với!”

Phụ nhân trung niên nhìn Tề Ngọc Yên, lạnh lùng nói: “Các người thoái mái hết đi, nơi hẻo lánh này sẽ không có ai đến đâu!”

“Phải không?” Chất giọng lạnh lẽo của một nam tử bất chợt vang lên.

Tề Ngọc Yên nghe được âm thanh quen thuộc này, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Giọng này rất giống của Lý Cảnh.

Nhưng sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên phía sau phụ nhân trung niên xuất hiện vài nam tử. Thân ảnh đứng đầu kia, vô cùng thân quen.

Nhìn người đó, nước mắt Tề Ngọc Yên chợt tuôn trào. Hắn thật sự tới, nàng biết, hẳn nhất định sẽ ra tay cứu mình.

Tuy rằng kiếp trước vướng mắc quá nhiều yêu hận với Lý Cảnh, nhưng trong thời khắc kẻ sống chết này, Tề Ngọc Yên cũng bất chấp hết, vươn cổ, run giọng hướng về phía Lý Cảnh kêu lên: “Công tử, bọn chúng là kẻ mìn, muốn bắt cóc chúng ta! Van cầu người cứu chúng ta!”

Nghe Tề Ngọc Yên kêu cứu, chân mày Lý Cảnh hơi nhíu lại. Hắn không hiểu vì sao khi nữ tử này lên tiếng cầu cứu lại khiến hắn cảm giác vô cùng đau lòng, bất giác sinh ra một loại xúc cảm muốn chở che nàng.

Mấy tên kẻ mìn nghe được tiếng của Lý Cảnh, cũng vội vàng xoay người, liền trông thấy đám người Lý Cảnh đứng ngay sau mình, trong lòng hơi run sợ.

Thân hình Lý Cảnh vốn khá cao, đám người Mã Bình cũng thuộc dạng to lớn, vừa nhìn là biết người có võ, trong lòng ba gã không khỏi run sợ.

Phụ nhân trung niên nhìn thấy ba gã đồng lõa lộ ra vẻ mặt khiếp đảm, vội kêu lên: “Đừng sợ! Lăn lộn nhiều năm rồi, có gì chưa gặp qua? Lên hết cho ta!”

Ba gã nam tử do dự một lúc, sau đó hét to một tiếng, xông tới đám người Lý Cảnh.

Lý Cảnh là ai chứ? Sao cho phép bọn chúng lại gần được, ba tên nhanh chóng bị thị vệ sau hắn xông lên đánh vật xuống đất.

Thấy đồng lõa của mình bị đám Mã Bình bắt được, phụ nhân trung niên sợ hãi, bất chấp ba gã nam tử, xoay người chạy về phía đầu khác của con hẻm.

Mã Bình thấy thế, tiện đà đá một viên đá dưới đất về phía mụ ta, chỉ nghe “bịch” một tiếng, cục đá đánh trúng phía sau đầu gối của mụ phụ nhân trung niên. Phụ nhân trung niên hét toáng một tiếng rồi bỏ nhào xuống đất. Một người thị vệ lập tức chạy lên trước, bắt giữ mụ ta.

Rất nhanh, bốn tên kẻ mìn đã bị đám người Mã Bình trói lại. Mã Bình phui phui tay, tới trước mặt Lý Cảnh, hỏi: “Công tử, xử lý bọn chúng thế nào ạ?”

Lý Cảnh đến mí mắt cũng không thèm nâng, lạnh giọng nói: “Dẫn tới phủ Kinh Triệu Doãn.”

“Vâng.” Mã Bình liền bảo hai thị vệ dẫn bốn tên tới phủ Kinh Triệu Doãn.

Thấy bọn họ sắp rời đi, Lý Cảnh chợt gọi lại: “Khoan đã.”

“Công tử còn điều gì cần dặn?” Mã Bình xoay người hành lễ nói.

“Cái tên vừa mới nói muốn ném thịt tươi ấy...” Lý Cảnh nâng mắt, nhìn Mã Bình, mặt không đổi nói: “Thiên hân cho ta.”

Mã Bình ngẩng người, sau đó cúi đầu đáp: “Vâng.”

Nam tử thanh niên kia vừa nghe xong, sợ tới mức hét thảm lên “a!”, cầu xin Lý Cảnh tha thứ: “Công tử, tôi sai rồi, xin người tha cho tôi! Tôi là độc đinh trong nhà, xin người cho lưu lại cái gốc!”

Ba tên còn lại sợ tới mức không dám thở mạnh.

Nghe nam tử thanh niên kia không ngừng van xin, Lý Cảnh bực mình phẩy tay nói: “Còn không dẫn bọn chúng đi!”

Thị vệ được lệnh, không dám trì hoãn, nhanh chóng đẩy bọn chúng ra ngoài con hẻm.

Chờ bốn phía an tĩnh trở lại, lúc này Lý Cảnh mới quay đầu lại, nhìn Tề Ngọc Yên. Chỉ thấy nàng giống như một con mèo nhỏ bị bắt nạt, co rúc ở chân tường, thân mình run rẩy.

Nhìn nàng, tim hắn như bị ai bóp nhẹ, đau âm ỉ. Hắn từ từ bước tới trước, đường nét khuôn mặt dần dần dịu xuống, so với biểu tình lãnh khốc vừa rồi, như thể hai người khác nhau. Hắn tới trước mặt Tề Ngọc Yên, chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng hỏi nàng: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Trước khi hắn mở miệng, Tề Ngọc Yên đã biết người tiến về phía mình chính là Lý Cảnh rồi.

Kiếp trước ôm nhau thân mật biết bao lần, nàng đã sớm quen thuộc hơi thở của hắn.

Nhưng kiếp này, đối với hắn mà nói, nàng chỉ là một người xa lạ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, toàn bộ dung mạo của hắn ánh vào đáy mắt nàng. Nhìn hắn, nước mắt của nàng không kim nổi mà dâng lên lần nữa. Từ cái ngày nàng bị đẩy vào lãnh cung kia, nàng chưa từng nghĩ tới, còn có ngày mình có thể nhìn hắn như thế này.

Nhìn khuôn mặt của hắn dần nhòe đi trong dòng nước mắt, oán hận đủ loại kiếp trước với hắn lại trào dâng trong lòng. Cuối cùng nàng nhịn không nổi, hai tay ôm mặt, nức nở khóc.

Nghe nàng đè nén tiếng khóc, Lý Cảnh cảm giác như thể có người dùng mũi kim, châm từng nhát một vào tim mình, loại cảm giác đó vừa chua xót vừa

đau lòng. Hắn chợt thấy mình vậy mà lại có chút lúng túng không biết làm gì, sau một lúc, hắn mới nhớ ra gì đó, vội rút ra chiếc khăn lụa trong tay áo, đưa cho nàng: “Cô nương, đừng khóc nữa, bây giờ cô không sao rồi.”

Nghe hắn nói, nàng dừng khóc, từ từ nâng lên đôi mắt đầm lệ, nhìn khăn lụa trắng tinh trước mắt mình kia, nàng gạt mình.

Hắn ngày hôm nay, không phải là Lý Cảnh tuyệt tình đoạn ái với mình, mà là một Lý Cảnh hoàn toàn xa lạ, hắn cũng chưa từng làm chuyện gì tổn thương tới mình. Nàng do dự một lúc sau đó chậm rãi vươn tay, nhận lấy khăn lụa.

Nàng cố gắng ngăn bản thân không khóc nữa, khàn giọng thút thít nói: “Đa tạ công tử.”

Nhìn Tề Ngọc Yên bởi vì khóc nên cái mũi hồng hồng, nhưng hắn chẳng những không cảm thấy xấu xí, ngược lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Hắn nhìn nàng, trong mắt vô thức pha một tầng nhu tình, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cô nương bị dọa sợ đúng không?”

Tề Ngọc Yên thu lại nước mắt xong, cười với Lý Cảnh, nói: “Hiện giờ ta đã ổn, đa tạ công tử cứu giúp.”

Nhìn kùm đồng tiền như hoa lê mang lệ của Tề Ngọc Yên, tim Lý Cảnh như bị ai đó tóm lấy, hăm sâu vào. Hắn từng gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa từng có ai có thể khiến lòng hắn hoảng loạn không biết phải làm sao giống như nữ nhân trước mặt này. Cuối cùng hắn đã hiểu, trước đây không phải không có cảm giác với nữ nhân, mà là chưa gặp được nữ tử để hắn động tâm mà thôi.

(Thế bộ anh tưởng anh đoạn tay áo à?)

Thấy Lý Cảnh si ngốc nhìn mình, trong lòng Tề Ngọc Yên cảm giác được gì đó, thầm kêu hỏng rồi. Nàng cứ tưởng kiếp này Lý Cảnh không thể gặp được mình trên núi Kim Minh thì duyên phận hai người đã bị chặt đứt. Thật không ngờ ma xui quỷ khiến, hắn lại gặp được mình vào đêm Nguyên Tiêu ở miếu Nguyệt Lão, giờ còn cứu mình nữa, mà dường như dây dưa giữa hai người còn sâu hơn kiếp trước.

Kiếp trước lúc Lý Cảnh gặp được mình trên núi Kim Minh đã sinh tình. Hiện giờ Tề Ngọc Yên thấy ánh mắt rực cháy của Lý Cảnh, xem ra, có vẻ hắn lại động tâm rồi. Nếu kiếp này Lý Cảnh lại biết thân phận nàng là phi tần chờ tuyền, có phải tất cả mọi chuyện sẽ giống với kiếp trước?”

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên hít một hơi thật sâu. Mặc dù sâu thẳm trong tâm của nàng, còn có chút tham luyến đoạn thời gian tình nồng ý mật của hai người trong kiếp trước. Đáng tiếc, sự sùng ái của hắn dành cho nàng giống như độc dược vậy, sẽ chỉ khiến nàng và người nhà chết không chỗ chôn chôn. Tất cả chuyện này nàng không muốn xảy ra, càng không dám nghĩ.

Tề Ngọc Yên ngậm hạ quyết tâm, kiếp này, tuyệt đối không thể để Lý Cảnh biết thân phận của mình ở ngoài cung. Vì thế, nàng chậm rãi đứng dậy, hành lễ với Lý Cảnh, nói: “Đại ân của công tử, tiểu nữ từ không biết báo đáp ra sao, chỉ đành tụng kinh niệm Phật trước Phật tổ, cầu Phật tổ phù hộ độ trì cho công tử luôn bình an. Giờ đã muộn lắm rồi, tiểu nữ từ không tiện ở lại lâu, xin cáo từ trước.”

Thấy nàng tính đi, Lý Cảnh vội lên tiếng gọi lại nàng: “Cô nương, cô... cô tên là gì?”

Tề Ngọc Yên run sợ, sau đó chân mày hơi chau, đứng mực mà nói: “Xin lỗi công tử, khuê danh nữ tử không tiện bẩm báo.”

Nghe Tề Ngọc Yên trả lời, Lý Cảnh cảm thấy trong lòng mình như có gì đó chẹn ngang.

“Công tử, tiểu nữ từ xin cáo từ trước!” Tề Ngọc Yên nói xong lại thì lễ, sau đó dẫn theo Mai Hương hướng về phía ngoài hẻm.

Lý Cảnh nhìn bóng lưng của nàng, đứng đực ra một lúc, luôn cảm thấy nếu tối nay cứ thế để nàng đi, sau này sẽ không còn được gặp lại nàng nữa. Nghĩ vậy, trong lòng hắn mơ hồ có chút không cam lòng, xoay người, cất bước đuổi theo, ngăn lại Tề Ngọc Yên, nặn ra một nụ cười: “Cô nương, vẫn nên để tôi đưa cô về.” Trong lòng hắn thầm nghĩ, tìm được nhà nàng, còn sợ không biết được danh tính của nàng ư?

Tề Ngọc Yên không ngờ hắn lại đuổi theo. Nàng gạt mình, sau đó cười yếu ớt nói: “Công tử, thật sự không cần đâu, tự tiểu nữ từ về là được rồi.”

Đối với việc dây dưa của mình, trong lòng Lý Cảnh cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng hắn bình tĩnh nhìn Tề Ngọc Yên trong chốc lát, cắn răng, vẫn nói tiếp: “Ta nghĩ một hồi, cảm thấy để hai nữ tử yếu đuối các cô một mình đi trong đêm vắng, hình như không ổn lắm. Nói không chừng mấy tên vừa rồi còn có đồng bọn, nhờ các cô gặp lại mấy tên kẻ mìn thì phải làm sao? Nếu bởi vậy mà cô nương xảy ra chuyện, sao ta có thể yên tâm được? Cho nên, cô nương vẫn nên để ta đưa cô trở về!”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên sững sốt. Nàng tự thấy đã cự tuyệt rất rõ ràng, không ngờ đường đường là Hoàng đế Bệ hạ lại có thể mặt dày đến thế, thế mà kiếp trước nàng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trốn thoát

Tuy rằng Tề Ngọc Yên có hơi bất ngờ với việc Lý Cảnh mặt dày muốn đưa mình về, bản năng của nàng muốn cự tuyệt hẳn. Nhưng lại nghĩ tới hẳn vừa mới ra tay cứu mình, giờ lại cự tuyệt thẳng thừng ngay trước mặt, hình như không ổn cho lắm. Xem ra, muốn thoát khỏi Lý Cảnh, bản thân mình phải tìm cơ hội trốn thoát. Vì thế, Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn Lý Cảnh một lúc, sau đó gật đầu, nói: “Vậy thì tiểu nữ đa tạ công tử.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên đồng ý, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói: “Nếu cô nương sợ không tiện, cô cứ dẫn tỷ nữ đi ở trước, chúng ta theo sau là được rồi.” Hẳn như thăm trong bụng, dù sao chỉ cần tìm được nhà nàng, sau này có thể tìm được nàng thôi.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, rồi dẫn theo Mai Hương đi ở đằng trước, đám Lý Cảnh theo sát phía sau.

Đi được một đoạn, Tề Ngọc Yên nhìn không được quay đầu lại, nhìn Lý Cảnh sau lưng mình.

Đúng lúc Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, vừa vặn mắt hai người giao nhau, không khỏi ngẩn ngơ.

Tề Ngọc Yên mỉm cười với Lý Cảnh, rồi mau chóng xoay người lại. Nàng kéo cánh tay của Mai Hương, thì thầm bên tai cô: “Mai Hương, xem ra, chúng ta phải tìm cách cắt đuôi bọn họ mới được.”

“Tại sao ạ?” Mai Hương thắc mắc: “Để vị công tử kia hộ tống chúng ta về phủ không phải tốt ư?”

“Tuyệt đối không thể để hắn tìm được phủ lý.” Tề Ngọc Yên nhỏ giọng nói: “Em đừng hỏi nhiều nữa, dù sao ta muốn bỏ rơi hẳn, em mau nghĩ cách hộ tống đi.”

Mai Hương sợ hãi nói: “Cô nương, hình như bọn họ đều có võ. Hai nữ tử yếu đuối chúng ta có chạy cũng không thoát, đánh cũng không lại, làm sao mới cắt đuôi được đây?”

Tề Ngọc Yên suy tính một lúc mới nói: “Em có biết tiệm nào có cửa trước cửa sau thông ra hai đường khác nhau không. Chúng ta vào bằng cửa trước, sau đó lên ra bằng cửa sau.”

Mai Hương nghĩ ngợi, nói: “Cô nương, nô tỳ biết có một cửa tiệm hương phấn trên đường cái Tây thị, cửa trước là đường cái Tây thị, cửa sau thì nối với phố Đồng An, có thể dùng được.”

“Tốt lắm.” Tề Ngọc Yên nghe xong, vội gật đầu nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi mua hương phấn đi.”

Nói xong Tề Ngọc Yên xoay người, đợi Lý Cảnh tới, nói với hắn: “Công tử, ta muốn đến đường cái chợ Tây mua vài món đồ. Bên đây náo nhiệt, cũng đông đúc người. Không dám làm phiền nhóm công tử nữa, hay là mấy người cứ đi trước đi?”

Lý Cảnh sao chịu đi cơ chứ, cười cười, nói: “Không sao, cô cứ việc mua, ta chờ cô.”

Tề Ngọc Yên đã đoán được Lý Cảnh sẽ nói như vậy nên cũng không nói nhiều, mỉm cười với hắn rồi xoay người, đi về phía đường cái Tây thị cùng với Mai Hương, bước vào cửa tiệm hương phấn nọ.

Lý Cảnh thấy cửa tiệm này bán đồ cho nữ tử, không tiện theo vào nên đứng ở bên đường chờ Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương chọn lựa hương phấn một hồi ở phía trước cửa tiệm, tựa hồ không vừa ý cái nào.

Chương quỹ thấy Tề Ngọc Yên dường như không hài lòng lắm, liền cười nói: “Phòng phía sau vẫn còn hương phấn loại khác, hay là cô nương vào xem thử.”

Tề Ngọc Yên gật đầu nói: “Vậy ta ra sau xem”

Chương quỹ tới trước cửa phòng sau, vén rèm để hai người chủ tớ Tề Ngọc Yên vào phòng.

Lúc Tề Ngọc Yên tới cạnh cửa như sức nhớ ra gì đó, quay đầu nở một nụ cười xinh đẹp với Lý Cảnh, nói: “Công tử, ta vào trong xem nhé.”

Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên không chớp mắt, chỉ thấy nụ cười của nàng tựa như một bình rượu nguyên chất. Chỉ lướt nhìn, cả người say mê. Hắn gật đầu mỉm cười nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương không cần vội, cứ từ từ mà chọn.”

Tề Ngọc Yên cười rồi vén rèm vào trong phòng cùng Mai Hương.

Màn vải buông xuống, Lý Cảnh thấy bóng dáng của Tề Ngọc Yên bị che khuất sau tấm màn. Hắn đứng ở ngoài tiệm có chút lạnh lẽo, đợi Tề Ngọc Yên đi ra.

Lý Cảnh cũng cảm thấy hành vi của mình ngày hôm nay có chút điên rồ, đường đường là thiên tử lại cam tâm tình nguyện đứng trên đường, chờ đợi một thiếu nữ thậm chí còn không biết tên của nàng, chỉ vì muốn đưa nàng về để có thể biết được thân phận của nàng.

Dù thế, nhưng trong lúc đứng chờ nàng tại đây, cảm giác tim đập một cách khó hiểu vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng phấn khích. Có lẽ đây chính là cảm giác rung động.

Lý Cảnh đứng ngoài tiệm, thấy chương quỹ đi từ trong buồng ra, nhưng không thấy Tề Ngọc Yên theo ra cùng. Lý Cảnh tưởng nàng vẫn đang chọn

huong phần ở phía sau, cũng không để ý mấy. Chẳng dè đợi một hồi vẫn không thấy Tề Ngọc Yên ra, Lý Cảnh mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Vội bảo Mã Bình vào trong hồi chuông quý, bấy giờ mới biết được hai chủ tớ Tề Ngọc Yên và Mai Hương đã rời đi bằng cửa sau từ lâu rồi.

Khi Lý Cảnh nghe được tin này, đầu óc phút chốc trống rỗng. Nàng ấy lại dám lén bỏ đi? Nghĩ đến đây, trong lòng hắn hốt hoảng khó hiểu, xông vào tiệm, vén rèm lên, xuyên thẳng qua phòng, tới tận phố Đồng An ở mặt sau. Hắn lo lắng nhìn trái ngó phải, nhưng chẳng nơi nào còn lưu lại bóng dáng chủ tớ Tề Ngọc Yên?

Hắn nhất thời có chút rối rắm. Tại sao nàng phải lén lút rời đi? Là vì trốn tránh mình? Chẳng lẽ trong mắt nàng, mình giống với đám kẻ mìn bắt cóc nàng trắng trợn kia lắm ư?

Lý Cảnh càng nghĩ càng giận, lại không thể phát tiết, liền vung một quyền, nện lên bức tường bên cạnh, bụi vôi trên tường lạo xạo rơi xuống, phủ lên người hắn.

Hiện giờ Lý Cảnh đã giận đến cực điểm. Không ngờ đường đường là Hoàng đế Bệ hạ, lại bị một tiểu nha đầu đùa bỡn.

Tề Ngọc Yên sau khi xác định đã cắt đuôi được Lý Cảnh, vội vàng dẫn theo Mai Hương chạy không ngừng về Tề phủ. Đến khi vào tận khuê phòng của mình rồi, tìm nàng vẫn đập dừ dật.

Chuyện xảy ra đêm nay, trong lòng Mai Hương cũng khiếp sợ vô cùng, cô há to miệng hồn hển, nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, sau này cô muốn ra cửa, nên đi cùng đại công tử, đêm nay hung hiểm muôn vàn. Nhờ đâu chúng ta thật sự bị mấy tên kẻ mìn kia bắt cóc thì sao?”

Tề Ngọc Yên ổn định lại tinh thần, nhìn Mai Hương nói: “Chuyện đêm nay em không được hé răng với bất cứ ai trong nhà.”

Mai Hương nhanh chóng gật đầu đáp: “Dạ, cô nương.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới thở dài nhẹ nhõm, xui lơ tựa vào cạnh bàn, trong lòng vẫn hoảng sợ. Chỉ là, khiến nàng hoảng sợ, không phải gặp phải bọn kẻ mìn mà là gặp được Lý Cảnh. Hai người gặp nhau lại vào trước khi nhập cung. Chuyện này đối với nàng mà nói, thật sự là một việc nằm ngoài ý muốn.

Chuyện tối nay, cũng nhắc nhở Tề Ngọc Yên, chuyện xảy ra trong kiếp trước, có lẽ không thể tránh khỏi. Giống như việc nàng và Lý Cảnh nhất định phải gặp được nhau ở ngoài cung, cho dù nàng có tránh né thế nào, bọn họ vẫn sẽ gặp được. Xem ra, muốn thay đổi vận mệnh mình và cả nhà Tề thị, nhất định phải tính sớm mới được.

Đúng lúc này, Lan Hương đi vào, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương, có cần nô tỳ hầu hạ cô tắm rửa không?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lan Hương, nghĩ tới kiếp trước cô ta quyến rũ Lý Cảnh, chân mày Tề Ngọc Yên hơi nhíu lại.

Đối với hành động của Lan Hương kiếp trước, đương nhiên Tề Ngọc Yên vô cùng căm ghét. Nhưng Lan Hương kiếp này, cho tới bây giờ vẫn tính là an phận, cũng chưa làm ra chuyện gì có lỗi với nàng. Nếu hiện giờ bởi vì sai lầm kiếp trước của nàng ta mà trừng phạt, hình như có hơi thất đức. Nhưng nàng quả thật không tính giữ Lan Hương bên người, cho dù nàng bị tuyền tiến cung, hay gả cho Chung Dục, nàng đều sẽ không cho Lan Hương cơ hội quyến rũ nam nhân của nàng, huống hồ nếu nàng vào cung, để Lan Hương gian trá bên người chỉ bắt lợi với mình mà thôi.

Tề Ngọc Yên cảm thấy hiện tại mình nên bắt tay vào làm ngay.

Sáng sớm hôm sau, Tề Ngọc Yên tới phòng của mẫu thân.

Lục thị thấy nữ nhi tới, vô cùng vui vẻ. Bà cười tiến lên kéo tay nữ nhi, dắt nữ nhi ngồi vào tháp.

Lục thị dùng tay nhẹ nhàng sửa lại phần tóc rối bên tai Tề Ngọc Yên, vẻ mặt thương yêu hỏi: Yên Nhi, hôm qua con và Chung gia cô nương đi hội đèn lồng có vui không?”

Tề Ngọc Yên gật đầu cười, nói: “Vui lắm ạ, nữ nhi chưa từng đến hội đèn lồng nào nhộn nhịp đến thế.”

Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, như nghĩ tới điều gì, khe khẽ thở dài một hơi, nói: “Nếu không phải phụ thân và mẫu thân đưa con về quê nhà Mi Dương, con ở kinh thành có thể tới ngắm hội đèn lồng Nguyên Tiêu hàng năm rồi.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói: “Mặc dù nữ nhi và tiểu đệ ở Mi Dương, cách xa kinh thành phồn hoa, nhưng có thể bầu bạn bên gối với tổ mẫu, thay phụ thân tận hiếu. Hơn nữa ở nơi thôn quê, hái hoa bắt bướm cũng có thú vui của nó.”

Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, vỗ nhẹ lên tay của nàng, nói: “Mẫu thân biết Yên Nhi hiếu thuận nhất mà.”

Tề Ngọc Yên biết bởi vì phụ mẫu để tiểu đệ và mình ở Mi Dương nhiều năm trời liền, trong lòng mẫu thân vẫn luôn áy náy với mình và Tề Ý, mình đưa ra yêu cầu, chắc chắn bà sẽ đồng ý.

Vì thế, Tề Ngọc Yên nói với Lục thị: “Phải rồi, mẫu thân, con muốn xin nương một người.”

Lục thị hơi sững sốt, nói: “Yên Nhi muốn ai?”

Tề Ngọc Yên cười cười, nói: “Con muốn Trúc Vận trong phòng nương.”

“Con muốn Trúc Vận làm gì? Lan Hương và Mai Hương hầu hạ không tốt à?” Lục thị hỏi.

Tề Ngọc Yên bĩu môi, nói: “Nữ nhi không thích Lan Hương.”

“Tại sao?” Lục thị không hiểu.

Tề Ngọc Yên làm nũng nói: “Mẫu thân, người với người đều phải xem có hợp mắt không. Con thấy Lan Hương không hợp mắt con, dù sao thì con không thích nàng ta.”

Lục thị thấy nữ nhi nhõng nhẽo với mình, tâm trạng vui vẻ cười nói: “Được rồi, Yên nhi không thích thì không thích, mẫu thân đổi Trúc Vận cho con là được chứ gì.”

Tề Ngọc Yên mừng rỡ nói: “Cảm ơn mẫu thân.”

Hôm đó Lan Hương và Trúc Vận đổi cho nhau. Bởi vì Lan Hương được tới hầu hạ trong phòng cho chủ mẫu đương gia, cảm giác mình được lợi, ngược lại vô cùng vui mừng.

Trúc Vận là nha hoàn mà Lục thị rất thích, hồi năm sáu tuổi bị phụ mẫu bán vào Tề phủ. Lục thị thấy cô còn nhỏ nên đã cho cô vào phòng mình, coi cô như nữ nhi, không phải làm chuyện gì, còn có đại nha hoàn chăm sóc. Bởi vậy Trúc Vận luôn mang lòng cảm kích với Lục thị.

Vô tình Lục thị phát hiện Trúc Vận có hứng thú với y lý, nên để nàng theo Vạn đại phu của Hồi Xuân đường học y. Bởi vì Tề Chí Huy từng có ơn với cả nhà Vạn đại phu, Vạn đại phu không nỡ từ chối người mà Lục thị giao cho ông, nên đã thu nhận. Nhưng sau khi nhận Trúc Vận làm đệ tử, ông phát hiện Trúc Vận vô cùng thông minh hiếu học, tiếp thu được lý y thuật nhanh, thiên phú vô cùng cao, cực kì yêu quý Trúc Vận, dốc tâm truyền thụ những gì mình có. Trúc Vận học y xong, hiện tại người trong Tề phủ có đau đầu cảm sốt, chẳng cần mời đại phu, nhờ Trúc Vận xem là được.

Mà Tề Ngọc Yên nhìn trúng Trúc Vận, ngoại trừ việc cô ấy một lòng trung thành với Tề phủ ra, còn hiểu về y lý nữa. Trong kế hoạch của nàng, nếu như nàng bị tuyển tiến cung, Trúc Vận sẽ phát huy tác dụng rất lớn. Nếu như mình không bị tuyển tiến cung, lúc xuất giá sẽ để Trúc Vận lại Tề phủ.

Cứ như vậy, mọi chuyện có vẻ đã được an bài ổn thỏa.

Trong lúc Tề Ngọc Yên lo sợ bất an chờ đợi, mừng một tháng hai tốt cuộc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tuyên chỉ

Tề Ngọc Yên vẫn nhớ, sáng sớm mừng một tháng hai của kiếp trước công công trong cung đã tới Tề phủ tuyên thánh chỉ, sắc phong nàng làm chính ngũ phẩm cơ. Đây là phân vị* cao nhất của phi tần chưa thị tẩm có thể nhận được.

(Phân vị: Chức vị được phân.)

Sau khi nàng nhập cung thị tẩm, ngay ngày hôm sau được phong làm chính tam phẩm quý tần. Sau đó con đường thăng chức trong cung của nàng vô cùng trôi chảy, nửa năm sau đã được làm chính nhị phẩm phi, về sau nàng mang thai, Lý Cảnh lại phong nàng làm quý phi. Con đường thăng chức của nàng từ đó một đường đi lên, thẳng tới khi nàng phạm tội bị phế truất.

Lúc này Tề Ngọc Yên nằm trên tháp, nhớ về mọi chuyện kiếp trước, nước mắt lạnh lẽo chảy đầy hai má.

Sớm tinh mơ nàng đã thức dậy, mặc y phục chỉnh tề, thấp thòm chờ đợi thời khắc quyết định vận mệnh của mình tới.

Chỉ là, đã quá thời gian tuyên thánh chỉ kiếp trước rất lâu rồi mà Tề Ngọc Yên vẫn chưa thấy thái giám đến phủ tuyên chỉ.

Thoáng chốc đầu nàng có chút trống rỗng. Chuyện này có nghĩa là nàng đã rút tuyến đúng không?

Quả nhiên Lý Cảnh không biết nàng là ai, nên nàng mới không bị tuyển vào cung. Xem ra, sở dĩ kiếp trước mình được tuyển vào cung, đúng thật là do Lý Cảnh để ý tới mình từ trước. Giả như kiếp trước hai người không gặp được nhau ở núi Kim Minh, nói không chừng sẽ không xảy ra những chuyện thâm khốc về sau kia.

Chỉ là, lần này rút tuyến, e rằng đời này kiếp này sẽ không còn được gặp lại Lý Cảnh nữa? Đột nhiên Tề Ngọc Yên dâng lên một trận phiền não khó hiểu trong lòng, tự nhiên thấy bản thân buồn phiền phát sợ, vội dẫn Mai Hương tới hoa viên cho khuây khỏa.

Mặc dù hoa viên Tề phủ không lớn, nhưng cảnh tượng nay đã mang ý xuân dạt dào, vài cây hoa đào đã chớm nở chờ nỏ. Nhìn màu hồng non mơn mẹn này,

Tề Ngọc Yên chợt nhớ tới thời điểm lúc mình chết ở kiếp trước, hình như cũng vào thời điểm đào hồng liễu xanh này, trong lòng bỗng trĩu nặng. Nhưng kiếp này mình không phải tiến cung, mọi chuyện chắc sẽ khác. Tề Ngọc Yên nghĩ tới đây, nhẹ lòng hơn đôi chút.

Hai chủ tớ đang dạo trong vườn thì Trúc Vận hót hải chạy tới, gọi Tề Ngọc Yên: “Cô nương, người trong cung tới tuyên thánh chỉ, lão gia gọi cô mau tới chính sảnh tiếp chỉ.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, giật mình.

Không phải đã quá giờ rồi ư, sao còn có người tới tuyên thánh chỉ?

Nhưng hiện tại cũng không cho phép nàng nghỉ nhiều, liền vội vã theo Trúc Vận tới chính sảnh.

Lúc nàng hoang mang chạy tới chính sảnh thì Tề Chí Huy mang theo Lục thị và hai huynh đệ Tề Thứ, Tề Ý đã thấp xong hương từ lâu, đang đợi Tề Ngọc Yên. Thấy nữ nhi chạy tới, Tề Chí Huy vội dẫn theo một nhà lớn nhỏ quỳ xuống tiếp chỉ.

Thái giám tuyên chỉ vẫn là Ngã Tuyên công công đến tuyên chỉ giống kiếp trước, chỉ thấy gã nhìn lướt qua đám người đang quỳ bên dưới, sau đó từ từ mở ra thánh chỉ màu vàng rực, cất cao giọng đọc: Nữ nhi của Vinh Uy tướng quân Tề Chí Huy Tề Ngọc Yên, học rộng hiểu đạo lý, quý (giàu sang) mà lại kiệm (cần kiệm), không làm biếng biết vâng lời, là kiểu mẫu phi tần có thể phụ tá hoàng hậu, nề nếp đoan hòa (đoan trang + hòa nhã), hòa thuận với mọi người. Lập tức sắc phong làm chính thất phẩm quý nhân, mừng một tháng sau nhập cung! Khâm thủ!

Tề Chí Huy vội dẫn dắt người nhà tiếp chỉ tạ ơn.

Lúc Tề Ngọc Yên đứng lên, cả người choáng váng, tựa như vẫn còn trong mơ.

Ngã Tuyên bước lên trước, nói với Tề Chí Huy: “Chúc mừng Tề tướng quân, giờ lệnh ái có cơ hội bay lên đầu cành, về sau xin chiếu cố cho chúng tôi nhiều!”

Tề Chí Huy vội nhét một thỏi vàng vào trong tay Ngã Tuyên, nhỏ giọng nói: “Làm phiền Ngã công công rồi. Mai này tiểu nữ vào cung, nếu có chỗ không hiểu, mong công công chỉ bảo tận tình.”

Ngã Tuyên nắn nắn thỏi vàng trong tay, tựa hồ vô cùng hài lòng, sau đó nghiêng người liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Dáng dấp Tề quý nhân xinh đẹp như vậy, sau khi tiến cung nhất định sẽ được thánh sủng, theo thời gian chắc chắn sẽ vươn lên.”

Tề Chí Huy cười gật đầu nói: “Đa tạ Ngã công công chúc lành.”

Lục thị chân chừ tiến lên, hỏi Ngã Tuyên: “Xin hỏi công công, lần này Hoàng thượng tuyển bao nhiêu phi tần?”

Ngã Tuyên nâng mắt liếc qua Tề Ngọc Yên, nói: “Cộng cả Tề quý nhân vào là có bốn người tất cả.”

Lục thị cũng liếc mắt về phía nữ nhi, lại hỏi: “Là những ai vậy?”

Ngã Tuyên cười trả lời: “Nữ nhi của Cảnh quốc công Lương Đăng Lương Tử Vân làm ngũ phẩm dung hoa, nữ nhi của Bình phẩm thượng thư Phan Bảo Phan Dữu Quân làm chính lục phẩm tần, nữ nhi của Đại Lý tự Thiệu Khanh La Vạn Đình La Xảo Nhi làm thất phẩm mỹ nhân.”

Nghe đến đó, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Bốn người được tuyển vào cung không hề khác kiếp trước, ngoại trừ vị phân của mình, từ chính ngũ phẩm cơ xuống làm chính thất phẩm mỹ nhân ra, vị phân của những người khác giống hệt với kiếp trước. Mà vị phân cao thấp của bốn phi tần này, tương đương với cấp bậc của phụ thân từng người, nhìn từ trong ra ngoài không có vị trí nào quá đặc biệt cả.

Thấy Tề Ngọc Yên còn ngẩn ngơ tại chỗ, Ngã Tuyên chấp tay thi lễ với Tề Chí Huy: “Chúng tôi vừa từ quý phủ của Cảnh quốc công và Phan thượng thư tuyên chỉ đến đây, còn phải tới quý phủ của La đại nhân tuyên chỉ. Tề tướng quân, chúng tôi cáo từ đây.”

Tề Chí Huy vội vàng cung kính tiễn Ngã Tuyên ra cửa.

Thấy Ngã Tuyên ra cửa, Tề Ngọc Yên vẫn ngẩn người. Thì ra, giờ tuyên chỉ kiếp này trễ hơn kiếp trước là do Ngã công công đi tuyên tần phi có vị phân cao hơn nàng trước. Mà kiếp trước, vị phân của Tề Ngọc Yên là cao nhất, cho nên, Ngã công công mới tới Tề phủ trước.

Xem ra, chuyện tuyển phi tần này chắc hẳn do một tay Thái Hậu xử lý, còn Lý Cảnh chẳng hề quan tâm. Nếu như Lý Cảnh tự chọn phi thì lúc hẳn nhìn thấy bức họa của họa sư ắt hẳn sẽ nhận ra mình. Theo tính cách của hắn, mình sẽ không có khả năng có vị phân quý nhân thấp như vậy. Nếu Lý Cảnh không biết mình chính là nữ tử mà hắn đã gặp được hôm tiết Nguyên Tiêu, như vậy đối với nàng mà nói, vẫn còn cơ hội để thay đổi vận mệnh kiếp trước.

Chẳng qua, Lý Cảnh đã từng nhìn thấy Mai Hương ở tiết Nguyên Tiết, nhận ra được em ấy. Xem ra, kiếp này không thể dẫn theo Mai Hương nhập cung rồi.

Mai Hương cũng không biết mình đã bị cô nương nhà mình bỏ lại, chờ Tề Ngọc Yên trở về khuê phòng, nhanh nhẩu tiến lên mừng rỡ chúc mừng nàng được tuyển vào cung, đồng thời muốn về thăm người nhà một chút, nói rằng sợ tiến cung rồi sẽ không thể về thăm nhà thường xuyên được nữa.

Tề Ngọc Yên liếc nhìn Mai Hương, thần nhiên cười: “Mai Hương, lần này ta tiến cung, không định mang em theo.”

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sờ, sau đó cuống cuồng hỏi: “Tại sao ạ? Cô nương chê Mai Hương hầu hạ không tốt ư?”

“Đương nhiên không phải lý do này.” Tề Ngọc Yên lắc đầu cười nói: “Mai Hương à, em rất tốt.”

Mai Hương nghe xong, tủi hờn cắn môi: “Vậy tại sao cô nương không cần Mai Hương nữa.”

Tề Ngọc Yên thờ người, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Mai Hương, trong cung nguy hiểm trùng điệp, ta tiến cung còn không biết sẽ gặp phải chuyện gì. Nói không chừng không cần thận, sẽ đầu một nơi thân một nẻo, ta thương em, không muốn em mạo hiểm tiến cung với ta.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, trong chốc lát đôi mắt Mai Hương ngấn lệ, nghẹn ngào nói: “Nếu đã thế, Mai Hương càng phải theo cô nương nhập cung, bảo hộ cô nương.” Nói tới đây, Mai Hương quý “bịch” một tiếng, nói: “Mai Hương vốn là người của cô nương, sống chết đều muốn theo cô nương, xin cô nương cho Mai Hương được ở bên người!”

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Mai Hương, vành mắt cũng đỏ lên, vội vàng kêu lên: “Mai Hương, em cứ đứng lên trước rồi nói.”

Mai Hương lại cứng đầu: “Cô nương không đồng ý với Mai Hương, Mai Hương sẽ không đứng dậy.”

Tề Ngọc Yên thấy Mai Hương kiên quyết như vậy, ngược lại có chút bất ngờ. Nói thật, trải qua một kiếp, nàng biết rõ Mai Hương trung thành với nàng. Nếu không phải Lý Cảnh từng gặp qua Mai Hương, nàng nhất định sẽ dẫn theo Mai Hương tiến cung, dù sao vào trong cung, nàng muốn che giấu bản thân, cũng cần có người đáng tin. Suy cho cùng kiếm một người mới chẳng bằng hiểu rõ lòng nhau như Mai Hương.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên tiến lên, muốn đỡ Mai Hương dậy, nói: “Mai Hương, không phải ta không cần em, mà ta thật sự có nỗi khổ trong lòng.”

Mai Hương vẫn ngang bướng không chịu đứng dậy, chỉ nhìn Tề Ngọc Yên, rung rung hỏi: “Cô nương có khổ tâm gì, cứ tâm sự cùng Mai Hương.”

Tề Ngọc Yên dừng một chút rồi nói: “Em đứng lên thì ta mới nói. Em không đứng dậy, ta sẽ không nói.”

Mai Hương lặng im, sau đó từ từ đứng lên, nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, cô có khổ tâm gì, mau nói với Mai Hương.”

Tề Ngọc Yên đưa mắt nhìn Mai Hương, chậm rãi nói: “Mai Hương, em còn nhớ vị công tử đã cứu chúng ta khỏi tay lũ kẻ mìn vào đêm Nguyên Tiêu không?”

Mai Hương gật đầu, nói: “Nhớ ạ, chính là vị công tử có dung mạo rất đẹp phải không?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Hắn chính là đương kim Hoàng đế.”

Mai Hương nghe xong, đầu tiên là kinh hãi, sau đó mắt sáng rỡ, trên mặt không che dấu nổi thần sắc vui mừng: “Ngài ấy thật sự là Hoàng đế ư? Vậy thì tốt quá rồi! Hôm đó Mai Hương đã cảm thấy vị công tử kia có tình ý với cô nương, còn năn nỉ đưa cô nương về nhà, cuối cùng lại bị cô nương bỏ rơi. Giờ cô nương tiến cung, ngài ấy nhìn thấy cô nương, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng.”

Tề Ngọc Yên cười khổ nói: “Được Đế vương yêu thương, sao chúng ta chịu được chứ? Hậu cung hiểm ác, không cần thận bị người hại, ngay cả mình chết thể nào đều không biết được.” Nàng của kiếp trước, chính là bởi vì quá mức ngây thơ, cho rằng được hán yêu thì sẽ êm thấm vô lo gì. Không ngờ, tình yêu của hán, không những hại chết mình, còn hại chết cả nhà.

“Sao cô nương lại nghĩ như vậy?” Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, trong lòng có chút khó hiểu. Không phải sau khi được tuyển vào cung đều muốn được thánh sủng ư? Tại sao cô nương giống như không muốn được sủng vậy?

Tề Ngọc Yên biết không thể nói cho Mai Hương chuyện kiếp trước, liền nói dối cô ấy rằng: “Trước khi về kinh đột này, ta có tìm một toán sư rất nổi tiếng ở Mi Dương tính cho ta một quẻ. Toán sư kia nói nếu như ta tiến cung được sủng, cả nhà Tề thị sẽ gặp đại tai*.”

(Đại tai: Tai họa lớn.)

Quả nhiên, sau khi nghe nói vậy, mặt Mai Hương thoát cái trở nên trắng bệch: “Đại tai? Vậy phải làm sau đây? Cô nương đã nói với lão gia phu nhân chưa?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Ta không nói. Nói với họ, thứ nhất chưa chắc họ sẽ tin, thứ hai, ta có vào cung hay không, không phải là điều họ có thể tính được. Cần gì phải nói ra những lời đó khiến họ thêm bất an trong lòng? Ta chỉ cần không để mình được sủng là được.”

Mai Hương nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Nhưng nô tỳ thấy ngày hôm đó lúc Hoàng đế nhìn cô nương, cặp mắt hình như chưa hề xoay chuyển. Nếu cô nương vào cung, Hoàng thượng vừa trông thấy cô, chắc chắn sẽ không bỏ qua, vậy nên làm gì đây?”

Tề Ngọc Yên cười cười: “Ta đã có biện pháp để hán không nhận ra ta rồi. Nhưng Mai Hương à, hán đã thấy em, nếu hán bắt gặp em ở bên cạnh ta, hán sẽ biết thân phận của ta, cho nên, ta không thể để em vào cung.”

Mai Hương kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Nếu cô nương có biện pháp khiến Hoàng Thượng không nhận ra cô, vậy thì cũng có thể khiến ngài ấy không nhận ra được Mai Hương, hơn nữa Mai Hương chỉ là một tỷ nữ, chỉ cần ở lì trong điện không chạy loạn, chắc chắn không chạm mặt Hoàng đế. Cô nương muốn lừa Hoàng đế, phải cần một người tin tưởng được ở bên người! Cô nương cho Mai Hương theo người tiến cung đi!”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, thấy Mai Hương nói cũng có đạo lý, liền gật đầu nói: “Để ta suy nghĩ thêm!”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khám bệnh

Mai Hương thấy vẻ mặt của Tề Ngọc Yên vô cùng dẫn đo, thút thít nói: “Cô nương, cô đưa em nhập cung cùng đi. Sống chết thế nào Mai Hương cũng muốn theo cô nương, trăm ngàn lần cô đừng ruồng bỏ Mai Hương!”

Nhìn bộ dạng Mai Hương như thế, nghĩ tới kiếp trước Mai Hương trung thành tuyệt đối với mình như nào, rốt cuộc Tề Ngọc Yên mềm lòng, liền đồng ý nói: “Thôi được rồi! Ta sẽ mang theo em nhập cung. Nhưng khi em vào cung rồi, không được tùy tiện đi lung tung, tuyệt đối không được để Hoàng đế nhìn thấy em.”

Mai Hương được Tề Ngọc Yên đồng ý, trong lòng mừng rỡ, gật đầu lia lịa: “Vâng, cô nương. Không có dặn dò của cô nương, Mai Hương sẽ không đi đâu hết.”

Đúng lúc này, Trúc Vận đẩy cửa đi vào, hô lên với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, Trúc Vận đã trở về.”

Tề Ngọc Yên vẫy tay gọi Trúc Vận đến trước mình, nhỏ giọng hỏi: “Trúc Vận, mấy thứ lần trước ta nói với em, em đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Trúc Vận trả lời: “Mấy thứ cô nương cần, nô tỳ đã chuẩn bị xong hết. Vừa rồi nô tỳ nghe nói cô nương được tuyển vào cung, nô tỳ đoán hẳn cô nương sẽ dùng tới những thứ đó, trước đây đã tới chỗ sư phụ lấy được về.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, tựa hồ còn có chút không yên tâm, hỏi lại: “Trúc Vận, cách này của chúng ta thật sự sẽ có tác dụng chứ?”

Trúc Vận cười nói: “Xin cô nương cứ tin tưởng vào Trúc Vận, nhất định sẽ như mong muốn của cô nương.”

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận nói như vậy, trong lòng ổn định lại, cười nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên và Trúc Vận nói chuyện, cảm giác như lọt vào sương mù, mù mịt vội hỏi: “Cô nương, cô và Trúc Vận đang nói gì thế?”

Nhìn vẻ mặt tù mù của Mai Hương, Tề Ngọc Yên và Trúc Vận nhìn nhau cười.

Trúc Vận quay sang, lè lưỡi với Mai Hương, tinh nghịch nói: “Không nói cho cậu.”

Mai Hương âm ức trừng Trúc Vận, sau đó quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên, tức tưởi kêu lên: “Cô nương!”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Đừng vội, em sẽ biết là chuyện gì nhanh thôi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, trong lòng Mai Hương càng hiếu kì hơn. Mãi tới sáng sớm ngày hôm sau, cô nhìn thấy Trúc Vận thoa thoa bôi bôi trên mặt Tề Ngọc Yên, mới vỡ lẽ chuyện gì đang xảy ra.

Ngày tiếp theo, Tề Ngọc Yên bắt đầu ngã bệnh. Loại bệnh này thật sự kì quái, thân thể Tề Ngọc Yên không đau không ngứa, chỉ có da mặt trở nên vừa đen vừa vàng.

Qua một ngày, màu vàng đen trên mặt Tề Ngọc Yên có vẻ sậm hơn so với ngày đầu. Lục thị nhìn mặt của nữ nhi, trong lòng nóng lửa đốt, vội gọi Trúc Vận tới xem cho Tề Ngọc Yên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trúc Vận giải thích với Lục thị, Tề Ngọc Yên từ phương Nam ẩm ướt về nơi phương Bắc khô ráo, không hợp khí hậu, dẫn tới khí huyết không điều hòa, nên mặt mới trở nên vừa đen vừa vàng. Lục thị nghe xong, hoảng sợ, nhanh chóng bảo Trúc Vận kê thuốc cho Tề Ngọc Yên, bốc thuốc cho nữ nhi uống, muốn nàng nhanh chóng khỏi.

Đúng lúc này, trong cung cũng phái cung nữ giáo tập tới phủ của tần phi mới trúng tuyển, dạy nhóm phi tần lễ nghi cung đình. Cung nữ tới Tề phủ là một người tầm hai mươi tư hai mươi lăm, tên là Xuân Hoa.

Nhắc tới Xuân Hoa này, Tề Ngọc Yên cũng có chút ấn tượng. Kiếp trước cũng là nàng ấy tới Tề phủ, chẳng qua tiến cung không lâu, Xuân Hoa bởi vì đến tuổi được thả ra ngoài cung, cho nên hai người cũng không giao thiệp nhiều.

Sau khi Xuân Hoa đến Tề phủ, nhìn thấy gương mặt của Tề Ngọc Yên không khỏi kinh ngạc. Theo lý, nữ tử có bộ dạng kinh khủng như này không thể được tuyển tiến cung, trong này nhất định có nguyên nhân. Vì thế, Xuân Hoa mau chóng hỏi Lục thị.

Lục thị thấy bộ dạng nữ nhi dọa Xuân Hoa sợ, bắt đắc dĩ thờ dài ngao ngán, nói với Xuân Hoa: “Xuân Hoa cô cô không biết đó chứ, sau khi Yên nhi nhà ta trở về từ phương Nam, bởi vì không hợp khí hậu, khí huyết loạn nên sắc mặt mới càng lúc càng xấu. Chúng ta cũng hiểu, hiện giờ bộ dạng Yên nhi như này, sợ không thích hợp để tiến cung làm bạn với thánh. Xin cô cô hồi cung báo việc này với Thái hậu, để Thái hậu quyết định còn cho Yên nhi nhập cung hay không? Tránh nhập cung rồi, Thái hậu cho là diện mạo Yên nhi không khớp với trên bức họa, tội chúng ta khi quân, vậy thì nguy lắm.”

Nghe Lục thị nói, Xuân Hoa cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng hồi cung bẩm báo Thái hậu. Nào ngờ sáng hôm sau, Xuân Hoa trở lại, còn dẫn theo một thái y.

Thấy Lục thị lộ rõ vẻ kinh ngạc, Xuân Hoa vội giải thích: “Thái hậu sai Xuân Hoa gửi lời tới Tề tướng quân và phu nhân, nói là thánh chỉ đã hạ, không thể sửa đổi. Hơn nữa Hoàng thượng tuyển phi tần, chính là trọng đức không trọng mạo (dung mạo), bảo Tề tướng quân và phu nhân không cần lo lắng. Thái hậu sau khi nghe về bệnh tình của Tề quý nhân, rất quan tâm tới Tề quý nhân, cố ý phái Vương thái y của Thái y viện tới xem cho Tề quý nhân.”

Lục thị nghe xong, đầu tiên thiên ân vạn tạ với Thái hậu, sau đó nhanh chóng bảo Lan Hương dẫn thái y tới chỗ Tề Ngọc Yên, để hẩn xem bệnh cho nữ nhi.

Vị thái y họ Vương cùng đi với Xuân Hoa cô cô, là một người trẻ tuổi có diện mạo tuấn tú. Lan Hương thấy hẩn, mặt ửng hồng, vội hành lễ, nói: “Vương thái y, mời theo nô tỳ.”

Vương thái y gật đầu, nói: “Làm phiền Lan Hương cô nương.” Sau đó hẩn theo sau Lan Hương, bước ra ngoài sảnh, đi về phía viện Tề Ngọc Yên ở.

Lan Hương vừa vào sân, liền hô lớn: “Cô nương, thái y trong cung tới xem bệnh cho cô.”

Trúc Vận đang ở trong phòng của Tề Ngọc Yên, nghe tiếng Lan Hương gọi, hai người cùng ngáy ra.

“Trúc Vận, chuyện ta giả bệnh, sẽ không bị thái y phát hiện chứ?” Tề Ngọc Yên vội hỏi.

Trúc Vận cau mày, lắc nhẹ đầu, nói: “Có lẽ sẽ không. Không ai nhận ra chuyện không hợp khí hậu này. Hơn nữa hai ngày nay nô tỳ cho cô nương uống thuốc có tác dụng làm loạn khí huyết, thái y có bắt mạch cho cô nương cũng chỉ có thể nhìn ra cô nương khí huyết yếu, không phát hiện ra gì được.”

“Ừ.” Đáy lòng Tề Ngọc Yên hơi thả lỏng, nói với Trúc Vận: “Vậy em đi đón thái y vào đi.”

“Dạ.” Trúc Vận gật đầu, rồi đi ra ngoài phòng.

Trúc Vận ra ngoài cửa, liếc mắt liền thấy nam tử trẻ tuổi theo sau Lan Hương, cô ngăn ra tại chỗ.

Vương thái y nhìn thấy Trúc Vận xuất hiện ở trước phòng thì chân cũng khựng lại. Mặc dù hai mắt của hẩn hơi nheo lại, nhưng giống như không hề bắt ngờ, ngược lại bên môi chậm rãi nhếch lên ý cười.

“Trúc Vận, ngươi còn thất thần ra đó làm gì?” Lan Hương gọi Trúc Vận đang sững sờ: “Còn không mau mời Vương thái y vào phòng.”

Bị Lan Hương gọi, Trúc Vận như sức tỉnh, thi lễ với Vương thái y, nói: “Vương thái y mời qua bên này.”

“Được.” Vương thái y gật đầu với Trúc Vận, sau đó nhấc chân vào phòng.

Tề Ngọc Yên ngồi trước cửa sổ, đang cắm hoa đào mà Mai Hương đã hái lúc sáng vào bình.

Vương thái y tới trước mặt Tề Ngọc Yên, hành lễ: “Vi thần Vương Vị gặp mặt Tề quý nhân.” Thánh chỉ vừa hạ, Tề Ngọc Yên đã là nữ nhân của Hoàng đế, đương nhiên hẩn phải dùng cách nói của thân tử.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Vương thái y, gật đầu nói: “Làm phiền Vương thái y rồi.” Kiếp trước Tề Ngọc Yên tiến cung, liền sùng quan lục cung, bình thường thân mình có chút không khỏe, đều là mấy lão thái y có thâm niên ở Thái y viện tới xem bệnh cho nàng. Còn vị Vương thái y trẻ tuổi thế này, trước kia nàng chưa từng gặp qua.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên liền suy đoán vị Vương thái y trẻ tuổi này, chắc hẩn không giỏi bằng đám lão đầu kia đâu, trong lòng nhẹ nhõm đi chút ít, nói với Vương thái y: “Tự dung mặt ta trở thành như vậy, khiến ta sợ sắp chết rồi. Vương thái y mau tới xem giúp ta đi.”

Vương thái y lại cung kính thi lễ, nói: “Vi thần tuân mệnh.”

Bấy giờ Lan Hương mới mang một chiếc ghế tới cho Vương thái y, đặt ở trước người Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên vươn tay ra, Trúc Vận đắp một chiếc khăn lụa mỏng lên cổ tay, Vương thái y chậm rãi vươn tay, đặt lên cổ tay Tề Ngọc Yên, bắt mạch cho nàng.

Trúc Vận đứng bên cạnh, căng thẳng nhìn Vương thái y, trong lòng có chút lo lắng.

Chẳng bao lâu, Vương thái y liền đứng lên, thi lễ với Tề Ngọc Yên nói: “Quý nhân, vi thần đã xem xong.”

Tề Ngọc Yên bình thần nhìn Vương thái y, cười nói: “Vậy rốt cuộc ta bị bệnh gì?”

Vương thái y không trả lời câu hỏi của Tề Ngọc Yên, chỉ nói: “Quý nhân có thể cho vi thần xem phương thuốc hiện giờ đang uống được không.”

Tề Ngọc Yên ngẩng ra, nói với Trúc Vân: “Trúc Vân, đưa phương thuốc cho Vương thái y xem.”

“Dạ.” Trúc Vân nhanh chóng cầm phương thuốc tới, nói với Vương thái y: “Nô tỳ cũng hiểu sơ y lý. Mấy ngày trước thân thể cô nương không khỏe, nô tỳ cả gan xem cho cô nương, phát hiện cô nương không hợp khí hậu, dẫn tới khí huyết không điều hòa nên mới kê phương thuốc này cho cô nương, chứ cô ấy không biết nô tỳ xem có chuẩn hay không? Xin Vương thái y chỉ giáo nhiều hơn.”

Vương thái y nghe Trúc Vân nói, trên mặt mỉm cười, đưa tay nhận lấy phương thuốc trong tay Trúc Vân, nói: “Tôi nhìn qua một chút.” Sau đó hắn mở phương thuốc ra, nhìn. Kế tiếp chân mày của hắn từ từ nhíu lại.

Trúc Vân thấy biểu tình của Vương thái y, trong lòng cảm giác không ổn, cô dè dặt hỏi: “Vương thái y, nô tỳ không đoán sai bệnh cho cô nương chứ?”

Nhìn bộ dạng không có niềm tin của Trúc Vân, tâm Tề Ngọc Yên bỗng chốc treo cao.

Vương thái y nghe Trúc Vân nói, ngẩng đầu, nhìn sâu vào Trúc Vân, từ từ, khóe miệng hắn kéo lên một nụ cười: “Trúc Vân cô nương xem rất chuẩn, đúng như lời của Trúc Vân cô nương, quý nhân là do không hợp khí hậu mới dẫn tới khí hư thiếu máu, xin quý nhân tiếp tục uống theo phương thuốc Trúc Vân cô nương đã kê.”

Vương thái y dứt lời, Tề Ngọc Yên và Trúc Vân đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Vương thái y cáo từ Tề Ngọc Yên. Tề Ngọc Yên vội vàng sai Lan Hương tiễn hắn ra ngoài.

Đội Vương thái y rời đi, Tề Ngọc Yên như có điều suy nghĩ nhìn Trúc Vân, hỏi: “Trúc Vân, không phải em nói, em kê được cho ta có thể lừa thái y ư? Sao vừa rồi ta thấy em nhìn Vương thái y có vẻ vô cùng căng thẳng?”

Trúc Vân vội nói: “Cô nương không biết đó thôi, vị thái y tên Vương Vị này, là nhi tử của Vương Trục ở Hạnh Lâm phường, kẻ thù không đội trời chung với sư phụ em. Mặc dù sư phụ và Vương Trục không phục lẫn nhau, nhưng lại rất thích Vương Vị, thường khen hắn trò giỏi hơn thầy, có thể thấy y thuật của hắn cao siêu cỡ nào. Hồi trước lúc được phường hai nhà chúng em so tài, mỗi lần em giờ trò đều bị hắn lật tẩy. Em cũng không ngờ hắn lại tiến cung làm thái y. Vừa rồi hắn nói muốn xem phương thuốc của em, nô tỳ thật sự lo lắng không yên, sợ rằng lại giống như khi bé, bị hắn lật tẩy lần nữa!”

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vân nói, trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Vậy rốt cuộc hắn có phát hiện ra không?”

Trúc Vân ngăn người, nói: “Nô tỳ không biết.” Ngừng một lát, Trúc Vân lại cúi đầu nói: “Bất quá, coi như hắn phát hiện, chắc sẽ không nói ra đâu.”

Tề Ngọc Yên nhìn trên mặt Trúc Vân hơi hiện ánh hồng, nghĩ tới biểu tình của Trúc Vân và Vương thái y lúc đối diện nhau khi nãy, nàng giống như chợt hiểu ra điều gì đó, lòng bỗng chốc được thả lỏng. Xem ra, coi như Vương thái y kia có phát hiện được gì, hắn cũng sẽ không nói. Vừa nghĩ như thế, Tề Ngọc Yên càng nhẹ nhõm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Rời nhà

Nếu đến cả thái y trong cung cũng nói do không hợp khí hậu, Lục thị cũng không còn cách nào khác, chỉ đành bảo Tề Ngọc Yên tiếp tục uống thuốc do Trúc Vân kê. Nhưng Tề Ngọc Yên uống mấy loại thuốc đen ngòm này xong vẫn không ngăn nổi sắc mặt của nàng ngày càng vàng đen, dần dần, thoát nhìn còn có vẻ hơi sung tấy.

Nửa tháng sau, Lục thị phát hiện tới khóc không ra nước mắt, người làm nương là bà sắp không nhận ra nổi nữ nhi của mình nữa rồi, sốt ruột đến độ cả ngày than vãn thờ dài.

Đối với việc dung mạo của mình thay đổi, tâm trạng Tề Ngọc Yên không ảnh hưởng nhiều lắm, nhìn mẫu thân mặt ử mày chau, trái lại còn an ủi mẫu thân.

Nhưng Lục thị chỉ cần nghĩ tới Tề Ngọc Yên sẽ xuất hiện trước mặt Hoàng đế bằng bộ dạng này, có thể tương tượng số mệnh nữ nhi sẽ ra sao, lại khiến Lục thị lo lắng không yên.

Nhưng ngoài việc lo lắng thì còn cách nào khác đâu, mặc dù Vương thái y của Thái y viện đến thêm hai lần nữa nhưng vẫn không có cách nào, chỉ nói bệnh này cần uống thuốc dài lâu mới từ từ khôi phục lại như cũ.

Chỉ là, thời gian không cho phép Tề Ngọc Yên từ từ khỏi.

Bởi vì, chớp mắt cái, mừng một tháng ba đã cận kề trước mắt. Tề Ngọc Yên cũng sắp phải tiến cung.

Mấy ngày nay, bởi vì việc Tề Ngọc Yên sắp nhập cung, cả Tề phủ bị bầu không khí chia rẽ bịn rịn bao trùm.

Buổi tối trước ngày tiến cung, Tề Ngọc Yên nghĩ tới hôm sau sẽ phải tiến cung, liền ở bên mẫu thân lâu hơn. Nhìn bóng đêm dần sâu, nàng mới lưu luyến không rời trở về viện của mình.

Tắm rửa xong xuôi, Tề Ngọc Yên một mình ngồi trước bàn trang điểm, thả xuống mái tóc dài như thác, vén ra trước ngực. Ngón tay như hành ngọc, cầm lấy chiếc lược sừng tê giác từ trên bàn, chậm rãi đưa tay lên, chải mái tóc đen như mực của mình từ đỉnh đầu xuống.

Ánh mắt chậm rãi nhìn vào trong gương đồng. Trong gương phản chiếu một gương mặt tuyệt mỹ không tí vết tựa bạch ngọc. Đó cũng là gương mặt vốn có của nàng.

Sở dĩ mặt nàng trở nên vừa đen vừa vàng, là bởi vì nàng thoa một loại thuốc mỡ do Trúc Vận pha chế, vì không muốn bị người phát hiện, cả ngày nàng chỉ có thể dùng bộ mặt xấu xí gặp người, lúc đêm khuya vắng người mới có thể tẩy sạch thuốc mỡ, để lộ khuôn mặt thật.

Đây là đêm cuối cùng nàng ở Tề phủ, ngày mai nhập cung rồi, có lẽ cả đời này sẽ không được về nơi đây lần nữa. Kiếp trước sau khi nàng tiến cung sáu năm rồi chịu nhục bỏ mình, không biết kiếp này có thể sống được bao lâu, có phải vẫn sáu năm sau chết như trước không?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên lắc mạnh đầu, muốn quên hết mọi chuyện kiếp trước ra khỏi đầu. Không cần biết kiếp này mình có thể sống bao lâu, nàng đều phải cố gắng sống tiếp.

Đúng lúc này, có người gõ nhẹ lên cửa phòng, khiến Tề Ngọc Yên giật mình khỏi dòng suy tư. Bởi vì muốn mình được yên tĩnh một lúc, sáng sớm nàng đã đẩy Trúc Vận và Mai Hương ra ngoài phòng, hiện giờ phải tự mình đứng lên, tới bên cửa, nhỏ giọng hỏi: “Ai đấy?”

“Ngọc Yên, đại ca đây.” Tiếng của Tề Thứ vang lên.

Nghe thấy tiếng của Tề Thứ, Tề Ngọc Yên hốt hoảng. Hiện giờ nàng đã rửa sạch thuốc mỡ, trở về gương mặt thật, sao dám lộ mặt trước Tề Thứ chứ? Nàng cuống quýt nói: “Đại ca, đợi một lát để muội thay xiêm y đã.”

“Cứ từ từ, đại ca đợi muội.” Tề Thứ ở ngoài cửa nói.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng chạy về bàn trang điểm, lấy ra thuốc mỡ Trúc Vận pha chế, bôi lên mặt, rồi buộc tạm tóc ra sau gáy, nhìn kỹ trong gương một lúc, có vẻ không có sơ hở gì, lúc này mới chạy tới cửa, mở cửa phòng ra.

Tề Thứ đứng yên cạnh cửa.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu cười với Tề Thứ, hỏi: “Đại ca, sao muộn vậy rồi còn tới đây?”

Tề Thứ nhìn muội muội, cười nói: “Ngày mai muội tiến cung rồi, sau này hai huynh muội chúng mình khó có thể gặp nhau, đại ca không nỡ xa muội, muốn ngắm muội thêm một lúc lâu.”

Tề Ngọc Yên bật cười: “Đại ca mau vào đi.” Nói xong dẫn Tề Thứ vào phòng, sau đó tới bên bàn, cầm lấy một chén trà ngọc bằng sứ, châm một ly trà, đưa cho Tề Thứ.

Tề Thứ ngồi xuống bên bàn, đưa tay nhận chén trà, ngẩng đầu nhìn gương mặt vốn như hoa như ngọc của d./đ:leeqwi-d*on muội từ nhà mình, nay trở nên vừa đen vừa vàng, trong lòng không khỏi có chút buồn rầu, than thở: “Đang yên đang lành, sao lại ngã bệnh vào đúng lúc này chứ?”

Nghe Tề Thứ nói, Tề Ngọc Yên nao nao, sau đó cười nói: “Chắc đây là ý trời rồi đại ca à.”

Thấy Tề Ngọc Yên giống như không để ý, Tề Thứ cho rằng nàng sợ cả nhà lo lắng cho nàng, cố ý làm ra vẻ không thèm quan tâm, sợ bản thân khiến muội muội đau lòng nên cũng không nói thêm nhiều, chỉ cười nói: “Ngọc Yên, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, muội phải luôn nhớ kỹ, muội mãi mãi là muội muội đại ca thương yêu nhất.”

Nghe Tề Thứ nói, trong mắt Tề Ngọc Yên bỗng ngấn lệ. Nàng biết Tề Thứ luôn yêu thương mình, nhưng kiếp trước lại do nàng hại chết thê tử (vợ con) của huynh ấy, bắt đắ dĩ theo địch, cuối cùng bị Lý Cảnh một tên bán chết tại trận. Một đại ca kiên nghị như vậy, một tẩu tử hiền tuệ như vậy, hài tử đáng yêu như vậy, lại bởi vì nàng, mà không được chết từ tế. Kiếp này, nàng xin thề, nàng sẽ không để mọi chuyện lặp lại như trước.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cố nén nước mắt, ráng nặn ra một nụ cười, nói với Tề Thứ: “Ngọc Yên biết đại ca thương muội, đời này Ngọc Yên chỉ nguyện trên dưới Tề phủ đều bình an, không mong ước gì hơn.”

Thấy bộ dạng cố nén đau thương của Tề Ngọc Yên, Tề Thứ lòng đau như cắt. Làm phi tần Hoàng đế, không có dung mạo xuất chúng, muốn sinh tồn được trong hoàng cung sẽ khó khăn dường nào? Hẳn đối với số mệnh của Tề Ngọc Yên vô cùng lo lắng, chỉ hi vọng bệnh của nàng sớm khá hơn.

Bất chợt, hần lại nhớ tới dáng vẻ của một người khác. Người nọ khi biết Tề Ngọc Yên được tuyển vào cung, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, cũng khiến hần xót xa không thôi. Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, có một số người, nhất định chỉ có thể là hữu duyên vô phận.

Nghĩ đến đây, Tề Thứ lấy ra một món đồ được bọc trong khăn gấm từ trong ngực, nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt muội muội.

Nhìn chiếc khăn gấm hình như bọc lấy thứ gì đó, Tề Ngọc Yên sững sốt một lúc, ngược mắt hỏi: “Đại ca, cái này là gì vậy?”

Tề Thử thân nhiên cười nói: “Vi huynh được người nhờ vả, giao thứ này cho Ngọc Yên.”

Tề Ngọc Yên nhìn Tề Thử, trên mặt tựa như suy nghĩ sau đó đưa tay cầm lấy khăn gấm, nhẹ nhàng mở lớp bọc ra, nằm ngay ngắn bên trong là một cây trầm song điệp như ý chất ngọc Lam điền. Trên thân trầm ngoại trừ ký hiệu của cửa tiệm ngọc sức Cẩm Ngọc trai ra, còn khắc thêm bốn chữ “Lam điền nhật noãn.”

(Lam Điền ngày ấm)

“Cái này là Chung Dục nhờ huynh đưa cho muội. Y nói ngày mai y không thể đến tiễn muội, nhờ huynh chuyển đặng/đưa`nle^quydddoooon cây trầm này tới muội, còn nhờ ta nhắn với muội rằng, từ tận đáy lòng y chúc muội một đời bình an như ý.”

Nghe Tề Thử nói, lại nhìn bốn chữ này, thoáng chốc nước mắt Tề Ngọc Yên rơi xuống.

Phía sau “Lam Điền nhật noãn” còn có ba chữ không khác.

Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên. (Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói.)

Chính là ám chỉ hai chữ “Ngọc Yên” trong tên của nàng, bởi vậy có thể thấy được Chung Dục đã cố gắng nhiều thế nào. Đáng tiếc, nam tử tốt đẹp như vậy, kiếp trước nàng phụ y, kiếp này, nàng vẫn lại phụ y.

Hai kiếp làm người, Tề Ngọc Yên không biết mình có tài cán gì, mà cả hai kiếp đều được Chung Dục thủy chung đợi chờ. Nhưng trải qua hai kiếp, người có lỗi nhất vẫn là Chung Dục. Kiếp trước y bị nàng liên lụy, vô tội chết thảm, kiếp này nàng tuyệt đối không thể để y chịu thương tổn lần nữa.

Thấy Tề Ngọc Yên ngập đầy nước mắt, Tề Thử cho rằng nàng cũng có tình ý với Chung Dục, liền khẽ than một tiếng, khuyên nhủ: “Ngọc Yên, đại ca không quan tâm muội và Ngũ lang có tình cảm gì, ngày mai tiễn cung rồi, muội sẽ là nữ nhân của Hoàng thượng, không được bước sai. Mọi chuyện trước kia, muội hãy quên hết đi!”

Nghe Tề Thử nói như vậy, Tề Ngọc Yên biết hẳn hiểu lầm. Nàng vội lau nước mắt, lắc đầu nói với huynh trưởng: “Đại ca yên tâm, Ngọc Yên không có tình ý nam nữ gì với Chung công tử đâu. Chỉ là Chung công tử đối đãi với muội như vậy, khiến Ngọc Yên cảm động thôi.”

Tề Thử nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, thấy nàng không giống đang nói dối thì an tâm, còn nói thêm: “Ngọc Yên không có tình cảm gì với Ngũ lang thì tốt rồi. Nhưng mà, dù sao cây trầm này cũng là tâm lòng thành của Ngũ lang, muội cứ giữ lại làm kỉ niệm đi!”

Tề Ngọc Yên gật đầu, cất cây trầm đi.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, xe ngựa trong cung tới Tề phủ, đón Tề Ngọc Yên tiễn cung.

Tề Ngọc Yên mặc bộ đồ quý nhân màu hồng hoa đào do Thượng y cục đã làm cho nàng trước đó. Sau khi mặc vào trang phục quý nhân, mặc dù nổi lên dáng vẻ thướt tha của nàng, nhưng lại khiến sắc mặt của nàng càng thêm vàng đen. Chỉ là, Tề Ngọc Yên chẳng còn để ý những điều này nữa.

Ra cửa, nàng liền nhìn thấy toàn bộ người nhà của mình.

Tề Chí Huy, Lục thị và phu thê Tề Thử, Tề Ý cùng nhau tiễn Tề Ngọc Yên lên xe ngựa tiễn cung. Lục thị nhìn gương mặt đã bị hủy gần hết của nữ nhi, nghĩ tới sau khi nàng tiễn cung sẽ bị lạnh nhạt, nước mắt không kìm lại nổi.

Khoảng khắc Tề Ngọc Yên buông mình xuống, liếc nhìn người nhà của mình lần cuối. Ngoại trừ Lục thị nước mắt ràn rụa, những người còn lại đều vô cùng lo lắng.

Trong lòng nàng đương nhiên biết mọi người trong nhà lo lắng điều gì. Vì muốn người nhà bớt lo, Tề Ngọc Yên nặn ra một nụ cười tươi rói, từ tốn nói: “Phụ thân, mẫu thân, ca ca, tẩu tẩu, tiểu đệ, đừng vì Ngọc Yên mà lo âu, con ở trong cung sẽ bình an mạnh khỏe mà.”

Mọi người dưới xe nghe Tề Ngọc Yên nói, hiểu ý của nàng, cũng sợ nàng buồn lo, liền tục gật đầu, ép chính mình nở nụ cười.

Cuối cùng, Tề Ngọc Yên chậm rãi buông mình xuống trước nụ cười của người nhà họ Tề, ngăn cách những người thân yêu nhất của mình ở ngoài xe.

Nếu như có thể làm cho toàn bộ người nhà mình một đời bình an, cho dù kiếp này Tề Ngọc Yên ta phải khổ sở chết sớm thì có làm sao?

Nước mắt chảy dọc hai má, nàng không còn biết được vận mệnh sau này của mình thế nào nữa.

Tiếng vó ngựa “lộc lộc” vang bên tai, mang theo Tề Ngọc Yên hướng thẳng về phía hoàng cung. Đột nhiên, xe ngựa dừng lại. Tề Ngọc Yên vén màn cửa sổ trên xe lên nhìn, đã tới ngoài cửa Hưng Khánh phía tây hoàng cung rồi.

Trong lòng nàng thờ dài, rốt cuộc vẫn trở về nơi đây. Từng là nơi hạnh phúc nhất, cũng là nơi đau thương nhất của mình. Kiếp này, nàng không muốn được sủng ái, chỉ hi vọng người nhà mình thoát khỏi kết cục bị thảm kiếp trước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhập cung

Tại lúc Tề Ngọc Yên còn đang suy nghĩ miên man, tiếng của Mai Hương vang lên đằng trước xe ngựa: “Cô nương, chúng ta đã tới trước cửa cung, mời cô nương xuống xe ạ.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy, vội ổn định lại tâm tình, trả lời: “Ừ.” Sau đó lấy ra một chiếc mạng che mặt màu trắng từ trong ngực, đeo lên trên mặt, che đi gương mặt cực kì xấu xí của mình.

Bấy giờ mới chậm rãi đứng dậy, vén màn ra ngoài xe.

Thấy Tề Ngọc Yên từ trong khoang xe chui ra, Mai Hương và Trúc Vận nhanh chóng tiến lên đỡ nàng xuống xe ngựa.

Lúc này, một tiểu thái giám đứng chờ bên cạnh tiến lên nghênh đón, cung kính hỏi: “Xin hỏi có phải là Tề quý nhân không?”

Mai Hương quay đầu lại, đáp: “Phải ạ.”

Tiểu thái giám tươi cười rạng rỡ khom người: “Nô tài là cung nhân của Chiêu Thuần cung Tần Dương, ra mắt Tề quý nhân. Về sau sẽ do nô tài hầu hạ Tề quý nhân, trước tiên mời Tề quý nhân theo nô tài tới thăm cung.” Dù sao Tề Ngọc Yên cũng là phi tần mới nhập cung, hiện giờ mặc dù vị phân thấp, nhưng về sau nàng như thế nào, không ai có thể nói trước được. Biết đâu nàng được thánh sủng, chính là bay lên đầu cành. Vì thế đám người cung nhân chẳng ai dám khinh thường mấy vị phi tần mới nhập cung này.

Tề Ngọc Yên nhìn tiểu thái giám tên Tần Dương này, không ấn tượng gì với hần lấm, hơi gật đầu một cái, nói với Tần Dương: “Ừ, phiền người đi trước dẫn đường.”

“Quý nhân đừng khách sáo.” Tần Dương khom người cười nói: “Có thể cống hiến vì quý nhân chính là phúc phận mà Tần Dương tu được.”

Tề Ngọc Yên cười, cũng không nói thêm, cất bước qua cửa Hưng Khánh.

Vừa vào cửa Hưng Khánh, đã có một chiếc cung kiệu đậu sẵn một bên.

Tần Dương nhanh chóng tiến lên, vồn vã nhắc nàng kiệu, khom người nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, mời lên kiệu ạ.”

Tề Ngọc Yên tới bên kiệu, liếc sang nhìn Tần Dương, hơi ngập ngừng, mở miệng hỏi: “Phải rồi, Tần Dương, mấy người Phan Dữ Quân đã tới chưa?”

Tần Dương cười trả lời: “Bẩm quý nhân, Lương dung hoa, Phan tần, La nữ nhân đã tiến cung hết rồi, hiện giờ chỉ thiếu mỗi quý nhân ngài vẫn chưa tiến cung thôi.”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, lại hỏi: “Ba người các nàng ở cung nào?”

Tần Dương vẫn vẻ mặt cung kính như cũ: “Lương dung hoa ở Minh Quang cung, Phan tần ở Vân Thai cung, La nữ nhân ở Nhạc Thành cung.” Tần Dương liệt kê.

Tề Ngọc Yên nghe xong, cung điện mà ba vị tần phi này ở cũng giống với kiếp trước, không ai ở Trọng Hoa cung mà nàng từng ở kiếp trước.

Ngoại trừ Khôn Dương cung của Trịnh hoàng hậu, Trọng Hoa cung là cung thất gần với Càn Dương cung của Lý Cảnh nhất. Đoạn thời gian nàng được sủng, Lý Cảnh còn đổi tên của Trọng Hoa cung thành Tàng Ngọc cung, đủ thấy hần khi đó coi trọng nàng dường nào.

Kỳ thật theo lẽ, những phi tần có vị phân thấp như Tề Ngọc Yên, đáng lý không có tư cách ở riêng một cung. Nhưng hậu cung của Vĩnh Gia để Lý Cảnh không có người, ngoại trừ Trịnh hoàng hậu ra, không có bất cứ phi tần nào khác, không xây nhiều cung điện, vì thế Thái Hậu mới cho bốn vị phi tần mới nhập cung mỗi người một cung.

Tề Ngọc Yên cũng biết Chiêu Thuần cung kiếp này mình ở, là một cung điện vắng lặng nằm ở ven hồ Quỳnh Phương. Cung điện này cách Càn Dương cung rất xa, nếu bình thường phi tần muốn tranh sủng chắc sẽ không thích nơi này, nhưng Tề Ngọc Yên lại rất hài lòng. Ở đây, nàng có thể lẳng lặng tròn một góc, làm một lãnh phi bị người đời quên lãng trong xô xát.

Nghĩ tới đây, khóe môi Tề Ngọc Yên kéo ra một nụ cười thoải mái, sau đó khom lưng ngồi vào kiệu.

Theo tiếng hét to của Tần Dương, cung kiệu từ từ nâng lên.

Tề Ngọc Yên ngồi trong kiệu, tâm trạng giống như chiếc cung kiệu khi đang đi này, nhấp nhô lên xuống không ngừng. Nàng không biết con đường phía trước của mình sẽ ra sao? Cúi đầu giả làm người xấu xí, thật sự có thể đổi lấy sự bình an của cả nhà ư? Trong lòng nàng không dám khẳng định.

Lúc cung kiệu dừng lại trước Chiêu Thuần cung, một nữ tử mặc trang phục cung nữ màu xanh nhạt bước nhanh lên trước, hành lễ với Tề Ngọc Yên vừa bước ra khỏi kiệu, cười nói: “Nô tỳ là cung nữ chưởng cung của Chiêu Thuần cung, ra mắt Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên hí hóp mắt nhìn Thanh Hà, nàng cũng không ấn tượng lắm với cung nữ chưởng cung của Chiêu Thuần cung này, bèn cười nói: “Thanh Hà cô cô, miễn lễ!”

Lúc này, Mai Hương bước nhanh tới bên người Tề Ngọc Yên, đưa một cây trâm vàng cho nàng.

Tề Ngọc Yên cầm trâm vàng, bước tới trước nâng Thanh Hà dậy, tiện đà nhét trâm vàng vào trong tay cô ấy, nói: “Chút lòng thành, xin cô cô vui vẻ nhận giùm.” Dù sao mình cũng là thân phi có vị phân thấp hơn, mềm mỏng một chút không phải là chuyện xấu, hơn nữa sau này còn có chỗ phải dùng tới Thanh Hà.

Thanh Hà nghe thấy Tề Ngọc Yên gọi mình là “cô cô”, ngăn ra, từ từ đứng dậy, quan sát vị quý nhân mới tiến cung trước mắt mình này. Chỉ thấy khăn lụa trắng che đi gương mặt của nàng, khiến người ta không nhìn rõ dung nhan nàng, nhưng dáng vẻ rất thướt tha. Mặc dù mới vào cung đình nhưng cảm thấy nàng không d.2|-3^{Q}Ú[(#)]^n có tí gì gọi là giữ kẽ, ngược lại tự nhiên hào phóng, tựa như đã sớm quen thuộc chốn hậu cung thâm sâu này. Trong lòng Thanh Hà thầm nghĩ, xem ra vị Tề quý nhân này không thể khinh thường được.

Thanh Hà vội khom người mỉm cười nói: “Quý nhân sẽ ở tại Di Hòa điện, nô tỳ đã sai người dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi, giờ sẽ dẫn quý nhân qua đó.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu, rồi theo Thanh Hà vào trong cung.

Nhắc tới Chiêu Thuần cung này, kiếp trước Tề Ngọc Yên chưa từng tới bao giờ, cũng không rõ Di Hòa điện ở đoạn nào, nên theo sau Thanh Hà đi về phía cung điện.

Di Hòa điện là một khoảnh sân ở phía Tây Chiêu Thuần cung. Tới cửa viện, Thanh Hà quay đầu cười nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, Di Hòa điện ở trong viện này đây.” Sau đó tiến lên, nhẹ nhàng đẩy mở cửa viện.

Theo cửa viện chậm chậm tách mở sang hai bên, những đóa hoa trên nhánh cây hải đường rực rỡ như pháo hoa chiếu vào mắt nàng, cảnh đẹp như vậy, khiến cho hồn Tề Ngọc Yên bị hớp mắt phân nửa.

Nàng vô thức bước vào sân, tới dưới tàng cây hải đường, từ từ khép mắt lại, một mùi hương dễ chịu thẩm nhập vào tâm can, khiến người ta vô cùng thư thái.

E rằng sẽ phải giam mình cả đời trong viện này, mặc dù không hoa lệ phú quý như Trọng Hoa cung mà nàng từng ở, nhưng tươi mát động lòng người. Tề Ngọc Yên cực kỳ hài lòng.

Thanh Hà thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên mang ý cười, trong lòng ổn định lại, mỉm cười nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, hiện giờ Chiêu Thuần cung không có người làm chủ, giờ quý nhân là chủ tử duy nhất trong cung này, có việc gì quý nhân cứ phân phó Thanh Hà là được.”

“Ừ, ta biết rồi.” Tề Ngọc Yên mở mắt, cười nói với Thanh Hà: “Sau này Ngọc Yên còn rất nhiều chuyện phải nhờ cậy tới Thanh Hà cô cô!”

Thanh Hà vội vàng nói: “Quý nhân quá lời rồi, đây đều là bổn phận của nô tỳ mà.” Nói xong Thanh Hà lại giơ tay, gọi ba tiểu cung nữ ở đằng sau tới, nói với các cô: “Hương Vân, Tuyết Hoa, Uyển Bích, đây là chủ tử của các người, mau tới chào đi. Sau này các người phải tận tâm hầu hạ quý nhân đó.”

“Dạ.” Ba tiểu cung nữ đồng loạt lên tiếng, sau đó tới trước mặt Tề Ngọc Yên, quỳ xuống hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi!” Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, sau đó hất nhẹ cằm với Mai Hương.

Mai Hương hiểu ý, vội lấy ra ba miếng ngọc bội đã chuẩn bị từ trước đưa cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên dịu dàng cười gọi đám người Hương Vân tới nói: “Đây là quà ra mắt ta tặng các người, cũng không giá trị là bao, vui vẻ là được rồi.”

Ba người Hương Vân mừng rỡ tiến lên nhận ngọc bội, hành lễ tạ thưởng.

“Được rồi, các người lui xuống hết đi.” Tề Ngọc Yên nói.

Ba người Hương Vân lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Thanh Hà cười nói: “Hiện giờ trong Di Hòa điện này chỉ có ba cung nữ và hai cung nhân là Tân Dương, Ngô Thụ thôi. Nhưng tháng sau trong cung sẽ tới một nhóm cung nữ cung nhân mới, đến lúc đó có thể sẽ phân thêm vài người tới hầu hạ quý nhân.”

Tề Ngọc Yên tươi cười: “Không sao đâu.”

Thanh Hà nở nụ cười, sau đó còn nói thêm: “Phải rồi, buổi tối quý nhân cần phải trang điểm sớm chút. Tối nay Thái hậu đãi tiệc ở Nhân Thọ cung, mấy chủ tử mới nhập cung cũng phải tới. Quý nhân vừa nhập cung, nếu tới muộn, e không hay lắm.”

Tề Ngọc Yên im lặng, sau đó gật đầu cười, nói: “Ta biết rồi.”

Thanh Hà hành lễ, rồi lui xuống.

Tề Ngọc Yên nhìn theo bóng lưng Thanh Hà, nghĩ tới buổi tối Thái hậu thiết đãi cung yến, chân mày bất giác hơi nhíu lại. Thời điểm này kiếp trước, nàng ở cung yến mới biết được thân phận của Lý Cảnh, từ đó tiến vào con đường sủng phi.

Kiếp này, bản thân lại phải bước trên một con đường khác hoàn toàn. Vậy Lý Cảnh, sẽ thích vị phi tần nào đây?

Sắc trời dần tối, Tề Ngọc Yên cởi bỏ cung trang, đổi sang một chiếc váy màu tím nhạt xen lẫn hoa lục chỉ vàng, trên mặt vẫn d(đ~le#.qu^yđ/ô/n đeo chiếc mạng che mặt màu trắng. Phòng ngừa vạn nhất, nàng để Mai Hương lại Di Hòa điện, chỉ dẫn theo Trúc Vận bên người, rồi tới Nhân Thọ cung.

Tề Ngọc Yên cho rằng mình tới sớm, không ngờ lúc nàng tới Nhân Thọ cung, Trịnh hoàng hậu và Phan Dữu Quân đã ở đây rồi.

Nàng vừa vào cửa, đã thấy kẻ thù tiền kiếp của mình đang mặc một chiếc váy hoa sen dệt tơ màu trắng ngà xanh, ngồi phía dưới Tiêu thái hậu.

Thấy Tề Ngọc Yên vào cửa thì Phan Dữu Quân vội đứng lên, gật đầu cười với Tề Ngọc Yên, thốt lên: “Muội muội đã tới.”

Tề Ngọc Yên đè nén sự căm ghét tốt cùng trong lòng, đánh mặt gật đầu với Phan Dữu Quân, sau đó nhẹ nhàng tới trước mặt Thái hậu, dập đầu hành lễ nói: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên ra mắt Thái hậu, Hoàng hậu nương nương.”

Tiêu thái hậu mỉm cười nói: “Tề quý nhân, mau đứng dậy.”

“Tạ thái hậu.” Tề Ngọc Yên chậm rãi đứng dậy.

Mặc dù Tiêu thái hậu đã quá bốn mươi, nhưng thoát nhìn lại không thấy già, vẫn trẻ đẹp như cũ, ngồi cùng với Trịnh hoàng hậu trẻ tuổi, cảm giác không giống mẹ chồng nàng dâu, ngược lại giống tỷ muội hơn.

“Tôi gặp Thái hậu, sao còn đeo mạng che mặt? Có gì không dám cho người ta nhìn hả?” Thấy Tề Ngọc Yên đeo lụa trắng che mặt, Trịnh hoàng hậu Trịnh Chúc hơi nhăn mày lại.

Mấy ngày trước biểu tỳ Lưu Tĩnh Ly tiến cung có kể về Tề Ngọc Yên với Thái hậu, khen nàng ta còn đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân kinh thành Phan Dữu Quân, trong lòng Trịnh Chúc có chút ghen ghét Tề Ngọc Yên. Giờ bắt được lỗi của Tề Ngọc Yên, nàng ta nhanh chóng phát uy, muốn phát huy uy nghiêm của Hoàng hậu mình trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thái hậu

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt Trịnh hoàng hậu có chút không vui, cũng không sợ hãi, mỉm cười đáp lời: “Hồi Hoàng hậu nương nương, mấy ngày trước tần thiếp bị ốm một trận, khuôn mặt biến đổi lớn, cực kỳ xấu xí, không dám lộ mặt gặp người, tránh khiến cho Thái hậu và Hoàng hậu nương nương hoảng sợ.”

“Người bị bệnh mà biến dạng mặt mày ư?” Trịnh hoàng hậu sùng sốt, sau đó bán tín bán nghi nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên sợ Trịnh hoàng hậu không tin, còn nói thêm “Lúc trước Xuân Hoa cô cô đến phủ dạy tần thiếp lễ nghi, mẫu thân tần thiếp từng xin Xuân Hoa cô cô hỏi cung bẩm báo việc này rồi.”

“Hình như có chuyện như thế thật.” Tiêu thái hậu nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, gật gù nói: “Quả thật ai gia có nghe Xuân Hoa trở về báo về chuyện Tề quý nhân sinh bệnh, ai gia nhớ rõ còn phái thái y tới Tề phủ xem bệnh cho Tề quý nhân.”

“Tần thiếp tạ ơn Thái hậu quan tâm.” Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thi lễ với Tiêu thái hậu.

“Thật không?” Trịnh hoàng hậu nâng mắt liếc Tề Ngọc Yên, cười lạnh, nói: “Chẳng qua đồ bệnh thôi mà, có thể đáng sợ tới mức nào cơ chứ? Bỏ mạng che mặt cho Thái hậu và bản cung xem, Thái hậu và bản cung không dễ bị dọa sợ đến thế đâu.” Tề Ngọc Yên càng che giấu gương mặt, nàng ta càng muốn nhìn. Muốn xem thử người còn đẹp hơn đệ nhất mỹ nhân kinh thành trong lời đồn có đáng vẻ ra sao.

Bởi vì Trịnh hoàng hậu Trịnh Chúc là ngoại sinh nữ (cháu gái ngoại) của Tiêu thái hậu, mẫu thân nàng ta là tỷ tỷ ruột của Tiêu thái hậu nên tình cảm giữa hai người vô cùng thân thiết. Tiêu thái hậu không có con gái, từ nhỏ đã yêu thương Trịnh Chúc như nữ nhi của chính jleee=quúy+)ônnn mình, cho nên ở trước mặt Tiêu thái hậu nàng ta thích gì làm nấy. Ví như hiện giờ, Tiêu thái hậu còn chưa lên tiếng mà nàng ta đã lên tiếng trước rồi.

Nhưng nói gì chẳng nữa, Trịnh hoàng hậu cũng đứng đầu trong cung, lời nàng ta nói, Tề Ngọc Yên không thể không nghe theo. Vì thế Tề Ngọc Yên cúi người hành lễ, nói: “Tần thiếp tuân mệnh. Chỉ là, nếu lát nữa đáng vẻ xấu xí của tần thiếp dọa sợ Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, xin Thái hậu và

Hoàng hậu nương nương thứ tội.” Nói xong Tề Ngọc Yên đứng thẳng người, chậm rãi đưa tay về sau tai, từ từ tháo chiếc mạng che trên mặt mình xuống.

Khi gương mặt xấu xí để lộ hoàn toàn trước mắt mọi người, Tề Ngọc Yên nghe thấy rõ mồn một tiếng giật mình hít khí của toàn bộ người trong điện, trong điện lập tức trở nên yên tĩnh, quả thực nghe được cả tiếng kim rơi.

Thấy tình cảnh này, trong lòng nàng thầm cười khở. Xem ra gương mặt này của mình, thật sự là xấu không chịu nổi.

Sau một lúc, mới nghe được giọng nói hoảng hốt của Tiêu thái hậu vang lên: “Tề quý nhân, sao ngươi lại trở nên như vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn về khiếp sợ không giấu nổi của Tiêu thái hậu, cười chua chát nói: “Sau khi thần thiếp ngã bệnh, sắc mặt càng lúc càng kém, rồi trở thành thế này.”

Tiêu thái hậu tựa như vẫn không thể tin nổi: “Ai gia thấy trong bức họa kia, Tề quý nhân là một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp. Hơn nửa lần trước Tĩnh Ly tiến cung chơi cũng nói Tề quý nhân cực kỳ xinh đẹp ra sao? Tại sao đồ một trận bệnh lại trở nên như này?”

Tề Ngọc Yên nghe Tiêu thái hậu nói, trong lòng sùng sốt. Lulu Tĩnh Ly từng khen ngợi dung mạo của mình trước mặt Thái hậu ư? Lúc này, nàng chợt nhớ tới, mẫu thân Lulu Tĩnh Ly là cô cô ruột của Trịnh hoàng hậu, cho nên Lulu Tĩnh Ly và Trịnh hoàng hậu có qua lại nhiều với nhau. Xem ra, chắc lúc Lulu Tĩnh Ly nhập cung, có nhắc tới mình với Thái hậu, mới khiến Thái hậu chú ý, cuối cùng bị tuyển vào cung.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Ngọc Yên không khỏi thầm than đúng là thất sách. Sớm biết kết quả sẽ như này, mình sẽ không tới Chung gia. Cũng sẽ không bị Lulu Tĩnh Ly nhìn thấy, vô hình trung tự đưa mình vào cung.

Nhưng hiện giờ có hối hận cũng vậy, theo tình hình hiện tại, Tiêu thái hậu còn hối hận hơn cả mình. Nhưng mình đã nhập cung, chẳng còn cách cứu vãn nữa. Trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn, khiến Thái hậu thương xót, hi vọng cuộc sống trong cung sau này của mình sẽ yên bình chút ít. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên tức khắc làm ra vẻ mặt ủ dột: “Đúng vậy, chỉ có thể trách Ngọc Yên số khổ, không biết tại sao ngã bệnh một cái lại biến thành bộ dạng như này. Lát nữa Hoàng thượng tới, nhìn thấy Ngọc Yên, phải chăng sẽ ghét bỏ Ngọc Yên?” Nói xong trên mặt Tề Ngọc Yên mang vẻ bi thương.

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, lại thấy nàng thương tâm vô cùng, Tiêu thái hậu cũng thở dài một tiếng. Lý Cảnh là con trai duy nhất của bà, sắp tới tuổi đôi mươi, dưới gối vẫn chưa có lấy một mụn con.

Tiêu thái hậu cũng hiểu, Lý Cảnh không thích ngoại sinh nữ Trịnh Chúc của mình. Nhưng lại không từ chối được tỷ tỷ nhờ vả, thêm nữa bản thân mình thật sự rất yêu thương Trịnh Chúc, hai năm trước đã ép Lý Cảnh thú Trịnh Chúc. Tưởng rằng thành thân rồi, hai đứa lâu ngày sinh tình, quan hệ sẽ dần tiến triển.

Nào ngờ Lý Cảnh và Trịnh Chúc như thể oan gia kiếp trước, làm thế nào cũng không thể ở chung được với nhau, hai năm qua, Lý Cảnh không hề bước một bước vào Khôn Dương cung. Mà Trịnh Chúc thì lại vô cùng ghen tuông, nếu trong cung có cung nữ nào muốn thân cận Lý Cảnh, không tránh khỏi bị Trịnh Chúc xuống tay ác độc trừng trị. Cũng may Lý Cảnh chẳng để vào mắt nữ tử nào trong cung, bên người cũng không có nữ nhân nào khác, dần dần Trịnh Chúc cũng ngừng nghĩ, không gây ra trận mưa to gió lớn nào nữa.

Nhưng dù sao Lý Cảnh cũng là vua một nước, bên người không thể không có nữ nhân. Cuối cùng Tiêu thái hậu không màng tới Trịnh Chúc có đồng ý hay không, tự mình ỉn làm chủ tuyển phi cho Lý Cảnh, định chọn cho nhi tử mấy nữ tử hợp ý. Nhưng Lý Cảnh tựa hồ chẳng vui thích gì cái chuyện tuyển phi này, dưới sự khuyên can đủ đường của bà mới đồng ý để Tiêu thái hậu tuyển bốn phi tần dầm hấn.

Bởi vì tần phi tuyển tiến cung không nhiều, cho nên lúc chọn lựa, Tiêu thái hậu cũng hao tổn tâm tư rất nhiều, càng không phải bàn tới dung mạo, đây chính là thứ phải đặc biệt chú trọng. Nam nhân nào lại không thích nữ nhân chứ? Tiêu thái hậu tin tưởng nhi tử của mình cũng không ngoại lệ.

Lúc tuyển Tề Ngọc Yên, Thái hậu cũng do nghe Lulu Tĩnh Ly kể rằng nàng ấy cực kỳ xinh đẹp, Tiêu thái hậu tự mình xem bức họa, cũng cảm thấy diện mạo của nữ tử này hẳn là không tầm thường, bấy giờ mới tuyển nàng tiến cung. Không ngờ gặp được người thật, nhưng dung mạo xấu xí như này, sao có thể lọt vào mắt nhi tử của mình chứ? Nghĩ tới bốn người, lại phí mất một, trong lòng Tiêu thái hậu thật hối hận mà!

Nhưng chuyện đã tới nước này, không tuyển cũng đã tuyển, đây chính là tần phi do Lý Cảnh tự mình hạ thánh chỉ sắc phong. Giờ người đã vào cung rồi, còn có cách nào khác? đành để Tề Ngọc Yên điều dưỡng trong cung trước, xem có thể khôi phục lại hay không đã. Nghĩ tới đây, Tiêu thái hậu an ủi Tề Ngọc Yên: “Đừng lo lắng, ai gia đã nói qua, tần phi của Hoàng đế, trọng đức không trọng mạo. Hơn nữa bệnh này của Tề quý phi cũng không có gì đáng ngại cả, điều dưỡng thêm chút thời gian sẽ từ từ khá hơn thôi.”

Tề Ngọc Yên bày ra bộ dạng hai mắt đăm lệ, nhìn Tiêu thái hậu, nghẹn ngào nói: “Tạ Thái hậu thương yêu.”

Tiêu thái hậu lại than nhẹ một tiếng, sau đó xua tay nói: “Thân thể ngươi không khỏe, ngồi xuống trước đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đưa tay lên, lại đeo mạng che lên, rồi mới đi về phía chỗ ngồi.

Phan Dữu Quân thấy Tề Ngọc Yên đi tới, dịu dàng cười với nàng, nhẹ giọng kêu lên: “Muội muội, mau tới ngồi bên tỷ tỷ này.”

Nhìn thấy Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên hơi chậm lại cước bộ, sau đó hành lễ với Phan Dữu Quân, rồi ngồi vào chỗ của mình. Kiếp trước vị phân của Tề Ngọc Yên cao hơn Phan Dữu Quân, chưa bao giờ phải hành lễ với ả ta, không ngờ tới kiếp này, mình lại phải hành lễ với kẻ thù. Nhưng nếu có thể đổi lấy bình an cho cả nhà Tề gia, đừng nói phải hành lễ với Phan Dữu Quân, dù phải quỳ xuống dập đầu với ả thì có làm sao? Nghĩ như thế, trong lòng Tề Ngọc Yên thanh thản hơn nhiều.

Thấy Phan Dừ Quân bên cạnh Tề Ngọc Yên, rút cuộc trong lòng Tiêu thái hậu được an ủi đôi chút. Nói cho cùng thì vẫn không chọn làm Phan Dừ Quân. Nàng ta không hồ là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, mày liễu mắt hạnh, môi anh đào da trắng tuyết, nhìn thôi đã khiến người ta động lòng rồi. Cứ chờ nhi tử mình tới, nhìn thấy người đẹp dường này, chắc hẳn sẽ yêu thích.

Trịnh hoàng hậu thấy Tề Ngọc Yên xấu xí như thế, nên chẳng đặt nàng vào trong lòng nữa, nhưng thoáng nhìn qua Phan Dừ Quân ngồi bên dưới, chân mày lập tức nhăn lại.

Động tác nhỏ nhặt này của Trịnh hoàng hậu không lọt khỏi mắt của Tề Ngọc Yên. Nhắc tới vị Trịnh Chước này, mặc dù là hoàng hậu cao quý, nhưng cũng không tính là một nữ tử mệnh số tốt. Nàng gả cho Lý Cảnh ba năm trước, quan hệ hai người như nước với lửa, vậy mà nàng vẫn yêu Lý Cảnh đậm sâu. Do đó, muốn nàng ta vừa mất phi tần nào đó của Lý Cảnh là điều không thể.

Tề Ngọc Yên còn nhớ rõ kiếp trước, thời điểm mình được sủng, Trịnh hoàng hậu cũng từng tới tìm nàng kiếm chuyện. Lúc đó nàng sợ người khác nói mình được sủng mà kiêu ngạo, không dám nói với Lý Cảnh, tự mình âm thầm chịu đựng. Cho tới một hôm, Trịnh hoàng hậu tìm cớ, phạt nàng quỳ dưới ánh mặt trời chói chang hai canh giờ, cuối cùng nàng chịu không nổi mà ngất lịm đi, mới bị Lý Cảnh phát hiện (d=đ"lê&qu-[ú]đô/a/n. Hôm đó hẳn nổi giận đùng đùng tới Khôn Dương cung, không biết đã nói gì với Trịnh hoàng hậu, trái lại sau lần đó nàng không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an nữa, Trịnh hoàng hậu cũng không tìm nàng gây sự nữa, chỉ là một năm sau nàng ta vì u sầu mà qua đời. Bởi vì chuyện Trịnh hoàng hậu qua đời, Tiêu thái hậu vẫn giận Lý Cảnh, sau đó chuyển tới hành cung ở núi Lộc Sơn ở một mình, không chịu hồi kinh.

Nếu như Trịnh hoàng hậu đoán mệnh giống kiếp trước, vậy nàng ta cũng chỉ có thể sống thêm một năm rưỡi nữa mà thôi. Nghĩ tới đây, mặc dù kiếp trước Trịnh hoàng hậu gây nhiều khó dễ với mình, Tề Ngọc Yên cũng không muốn so đo với nữ tử không còn sống được bao lâu này.

Vừa ngồi xuống, lại có cung tỷ tiến vào điện bẩm báo, nói rằng dung hoa Lương Từ Vân, mỹ nhân La Xảo Nhi đã đến.

Tiêu thái hậu liền sai cung tỷ truyền hai người tiến vào.

Hôm nay Lương Từ Vân mặc một chiếc váy dài đầy nhành hoa xếp ly màu hồng cánh sen, trên đầu cài một cây trâm hoa đào, lộ ra thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp.

La Xảo Nhi nhỏ hơn Tề Ngọc Yên một tuổi, vừa tròn mười lăm, chỉ thấy nàng ở trên mặc một chiếc xiêm bích điệp dệt kim màu xanh nhạt, bên dưới là chiếc váy dài xòe rộng, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Hai người dặt tay nhau, cùng tới trước mặt Tiêu thái hậu, quỳ xuống hành lễ.

Tiêu thái hậu khẽ cười nâng tay: “Đứng lên đi.”

Chờ hai cô gái đứng dậy, Tiêu thái hậu quan sát kỹ lưỡng một hồi, vô cùng hài lòng. Ngẫm nghĩ mặc dù đã chọn sai Tề Ngọc Yên, nhưng ba tần phi còn lại ai cũng đều xinh đẹp như hoa, mỗi người mỗi vẻ, nhi tử mình chắc sẽ thích được một người.

Trái ngược với sắc mặt vui mừng của Tiêu thái hậu, Trịnh hoàng hậu càng lúc càng tái nhợt.

Tề Ngọc Yên đọc được tâm tư của Trịnh hoàng hậu. Quan hệ giữa nàng ta và Lý Cảnh vốn đã không tốt, hiện giờ lại có thêm ba phi tần như hoa như ngọc tiến cung, sợ rằng quan hệ giữa nàng ta và hoàng đế sẽ càng lúc càng xa?

Thấy cũng đã tới giờ, Tiêu thái hậu cười nói: “Chắc hẳn Hoàng đế sắp tới đây rồi, chúng ta tới Dật Hòa điện chờ hẳn trước đi.”

Nghe Lý Cảnh sắp tới, tim Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên. Ngược mắt nhìn ba người kia, gương mặt Phan Dừ Quân và Lương Từ Vân chứa tình, ánh mắt tràn đầy mong chờ, ngay cả La Xảo Nhi còn nhỏ tuổi trên má cũng nhuộm mầng hồng.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Tề Ngọc Yên cười khỏ. Đây là bốn tần phi mới tiến cung, lần đầu gặp mặt Hoàng đế. Ba người các nàng trong lòng có chút chờ mong, cũng là chuyện bình thường. Ai chẳng hi vọng mình lọt vào mắt xanh Hoàng đế, rồi một bước lên trời? Nhưng kiếp này, không biết Lý Cảnh sẽ vừa ý với ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Diện thánh

Cung yến được bày tại Dật Hòa điện phía đông Nhân Thọ cung.

Tề Ngọc Yên theo sau Phan Dừ Quân vào trong điện, đã thấy trong điện bày biện xong xuôi hết tất cả.

Chính giữa Dật Hòa điện xếp ba cái bàn. Tiêu thái hậu ngồi ở giữa, Trịnh hoàng hậu ngồi ở bên phải bà. Còn chỗ bên trái Tiêu thái hậu đương nhiên là

giành cho Hoàng đế Lý Cảnh.

Phía dưới xếp bốn cái bàn, trái phải mỗi bên hai.

Dựa theo vị phân cao thấp, Lương Tử Vân và Tề Ngọc Yên ngồi bên trái, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi ngồi bên phải.

Trong lúc chờ Lý Cảnh, mọi người cùng ngồi trong điện tán gẫu. Tiêu thái hậu cực kỳ ân cần với mọi người, dần già, mọi người không còn ngại ngùng nữa, nói chuyện một cách tự nhiên. Phan Dữu Quân thấy Tiêu thái hậu hình như rất thích nghe một vài chuyện lạ ngoài cung, nên kể một vài câu chuyện lạ kì mà mình nghe được cho bà, khiến Tiêu thái hậu vô cùng thích thú.

Nghe tiếng nói dịu nhẹ của Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên chợt nhớ về lúc ả tới Lan Vu cung kiếp trước, kể lại người nhà chết thảm thế nào, Huyền nhi bị hại ra sao, cũng bằng chính cái giọng này. Đột nhiên Tề Ngọc Yên thấy trong lòng bức bối, cũng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi ở bên, như thả mình vào một thế giới khác.

Bất chợt, tiếng một thái giám hét vang to: “Hoàng thượng giá đáo!”

Nghe tiếng thái giám, Tề Ngọc Yên giật mình, thân thể không kìm được khẽ run lên.

Cuối cùng hẳn đã tới.

Thấy mọi người lục tục đứng lên, Tề Ngọc Yên cũng nhanh chóng đứng dậy, cùng mọi người hành lễ. Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tề Ngọc Yên quỳ trong điện, rạp người trên đất, hai tay đặt chéo, để trên mặt đất, trán áp nhẹ lên mu bàn tay.

Rất nhanh, bước chân của nam tử tới trước người Tề Ngọc Yên, không dừng lại trước nàng như kiếp trước, mà tiếp tục đi thẳng tới chỗ Tiêu thái hậu. Tiếp đó là giọng nói vừa thân thương lại vừa xa lạ của Lý Cảnh vang lên bên tai nàng: “Nhi thần gặp mặt mẫu hậu.”

Tiêu thái hậu nhìn nhi tử trù mệnh, mỉm cười nói: “Cảnh nhi, con tới rồi.”

Trịnh hoàng hậu cúi người thi lễ với Lý Cảnh, nói: “Thần thiếp gặp mặt Hoàng thượng.”

Lý Cảnh liếc nhìn Trịnh hoàng hậu, nở một nụ cười hơi hợt, lạnh giọng nói: “Hoàng hậu miễn lễ.” Cũng không hề nói thêm gì với Trịnh hoàng hậu, tới ngay chiếc bàn phía bên trái Tiêu thái hậu ngồi xuống.

Thấy Trịnh hoàng hậu đứng như trời trồng, sắc mặt tựa hồ có chút xấu hổ, Tiêu thái hậu vội vàng nói: “A Chúc, con cũng ngồi xuống đi.”

“Tạ mẫu hậu.” Trịnh hoàng hậu gượng cười, xoay người trở về bàn.

Nhìn dáng vẻ của Trịnh hoàng hậu, Tiêu thái hậu thở dài trong lòng. Một người là nhi tử thân sinh của mình, một người là chất nữ ruột của mình, ai cũng đều có dòng máu Tiêu gia chảy trong huyết quản, nhưng quan hệ của hai người lại giống như mèo và chuột vậy, không thể ở cùng một chỗ. May thay, hiện giờ có thêm bốn phi tần mới vào cung. Bốn người này đều do mình tuyển chọn kỹ càng, mặc dù Tề Ngọc Yên là ngoại ý muốn, nhưng ba tần phi kia cũng được coi là nữ nhân trăm dặm mới tìm được một, chắc hẳn nhi tử sẽ phải ưng được một người chứ?

Nghĩ tới đây, Tiêu thái hậu chỉ vào bốn vị nữ tử bên dưới, cười nói với Lý Cảnh: “Đây là những phi tần mới trúng tuyển, Cảnh nhi chưa từng gặp đâu.”

Lý Cảnh nhìn lướt qua bên dưới, chỉ thấy bốn nữ tử đang hành lễ nằm rạp trên mặt đất. Hắn thân nhiên mở miệng: “Tất cả đều bình thân đi.”

Đám người Tề Ngọc Yên vội vã tạ ân, đứng dậy ngồi vào lại bàn của mình.

Tiêu thái hậu cười nói: “Dưới kia, mấy vị tần phi theo vị phân cao thấp, từng người tiến lên trước thánh đi, để Hoàng đế có thể nhìn ngắm các người thật rõ.”

“Dạ vâng.” Bốn người đồng thanh đáp.

“Lương dung hoa, bắt đầu từ người đi.” Tiêu thái hậu nói.

“Tần thiếp tuân chỉ.” Lương Tử Vân gật đầu, sau đó chậm rãi đứng dậy, mỗi bước như hoa sen nở tới giữa điện, hành lễ với Lý Cảnh, dịu dàng nói: “Tần thiếp Lương Tử Vân, ra mắt Hoàng thượng.”

“Lương dung hoa.” Lý Cảnh thờ ơ cười, nói: “Được rồi, trăm đã nhớ, về chỗ đi.”

Thấy Lý Cảnh không để mắt tới Lương Tử Vân mới tiến cung, gương mặt của Trịnh hoàng hậu vốn bởi vì bị Lý Cảnh lạnh nhạt mà hơi tái, hồi phục lại vài phần màu sắc.

Lương Tử Vân thấy Lý Cảnh không nhìn mình nhiều, trong mắt không giấu nổi vẻ thất vọng. Nàng hơi cắn môi, sau đó cúi đầu hành lễ, mang túi hờn trở về.

“Phan tần, tới lượt người.” Tiêu thái hậu thấy Lương Tử Vân thất bại, vội gọi Phan Dữu Quân.

Tiêu thái hậu vừa dứt lời, Phan Dữu Quân nhẹ nhàng đứng dậy, hít một hơi thật sâu, chậm chậm bước tới, hành lễ với Lý Cảnh, dùng giọng nói mềm chảy nước nói: “Tần thiếp Phan Dữu Quân ra mắt Hoàng thượng.” Nói xong hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười, dùng đôi mắt như làn nước mùa thu nhìn Lý Cảnh. Thân là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nàng ta có vài phần tự tin vào dung mạo của chính mình.

Lý Cảnh nâng mắt, nhìn lướt qua Phan Dữu Quân, gật đầu, nói: “Phan tần à, ngươi cũng trở về đi.”

Thấy Lý Cảnh lạnh nhạt với mình y như Lương Tử Vân, tươi cười trên mặt Phan Dữu Quân thoáng chốc trở nên cứng đờ. Không nghĩ tới, Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo động lòng người của nàng rồi mà vẫn dùng dung như cũ. Nàng cắn răng, cố nhịn sự chênh vênh trong lòng, cười duyên nói: “Tạ hoàng thượng.” Sau đó nhẹ nhàng lui xuống.

“Tề quý nhân.” Tiêu thái hậu nhìn Tề Ngọc Yên, dùng ánh mắt ra lệnh cho nàng.

Nghe thấy tiếng Tiêu thái hậu, trong chớp mắt hô hấp của Tề Ngọc Yên loạn lên. Kiếp trước, trước khi lâm lễ, Lý Cảnh đã lên đưa tình với nàng, nên lúc nàng ra mắt hẳn cũng không đến nỗi căng thẳng lắm. Kiếp này, mình dùng gương mặt này gặp hắn sẽ ra sao đây?

Tề Ngọc Yên chậm rãi đứng lên, kéo thân mình cứng đờ, nhắm mắt tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ với hắn, nói: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên ra mắt Hoàng thượng.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên đeo mạng che mặt, trong lòng có chút tò mò, liền hỏi: “Tại sao ngươi phải che mặt?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Tháng trước tần thiếp sinh bệnh, da mặt vàng đen, cực kì xấu xí, đành phải che lại, tránh khiến cho Bệ hạ nhìn thấy bộ mặt xấu xí của tần thiếp mà mất hứng.”

Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, cảm giác giọng nói của nàng ấy có chút quen quen.

“Ngẩng đầu nhìn Trẫm.” Lý Cảnh đột nhiên nói.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh, khẽ thốt lên: “Hoàng thượng.”

Nhìn ánh mắt của Tề Ngọc Yên, chẳng hiểu sao tim Lý Cảnh nảy lên. Hắn cảm giác mình từng gặp nàng ấy ở đâu đó, nhưng không tài nào nhớ nổi.

“Tháo mạng che mặt xuống, để Trẫm nhìn.” Hắn lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, thân mình Tề Ngọc Yên hơi chấn động. Lời của Hoàng đế, nàng nào dám không nghe, chỉ đành chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng tháo xuống mạng che mặt của mình.

Lý Cảnh chăm chú theo dõi Tề Ngọc Yên.

Phía dưới mạng che mặt, là một gương mặt hắn chưa từng gặp qua, hoàn toàn xa lạ. Da thịt đúng như lời nàng nói, vừa đen vừa vàng, cực kỳ xấu xí, nhưng nhìn nàng, lại không có cảm giác khó chịu, vẫn cảm giác thân thuộc quanh quẩn đầu tim, không xua đi được. Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào nàng một lúc, vẫn không nghĩ ra được tại sao lại có cảm giác như vậy với nàng, đành phải khẽ thờ dài, nói: “Ngươi về chỗ đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên hành lễ, định bụng đeo lại mạng che mặt.

Đúng lúc này, Trịnh hoàng hậu cất tiếng: “Tề quý nhân, sắp khai yến rồi, ngươi còn đeo mạng che mặt làm gì nữa?” Bởi vì Lý Cảnh nói nhiều với Tề Ngọc Yên thêm vài câu, nàng ta liền bắt mắt với Tề Ngọc Yên. Lại nghe thấy Lý Cảnh khẽ thờ dài, chắc hẳn tiếc hận dung mạo của Tề Ngọc Yên, nên nàng ta cố ý muốn trưng khuôn mặt xấu xí của Tề Ngọc Yên ra trước mặt hắn.

Nghe Trịnh hoàng hậu nói, tay Tề Ngọc Yên đang đeo mạng che mặt hơi khựng lại bên má. Dùng một chút, nàng lại bỏ khăn che mặt xuống, cất vào trong tay áo, cung kính nói với Trịnh hoàng hậu: “Hồi Hoàng hậu nương nương, tần thiếp sẽ không đeo nữa.”

Nhìn bộ mặt xấu xí của Tề Ngọc Yên, Trịnh hoàng hậu càng nhìn càng thấy nàng ta chướng mắt, nhíu mày nói: “Nhìn bộ dạng xấu xí này của ngươi, thật khiến người ta khó chịu. Sau này ngươi cứ ở trong tầm cung dưỡng bệnh là được, không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an hằng ngày đâu. Đờ cho sáng sớm bản cung trông thấy tâm trạng lại kém.”

Nghe Trịnh hoàng hậu ghét bỏ mình, đầu tiên Tề Ngọc Yên sùng sốt, rồi trong lòng lập tức mừng rơn. Không cần phải tới Khôn Dương cung thỉnh an Hoàng hậu, bản thân có thể lấy việc dưỡng bệnh làm cái cớ, ngày ngày co đầu rút cổ bên trong Chiêu Thuần cung không ra khỏi cửa, chắc sẽ nhanh chóng bị người đời quên mất thôi? Nghĩ tới đây, nàng kiềm chế kích động trong lòng, vội vàng đáp: “Tần thiếp tuân lệnh của Hoàng hậu nương nương!”

Nghe Trịnh hoàng hậu nói như vậy, quả thực có mất đi phong độ của một hoàng hậu, Lý Cảnh hơi cau mày. Hắn ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên bị Trịnh hoàng hậu chế nhạo, lại phát hiện nàng ta dường như không thấy lúng túng, trái lại có chút vui sướng. Lý Cảnh trầm nghĩ, Tề quý nhân này hẳn có ý đồ đây.

“Xuống đi.” Trịnh hoàng hậu không nhìn được xua tay.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên vội vàng đáp.

Lúc này, mắt nàng lướt qua ánh mắt bén nhọn tựa chim ưng của Lý Cảnh, “vụt” đâm về phía nàng. Nàng sững người, chẳng lẽ mình vui mừng quá mức tới nỗi lộ hết lên mặt rồi? Trong lòng nàng hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu trở về chỗ ngồi của mình.

“La nữ nhân, mau tới gặp qua Hoàng đế đi.” Tiêu thái hậu vẫy tay với La Xảo Nhi. Bởi vì La Xảo Nhi nhỏ tuổi nhất, trong lòng Tiêu thái hậu yêu mến nàng hơn vài phần.

“Dạ.” La Xảo Nhi lên tiếng, bước nhanh lên trước, tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ: “Tần thiếp La Xảo Nhi ra mắt Hoàng thượng.” Có lẽ lúc nói có chút xấu hổ, giọng nói sợ sệt của La Xảo Nhi có chút run rẩy, càng lộ ra vẻ đáng yêu khiến người ta thương.

Thấy bộ dạng căng thẳng của La Xảo Nhi, Lý Cảnh cười dịu dàng với nàng ấy, nói: “Được rồi, Trẫm đã thấy, ngươi cũng mau trở về đi.”

La Xảo Nhi tạ ân, trở về bàn mình như chạy trốn. Chờ nàng ngồi xuống, thở hổn hển khe khẽ, hai má vẫn đỏ bừng như cũ.

Bốn tần phi diện thánh xong, chỉ có La Xảo Nhi được Lý Cảnh đối xử dịu dàng, trong lòng mọi người đều phỏng đoán, phải chăng La Xảo Nhi đã lọt vào mắt xanh của Hoàng đế?

Tề Ngọc Yên lên nhìn Phan Dữ Quân và Lương Từ Vân. Chỉ thấy trong mắt hai người bọn họ lộ ra vẻ thất vọng, nhưng trên mặt vẫn duy trì tươi cười đúng mực, còn trên mặt Trịnh hoàng hậu, đã không thể che giấu nỗi mây đen từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giai thoại

Cả bốn người đã diện thánh xong, cung yến chính thức bắt đầu.

Các cung nữ nối đuôi nhau vào, xếp món ngon rượu ngọt lên trên bàn.

Tề Ngọc Yên nhìn trên bàn của mình được bày một tô thịt đào hoa*, sò biển tơ vàng, canh đậu phụ Văn Tư, vịt Bát Bảo, gà hạnh hương.

(Thịt đào hoa: giống với thịt kho tàu bên mình.

Gà hạnh hương: gà rút xương chiên cùng hạnh nhân lát rưới sốt chanh.)

Trong đó có món sò biển tơ vàng là món Tề Ngọc Yên thích nhất. Kiếp trước ở trong cung, nàng ăn không ít, từ lúc sống trong lãnh cung nửa năm, sau đó trùng sinh, tính ra đã lâu rồi nàng chưa được ăn món sò biển tơ vàng do Ngự Thiện phòng làm. Hơn nữa từ lúc tiến cung tới giờ, nàng bận bịu sắp xếp, chưa bỏ gì vào bụng, hiện giờ quả thực có hơi đói.

Vất vả lắm mới đợi Tiêu thái hậu nói xong một đồng lời khách sáo, sau đó cho phép khai tiệc, Tề Ngọc Yên không đợi nổi bốc lên một con sò biển tơ vàng, dùng đũa gỗ mun khều thịt dưới lớp vỏ sò biển, đặt vào trong chiếc đĩa sứ bạch ngọc trước mặt, đang chuẩn bị cho vào miệng, đột nhiên nghe Tiêu thái hậu gọi mình: “Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên vội ngừng đầu, nhìn Tiêu thái hậu đang mỉm cười nhìn mình. Nàng vội đặt đũa gỗ mun xuống, cung kính nói với Tiêu thái hậu: “Thái hậu gọi tần thiếp có chuyện gì ạ?”

Tiêu thái hậu chỉ vào đĩa thịt sò biển của nàng, nhẹ nhàng nói: “Sò biển là món ăn kích thích. Trên người ngươi có bệnh, chỉ sợ ăn sò biển càng khiến mặt ngươi càng khó khôi phục lại, ai gia cảm thấy ngươi vẫn không nên ăn thì tốt hơn.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới phát giác mình bị nữ thực mê muội đầu óc, suýt chút nữa quên mất mình đang giả bệnh, vội vàng gạt đầu, cười đáp: “Thái hậu nói đúng, tần thiếp không nên ăn những món gây kích thích.”

“Tốt lắm, để cung nữ mang sò biển xuống đi.” Tiêu thái hậu nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gạt đầu, sau đó trở mặt nhìn cung nữ đem sò biển tơ vàng trước mặt mình đi mất.

Nhìn sò biển tơ vàng mình thích nhất bị đem đi, con thèm ăn trong Tề Ngọc Yên vụt giảm bớt đi, ăn cũng không được nhiều. Ba người còn lại bởi vì có Hoàng đế ở đây, không dám ăn thoải mái, chỉ ném qua loa mấy món đồ ăn rồi đặt đũa xuống, cúi đầu không nói.

Tiêu thái hậu thấy không khí có chút nặng nề, liền cười nói với Phan Dữ Quân: “Phan tần, mấy chuyện lạ mà ngươi kể lúc trước rất thú vị, còn nữa không? Kể thêm một chút để mọi người cùng vui đi.”

Phan Dữ Quân nghe Tiêu thái hậu nói, nghĩ muốn nhân cơ hội khiến Lý Cảnh chú ý tới mình, liền lên tinh thần, kể câu chuyện về Kim Nhân cốc ở vùng phía tây Đại Hiên. Chuyện về Kim Nhân cốc này, Tề Ngọc Yên cũng từng được nghe kể, phong tục ở đó khác với Đại Hiên, bình thường là người phụ

nữ làm việc đồng áng, còn nam tử thì ở nhà nội trợ.

Phan Dữu Quân vừa nói tới phong tục của Kim Nhân cốc, vừa quan sát sắc mặt của Lý Cảnh, thấy hần đường như chẳng có chút hứng thú nào, nàng liền chưng hững, từ từ ngừng nói.

Tiêu thái hậu thấy Phan Dữu Quân kể xong, lại hỏi: “Phan tần, còn nữa không?”

Phan Dữu Quân gượng cười, đáp: “Hồi Thái hậu, tạm thời tần thiếp chưa nghĩ ra chuyện nào khác nữa.”

Tiêu thái hậu có chút thất vọng, sau đó quay sang nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề quý nhân, không phải người từ phương Nam trở về ư? Liệu phương Nam có chuyện gì kì lạ không?”

Tề Ngọc Yên không ngờ Tiêu thái hậu lại chỉ đích danh mình, đầu tiên là ngỡ ra. Sau đó trong lòng thầm nghĩ, giờ mình đã xấu xí thế này rồi, kiếp này hẳn là người không được sủng, không thể ý vào Lý Cảnh nữa. Nếu như có thể làm cho Thái hậu yêu thích, sau này ở trong cung, ít nhất còn có chỗ dựa. Vì thế nàng cười nói: “Nhắc tới, tần thiếp có được nghe kể về một giai thoại.”

“Vậy ư?” Tiêu thái hậu vừa nghe có chuyện kì lạ, chớp mắt phục hồi lại tinh thần, nói: “Vậy người mau mau kể đi.”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Lúc tần thiếp ở Mi Dương có nghe một chuyện kì lạ từ Vinh Châu phủ gần Mi Dương.”

“Chuyện lạ gì?” Tiêu thái hậu hỏi.

Tề Ngọc Yên kể: “Nghe nói ở Vinh Châu phủ có một thông phán tên là Trương Nghị, người này da mặt trắng nõn, phong thần tuấn lãng, dung mạo tuyệt hảo, là mỹ nam tử nổi danh tại đó. Vào một đêm nọ, Trương Nghị mơ thấy một người xấu xí, mũi to râu rậm tới tìm y, nói rằng cực kì thích khuôn mặt của y, muốn trao đổi mặt với y. Đường nhiên Trương Nghị không chịu, nói rằng mỗi người có một dung mạo riêng, sao có thể đổi với người khác được? Gã xấu xí kia vô cùng thất vọng, chỉ đành tức tối mà rời đi. Buổi tối kể tiếp, gã xấu xí lại tới trong giấc mơ của Trương Nghị, yêu cầu Trương Nghị đổi với gã, tất nhiên Trương Nghị cũng không đồng ý.”

Lúc Tề Ngọc Yên kể chuyện, giọng nói vô cùng êm dịu, Lý Cảnh cảm thấy cực kì thân quen. Thêm nữa chuyện nàng kể tựa hồ thật sự có chút quái dị, vì thế hần cũng đóng tai nghe nàng kể.

“Thế nhưng từ đó về sau, đêm nào gã xấu xí kia cũng vào trong giấc mơ của Trương Nghị, năn nỉ Trương Nghị đổi mặt. Rốt cuộc tới một ngày, Trương Nghị bực bội, miễn cưỡng nói với gã xấu xí này, nếu người có năng lực đổi mặt này của ta thì người cứ lấy đi. Gã xấu xí kia nghe xong, trên mặt mừng rỡ, cảm ơn rồi rít rồi rời đi. Sáng hôm sau, Trương Nghị ngủ dậy rửa mặt, bảy giờ đồng hồ cùng buông với y cũng dậy, nhìn thấy Trương Nghị liền ngậy người, chất vấn người là ai, tại sao lại ở trong phòng này. Trương Nghị thấy quái lạ, vội vàng nói ta là Trương Nghị, không phải ta và người ở cùng buồng với nhau à. Đồng hồ nghe Trương Nghị nói đầu tiên là sững sờ, sau đó sợ hãi hét toáng lên, rồi hoảng loạn chạy ra khỏi buồng.”

“Trương Nghị thấy hành động khác lạ của người cùng phòng, lại nhớ tới giấc mơ tối qua, vội tìm một cái gương để soi. Vừa nhìn tới, y ré lên còn đáng sợ hơn của người đồng hồ. Từ trong gương phản chiếu ra, không phải là gương mặt tuấn tú quen thuộc của y, mà là khuôn mặt xấu xí của gã nam tử trong mơ. Y sợ tới mức ném vỡ cái gương, tự lâm nhảm nói, hần ta thật sự làm được, hần thật sự đổi mặt ta rồi.”

“Tri châu đang tại chức ở đây nghe được việc này, liền phái người tới bắt kẻ được cho là giả mạo Trương Nghị, ai ngờ Trương Nghị kêu to oan uổng, kể hết công sự mình từng làm cho mọi người cùng nghe, toàn bộ đều trùng khớp. Tri châu lại phái người gọi thê tử trong nhà Trương Nghị tới, ấy vậy mà hần cũng có thể kể chi tiết những chuyện kín đáo vụn vặt trong nhà Trương Nghị, cuối cùng đám người cũng tin lời của hần, hần thật sự là Trương Nghị, chỉ là bị người đổi mặt.”

“Nhưng Trương Nghị không cam lòng việc gương mặt mình đang từ tuấn tú trở nên xấu xí như thế, muốn đổi lại mặt. Đêm đó, trời vừa sẩm tối, hần lên giường nghỉ ngơi, chờ nam tử kia lại vào giấc mơ, đổi lại mặt của hai người, nào ngờ, nam tử kia từ đó không còn xuất hiện nữa. Chẳng qua, người nhà và đồng nghiệp phát hiện ngoại trừ khuôn mặt khác xưa, còn lại thì không hề khác biệt, từ từ cũng quen dần với Trương Nghị xấu xí này.”

Kể tới đây, Tề Ngọc Yên có chút khát nước, dừng lại, bưng chén trà trong tay chuẩn bị uống trà nhuận giọng. Tiêu thái hậu đang hào hứng nghe, giục hỏi: “Tề quý nhân, người mau tiếp tục kể đi, rốt cuộc Trương Nghị này có đổi mặt trở lại được không?”

Tề Ngọc Yên nhấp một ngụm trà, cười một cái, lại kể: “Không đổi trở về à. Nhưng mà, nghe nói từ đó Trương Nghị phát hiện ra bản thân có chút dị năng. Trên mặt của y có thể xuất hiện hai loại biểu tình trái ngược hoàn toàn, ví dụ mặt bên trái khóc, mặt bên phải cười. Y còn có thể cầm bút hai tay cùng viết chữ, nội dung viết ra hoàn toàn khác nhau. Đọc kĩ thì thấy hai bài văn đều từ ngữ trau chuốt, ngữ ý sâu xa. Có lẽ một ít năng lực của người chủ cũ khuôn mặt này theo đó mà sang y, cũng coi như đền bù cho việc người kia lấy mất đi gương mặt tuấn mỹ của y.”

Sau đó Tề Ngọc Yên ngừng đầu, nhẹ nhàng cười nhìn Tiêu thái hậu, nói: “Thái hậu, câu chuyện của tần thiếp đến đây là hết.”

Tiêu thái hậu tựa hồ vẫn còn chút băn khoăn: “Việc này có thật ư?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Tần thiếp cũng không biết nữa, tần thiếp chỉ là được nghe kể mà thôi.”

“Nếu mẫu hậu muốn biết, không phải đơn giản à.” Lý Cảnh cười nói: “Lúc nào đó gọi thông phán của Vinh Châu tới kinh thành, mẫu hậu tự mình nhìn.”

“Vinh Châu xa thế, sau này hãy nói.” Tiêu thái hậu khoát tay, sau đó lại nhìn Tề Ngọc Yên nói: “Đúng rồi, Tề quý nhân, người nói, thật sự có chuyện đổi mặt này không?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu nói: “Tần thiếp cũng không biết, chẳng qua, tần thiếp thật sự hi vọng chuyện này có thật.” Như vậy có thể đổi mặt mình với người khác, không sợ Lý Cảnh nhận ra mình.

Lý Cảnh nghe vậy, nhìn sâu vào Tề Ngọc Yên, khoe miệng mang theo một ít chế giễu: “Vậy cũng đúng ha. Nếu có thật, e rằng Tề quý nhân vội tìm ngay người đổi mặt ấy chứ?” Nói tới đây, trong đầu Lý Cảnh chợt hiện lên gương mặt của nữ tử gặp tại miếu Nguyệt lão đêm nguyên tiêu kia. Nếu có thể đổi mặt Tề Ngọc Yên thành mặt nàng ấy, thật tốt biết mấy. Nghĩ tới đó, Lý Cảnh giật mình, hần không hiểu vì sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói chuyện mình đổi mặt, ngây người. Sao Lý Cảnh lại biết mình muốn đổi mặt? Chẳng lẽ hần nhìn ra gì đó? Nghĩ như vậy, tâm trạng của nàng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Tiêu thái hậu nghe Lý Cảnh nói, trừng mắt oán trách nhi tử, nói: “Hoàng đế, con đừng đùa Tề quý nhân thế, nàng cũng vì bị bệnh mới trở thành thế này. Trước khi bị bệnh, Tề quý nhân cũng rất xinh đẹp đó.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Tề Ngọc Yên mới hiểu, Lý Cảnh đang cười nhạo mình xấu xí, chứ không phải là nhìn thấu mình, bấy giờ mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mà tâm Lý Cảnh lúc này đã sớm bay về đêm nguyên tiêu, vừa nghĩ tới nữ tử kia lên lút bỏ roi mình, trong lòng dâng lên cơn giận giữ, không còn tâm trạng tiếp tục nữa. Hần quay sang nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần đã ăn xong, trong điện còn ít chính sự phải xử lý, nhi thần cáo lui trước.” Nói xong Lý Cảnh đứng lên, hành lễ với Tiêu thái hậu, chuẩn bị rời đi.

Nghe Lý Cảnh nói, các nữ nhân trong điện đều sững sốt. Trong lòng Tề Ngọc Yên lại thêm nghi hoặc, kiếp trước lúc tổ chức cung yến, hần cũng đâu có rời đi trước thế này, sau khi cung yến kết thúc, hần luôn quần lay mình, chẳng thấy hần có chuyện gì gấp cả? Chẳng lẽ sự tình kiếp này có chỗ sai lệch?

Thấy Lý Cảnh tính rời đi, Tiêu thái hậu liền mở miệng nói: “Cảnh nhi! Bốn vị tần phi mới nhập cung hôm nay, con xem thấp đèn cung nào, hay là gọi một vị phi tần tới Càn Dương cung?”

Ở Đại Hiên, Hoàng đế có hai cách sủng hạnh tần phi, một là Hoàng đế tới tẩm cung của phi tần lâm hạnh, tần phi được chọn trúng trên cửa cung sẽ treo hai ngọn đèn hoa, tục gọi là thấp đèn. Cách khác là Hoàng đế không muốn tới tẩm cung của tần phi, tần phi được chọn thì tẩm sẽ tới Càn Dương cung.

Câu hỏi này của Tiêu thái hậu, ý tứ rất rõ ràng, chính là bảo Lý Cảnh phải chọn ra một tần phi thị tẩm. Bởi vậy, Tiêu thái hậu vừa dứt lời, ngoại trừ Tề Ngọc Yên, ba vị tần phi kia đều đỏ mặt cúi đầu, chỉ có Trịnh hoàng hậu, sau khi nghe câu nói của Tiêu thái hậu, mặt tái đi, toàn thân dường như trở nên cứng ngắc.

Lý Cảnh nghe Tiêu thái hậu nói, ngẩn người, liếc qua Trịnh hoàng hậu, sau đó lại quét qua bốn thiếu nữ đang ngồi bên dưới. Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi đều thẹn thùng cúi đầu, chỉ có Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt hai người vô thức chạm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiểu nghi

Lúc ánh mắt của Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh giao nhau, cảm giác ánh mắt sắc bén kia của hần như thể muốn xuyên thẳng từ mắt vào trong lòng mình vậy. Trong lòng nàng kinh hãi, vội gục đầu xuống.

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào Tề Ngọc Yên một lúc, luôn cảm giác nàng ta có gì đó không đúng, nhưng không rõ sai ở điểm nào. Nhìn nàng ta cũng như mấy người khác, khúm núm cúi gằm đầu, hần cảm tưởng cảm giác ban nãy của mình chỉ là ảo giác mà thôi, từ từ dời tầm mắt khỏi người Tề Ngọc Yên. Sau khi nhìn ba vị tần phi kia, hần dường như đoán trong chốc lát, sau đó nói với Tiêu thái hậu: “Vậy để La mỹ nhân buổi tối tới Càn Dương cung đi.”

Tiêu thái hậu nghe thấy rốt cục Lý Cảnh cũng chọn người, trong lòng vô cùng vui vẻ, vội gật đầu cười nói: “Được, vậy con cứ đi làm việc trước đi. Đừng để La mỹ nhân tới mà vẫn chưa xử lý xong công chuyện.”

“Dạ, mẫu hậu.” Lý Cảnh đáp lời Tiêu thái hậu, sau đó mau chóng rời đi.

Sau khi Lý Cảnh rời đi, trên mặt Tiêu thái hậu không che giấu được sự mừng vui, xoay đầu nói với La Xảo Nhi còn đang ngờ ngàng: “La mỹ nhân, người về tẩm rửa thay đồ trước đi.”

“Dạ.” La Xảo Nhi mờ mịt đứng lên, được cung nữ dẫn ra ngoài. Bám sau lưng nàng là ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ của Lương Từ Vân và Phan Dữu Quân.

Còn Trịnh hoàng hậu, sau khi nghe Lý Cảnh điểm tên La Xảo Nhi, sắc mặt thoát cái trở nên tái nhợt, thân mình dường như run rẩy. Nhìn cảnh này, trong lòng Tề Ngọc Yên âm ỉ, có chút khó chịu thay cho Trịnh hoàng hậu.

Tề Ngọc Yên vươn tay, bụng chén trà trên bàn lên, lại phát hiện tay mình đang run.

Nàng ngẩn người.

Nếu giờ tẩy sạch lớp thuốc mỡ trên mặt, không chừng sắc mặt mình sợ rằng còn trắng hơn cả Trịnh hoàng hậu?

Trong những người đang ngồi ở đây, ngoại trừ Trịnh hoàng hậu, Tề Ngọc Yên là người duy nhất biết được bí mật giữa Lý Cảnh và Trịnh hoàng hậu.

Sẽ không ai ngờ tới, Lý Cảnh và hoàng hậu Trịnh Chúc thành hôn ba năm, vậy mà cho tới giờ Hoàng đế vẫn là một chú chim non, tại kiếp trước, hoàng hậu đến tận lúc chết vẫn là một xử nữ.

Bởi vì, từ lúc Lý Cảnh và Trịnh hoàng hậu thành hôn ba năm tới giờ, hần chưa từng ngủ cùng phòng với Trịnh hoàng hậu.

Bí mật này là ở kiếp trước Tề Ngọc Yên phát hiện ra.

Vào đêm đại hôn của Lý Cảnh và Trịnh Chúc, hai người bởi vì bất đồng ý kiến, cãi nhau ngay trong phòng tân hôn, Lý Cảnh nổi giận rồi đi, Trịnh Chúc không chịu thua kém, chạy về Khôn Dương cung, không ai nhường ai. Từ đó về sau, hai người cứ gặp mặt nói không quá hai câu sẽ tranh cãi tới đỏ mặt tía tai, còn tâm trạng nào mà chung chăn chung gối?

Kiếp trước, sau khi tàn yến, lúc Lý Cảnh tới Trọng Hoa cung của nàng thì Tề Ngọc Yên mới phát hiện đây là lần đầu tiên của Hoàng đế. Cho tới tận trước khi nàng bị đẩy vào lãnh cung, nàng là nữ nhân duy nhất hần từng có. Mà kiếp này, vẫn là cung yến đó, hần lại điểm tên một nữ tử khác.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên cảm thấy tim mình đau nhói từng cơn. Tuy kiếp này đã sớm hạ quyết tâm, không muốn liên quan gì tới hần nữa, nhưng vừa nghĩ tới việc hần cùng một nữ nhân khác, thân mật giống như kiếp trước với nàng, nàng vẫn cảm thấy có một loại chua xót nói không thành lời dâng lên trong lòng.

Tề Ngọc Yên bắt tri bắt giác trở về Chiêu Thuần cung, nằm trên tháp, nhưng mãi không thể chợp mắt nổi. Mặc dù lựa chọn kiếp này của nàng không giống với kiếp trước, nhưng nàng vừa nghĩ tới bây giờ, Lý Cảnh đang cùng La Xảo Nhi làm chuyện nam nữ thân mật nhất, nàng lại cảm thấy bí bức. Nhưng chuyện tới nước này rồi, nàng không còn cơ hội quay đầu được nữa.

Nghĩ tới đây, nước mắt lặng yên trượt xuống từ khóe mắt.

Thầm khóc một lúc, nàng mới dần dần bình tĩnh lại. Nàng cố gắng thuyết phục bản thân, kiếp này mình đã đưa ra lựa chọn hoặc hần hoặc người nhà, nên phải hiểu, nữ tử ở bên cạnh hần, chắc chắn sẽ không phải là nàng nữa.

Tề Ngọc Yên nghĩ tới hai năm sau, Tiêu thái hậu sẽ dời tới hành cung Lộc Hành sơn, trong lòng âm thầm ra quyết định, tới lúc đó mình sẽ đi cùng bà. Như vậy, mình sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trong cuộc đời của hần, cũng không cần buồn phiền như tới nay. Giờ, mình cứ sống lặng lẽ trong Chiêu Thuần cung, vượt qua hai năm thôi.

Sáng sớm hôm sau, lúc Mai Hương chải đầu cho Tề Ngọc Yên, thấy hai mắt nàng sưng đỏ, dưới mắt có quầng thâm, cho rằng đêm qua nàng lạ giường không ngủ được, vội bảo Trúc Vận bốc cho Tề Ngọc Yên ít thuốc an thần dễ ngủ.

Trúc Vận nghe Mai Hương nói, lại nhìn Tề Ngọc Yên, thấy quả thật tinh thần của nàng không tốt, vội ra khỏi Chiêu Thuần cung, tới thái y viện lấy thuốc.

Trúc Vận đi chưa tới một canh giờ, đã mặt mày rạng rỡ trở về Chiêu Thuần cung.

Tề Ngọc Yên thấy Trúc Vận ra cửa thì lo lắng, trở về thì lại tươi tỉnh. Ban đầu nàng còn lo lắng bởi vì mình không được sủng, vị phân thấp, Trúc Vận theo mình sẽ bị bắt nạt, nhưng thấy bộ dạng hiện giờ của cô nàng, yên lòng hơn, cười hỏi: “Trúc Vận, em tới thái y viện lấy thuốc suôn sẻ không? Không có ai gây khó dễ cho em chứ?”

Trúc Vận ngược nhìn Tề Ngọc Yên, cười cong cong mi mắt nói: “Cô nương đừng lo, không có ai kiếm chuyện với em đâu.”

Mai Hương nghe Trúc Vận nói, trừng mắt với cô ấy trách móc: “Trúc Vận, trí nhớ cậu có vấn đề à? Là quý nhân! Còn gọi là cô nương nữa, cẩn thận bị người khác nghe thấy rồi thêm mắm dặm muối thì nguy.”

Nghe Mai Hương nói, Trúc Vận là lưỡi với cô, cười híp mắt nói: “Tớ nhớ rồi, sau này chỉ có thể gọi là quý nhân.”

Tề Ngọc Yên thấy tình ý dạt dào trên mặt Trúc Vận, liếc mắt nhìn cô nàng, hỏi: “Lúc này tới Thái y viện, có phải gặp được Vương thái y không?”

Trúc Vận nghe Tề Ngọc Yên nói, hai má nhanh chóng bốc lên một vết hồng rực, nhỏ tiếng hỏi: “Quý nhân, sao, sao cô biết được ạ?”

Tề Ngọc Yên dùng ngón tay dí lên trán Trúc Vận, cười nói: “Thấy vẻ mặt hoa đào của em, muốn không biết cũng không được.”

Trúc Vận sờ sờ hai má nóng rực của mình, dậm chân, hờn dỗi: “Quý nhân cứ chọc Trúc Vận!”

“Em có tình, hần có ý, vốn là chuyện tốt mà. Ta đâu có chọc em? Rõ ràng ta vui giùm em ấy chứ.” Tề Ngọc Yên nói xong bưng chén trà bên tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, lại đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn Trúc Vận, khẽ thở dài một hơi, lại nói: “Chỉ là, sợ rằng ta phải khiến em và Vương thái y chịu khổ vài năm rồi.”

Trúc Vận sững sờ, nhìn Tề Ngọc Yên, khó hiểu hỏi: “Quý Nhân nói vậy là có ý gì ạ?”

Tề Ngọc Yên nhìn Trúc Vận, nở một nụ cười lẽ loi, nói: “Trúc Vận, em theo ta sáu năm được không? Sau sáu năm, ta sẽ để em được tự do.” Sáu năm sau, chiến tranh cũng kết thúc, tất cả mọi chuyện đều sẽ trở lại trật tự định*..

(Trần ai lạc định: ý chỉ sự việc trải qua nhiều biến hóa hay sóng gió cuối cùng cũng có kết quả, như hạt bụi đến cuối cùng cũng lắng xuống.)

Trúc Vận nhìn dáng vẻ của Tề Ngọc Yên, vội nói: “Quý nhân nói gì vậy, mạng này của Trúc Vận là do phu nhân cứu mạng, đừng bảo Trúc Vận theo hầu sáu năm, cứ coi như bảo Trúc Vận theo bên quý nhân cả đời, Trúc Vận cũng nguyện ý.”

“Sao ta có thể ích kỷ bắt em ở vậy cả đời được chứ.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, cười chua chát nói: “Ta biết em và Vương thái y có tình ý, chỉ là không biết Vương thái y có thể chờ em sáu năm hay không. Nếu như hần đợi không được, ta... ta sợ ta khiến em lỡ dở.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, sắc mặt Trúc Vận hơi tái, cô cắn môi, sau đó ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên cười: “Nếu như hần đợi không được, vậy thì không đáng để em gả cho hần.”

Tề Ngọc Yên than nhẹ một tiếng: “Trần bảo dễ kiếm, tình lang khó tìm. Trúc Vận, dựa vào việc Vương thái y mạo hiểm giúp chúng ta che dấu bệnh của ta, ta tin tưởng hần là một người đáng để em phó thác cả đời. Chỉ là, cho dù hần nguyện ý chờ, cha mẹ hần sẽ cho phép hần ư?”

“Quý nhân, đừng nhắc tới hần nữa.” Trong lòng Trúc Vận cũng không chắc, cũng không muốn bàn thêm về việc này nữa, liền gượng cười, đổi đề tài: “Phải rồi, hôm nay em có nghe được một chuyện ở chỗ Thái y viện, nghe bọn họ bàn tán về chuyện thị tẩm tối qua của La nữ nhân.”

Nghe Trúc Vận nói tới đề tài này, Tề Ngọc Yên cảm giác tim mình nhảy “thịch” lên, bật thốt ra câu hỏi: “Bọn họ nói gì?”

Trúc Vận thấy Tề Ngọc Yên vì không muốn Hoàng đế nhìn trúng, cố ý giả làm xấu xí, cho rằng nàng không hề thích Lý Cảnh, bởi vậy mới không hề giấu diếm, cười kể trước mặt Tề Ngọc Yên: “Bọn họ nói Hoàng thượng đối xử với La nữ nhân vô cùng tốt! Theo lý thì tần phi thị tẩm xong sẽ phải rời khỏi Càn Dương cung, trở về tẩm cung của mình nghỉ ngơi. Nhưng La nữ nhân thì sáng hôm nay mới trở về tẩm cung của mình, sau đó Hoàng thượng cũng không bảo Thái y viện chuẩn bị tị tử canh* cho nàng ấy, xem ra Hoàng thượng cực kì sủng ái nàng ấy, muốn nàng ấy mang thai long duệ.”

(Tị tử canh: thuốc tránh thai.)

Tề Ngọc Yên nghe xong, chỉ cảm thấy một trận vừa đau lòng vừa chua xót xộc thẳng vào lòng mình, may mắn nàng đã thoa thuốc mỡ lên mặt, không thể đoán ra được sắc mặt, bằng không e sẽ bị Trúc Vận phát hiện. Tề Ngọc Yên cố gắng áp chế khổ sở trong lòng, nặn ra một nụ cười tươi, nghĩ một đàng nói một nẻo: “La nữ nhân này được sủng ái, âu cũng là chuyện tốt.”

Trúc Vận cười nói: “Phải rồi, quý nhân, cũng không thể gọi là La nữ nhân nữa. Hoàng thượng vừa mới hạ chỉ, phong nàng ấy là tiểu nghi, tòng lục phẩm đó.”

(Tiểu nghi là tên một chức vị tần phi trong truyện, xếp sau lục phẩm)

Mai Hương ngó ra một lúc, hỏi: “Cái gì cơ, nàng được phong là tiểu nghi? Vậy thì trong bốn vị tần phi của Hoàng thượng, chẳng phải quý nhân chúng ta có vị phân thấp nhất ư?”

Trúc Vận liếc nhìn Tề Ngọc Yên, gật đầu nói: “Hình như là thế đó.”

Mai Hương dẫn thối, sau đó khe khẽ thở dài một hơi, tiếc rẻ nói: “Giá như quý nhân người không phần xấu, Hoàng thượng chắc chắn sẽ nhận ra...”

Thấy Mai Hương sắp nói ra chuyện mình có quen biết với Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên gấp rút cắt ngang lời cô nàng, nói rằng: “Vị phân thấp cũng tốt chứ, sẽ không có ai soi mói ta, ba người chúng ta có thể sống những tháng ngày tự do tự tại trong Chiêu Thuần cung này.”

Mai Hương nhìn bộ dạng của Tề Ngọc Yên, biết suy nghĩ trong lòng của nàng, đành gạt nhẹ đầu một cái, bắt đầu nói: “Quý nhân nói phải.”

Mặc dù ngoài mặt Tề Ngọc Yên làm ra vẻ không có chuyện gì, nhưng trong lòng đã sớm loạn thành một đoàn. Ngồi một lát, cảm thấy trong lòng vẫn sôi sùng sục, liền nói với Mai Hương: “Mai Hương, em chuẩn bị mực bút để ta luyện chữ một lúc.”

Tề Ngọc Yên thích luyện chữ vào thời gian rảnh rỗi. Nàng cảm thấy chỉ có lúc luyện chữ, mình mới có thể khiến tâm trạng ổn định lại, tạm thời đuổi bỏ buồn phiền trong lòng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngắm hoa

Từ đó Tề Ngọc Yên bắt đầu cuộc sống kiếp thứ hai trong hoàng cung.

Bởi vì không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an Trịnh hoàng hậu, Tề Ngọc Yên cũng sợ ra ngoài lại đụng phải Lý Cảnh, nên cố gắng trốn trong Chiêu Thuần cung, chỉ tản bộ quanh trong sân Chiêu Thuần cung. Cũng may Chiêu Thuần cung hẻo lánh, bình thường Lý Cảnh không tới nơi đây, ba tháng trôi qua, nàng sống một cách bình yên an nhàn.

Trong hoàng cung này, Tề Ngọc Yên tựa như người vô hình vậy, ngoại trừ người trong Chiêu Thuần cung, những người khác gần như đã quên mất nàng. Nàng cũng rất hưởng thụ tháng ngày không tranh với đời này.

Nghe Bích Hà kể, ba tháng qua, Lý Cảnh ngoại trừ gọi La Xảo Nhi, cũng không gọi ai khác đến thị tẩm nữa. Hơn nữa La Xảo Nhi cũng không có nhiều cơ hội hầu vua, một tháng chỉ có ba bốn lần.

Nhớ tới kiếp trước, hầu như ngày nào Lý Cảnh cũng dính lấy nàng, coi như hai người không làm gì, buổi tối hẳn cũng sẽ tới Trọng Hoa cung để nghỉ ngơi. Xem ra, Lý Cảnh không sùng ái La Xảo Nhi giống như nàng ở kiếp trước. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên cảm giác nổi xót xa trong lòng vui đi phần nào.

Mặc dù trong cung không còn mấy ai nhớ tới vị Tề quý nhân chìm ngấm này, nhưng nàng không dám khinh suất, đều đặn sáng nào cũng cẩn thận bôi thuốc mỡ Trúc Vận phối chế lên mặt.

Sau khi tiến cung, Trúc Vận lại phối chế thuốc mỡ thêm hai lần cho nàng, được liệu cần thiết mỗi lần đều là Vương thái y tự mình đưa đến. Đưa thuốc là có, mục đích là người phối được. Tề Ngọc Yên hiểu tâm tư của hai người, nên mặc cho hai người liếc mắt đưa tình.

Vào tháng sáu, thời tiết cũng dần dần oi bức hơn.

Một hôm chạng vạng, có vẻ trời sắp đổ trận mưa to, trong phòng ngột ngạt không chịu nổi.

Tề Ngọc Yên cảm thấy khó thở, đeo mạng che mặt, gọi Trúc Vận cùng ra vườn.

Bởi vì sợ gặp phải Lý Cảnh, chưa bao giờ Tề Ngọc Yên dám dẫn theo Mai Hương ra ngoài Chiêu Thuần cung. Lúc ra cửa, nàng đành phải làm như không thấy ánh mắt u oán của Mai Hương.

Ra khỏi Chiêu Thuần cung, Tề Ngọc Yên cứ dọc theo con đường nhỏ trong vườn mà đi.

Trúc Vận chợt cười nói: “Quý nhân, em có nghe các cung nữ nói hoa lựu trong vườn nở hết rồi, có muốn tới ngắm không ạ?”

Tề Ngọc Yên dừng một lát, sau đó gạt đầu, thản nhiên cười nói: “Ừm, thế thì chúng ta tới vườn lựu đi.” Dù sao cũng rảnh rồi, hưởng hồ chỗ này cách vườn lựu không xa lắm, tới ngắm hoa lựu cũng không có vấn đề gì.

Nói xong hai người đi về phía vườn lựu, vừa vào vườn lựu, Tề Ngọc Yên bỗng nghe thấy tiếng cười đùa của nữ tử truyền đến từ bên trong vườn.

“Lương tỷ tỷ mau lại xem nè, nhánh lựu này nở mới đẹp lắm sao!” Giọng nói trong trẻo của một nữ tử vang lên.

Tề Ngọc Yên nhận ra, đây là giọng của La Xảo Nhi. Lương tỷ tỷ trong lời nàng ấy, tất nhiên là Lương Tử Vân. Kiếp trước hai người này thân thiết vô cùng, kiếp này đương nhiên cũng không ngoại lệ, hẹn tới đây ngắm hoa lựu cùng nhau cũng không có gì lạ.

Tề Ngọc Yên đang đắn đo xem mình có nên qua đó chào hỏi không, thì thấy La Xảo Nhi ló người ra từ phía sau một bụi cây hoa lựu, nàng ấy liếc mắt phát hiện Tề Ngọc Yên đang đứng tại cửa vườn, ngạc nhiên chạy tới, vẻ mặt vui vẻ reo lên: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng tới ngắm hoa à?” Tươi cười thuần khiết, nhìn không ra có tâm cơ gì.

Tề Ngọc Yên thấy không thể trốn tránh được, liền mỉm cười gạt đầu nói: “Ừ, La tiểu nghi cũng tới ngắm hoa ư.” Mặc dù nàng lớn hơn La Xảo Nhi, nhưng hiện giờ La Xảo Nhi là tiểu nghi tổng lục phẩm, vị phân cao hơn nàng, nàng gọi La Xảo Nhi là muội muội thì không hợp cho lắm.

“Phải ạ, Lương tỷ tỷ nói với muội đúng dịp hoa lựu trong vườn nở, hẹn muội cùng tới đây.” La Xảo Nhi cười hí mắt nói: “Nếu biết Tề tỷ tỷ cũng thích ngắm hoa, chúng ta đã tới Chiêu Thuần cung gọi Tề tỷ tỷ đi cùng rồi.”

“Chúng ta không có ước hẹn vẫn gặp được, chứng minh là có duyên đó.” Tề Ngọc Yên mỉm cười, ánh mắt tỉ mỉ đánh giá La Xảo Nhi.

Kiếp này, La Xảo Nhi là nữ tử duy nhất được Lý Cảnh sủng hạnh, tuy rằng số lần không hẳn là nhiều, nhưng so với ba vị tần phi không được sủng kia thì nàng cũng được tính là sủng phi trong cung này. Chẳng qua, Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi xử sự chẳng khác gì trước kia. Xem ra, nàng cũng không bởi vì được sủng mà thành kiêu, vẫn là một tiểu muội muội đơn thuần.

Lúc này, Lương Tử Vân cầm một chiếc quạt tròn thêu một khóm hoa bằng chỉ vàng trên tay, chậm chậm tiến tới, thấy Tề Ngọc Yên, gạt đầu cười nói: “Ngọc Yên muội muội cũng tới đây à?”

“Vâng, Lương tỷ tỷ.” Tề Ngọc Yên cười hí mắt nói. Bởi vì diện mạo Tề Ngọc Yên xấu xí, chẳng gây ra bất cứ uy hiếp nào với ai, cho nên cũng chẳng ai muốn nhắm vào nàng.

“Tề tỷ tỷ đến thật đúng lúc, ba tỷ muội chúng mình cùng nhau ngắm hoa nhé!” Nói tới đây, trên mặt La Xảo Nhi lộ vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc, Phan tỷ tỷ không đi cùng, chứ không bốn tỷ muội chúng ta tụ họp đông đủ rồi.”

Lương Tử Vân nghe La Xảo Nhi nhắc tới Phan Dữ Quân, cười lạnh rồi nói: “Xảo Nhi muội muội, hiện tại Phan tỷ tỷ của muội đâu có thời gian rảnh rỗi để ý tới tỷ muội mình, bây giờ chắc cô ta đang bận chuyện lớn ấy chứ.”

La Xảo Nhi nhận ra trong lời của Lương Tử Vân có hàm ý khác, hơi ngẩn ra, nói: “Phan tỷ tỷ bận chuyện gì thế ạ?”

Lương Tử Vân nhếch mép, nói: “Muội không biết lắm tới nhiều ngày nay, Phan Dữ Quân kia đều chạy tới đình Du Nhiên ven hồ Úc Xuân gây đàn à, ai mà chẳng nhìn ra tâm tư Tư Mã Chiêu của nàng ta?”

Nghe Lương Tử Vân nói, Tề Ngọc Yên không khỏi cười trong yên lặng. Kiếp trước Phan Dữ Quân cũng dùng chiêu này rồi, không ngờ kiếp này ả vẫn dùng chiêu cũ.

Nàng vẫn nhớ như in lúc tiến cung được vài tháng, ngày nọ Lý Cảnh nắm tay nàng tản bộ ven hồ Úc Xuân, Tề Ngọc Yên nghe thấy tiếng đàn, nàng biết Phan Dữ Quân muốn dụ dỗ Lý Cảnh, chợt nổi lên lòng dạ nhỏ nhen, cố tình khen tiếng đàn này gây thật êm tai trước mặt Lý Cảnh.

Lý Cảnh nghe nàng nói, sẫm soi nàng một hồi, cười cười, kéo nàng cùng vào đình Du Nhiên. Lúc Phan Dữ Quân thấy Lý Cảnh vào đình, vừa mừng vừa lo. Nhưng Lý Cảnh lại nói với Phan Dữ Quân rằng Tề Ngọc Yên thích nghe cô ta gây đàn, hỏi Tề Ngọc Yên còn thích khúc nào nữa, để Phan Dữ Quân gây cho nàng nghe. Nàng nhớ, khi đó Phan Dữ Quân ỨC LẮM, tái cả mặt luôn. Ngày hôm sau, Phan Dữ Quân không còn xuất hiện ở đình Du Nhiên nữa. Sau này Tề Ngọc Yên nghe kể, ngày hôm đó Phan Dữ Quân trở về đã đập vỡ cằm.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên thầm thở dài. Có lẽ từ khi ấy, Phan Dữ Quân hận mình sâu đậm, sau đó mới điên cuồng trả thù mình chẳng?

La Xảo Nhi nghe Lương Tử Vân nói, vẻ mặt hơi chút kinh ngạc: “Tại sao Phan tỷ tỷ lại phải tới gây đàn trong đình Du Nhiên ạ?”

Lương Tử Vân quắc mắt nhìn La Xảo Nhi, hỏi: “Muội thị tầm nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ không biết mỗi khi rảnh rỗi, Hoàng thượng thích tản bộ ven hồ Úc Xuân à? Phan Dữ Quân có thể có ý đồ nào nữa? Dĩ nhiên là cô ta muốn gặp được Hoàng thượng rồi.”

Nghe Lương Tử Vân nói, mặt La Xảo Nhi đỏ như gấc, hi ha cười nói: “Chuyện này, Hoàng thượng không nói với muội.”

Lương Tử Vân nhìn vẻ mặt xấu hổ của La Xảo Nhi, bĩu môi cười nói: “Chẳng lẽ lần nào Hoàng thượng gọi muội, chỉ làm với muội chứ không chuyện trò gì với muội à?”

La Xảo Nhi nghe Lương Tử Vân nói như vậy, thoát cái mặt đỏ bừng. Nàng dậm chân, hờn giận kêu: “Thật là, Lương tỷ tỷ, tỷ, tỷ cứ chọc muội hoài! Muội, muội không chịu đâu!”

“Có gì mà không chịu chứ!” Lương Tử Vân lúc lắc cây quạt tròn trong tay, cười mỉa nói: “Muội không biết bây giờ muội khiến người ta thêm muốn thế nào đâu, bây giờ Phan Dữ Quân không mau chóng nghĩ cách để Hoàng thượng làm với cô ta, chẳng biết đến đời nào Hoàng thượng mới chịu nữa.”

La Xảo Nhi nghe Lương Tử Vân nói huych toẹt ra vậy, mặt lại đỏ rần, hỏi: “Vậy là mấy ngày nay Phan tỷ tỷ hay tới đình Du Nhiên lắm ạ?”

Lương Tử Vân cười nói: “Sự của nàng còn chưa thành mà. Nghe nói nhiều ngày nay Hoàng thượng không tới hồ Úc Xuân.”

La Xảo Nhi ngẩn người, đột nhiên cúi đầu, cười nhẹ: “Muội nghĩ, coi như Hoàng thượng tới Ngọc Xuân trì, Phan tỷ tỷ cũng sẽ không được như mong muốn đâu.”

Tề Ngọc Yên thấy lúc La Xảo Nhi nói câu này, thần sắc tựa hồ có chút ít cô đơn. Nàng không khỏi nao nao.

Lương Tử Vân nghe La Xảo Nhi nói, bĩu môi nói: “Phải rồi, Phan Dữ Quân kia tự nhận là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, luôn tự cho là đúng. Mọi người là do Thái hậu tuyển tiến cung, chẳng biết ai kém hơn ai đâu. Xảo Nhi muội muội à, muội biết không, cái tối Hoàng thượng chọn muội không chọn cô ta ấy, muội không biết tỷ há hê cỡ nào đâu! Cái mặt như bị tát một cái thật sự khiến người ta sáng khoái!”

Xem ra, Lương Tử Vân có rất nhiều bất mãn với Phan Dữ Quân. Nhưng Tề Ngọc Yên bây giờ không có hứng thú tham gia vào chuyện của các nàng, chỉ đứng bên cạnh lắng nghe, không nói nhiều.

La Xảo Nhi thấy Lương Tử Vân cứ nhắc tới Phan Dữ Quân, trong lòng vô cùng bức bối, liền cười đỡ Lương Tử Vân đi về phía trước, nói: “Lương tỷ tỷ, đừng nhắc tới mấy chuyện không vui nữa, chúng ta tới đằng trước đi, bên đó nhiều hoa hơn. Ngắm hoa sẽ giúp tâm trạng thoải mái hơn đó.” Nói xong nàng quay đầu, vẫy tay với Tề Ngọc Yên, gọi: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng tới đây đi!”

Tề Ngọc Yên gật đầu, bước tới, theo sau La Xảo Nhi và Lương Tử Vân, đi tới đi lui trong rừng hoa, thị nữ theo hầu theo sau từ xa.

Nhìn sắc trời dần tối, Tề Ngọc Yên thấy Lương Tử Vân và La Xảo Nhi có vẻ vẫn hào hứng ngắm hoa, đang muốn tìm cơ hội để rời đi trước. Đúng lúc này bỗng thấy một thị nữ vội vàng chạy tới, hành lễ với Lương Tử Vân, hô lên: “Dung hoa.”

Lương Tử Vân thấy thị nữ này, gật đầu, vội hỏi: “Hàm Xuân, chuyện thế nào rồi?”

Hàm Xuân ngược mắt nhìn sang Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, vẻ mặt có hơi do dự.

Lương Tử Vân thần nhiên nói: “Kể đúng sự thật là được. La Tiểu Nghi và Tề quý nhân không phải người ngoài.”

“Vâng.” Hàm Xuân cúi người hành lễ, nói: “Hồi dung hoa, hôm nay Hoàng thượng tới hồ Ưc Xuân.”

Lương Từ Vân vội hỏi: “Vây Hoàng thượng có nghe thấy tiếng đàn của Phan Dữu Quân không?”

Hàm Xuân gật đầu: “Hoàng thượng có nghe thấy.”

Lương Từ Vân biến sắc, giọng run run hỏi: “Tức là, Phan Dữu Quân thành công rồi ư?”

Bấy giờ trong lòng Tề Ngọc Yên cũng căng thẳng, đôi mắt nàng nhìn thẳng tắp vào Hàm Xuân, hai tay trong ống tay áo vịn chặt lấy nhau. Kiếp này, chuyện nào cũng khác với kiếp trước. Nàng không biết, rốt cuộc Hàm Xuân sẽ mang về kết quả như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mang thai

Ngay khi Tề Ngọc Yên căng thẳng nhìn chăm chăm, rốt cuộc Hàm Xuân lắc đầu, nói: “Dạ không.”

Tề Ngọc Yên nghe Hàm Xuân nói xong, lòng vốn đang xoắn chặt thoáng chốc được nói lỏng. Nàng có thể nhận được việc Lý Cảnh sủng ái La Xảo Nhi, thậm chí sủng ái Lương Từ Vân, nhưng nàng không thể chấp nhận việc hấn sủng ái Phan Dữu Quân, nữ nhân độc ác đã hại chết cả nhà của nàng, hại chết Huyền nhi của nàng kiếp trước.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi.” Lương Từ Vân hỏi.

Hàm Xuân nói tiếp: “Khi đó nô tỳ đang nấp sau bụi cây ngoài đình Du Nhiên, trông thấy Hoàng thượng tới bên ngoài đình Du Nhiên thì nghe thấy có người gảy đàn trong đình, liền hỏi ai đang gảy đàn. Nghe nội thị bẩm báo là Phan tần đang gảy đàn thì Hoàng thượng chỉ cười mà không nói rồi rời đi, cũng không vào đình. Sau khi Phan tần nghe nói Hoàng thượng rời đi, giận tới mức đập vỡ cả cầm.”

Lương Từ Vân nghe xong, trên mặt không che giấu nổi sự vui mừng, cười nói: “Ha ha, Phan Dữu Quân này cũng hay thiệt đó, bị Hoàng thượng tát một cái chưa đủ, còn muốn sấn lại cho Hoàng thượng tát thêm cái nữa. Nếu Hoàng thượng thật sự để ý tới cô ta thì đã chọn cô ta ngay tại cung yên rồi, sao phải chờ tới tận giờ?”

Tề Ngọc Yên nghe Lương Từ Vân nói như vậy, trầm nghĩ, cái cô Lương Từ Vân này chẳng tốt lành gì. Cô ta chê cười Phan Dữu Quân chẳng hề nề nang, không phải cảnh ngộ của cô ta cũng giống Phan Dữu Quân ư?

La Xảo Nhi cười ở bên: “Lương tỷ tỷ, không phải lúc nãy muội đã nói với tỷ rồi à, Phan tỷ tỷ nhất định sẽ không làm Hoàng thượng chú ý như mong muốn đâu.”

Lương Từ Vân gật đầu cười, nói: “Đúng thế, chỉ có Xảo Nhi muội muội hiểu ý Hoàng thượng thôi.” Nói tới đây, ánh mắt Lương Từ Vân hơi đảo, hỏi La Xảo Nhi: “Phải rồi, giờ trong mấy tỷ muội chúng ta, chỉ có duy nhất Xảo Nhi muội muội được sủng ái, tỷ tỷ vẫn phải trông chờ muội muội có thể giúp tỷ tỷ một tay đó. Xảo Nhi muội muội, muội nói cho tỷ và Ngọc Yên muội muội Hoàng thượng thích gì được không?”

La Xảo Nhi thoáng sửng sốt, lắc đầu rồi nói: “Xảo Nhi cũng không biết nữa.” Ngắc đầu nhìn nụ cười của Lương Từ Vân có chút cứng ngắc, nàng sợ Lương Từ Vân không tin lời mình nói, liền bổ sung thêm: “Nếu Xảo Nhi thật sự có thể giúp tỷ tỷ được sủng, sao lại không làm chứ? Chẳng qua Xảo Nhi thật sự cũng là hữu tâm vô lực mà.”

Nghe La Xảo Nhi nói như vậy, Lương Từ Vân ngẩn ra, sau đó cười khan hai tiếng: “Tỷ tỷ hiểu.” Rồi không nói thêm gì.

Tề Ngọc Yên đứng bên cạnh ngoảnh mặt làm thinh, cảm thấy La Xảo Nhi hẳn là nói thật, chỉ là Lương Từ Vân kia chưa chắc tin tưởng nàng ấy.

La Xảo Nhi cũng không ngốc, nhìn biểu hiện của Lương Từ Vân là biết Lương Từ Vân cho rằng mình cố ý không chịu giúp nàng ấy, nhưng việc này, nàng cũng không biết phải giải thích cho Lương Từ Vân như thế nào. Nàng muốn làm dịu mối quan hệ với Lương Từ Vân, nên chỉ vào đình phía trước, cười nói với Lương Từ Vân và Tề Ngọc Yên: “Lương tỷ tỷ, Tề tỷ tỷ, chúng ta vào trong đình kia ngồi đi. Muội có mang theo toan thảo cao* tự mình làm, hai tỷ tỷ tới nếm thử tay nghề của muội đi.”

(Toan thảo cao: bánh cốm chua.)

“Toan thảo cao là cái gì?” Tề Ngọc Yên lần đầu nghe thấy, có hơi tò mò.

La Xảo Nhi cười nói: “Quê nhà muội có một loại cốm, gọi là toan thảo, được dùng làm điểm tâm nên gọi là toan thảo cao, muội rất thích ăn. Mấy ngày trước nẫu thân muội vừa bảo người chuyên ít toan thảo tiến cung, nên hôm nay muội làm một ít toan thảo cao, hai vị tỷ tỷ nhất định phải nếm thử, thật sự rất ngon đó.”

Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi giới thiệu món toan thảo cao này, mặt mày hớn hờ, bèn cười nói với Lương Tử Vân: “Lương tỷ tỷ, chúng mình đừng nên phụ tâm lòng thành của La tiểu nghi, cùng nếm thử xem sao.”

Lương Tử Vân cũng không muốn mối quan hệ với La Xảo Nhi thêm căng thẳng, nên gật đầu, nói: “Vây cũng được, dù sao tỷ đi cũng hơi mỏi rồi, chúng ta vào đình nghỉ một lát, tiện đà nếm thử món toan thảo cao của Xảo Nhi muối muối.”

Thấy Tề Ngọc Yên và Lương Tử Vân đồng ý, La Xảo Nhi cực kỳ vui vẻ, mỗi tay kéo một người, bước nhanh vào trong đình.

Ba người vừa ngồi xuống liền có cung nữ đặt một ấm nước và chén uống lên trên bàn. Xem ra lần này La Xảo Nhi tới ngắm hoa là có chuẩn bị sẵn, không chỉ có toan thảo cao, đến nước trà cũng có.

La Xảo Nhi tự mình lấy ra một chiếc đĩa sứ ngọc đựng toan thảo cao từ trong hộp thức ăn ra. Nàng đưa đĩa tới trước mặt Lương Tử Vân trước, mỉm cười nói: “Lương tỷ tỷ, tỷ nếm thử trước đi.”

“Ừ.” Lương Tử Vân mỉm cười, đưa tay nhón lấy một miếng điểm tâm.

La Xảo Nhi lại xoay người đưa đến trước mặt Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng nếm thử đi.”

“Cảm tạ La tiểu nghi.” Tề Ngọc Yên cũng đưa tay cầm lấy một miếng cao, đưa lại gần bên môi, chuẩn bị ăn thì nghe Lương Tử Vân sợ hãi kêu lên: “Trời đất, cái cao này thật sự, chua quá đi!”

Nghe Lương Tử Vân kêu lên, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi nhất loạt quay mặt lại, sửng sờ nhìn về phía nàng ta. Chỉ thấy Lương Tử Vân dùng tay ôm má, cau mày, vẻ mặt nhăn nhúm.

Thấy Lương Tử Vân như vậy, Tề Ngọc Yên lại nhìn toan thảo cao trong tay mình, không dám ăn.

“Lương tỷ tỷ, không chua đến vậy chứ?” La Xảo Nhi khó hiểu nhìn Lương Tử Vân, sau đó tự mình nhặt lên một miếng cao, cắn một miếng lớn, vừa ăn vừa gật đầu nói: “Ừm, chính là cái vị này! Ngon quá đi!” Dứt lời nàng cắn hai ba miếng đã ăn xong miếng toan thảo cao trong tay rồi.

Lương Tử Vân lắc đầu, đặt miếng cao điểm dở lên trên bàn trong đình, cười khổ nói: “Xin lỗi, Xảo Nhi muối muối, quả thực tỷ không quen ăn cái này.”

“Tiếc thật đấy.” La Xảo Nhi thất vọng nói: “Món ngon vậy mà Lương tỷ tỷ lại không ăn được thật phí quá đi.” Nói xong lại quay mặt nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ mau thử nếm đi, xem tỷ có ăn được không?”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, nhắc toan thảo cao tới bên miệng, cắn một ít.

Ai, chua quá! Chán mày Tề Ngọc Yên hơi nhú lại, cảm giác nước bọt trong miệng ứa hết ra, ngập đầy từng góc ngách trong khoang miệng.

“Thế nào?” La Xảo Nhi nhìn Tề Ngọc Yên, chờ mong hỏi.

Tề Ngọc Yên hơi chép miệng, nói: “Có hơi chua, nhưng mà, sau khi nuốt xuống có chút ngọt. Tỷ có thể ăn được, nhưng mà, chỉ sợ không thể ăn được nhiều thôi.” Nói xong Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn La Xảo Nhi, nở nụ cười cong mi mắt.

La Xảo Nhi lắc đầu nói: “Xem ra hai vị tỷ tỷ đều không thể thưởng thức món ngon này, thật đáng tiếc!” Nói xong nàng lại cầm lên một miếng toan thảo cao thả vào miệng.

Nhìn La Xảo Nhi ăn toan thảo cao ngon miệng như vậy, Tề Ngọc Yên cảm giác miệng mình êm ả, nước bọt ào ạt tuôn ra.

Đột nhiên toàn thân La Xảo Nhi cứng đờ, sau đó nàng dùng tay che miệng, phát ra tiếng “ạ ạ”, giống như buồn nôn.

“Xảo Nhi muối muối sao vậy?” Tề Ngọc Yên cuống quýt hỏi.

La Xảo Nhi vẫn che miệng, ánh mắt khổ sở nhìn nàng, sau đó lại “ạ ạ” hai tiếng. Có vẻ nàng ấy không chịu nổi, đứng bật dậy, vội lao ra ngoài đình, chạy tới góc tường, khom lưng nôn.

Thấy bộ dạng La Xảo Nhi như vậy, lòng Tề Ngọc Yên chột chùng xuống.

Thích chua, nôn mửa. Biểu hiện này không bình thường. Nàng và Lương Tử Vân đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều có chút nghiêm túc.

Tính ra, La Xảo Nhi thị tẩm đã được ba tháng, nhìn bộ dạng hiện giờ, hơn phân nửa là đã có? Tề Ngọc Yên cảm thấy, khối toan thảo cao vừa mới ăn, vị chua kia, từ miệng thấm xuống tận đáy lòng.

Chờ La Xảo Nhi nôn xong, vẻ mặt tái nhợt trở về đình.

Tề Ngọc Yên vội tiến lên, đỡ nàng ấy ngồi xuống, rồi cầm ấm nước trên bàn đá, rót cho La Xảo Nhi một chén nước ấm, nhẹ giọng nói: “Xảo Nhi muối muối, mau uống chút nước, tráng qua miệng đi.”

La Xảo Nhi nhận chén nước, nói với Tề Ngọc Yên: “Cảm ơn Tề tỷ tỷ.” Sau đó vỗ nhẹ lên ngực mình, rồi uống nước tráng miệng.

“Muội muội bị sao thế?” Lương Từ Vân hỏi.

La Xảo Nhi thở hổn hển, lắc đầu nói: “Muội cũng không biết, tự nhiên buồn nôn thế nào ấy.”

Lương Từ Vân nhìn chăm chăm vào La Xảo Nhi, dùng quạt tròn hơi che mặt, hậm hực cười nói: “Không phải muội có thai chứ?”

La Xảo Nhi nghe Lương Từ Vân nói, ngớ người, lập tức ngẩng mạnh đầu nhìn Lương Từ Vân, khiếp sợ nói: “Lương tỷ tỷ, sao có thể được chứ?”

Lương Từ Vân cười mỉa nói: “Có gì là không thể chứ, muội muội thì tâm cũng được một thời gian rồi, có thai cũng là bình thường thôi! Hơn nữa, hiện giờ Hoàng thượng chưa con chưa cái, nếu như lần này muội muội có thể sinh con trai, thân phận đương nhiên nước lên thì thuyền lên.”

Nghe Lương Từ Vân nói, hai má La Xảo Nhi đỏ ửng, gấp gấp giải thích: “Lương tỷ tỷ, thật sự là tỷ nghĩ nhiều rồi, muội không có mang thai.”

“Vậy muội đã gặp thái y xem chưa?” Lương Từ Vân hỏi.

La Xảo Nhi lắc đầu: “Chưa ạ. Trước giờ muội không có bệnh, sao phải truyền thái y chứ?”

Lương Từ Vân gật đầu, nói: “Vậy là đúng rồi. Muội muội không tìm thái y xem, sao biết được mình không mang thai?” Nói xong lại cười rộ lên: “Nếu muội muội thật sự có, tỷ tỷ còn phải chúc mừng muội muội ấy chứ, muội muội đâu cần phải phủ nhận?”

“Trời ạ, Lương tỷ tỷ, không phải muội không chịu thừa nhận, nhưng muội thật sự không có mang thai mà!” La Xảo Nhi càng nóng, sắc mặt càng đỏ.

“Đội muội muội về tìm thái y xem rồi hẵng nói.” Mặc dù trên mặt Lương Từ Vân vẫn treo nụ cười, nhưng ai cũng nhận ra, nàng ta có chút không vui.

Tề Ngọc Yên nhìn La Xảo Nhi không thừa nhận chuyện mang thai, biết trong cung này, chuyện hoàng tử (con vua) là chuyện nhạy cảm. Huống hồ dân gian có câu, tiểu hài tử ba tháng đầu khá ít khi, nếu nhiều người biết nó sắp tới, nó sẽ không chịu tới nữa. Tề Ngọc Yên cũng không biết có phải vì vậy mà La Xảo Nhi nhất quyết không thừa nhận không, sợ nàng quá kích động mà ảnh hưởng tới thai khí, tiến lên trước khuyên nhủ: “Ừ, ừ, Xảo Nhi muội muội nói không có thì không có, Lương tỷ tỷ đừng cố hỏi nữa.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lương Từ Vân gật mình, sau đó về mặt hậm hực đứng dậy, nói: “Nếu muội muội không muốn nói với tỷ tỷ, vậy tỷ cũng không ép. Phải rồi, tỷ thấy sắc trời không còn sớm, chúng ta nên về cung của mình đi.”

La Xảo Nhi thấy sắc mặt Lương Từ Vân không vui, biết nàng ta tức giận, há miệng, như thể muốn giải thích gì đó với nàng ta. Nhưng lời tới khóe môi, lại nuốt xuống. Nàng cắn cắn môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thị vệ

Lương Từ Vân liếc xéo La Xảo Nhi, không nói một lời, xoay người ra khỏi đình.

La Xảo Nhi thấy Lương Từ Vân lạnh nhạt với mình, trong lòng uất ức vô cùng, nước mắt bỗng dâng lên. Bởi vì hai nhà La-Lương vốn có tư giao*, trước khi hai người tiến cung đã quen biết. Từ lúc tiến cung tới nay, Lương Từ Vân luôn chăm sóc nàng, tự nhiên nàng coi Lương Từ Vân như tỷ tỷ của mình mà tâm sự, không ngờ vì chuyện này mà Lương Từ Vân trở mặt với nàng.

(Tư giao: quan hệ cá nhân.)

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt của La Xảo Nhi không tốt, trong mắt như thể lấp lóe ánh lệ, biết nàng ấy bởi vì câu nói của Lương Từ Vân mà không vui, tiến lên trước đỡ La Xảo Nhi dậy, nhẹ cười: “La tiểu娘子, chúng ta cũng về thôi.”

“Ừm.” La Xảo Nhi khẽ đáp lời, sau đó xoay người, lau khô mắt của mình, sau đó quay sang cười nói với Tề Ngọc Yên: “Đi thôi, Tề tỷ tỷ.”

“La tiểu娘子 đi trước đi.” Tề Ngọc Yên cười nghiêng thân mình. Dù sao vị phân của La Xảo Nhi cũng cao hơn nàng, không thể để người nào đó nắm được đuôi.

“Dạ.” La Xảo Nhi gật đầu, sau đó nhấc chân bước ra khỏi đình, Tề Ngọc Yên theo sát phía sau nàng.

Lương Từ Vân đi ở đằng trước nghe được tiếng động sau lưng, hơi ngó đầu lại, thấy La Xảo Nhi ở ngay sau mình, đang từ từ đi tới.

Vừa nghĩ tới chuyện hiện giờ La Xảo Nhi có khả năng mang thai hoàng tử, trong lòng nàng ta cực kì khó chịu.

Lương Tử Vân này vốn là một người kiêu ngạo, làm nữ nhi của Cảnh quốc công phủ, từ nhỏ trong nhóm tỷ muội, nàng ta đã là người có tài năng xuất chúng, nàng tự thấy bản thân chẳng kém La Xảo Nhi mặt nào. Cũng không hiểu vì sao, tiến cung tranh sủng, lại làm cho La Xảo Nhi được đứng đầu, tận đáy lòng nàng vẫn cảm thấy không cam tâm. Nếu như La Xảo Nhi này thật sự sinh hạ hoàng tử, nàng sợ sẽ bị nàng ta bỏ lại càng lúc càng xa. Nghĩ tới đây, nàng cắn răng, hai tay bóp chặt lấy nhau. Đột nhiên, đầu ngón tay chạm vào chiếc vòng châu trên cổ tay trái, khiến tim nàng thút lại.

Nếu vòng châu trên tay mình chẳng may bị đứt? Hạt châu rơi trên mặt đất, La Xảo Nhi bước tới, giẫm phải hạt châu, không cần thận ngã nhào, có thể sảy thai chứ? Nghĩ tới đây, Lương Tử Vân quay đầu liếc qua La Xảo Nhi đang gần tới phía mình, bên môi nở ra một nụ cười lạnh lẽo. Nàng ta xoay đầu lại, nhẹ nhàng tháo chiếc vòng châu trên cổ tay mình, sau đó dùng lực kéo, chỉ nghe “pực” một tiếng, chiếc dây bị đứt. Ngay sau đó, nàng cảm thấy châu trên vòng tay, từng hạt lăn xuống tay mình, rơi trên mặt đất, nhưng không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Tề Ngọc Yên vừa ra khỏi đình, liền nhìn thấy Lương Tử Vân quay đầu liếc nhìn La Xảo Nhi, biểu tình có chút kì quái, nàng liền chú ý tới Lương Tử Vân, luôn nhìn chằm chằm vào nàng ta. Bất chợt, nàng nhìn thấy Lương Tử Vân vừa có động tác dùng lực kéo thứ gì đó, tiếp đây có từng viên gì đó rơi từ trên người nàng ta xuống.

Tề Ngọc Yên ngỡ ngàng, cái gì vậy? Nhưng Tề Ngọc Yên còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy La Xảo Nhi đi đằng trước mình bị trượt chân, ngay sau đó là tiếng thét kinh hãi của nàng ấy, lao đảo sắp ngã xuống.

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy, trong lòng hoảng hốt! Nàng biết, Lương Tử Vân kia nhất định bởi vì chuyện La Xảo Nhi mang thai mà ra tay với La Xảo Nhi. Nếu như La Xảo Nhi ngã, hài tử trong bụng nàng ấy phần lớn sẽ không giữ được. Nàng từng làm mẫu thân, nàng biết hài tử quan trọng dường nào với mẫu thân, huống hồ hài tử trong bụng La Xảo Nhi, cũng được coi như huynh đệ của Huyền Nhi không phải ư? Nói không chừng có thể lớn lên trông giống Huyền Nhi nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên theo bản năng chạy vụt lên, đỡ lấy La Xảo Nhi. Nhưng La Xảo Nhi đã ngã hơi mạnh, nàng không chỉ không đỡ được La Xảo Nhi, lại còn bị La Xảo Nhi nắm lấy kéo ngã cùng xuống đất.

Mất thấy hai người sắp sửa ngã, bấy giờ trong đầu Tề Ngọc Yên chỉ có một suy nghĩ, không thể để thai nhi trong bụng La Xảo Nhi xảy ra chuyện. Vì thế, nàng dùng sức ôm chắc La Xảo Nhi, xoay mình, để La Xảo Nhi hướng lên trên, bản thân thì hướng xuống, cứ như vậy, coi như có ngã thì La Xảo Nhi cũng sẽ ngã trên người nàng, không tổn thương đến hài tử trong bụng của nàng ấy.

Đúng lúc chỉ mình treo chuông, bỗng nhiên từ bên cạnh lao tới một nam tử, thân mình cực nhanh, chớp mắt đã tới bên cạnh La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên. Hắn vươn hai tay, mỗi tay bắt lấy Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, sau đó dùng sức kéo hai người đang ngã xuống đất lên.

Thấy được cứu, Tề Ngọc Yên nhẹ nhõm. Nàng thở hổn hển, sau đó vội vàng tiến lên kiểm tra La Xảo Nhi, lo lắng hỏi: “La tiểu nghi không sao chứ?”

La Xảo Nhi đứng thực bị dọa sợ, lúc này sắc mặt tái nhợt. Nghe Tề Ngọc Yên hỏi, nàng mới sợ hãi không thôi lắc đầu nói: “Muội không sao, Tề tỷ tỷ, tỷ cũng không sao chứ?”

“La tiểu nghi không có việc gì thì tốt.” Tề Ngọc Yên cười cười, sau đó xoay đầu lại, nhìn nam tử vừa cứu mình và La Xảo Nhi, đang chuẩn bị cảm tạ, nhưng khi nàng nhìn thấy người đó, chợt ngây người.

Người cứu nàng và La Xảo Nhi, lại là Chung Dục.

Nhìn hần mặc đồ thị vệ, đáy lòng Tề Ngọc Yên trầm xuống.

Rốt cuộc y vẫn tiến cung.

Lúc này, Chung Dục cũng yên lặng nhìn nàng.

Tề Ngọc Yên biết dung mạo của mình có sự thay đổi, cũng không biết y còn nhận ra mình không, bèn cười nói: “Vừa rồi đa tạ Chung thị vệ ra tay cứu giúp!”

Chung Dục nghe được giọng nói của nàng, giật mình, sau đó cúi đầu vái chào, khàn giọng nói: “Quý nhân không cần đa lễ, đây vốn là bổn phận của Chung Dục.”

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Chung Dục, nghĩ tới kiếp trước mình liên lụy tới hắn, mắt từ từ bị thấm ướt.

Chung Dục thẳng người, thấy trong mắt Tề Ngọc Yên như chứa lệ, y cắn môi, nhưng không lên tiếng.

Cuối cùng La Xảo Nhi cũng coi như ổn định lại được tinh thần. Nàng nhìn biểu tình của Tề Ngọc Yên và Chung Dục có gì đó khác thường, liền tiến lên hỏi: “Tề tỷ tỷ và vị thị vệ đại ca này quen biết nhau à?”

Tề Ngọc Yên quay sang, cười nói với La Xảo Nhi: “La tiểu nghi, vị Chung thị vệ này là hảo hữu của đại ca tỷ.”

“Ra thế.” La Xảo Nhi quay mặt lại, nhìn chăm chăm vào Chung Dục, sau đó gật đầu nói: “Vừa nãy may nhờ có Chung thị vệ.”

Chung Dục cười với La Xảo Nhi: “Vừa rồi nếu tiểu nhân không tới kịp, La tiểu nghi cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.” Mới nãy Tề Ngọc Yên vì cứu La Xảo Nhi, kê bản thân dưới người của nàng ấy, Chung Dục nhìn thấy rất rõ ràng.

Lời của Chung Dục, sao La Xảo Nhi lại không hiểu? Nàng ngoảnh đầu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Đó là bởi vì ta có một tỷ tỷ tốt.” Đột nhiên, nàng trông thấy trên mặt đất có cái gì đó, vội ngồi xổm xuống, nhặt được một hạt châu tròn trịa, sau đó đứng dậy nói: “Chính vì ta giẫm phải hạt châu này nên mới suýt nữa thì ngã. Ừa? Hạt châu màu hồng phấn này nhìn quen quá, giống y vòng tay của Lương tỷ tỷ thì phải?” Nói tới đây, nàng ngẩng đầu, về mặt nghi ngờ nhìn Lương Từ Vân.

Lương Từ Vân run sợ, sau đó gượng tay lên nhìn, thất thanh kêu lên: “Ôi trời, vòng châu của ta bị đứt khi vào vậy? Sao ta chẳng biết gì hết cả? Hạt châu này quý vô cùng, không thể rơi mất được!” Nói xong nàng ta chỉ vào Chung Dục và một vài thị vệ khác đứng gần đó, lớn tiếng: “Phải rồi, các người! Lại đây! Nhặt hết hạt châu rơi cho ta!”

Mấy người Chung Dục ngần ngại một lát, sau đó chấp tay, đáp: “Vâng!” Rồi tiến lên, định nhặt trăn châu cho Lương Từ Vân.

Nhưng La Xảo Nhi lại đưa tay ngăn Chung Dục, nói: “Chung thị vệ, bốn phận của các người là bảo vệ hoàng cung, không phải nhặt châu giúp người khác. Các người cứ đi tuần tra đi, đừng để xảy ra chuyện gì, sẽ không hay. Chuyện nhặt châu này cứ giao cho cung nữ của Lương tỷ tỷ là được.”

“Đạ!” Đám Chung Dục vốn không nguyên ý, vừa nghe La Xảo Nhi nói, gãi đúng chỗ ngứa. Những người hành lễ với ba vị tần phi rồi xoay người rời đi.

Dù sao Lương Từ Vân cũng là dung hoa, mặc dù chưa được thị tẩm, nhưng vị phân vẫn cao hơn La Xảo Nhi, thấy La Xảo Nhi phản bác lại mình trước mặt mọi người, bực bội trong lòng. Nàng ta đang muốn nổi giận, lại nghĩ, sợ La Xảo Nhi bám chặt vào chuyện vòng châu không buông, lộ ra chuyện mình cố ý kéo đứt vòng châu, muốn La Xảo Nhi trượt chân thì không ổn. Vì thế, Lương Từ Vân dè dặt lại lừa giận trong lòng, tức tối la to: “Hàm Xuân, Lộng Xuân, còn không mau nhặt hết hạt châu cho ta.”

Chỉ thấy Hàm Xuân và Lộng Xuân đứng bên cạnh nhỏ giọng đáp: “Vâng ạ.” Sau đó tiến lên, khom lưng tìm hạt châu trên đường. Bởi vì sắc trời có hơi tối, nhìn không được rõ, để tìm ra có vẻ hơi khó khăn.

Mặc dù La Xảo Nhi tuổi còn nhỏ, nhưng nàng cũng cảm thấy được chuyện này có chỗ kì lạ, liên tưởng đến lúc trước Lương Từ Vân có bất mãn với mình, nên hiểu ra Lương Từ Vân cố ý muốn mình trượt chân mà sảy thai.

Vừa nghĩ tới chính mình toàn tâm toàn ý muốn làm tỷ muội tốt với Lương Từ Vân, không ngờ nàng ta ấy vậy mà làm ra chuyện dè hèn như vậy với mình, La Xảo Nhi cũng chẳng còn vui vẻ với Lương Từ Vân được nữa. Nàng cũng không muốn để ý tới Lương Từ Vân, lập tức bước lên trước, kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ biết không, cái hạt châu hồng phấn này của Lương tỷ tỷ ấy hiếm lạ vô cùng, bình thường tỷ ấy nâng niu như bảo bối vậy, e rằng tỷ ta phải tìm bằng được toàn bộ hạt châu rồi mới trở về. Tề tỷ tỷ à, hay là chúng mình về trước đi, đừng ở đây vướng víu đám người Lương tỷ tỷ tìm hạt châu.”

Tề Ngọc Yên nhìn La Xảo Nhi, lại nhìn Lương Từ Vân, hiện giờ nàng thật sự không muốn dính líu vào tranh đấu của tần phi trong cung. Chẳng qua, lúc này nàng từ chối La Xảo Nhi lại không hay, chỉ đành cười với Lương Từ Vân, nói: “Lương tỷ tỷ, La tiểu nhi muội ấy hơi không thoải mái, muội đưa nàng về nghỉ nhé.”

Lương Từ Vân đành mặt cười nói: “Các người cứ trở về đi, ta tìm xong hạt châu cũng trở về ngay.”

“Đạ, Lương tỷ tỷ, chúng ta về trước đây.” Nói xong, sau khi Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi hành lễ với Lương Từ Vân, hai người cùng rời khỏi vườn ngự.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hiểu lầm

Bởi vì La Xảo Nhi vẫn luôn thân thiết với Lương Từ Vân, lần này xem chút bị Lương Từ Vân đâm một nhát sau lưng, nên có thể tưởng tượng được tâm trạng hiện giờ của nàng như nào. Cả đoạn đường chỉ sầm mặt im lặng.

Tề Ngọc Yên hiểu tâm trạng của nàng, chỉ nghĩ để nàng được yên tĩnh, nên không nói gì, cùng La Xảo Nhi bước về phía trước.

Đột nhiên, La Xảo Nhi khựng lại, sau đó dùng tay che miệng, vội chạy tới ven đường nôn mửa. Có lẽ ban nãy nàng đã nôn hết mọi thứ trong bụng ra, cho nên mặc dù không ngừng nôn ọe, nhưng chẳng nôn ra được gì.

Tề Ngọc Yên đi tới, đứng sau La Xảo Nhi, vỗ nhẹ lên lưng nàng, nói: “La tiểu nhi, khó chịu lắm à?”

Được một lúc, La Xảo Nhi mới thẳng người, dùng khăn lụa lau miệng, một tay khác ôm bụng, về mặt có chút mệt mỏi. Nàng khép hờ mắt, lắc đầu, nói: “Không sao ạ, Tề tỷ tỷ, chỉ tại bụng muội không thoải mái thôi.”

Tề Ngọc Yên nghe nàng ấy nói như vậy, sợ thai nhi trong bụng nàng có chuyện, vội vàng nói: “La tiểu nhi, thị nữ Trúc Vân nhà ta thông thạo y lý, nếu muội không ngại thì để nàng ấy xem giúp muội.” Nói tới đây, nàng lại dừng một lát, do dự nói: “Không thể để hoàng tử gặp chuyện không may được, muội muội tuyệt đối không được coi như trò đùa!”

La Xảo Nhi nghe Tề Ngọc Yên nói, mắt tròn to, kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, thoáng chốc nước mắt nhỏ xuống từng giọt.

La Xảo Nhi thần thờ, hỏi: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng nghĩ muội mang thai ư?”

Tề Ngọc Yên gạt mình, cẩn thận hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải à?”

La Xảo Nhi lặng yên nhìn Tề Ngọc Yên, nước mắt chớp rơi: “Muội vẫn luôn là tỷ muội tốt với Lương Tử Vân, không ngờ tới tỷ ấy tưởng rằng mang thai, liền trừ tính muội, muốn muội sảy thai, còn Tề tỷ tỷ thì khác, chúng ta bình thường không nói chuyện nhiều, vừa rồi lại cố gắng cứu giúp. Muội biết cú ngã vừa rồi, coi như không có Chung thị vệ giúp đỡ, muội cũng sẽ không có chuyện gì. Tề tỷ tỷ lót thân mình phía dưới muội, nếu muội ngã cũng sẽ ngã lên người tỷ...” Nói tới đây, La Xảo Nhi ôm chặt Tề Ngọc Yên, khóc không thành tiếng.

Tề Ngọc Yên dừng một chút, dùng tay vỗ về La Xảo Nhi, nói: “La tiểu nghi hiểu lầm rồi, chắc Lương dung hoa không cố ý đâu, hạt châu kia, có lẽ thật sự không may mới đứt...” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên cảm thấy hơi chột dạ, vội ngừng nói, khuyên nhủ La Xảo Nhi: “Tiểu nghi, muội đừng kích động quá thế, bây giờ muội đang mang thai, sẽ không tốt cho thai nhi đâu!”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một nam tử vang lên phía sau hai người: “Ai mang thai?”

Nghe thấy tiếng nói này, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi cùng run sợ.

Hai người đều nhận ra chủ nhân giọng nói là ai, vội vã xoay người lại, hành lễ nói: “Tần thiếp gặp qua Hoàng thượng.”

Chỉ thấy Lý Cảnh đang bước tới từ một lối rẽ nằm giữa hai hàng cây, phía sau hần ngoại trừ thái giám Thường Hải theo bên, còn có một vài thị vệ.

Hần từ từ bước tới phía trước Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, chậm rãi nói: “Đứng lên đi.”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi tạ ơn rồi đứng dậy. Tề Ngọc Yên sợ La Xảo Nhi đứng dậy khó khăn, vội vàng tiến tới đỡ nàng ấy.

Lý Cảnh tiếp tục hỏi: “Vừa rồi hai người các người nói ai mang thai?”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói, thoáng sững sờ. Ai mang thai còn phải hỏi ư? Ở đây chỉ có hai tần phi là mình và La Xảo Nhi, mình chưa từng được thị tẩm, có mỗi La Xảo Nhi được, chắc chắn không phải mình mang thai rồi?

Nàng còn chưa mở miệng, đã thấy La Xảo Nhi vội vàng nói: “Hoàng thượng, không có ai mang thai cả.”

Nghe La Xảo Nhi nói, Tề Ngọc Yên lại ngẩn ra, chuyện thai nhi, sao không thể nói cho Lý Cảnh chứ? Hiện giờ hần chưa có con cái, La Xảo Nhi mang thai, với hần mà nói, chính là chuyện vui lớn. Đến giờ nàng vẫn nhớ rõ, kiếp trước lúc Lý Cảnh biết mình mang thai Huyền nhi, hết toáng mừng rỡ như điên.

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào La Xảo Nhi, cười nhẹ nói: “Nhưng vừa rồi ta nghe rất rõ Tề quý nhân nói có người mang thai là sao?” Nói xong hần quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên. Giờ trời đã tối đen, ánh sáng từ đèn lồng bên cạnh cũng chẳng đủ soi sáng rõ dáng vẻ của con người ta như ban ngày. Lý Cảnh cảm thấy, Tề Ngọc Yên này nhìn qua, có vẻ không xấu xí đến dọa người như đêm cung yến đó.

Nếu Lý Cảnh đã hỏi chính mình, đương nhiên Tề Ngọc Yên không dám không trả lời, nhìn La Xảo Nhi không nguyên ý thừa nhận chuyện mang thai, vội cúi đầu đáp: “Hoàng thượng, toàn bộ đều là thần thiếp suy đoán lung tung. Tần thiếp thấy La tiểu nghi thích chua, vừa rồi còn buồn nôn muốn ói, tưởng rằng muội ấy nghén.”

“Thế ư?” Lý Cảnh quay đầu nhìn La Xảo Nhi, trên mặt cười như không cười hỏi: “La tiểu nghi, người mang thai ư?”

La Xảo Nhi xua tay loạn lên, nói: “Hoàng thượng, tần thiếp không có mang thai ạ! Chỉ tại bụng thần thiếp không thoải mái, có hơi buồn nôn thôi.”

“Chuyện thích chua là thế nào?” Lý Cảnh lại hỏi.

La Xảo Nhi ngớ ra một lúc rồi nói: “Có lẽ Tề tỷ tỷ đang nói tới toan thảo cao chăng? Từ nhỏ tần thiếp đã thích ăn toan thảo cao rồi, không phải nôn nghén mang thai đâu ạ! Hoàng thượng, tần thiếp thật sự không có mang thai. Nếu Hoàng thượng không vui, có thể gọi thái y tới xem.”

“Phải rồi, không phải mới nãy Tề quý nhân có nói thị nữ của nàng học về y ư, cứ để thị nữ của nàng ta xem thử trước đi.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, sau đó gọi Trúc Vận tới, bảo cô xem cho La Xảo Nhi.

Trúc Vận bắt mạch cho La Xảo Nhi xong, lại nhìn đầu lưỡi của nàng ấy, sau đó nói với Lý Cảnh: “Hồi Hoàng thượng, theo nô tỳ thấy, có vẻ tiểu nghi không mang thai, nàng nôn mửa chắc là do chứng nhiễm toan* gây ra, lại ăn thêm toan thảo cao, toan trong dạ dày càng tăng lên, vì nhà toan mới dẫn tới ói mửa.)

(Chứng nhiễm toan: Nhiễm toan là tình trạng nồng độ axit trong các dịch cơ thể vượt mức bình thường, xảy ra khi thận và phổi không thể giữ cân bằng pH của cơ thể.

Toan: axit.

Cái này những bạn nào hay bị vấn đề về dạ dày sẽ hiểu.)

Sau khi Lý Cảnh nghe xong tin này, thần nhiên cười, nói: “Vây là không ai mang thai cả. Tề quý nhân, về sau ngươi đừng suy đoán lung tung, về cung trước đi. Nếu La tiểu nghi bị bệnh, cũng đừng tự đi bộ nữa. Thường Hải, truyền kiệu đưa La tiểu nghi về cung, rồi để thái y xem lại cho La tiểu nghi một lần nữa.” Nói tới đây, Lý Cảnh liếc nhìn Trúc Vận: “Không biết tiểu nha đầu này có xem đúng bệnh cho tiểu nghi hay không.”

Tề Ngọc Yên biết Lý Cảnh không tin tưởng Trúc Vận, cũng không nói nhiều, khom người hành lễ: “Dạ, Hoàng thượng, tần thiếp xin cáo lui trước.”

Lý Cảnh nhìn nàng một cái, sau đó gật đầu nói: “Ừm”

Tề Ngọc Yên dẫn theo Trúc Vận vội vã rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh hỏi La Xảo Nhi: “Phải rồi, La tiểu nghi, ngươi nói lúc ngươi sắp ngã xuống, nàng ấy đã chủ động làm đệm lót dưới thân ngươi ư?”

La Xảo Nhi gật đầu nói: “Phải ạ, Tề tỷ tỷ tưởng thiếp có thai, cho nên...” Nói tới đây, nàng nhìn ánh mắt thâm sâu của Lý Cảnh, vội giải thích: “Hoàng thượng, tần thiếp thật sự không có mang thai, ngài biết, tần thiếp không có khả năng mang thai mà, chỉ là bụng khó chịu thôi.”

Lý Cảnh dường như không nghe thấy La Xảo Nhi nói gì, chỉ nhìn về phía bóng dáng đã đi xa của Tề Ngọc Yên. Trong hoàng cung, tần phi vì tranh sủng, thủ đoạn hèn hạ nào cũng dùng, nhắc tới hoàng đế càng tranh đấu tới người chết ta sống, có chiều trở gậy đều sử dụng hết. Còn Tề Ngọc Yên này lại vì bảo vệ thai nhi trong bụng tần phi khác, cam nguyện tổn thương chính mình.

Có ý đồ, nữ tử này, thật sự có ý đồ. Chỉ là, rốt cuộc nàng có ý đồ gì? Chẳng lẽ nàng biết mình xấu xí, không được sủng, cho nên đi nịnh bợ tần phi được sủng?

Chuyện về sau, Tề Ngọc Yên không rõ lắm. Chỉ nghe nói La Xảo Nhi bởi vì thân thể mang bệnh, hơn một tháng không thị tẩm. Nhưng thời gian La Xảo Nhi sinh bệnh, Lý Cảnh cũng không gọi tần phi nào khác tới thị tẩm, lời truyền La Xảo Nhi rất được vua sủng càng lúc càng lan rộng.

Trải qua chuyện này, La Xảo Nhi càng ngày càng thân thiết với Tề Ngọc Yên hơn. Sau khi nàng khỏi bệnh, thường xuyên đến Chiêu Thuần cung tìm Tề Ngọc Yên, còn bảo Trúc Vận kê cho nàng ấy vài thang dược để nàng điều dưỡng thân thể.

Tề Ngọc Yên nghĩ dù gì La Xảo Nhi cũng được sủng, không thể đắc tội, mà ở cạnh nàng ấy cũng không có gì xấu cả.

Mùa hè cứ thế êm đềm trôi qua, nhanh chóng tiến vào mùa thu lạnh lẽo.

Một ngày sau trưa, Tề Ngọc Yên đang ngồi trong phòng luyện chữ, liền nghe thấy cung nữ Hương Vân tiến đến thông báo La Xảo Nhi tới.

Tề Ngọc Yên vừa nghe, vội gác bút lên giá, đứng dậy, nhận lấy khăn gấm Mai Hương đưa tới lau tay. Vừa đưa lại khăn gấm cho Mai Hương, đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của La Xảo Nhi đến bên cửa rồi.

Tề Ngọc Yên vội tiến ra đón, cười nói: “La tiểu nghi tới.”

La Xảo Nhi bước tới, kéo tay Tề Ngọc Yên, cười híp mắt nói: “Tề tỷ tỷ, báo cho tỷ một tin tốt, tỷ có cơ hội ra cung.”

Mình có thể ra cung ư? Nghe nói vậy, Tề Ngọc Yên ngây ngẩn cả người. Ý gì đây? Lý Cảnh chê mình xấu xí quá, muốn thả mình ra ngoài cung ư?

La Xảo Nhi thấy Tề Ngọc Yên thần người, cười nói: “Hoàng thượng muốn tới Huyền Tước sơn săn bắn, muốn dẫn muội theo, còn bảo muội gọi thêm một tỷ muội thân thiết cùng đi, nên muội mới xin Hoàng thượng cho Tề tỷ tỷ đi, Hoàng thượng liền đồng ý.”

“Cái gì?” Lời của La Xảo Nhi như một nhát sấm sét bổ xuống, khiến Tề Ngọc Yên không nói ra được lời nào hồi lâu. Cùng Lý Cảnh tới Huyền Tước sơn săn bắn, không phải sẽ có rất nhiều cơ hội chạm mặt hần ư? Vận may này, nàng không hề mong muốn.

Thấy Tề Ngọc Yên ngây người, La Xảo Nhi còn tưởng tại nàng quá mừng rỡ, hơi bối rối, liền cười nói: “Huyền Tước sơn ẩm ướt, hơi giống phương Nam, không chừng tỷ tỷ tới Huyền Tước sơn, da mặt có khi lại tốt hơn.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên sực tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, yên lặng nhìn La Xảo Nhi, gượng cười nói: “Đã hơn nửa năm rồi, mặt của tỷ chẳng đỡ chút nào, nói không chừng sẽ như vậy mãi. Chi bằng, tỷ không đi, muội vẫn nên để Lương dung hoa hoặc Phan tần theo muội đi.”

La Xảo Nhi nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, vội lắc đầu như trống bỏi: “Muội không hợp các nàng ấy, muội không muốn đi cùng các nàng ấy đâu. Hơn nữa, Tề tỷ tỷ, Hoàng thượng đã đồng ý cho tỷ đi cùng, lời vàng ý ngọc sao có thể sửa chứ? Nếu như tỷ không đi, vậy tự tỷ đi nói với Hoàng thượng ấy!”

Thấy Tề Ngọc Yên vừa nghe phải đi gặp Lý Cảnh, trên mặt tràn đầy vẻ rối rắm. La Xảo Nhi lại nũng nịu kêu lên: “Tề tỷ tỷ, tỷ đừng từ chối nữa! Tỷ đi cùng với muội đi!”

Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ thở dài một hơi, cười khổ nói: “Được rồi, khi nào thì đi?”

“Ba ngày sau sẽ xuất phát.” La Xảo Nhi nói.

“Ồ, thời gian quả thật có hơi gấp!” Tề Ngọc Yên tự lẩm nhẩm nói: “Mình cần phải chuẩn bị kĩ càng.”

La Xảo Nhi cười híp mắt nói: “Thế thì Tề tỷ tỷ chuẩn bị nhanh nhé.”

Nhìn bộ dạng phấn khởi của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên thầm kêu khổ trong lòng. Chuyến hành trình tới Huyền Tước sơn này, bản thân nhất định phải tuyệt đối cẩn thận, không thể để Lý Cảnh phát hiện ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xuất hành

Huyền Tước sơn nằm phía Tây Nam kinh thành, từ kinh thành đi, ước chừng mất khoảng bảy tám ngày. Bởi vì phía tây núi chính là thảo nguyên Tứ Thương rộng lớn nhất Đại Hiên, cho dù là lên núi, hay là xuống thảo nguyên, đều có thể săn bắn. Cho nên, bãi săn Huyền Tước sơn là khu vực săn bắn của hoàng gia Đại Hiên.

Kiếp trước, Tề Ngọc Yên cũng từng theo Lý Cảnh tới Huyền Tước sơn săn bắn, vì vậy đoạn đường này nàng cũng không cảm thấy xa lạ.

Mặc dù là thiên tử săn bắn, cả một đoàn người trùng trùng, trong đó không thiếu Vương gia Công Hầu thân phận hiển hách, tuy La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên chỉ là tần phi có vị phân thấp, nhưng dù sao cũng là nữ nhân của Hoàng đế, cho nên nghỉ xa hai người ngồi cũng theo ngay sau ngọc lộ* chờ Lý Cảnh.

(Ngọc lộ: xe chở vua, dùng ngọc trang trí.)

Trúc Vận lần đầu ra ngoài, đối với xung quanh đều cảm thấy mới mẻ vô cùng, thường xuyên lại vén màn lên ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt hiếu kỳ.

Chuyến đi này, Tề Ngọc Yên lo sợ Lý Cảnh nhìn thấy Mai Hương mà phát hiện ra mình, không dám dẫn theo Mai Hương. Nàng cũng không muốn dẫn theo cung nữ khác, nên chỉ dẫn theo một thị nữ là Trúc Vận. Dù sao mình không cần thị tẩm, chẳng có nhiều chuyện, một thị nữ là đủ rồi.

Bấy giờ, Tề Ngọc Yên đang tựa vào chỗ ngồi, khép hờ mắt dưỡng thần, mặc kệ Trúc Vận không ngừng dáo dác. Ra tới bên ngoài, Hoàng đế cũng không để ý nhiều. Sáng sớm chỉ ăn chút tảo thiện* trước khi xuất môn, phải đến tận tối dựng trại mới được dùng bữa, Tề Ngọc Yên cảm thấy hiện giờ nên yên lặng giữ sức thì tốt hơn.

(Tảo thiện: bữa sáng.)

Tối trưa, đoàn xe chậm chậm dừng lại.

Tề Ngọc Yên cảm giác đoàn xe đứng lại, từ từ mở mắt ra, vén màn lên nhìn ra bên ngoài, chứng thị vệ vẫn lộ vẻ bình tĩnh. Chắc là nghỉ ngơi một lúc? Đột nhiên, nàng trông thấy bóng dáng quen thuộc của Chung Dục đứng cách đó xa xa, tim nàng nhảy dựng lên, vội buông màn, sau đó ngồi xuống.

Đúng lúc này, một tràng cười khanh khách truyền vào từ ngoài xe, ngay sau đó màn trước nghỉ xa bị người vén lên.

Tề Ngọc Yên ngược mắt đã thấy La Xảo Nhi cười hi hi đứng trước xe, gọi mình: “Tề tỷ tỷ, mau ra đây hít thở không khí đi.”

Tề Ngọc Yên do dự một lúc rồi gạt đầu cười nói: “Đến ngay đây.” Sau đó nàng đeo mạng che lên mặt, được Trúc Vận đỡ xuống xe.

Tề Ngọc Yên vừa xuống xe, La Xảo Nhi nhanh nhẹn tiến tới kéo tay nàng, chỉ vào một dòng suối nhỏ cách đó không xa, phấn khích kêu lên: “Tề tỷ tỷ, chúng mình tới chỗ con suối xem có cá hay không nhé?”

Tề Ngọc Yên mỉm cười gạt đầu: “Ừ.”

“Vậy chúng mình nhanh đi thôi, không lát nữa phải gấp rút lên đường rồi.” Nói xong La Xảo Nhi kéo Tề Ngọc Yên đi về phía dòng suối.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám chạy tới, ngăn lại hai người, hành lễ nói: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, Hoàng thượng và Dự vương đang chơi cờ bên đó, Thường Hải công công sai tiểu nhân mời hai vị tiểu chủ tới làm bạn vua.”

Tiểu thái giám này, Tề Ngọc Yên có biết, là thủ hạ của Thường Hải, Chu Nguyên.

Nghe Chu Nguyên nói, Tề Ngọc Yên giật mình. Chỉ nghỉ ngơi một lúc thôi mà vẫn phải hầu vua ư? Nàng cũng không muốn khiến bản thân nơm nớp lo sợ trước mặt Lý Cảnh, liền quay sang nhìn La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “La tiểu nghi, hiện giờ bộ dạng của ta xấu xí, sợ Hoàng thượng thấy tỷ lại không vui. Hay là một mình muội qua đó hầu Hoàng thượng được không?”

Sau khi nghe được Chu Nguyên truyền lời, trên mặt La Xảo Nhi không hề lộ vẻ mừng rỡ, ngược lại có chút kinh hãi. Lúc này, nàng lại nghe Tề Ngọc Yên không qua đó, sắc mặt cương cứng, vội vươn tay bắt lấy cổ tay trái của Tề Ngọc Yên: “Đừng mà, Tề tỷ tỷ, tỷ đừng bỏ muội lại một mình. Chúng mình đi cùng nhau đi.”

Thấy biểu tình của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên có chút bất ngờ. Minh tạo cơ hội cho muội ấy ở riêng lẻ với Lý Cảnh, đáng lẽ ra muội ấy phải vui mừng mới đúng chứ? Tại sao lại phản ứng như vậy?

Chẳng đợi Tề Ngọc Yên đáp lời, tiểu thái giám Chu Nguyên đứng bên cạnh lại nói thêm: “Tề quý nhân, ngài vẫn nên đi cùng đi ạ. Tuy bảo Thường Hải công công sai tiểu nhân đến truyền lời, nhưng ai biết đây có phải ý tứ của Hoàng thượng hay không?”

Nghe Chu Nguyên nói như vậy, trong lòng Tề Ngọc Yên cười thầm nói, có quỷ mới tin Lý Cảnh gọi mình qua đó. Giờ Lý Cảnh có hứng thú với mình mới là lạ! Chẳng qua, nếu đã nói tới mức này, nàng không thể không đi cùng La Xảo Nhi. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên đưa tay phải ra, gỡ tay La Xảo Nhi khỏi cổ tay trái của mình, nắm lấy bàn tay vô vế, sau đó cười nói: “Nếu đã vậy, chúng ta cùng qua đó thôi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, La Xảo Nhi nhẹ nhàng thờ ra một hơi, sau đó nét mặt nhanh chóng giãn ra, rồi rít gật đầu nói: “Ừ, ừ.”

Chu Nguyên vội khom lưng dẫn đường phía trước: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, xin theo tiểu nhân tới.”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi đi theo sau Chu Nguyên, tiến về phía cây đa già phía trước.

Tề Ngọc Yên chẳng lạ gì nơi đây. Chỗ này gọi là dốc Dong Thụ, bởi vì tại đây có một cây đa ngàn năm. Cây đa này đã sống lâu năm, tàng cây và nhánh cây vurun rộng, tạo thành một chiếc dù thiên nhiên to lớn, làm bóng mát cho những người qua đường nghỉ chân. Lý Cảnh rất thích cây đa già này, bình thường trên đường tới Huyền Tước sơn, đi ngang qua đây hẳn đều sẽ nghỉ ngơi tại chỗ này.

Còn chưa lại gần, Tề Ngọc Yên đã thấy Lý Cảnh và Dự vương Lý Chương ngồi dưới bóng cây đánh cờ. Hai người nhìn chăm chăm vào bàn cờ không dời, cùng lúc làm ra dáng vẻ vật óc suy nghĩ.

Lý Chương chỉ nhỏ hơn Lý Cảnh một tuổi, lúc y ba tuổi thì sinh mẫu Tương Chiêu Dung bệnh mất, Tiểu thái hậu nhận y về bên người nuôi nấng cùng với Lý Cảnh, bởi vậy tình cảm của hai huynh đệ vô cùng thân thiết. Mặc dù đất phong của Lý Chương ở Dự Địa, nhưng Lý Cảnh lấy lý do y vẫn chưa đại hôn, giữ y lại kinh thành.

Bất quá, Tiểu thái hậu đã định tứ tiểu thư của Văn An hầu gia Vinh Giai Âm làm phi cho Lý Chương, sang tháng ba sẽ thành hôn. Sau khi thành hôn, Lý Chương sẽ rời khỏi kinh thành đến đất phong. Lý Cảnh biết tháng ngày còn được gặp gỡ vị đệ đệ này không còn nhiều, cực kỳ quý trọng những khoảng thời gian bên nhau của hai người.

(Tự niệm: tôi đang đọc ngôn tình, tôi đang đọc ngôn tình...)

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi từ từ tới trước mặt Lý Cảnh và Lý Chương, hành lễ nói: “Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Dự vương điện hạ.”

Lý Cảnh nghe được giọng nói của hai người, nâng mắt nhìn hai người, hơi gật đầu: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, miễn lễ.”

Kiếp này, đây là lần đầu tiên Lý Chương nhìn thấy Tề Ngọc Yên. Y nghe thấy giọng nói, bèn ngẩng đầu, tò mò nhìn về phía La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên. La Xảo Nhi đáng vẻ ôn nhu, khiến người ta thương yêu, còn Tề Ngọc Yên lại che lụa trắng trên mặt, không thấy rõ khuôn mặt.

Lý Chương khẽ cười, sau đó quay sang, đặt quân cờ màu đen trong tay lên bàn cờ, sau đó cảm hất hất về phía Tề Ngọc Yên, nháy nháy mắt với Lý Cảnh, nói: “Hoàng huynh, nàng ta chính là Tề quý nhân kinh động như gặp thiên nhân mà huynh nhắc đến ư?”

Kinh động như gặp thiên nhân, đương nhiên là nói bóng nói gió rồi.

Bằng vào sự hiểu biết về Lý Chương của Tề Ngọc Yên ở kiếp trước, biết y ý có Tiểu thái hậu và Hoàng đế ca ca yêu chiều, nói chuyện chẳng bao giờ giữ mồm giữ miệng. Huống hồ hiện giờ khuôn mặt này của mình, đứng trước một người từng ngắm nhìn biết bao mỹ nữ như Dự vương Điện hạ, bị cho là xấu xí kì dị cũng là đúng, cho nên nghe Lý Chương nói như thế, nàng cảm thấy bình thường.

Chẳng qua, Lý Cảnh nghe thấy Lý Chương nói vậy, trên mặt lại mang chút xấu hổ. Mặc dù thân là Hoàng đế, lại bị người vạch trần việc mình chế giễu người khác, chung quy cũng có chút không hay. Hắn xoay mặt nhìn lướt qua Tề Ngọc Yên, thấy nàng bình thân đứng tại chỗ, mặc dù cách lớp mạng che mặt, vẫn cảm giác được trên mặt nàng không chút gọn sóng. Hơn nữa, hắn cảm thấy, đây không phải là giả vờ. Đối diện với chế nhạo của Lý Chương, dường như nàng chẳng nóng vội chút nào, giống như người trong lời Lý Chương không phải nàng.

Đối với phản ứng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh có chút bất ngờ. Tề quý nhân này, luôn mang lại cho hắn cảm giác, dường như không giống với những người khác, rất khác biệt.

Lý Cảnh dừng một chút, chậm rãi thu hồi lại tầm mắt trên người Tề Ngọc Yên, sau đó quay đầu, đặt quân cờ trắng trong tay lên bàn cờ.

“Ha ha!” Lý Chương chợt hưng phấn kêu lên: “Hoàng huynh, chiêu này của huynh bị đệ bắt được rồi, đừng trách thần đệ hạ thủ không lưu tình!” Sau đó y như sợ Lý Cảnh đôi ý, đặt mạnh quân cờ màu đen xuống.

Lý Cảnh nghe Lý Chương hô lên, ngó người, ánh mắt chăm chú nhìn lên bàn cờ. Quả thật mình vừa đi một nước không thể hồ đồ hơn, chính một quân

này, khiến cho những sắp đặt kĩ lưỡng trước đó đều bị hủy hoại trong giây lát. Bấy giờ, đầu óc hắn có chút mờ mịt, không hiểu nổi vì sao lại đặt xuống một nước cờ sai lầm đến thế. Ngẩng đầu nhìn về mặt đắc ý của Lý Chương, hắn bắt đầu cười, thu quân cờ thả vào bát đựng nói: “Ừ! Lục đệ, tử ca nhận thua!”

Lúc này Lý Chương phấn khích vô cùng, cười to nói: “Ha ha! Hoàng huynh, cuối cùng cũng cho thần đệ thắng một ván.” Nói xong y nghiêng người qua, cười nói thầm thì bên tai Lý Cảnh: “Hoàng huynh, không phải huynh bị đánh về hơn người của Tề quý nhân kinh động, khiến cho đầu óc mê muội mà đi nước này chứ?”

Mặc dù Lý Chương nói đùa, nhưng trong lòng Lý Cảnh lại sợ hãi. Hắn phát hiện, quả thật sau khi mình nhìn sang Tề Ngọc Yên, đầu óc liền trống rỗng, mơ màng hạ xuống nước cờ này.

Nghĩ đến đây, hắn lại quay sang, nhìn sâu vào Tề Ngọc Yên. Nhìn lụa trắng trên mặt nàng ta, nghĩ tới gương mặt phía dưới lớp mạng che mặt kia, hắn lắc đầu, thầm nghĩ, không thể nào vì nàng ta được. Nữ nhân có bộ dạng xấu xí thế này, sao có thể làm loạn tâm trí của mình chứ? Vì vậy, Lý Cảnh kiềm chế lại tâm tình, gọi người dọn bàn cờ, sau đó nói với Lý Chương: “Lục đệ, chúng ta uống trà một lúc nữa rồi lên đường tiếp.”

“Được ạ!” Lý Chương đáp: “Phải rồi, hoàng huynh, mang lên thêm một ít điểm tâm lót dạ đi, về sau chúng ta sẽ không được nghỉ ngơi, phải nhanh chóng tới địa điểm dừng trại nghỉ ngơi.”

Lý Cảnh gật đầu, nói: “Vây cũng được.” Nói xong gọi Thường Hải: “Thường Hải, truyền xuống theo lệnh của Dụ vương.”

“Dạ.” Thường Hải khom người làm lễ.

Lý Cảnh nói với La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên: “La tiểu nhi, Tề quý nhân, các người lại đây, cùng dùng chút điểm tâm đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi lên tiếng, rồi tiến tới, ngồi ở hai bên Lý Cảnh.

Chỉ chốc lát sau liền có cung nữ bưng điểm tâm lên. Có Lục Ngọc đậu tằm cao, ngân ti phù dong quyền, sắc vi băng bì binh, ngẫu phần quế hoa cao, thiên tăng tô, hạnh nhân cao. Còn bưng lên quả trà cho La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên.

(Lục ngọc đậu tằm cao: bánh đậu tằm xanh ngọc.

Ngân ti phù dong quyền: bánh cuốn vòng làm từ sợi hoa sen.

Sắc vi băng bì binh: bánh dẻo lạnh hoa tường vi.

Ngẫu phần quế hoa cao: bánh hoa quế làm bằng bột củ sen.

Thiên tăng tô: bánh nghìn lớp.

Hạnh nhân cao: bánh hạnh nhân.

Quả trà: trà trái cây.

Có mấy cái là mình chém đó ^.^)

La Xảo Nhi vô cùng lạnh lệ giúp cung nữ đặt điểm tâm lên trên bàn.

Thấy La Xảo Nhi đặt Lục Ngọc đậu tằm cao trước mặt Lý Cảnh, chân mày Tề Ngọc Yên hơi nhíu lại.

Nàng biết, Lý Cảnh không thể ăn được đậu tằm. Hắn chỉ cần một miếng đậu tằm thì cả người sẽ nổi mẩn đỏ. Nhưng Dụ vương Lý Chương lại cực kì thích món này. Lý Cảnh yêu thương đệ đệ, nên sai người chuẩn bị Lục Ngọc đậu tằm cao cho y.

Thấy La Xảo Nhi bày xong điểm tâm, Tề Ngọc Yên lại vươn tay, bưng Lục Ngọc đậu tằm lên, đặt tới trước mặt Lý Chương, sau đó chuyển ngẫu phần quế hoa cao và thiên tăng tô mà Lý Cảnh thích ăn lại.

Nhìn thấy hành động Tề Ngọc Yên, tim Lý Cảnh nảy lên “thịch thịch”. Làm thế nào mà nàng ta biết được sở thích của mình?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tâm tư

Đúng lúc này, có cung nữ bưng khay trà, tiến tới đổi trà cho Lý Cảnh và Lý Chương. Nhìn thấy cung nữ đến trước người, Tề Ngọc Yên đứng dậy một

cách tự nhiên, đặt Vân Thanh trà trước mặt Lý Cảnh, đặt Phi Nham trà trước mặt Lý Chương.

Mặc dù Lý Cảnh và Lý Chương cùng do Tiêu thái hậu nuôi nấng, nhưng hai huynh đệ lại có khẩu vị cực kì khác nhau, ví như khi uống trà, Lý Cảnh thích mùi thơm dịu nhẹ nước trà xanh biếc của Vân Vụ trà, trong khi Lý Chương lại thích vị cay nồng của Phi Nham trà.

Bởi vì lúc hai người đánh cờ, đều uống Hà Xuân trà để tập trung tinh thần. Hiện giờ đã ngừng đánh, Thường Hải nhanh chóng phân người đổi trà cho Lý Cảnh và Lý Chương.

Thấy Tề Ngọc Yên đặt trà uống yêu thích của từng người tới trước mặt, Lý Cảnh và Lý Chương liếc nhìn nhau, trong lòng có hơi kinh ngạc. Nữ nhân này, thậm chí cả trà hai người thích uống cũng biết tường tận.

Lý Cảnh cười thầm trong lòng, xem ra Tề quý nhân này có chút bản lĩnh trong người, thăm dò kỹ càng sở thích của mình như thế. Chẳng qua dung mạo này của nàng ta, thực sự là quá kém, giả như hiện giờ mình không có người trong lòng, nàng ta cũng không lọt nổi vào mắt mình.

Nghĩ tới đây, Lý Cảnh liếc nhìn Tề Ngọc Yên, bất chợt muốn chọc ghẹo, cười nhạt nói: “Sao Tề quý nhân biết được trẫm thích uống Vân Vụ trà?”

Nghe thấy Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên giật mình, sững sờ trong chốc lát, mới nhận ra mình đang làm cái gì. Trong lòng nàng cười khỏ, quả nhiên kiếp trước hai người quá thân thiết, cho nên trong lúc lơ đãng đã để lộ ư? Nàng đành cười khan nói: “Tần thiếp đoán thôi.”

“Ồ, đoán như nào vậy?” Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên, đầy hứng thú hỏi.

Tề Ngọc Yên không ngờ mình tùy tiện trả lời, vậy mà Lý Cảnh vẫn cố truy đến cùng, đành nhắm mắt nói: “Tần thiếp thấy Hoàng thượng và Dự vương hào hoa không giống nhau, nên đoán mà dâng trà.”

“Khác nhau chỗ nào?” Rõ ràng Lý Cảnh không định buông tha Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên bị Lý Cảnh dồn ép từng bước, trong lòng thầm kêu khổ. Chẳng phải ý của Lý Cảnh là nói mình soi mói Hoàng đế và Dự vương ư? Nếu ở kiếp trước, ý vào việc Lý Cảnh sùng ái mình, bản thân còn có thể nói thỏa thích, muốn nói gì thì nói, nhưng hiện giờ với thân phận này của mình, nào dám nói về hần và Lý Chương? Chuyện này bất cần sai một câu thôi, không chỉ tính mạng mình khó giữ, còn gây họa tới người nhà, đây chính là điều khiến nàng lo lắng nhất.

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên thất thần không nói lời nào, lại hỏi: “Tề quý nhân, tại sao không nói?”

Tề Ngọc Yên bị Lý Cảnh bức bách, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nhưng Hoàng đế Bệ hạ hỏi, nàng không thể không trả lời, đành phải giải thích: “Vừa rồi lúc chơi cờ, tần thiếp thấy sau khi Hoàng thượng đi sai nước, mặc dù trong lòng hối hận nhưng không lộ ra mặt, còn Dự vương điện hạ thắng xong thì vui mừng hiện lên hết. Cho nên tần thiếp mới đoán bừa, Vân Thanh trà thanh đạm nội liêm*, hần thích hợp với người cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt cũng vẫn bình tĩnh giống Hoàng thượng vậy. Còn Phi Nham trà này nồng đậm khoa trương thì lại thích hợp với những người có tính tình ngay thẳng, trung nghĩa như Dự vương điện hạ.” Sau khi nói xong, Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mình nói như vậy, chắc sẽ không làm cho hai người này tức giận chứ?

(Nội liêm khí chất được toát ra từ từng cử chỉ, khí chất ẩn sâu trong người.)

Nghe Tề Ngọc Yên giải thích, Lý Cảnh sững sờ. Không ngờ tới Tề Ngọc Yên xấu xí, miệng lưỡi lại linh hoạt đến thế. Hần mỉm cười, quay mặt sang hỏi Lý Chương: “Lục đệ, đệ thấy Tề quý nhân đoán đúng không?”

Về mặt Lý Chương thì lại nghiêm nghị, nghiêm túc gật đầu, nói: “Hoàng huynh, thần đệ cho rằng Tề quý nhân nói rất có đạo lý, huynh là Hoàng đế làm đại sự, đệ là thần tử trung nghĩa của huynh.” Nói xong y nhìn Tề Ngọc Yên, chợt nhếch môi cười: “Tề quý nhân, vất vả cho ngươi rồi, có thể đoán ra được sở thích của Hoàng huynh và bản vương chuẩn đến thế.”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Chương nói, điếng người. Lý Chương là muốn ám chỉ mình đã lên thăm dò ra được sở thích của Lý Cảnh và hần, nhưng nàng lại không dám phản bác, mặt lúc trắng, lúc đỏ, không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy biểu tình của Tề Ngọc Yên, khoe miệng Lý Cảnh khẽ nhếch, chỉ cười rồi nói: “Được rồi, Lục đệ, không phải đệ muốn ăn điểm tâm à, mau ăn đi!”

“Phải ha, đệ phải ăn nhiều một chút. Giờ không ăn, sẽ phải chờ tới tận tối mới được ăn.” Lý Chương dứt lời liền nhắc lên một miếng Lục Ngọc đậu tằm cao, nhét vào trong miệng.

Lý Cảnh nhìn bộ dạng tham ăn của y, cười nói: “Đường đường là Dự vương điện hạ, sao đáng thương vậy hả? Đệ đói bụng thì cứ gọi người đưa điểm tâm tới là được.”

“Ha ha!” Lý Chương nhìn Lý Cảnh, cười híp mắt nói: “Hoàng huynh chưa ăn, làm thần tử như đệ sao dám ăn!”

Lý Cảnh hừ lạnh một tiếng: “Đệ còn có cái gì không dám ư? Huynh bảo đệ đừng có tới Di Xuân viện uống hoa tửu* thế sao đệ không nghe hả?”

(Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.)

“Đó là thần đệ đi xã giao thôi.” Lý Chương cười ha hả, sợ ca ca lại tiếp tục càn nhần mình không dứt, vội vã nói với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi: “La tiểu nhi, Tề quý nhân, các ngươi cũng ăn điểm tâm đi.”

La Xảo Nhi liếc mắt thấy Lý Cảnh không nói gì, bèn mỉm cười với Lý Chương, nói: “Dạ.” Sau đó liền cầm lên một miếng ngân ti phù dong cao.

Tề Ngọc Yên cũng nói tiếp đưa tay cầm lên một miếng sắc vi băng bì bính, cắn nhỏ một miếng, mùi hương thơm ngát của tường vi lan tỏa trong khoang miệng.

Thấy mọi người đều bắt đầu ăn, Lý Cảnh cũng cầm lên một miếng ngẫu phần quế hoa cao mà mình thích từ xưa đến giờ cắn. Nhưng miếng quế hoa cao ngày hôm nay vào trong miệng, hẳn dường như không cảm nhận được mùi vị của hoa quế, ngược lại là một mùi hương kì lạ tỏa ra từ trên người Tề Ngọc Yên ở bên cạnh, xông thẳng vào mũi hắn, khiến tâm hắn nhộn nhạo không yên.

Lý Cảnh sững sốt, hẳn không rõ vì sao Tề Ngọc Yên lại luôn mang cho mình một cảm giác rất đặc biệt. Hắn ổn định lại tinh thần, tự nhủ, chắc chắn mùi hương này là từ sắc vi băng bì bính. Vì thế, hắn lại cầm lên một miếng sắc vi băng bì bính, cắn một miếng, nhưng vào miệng rồi vẫn không có mùi hương như trên người Tề Ngọc Yên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Cảnh bức tức đặt miếng sắc vi băng bì bính xuống, trong lòng không nhịn được khẽ thở dài. Tuy bản thân không phải loại háo sắc, nhưng nữ tử lọt được vào mắt mình, ít nhất cũng phải ngũ quan đoan chính* chứ? Tề Ngọc Yên ấy xấu như thế, sao lòng mình có thể nảy sinh ra cảm giác khó hiểu với nàng ta được chứ?

(Ý là mặt mũi cũng phải thuộc dạng nhìn được.)

Hắn quay sang, nhìn Tề Ngọc Yên đang xoay đầu sang chỗ khác, một tay hơi vén chiếc mạng che mặt, một tay khác cầm sắc vi băng bì bính, cắn miếng nhỏ.

Nhìn cảnh tượng này, bất chợt Lý Cảnh cảm thấy khô khốc. Hắn quay người lại, bưng Vân Thanh trà trên bàn lên, một hơi cạn sạch. Nhưng ngọn lửa trong lòng kia, dường như làm thế nào cũng không thể dập tắt.

Lý Chương thấy ca ca thay đổi thói quen nhâm nhi thưởng thức trà, uống sạch bát Vãn Thanh trà trong chén, trợn mắt há mồm nói: “Hoàng huynh, huynh, khát đến thế à?”

Nghe Lý Chương nói, Lý Cảnh sững sờ. Tại sao cứ nhìn Tề Ngọc Yên là mình lại luống cuống chứ? Hắn ngừng lại, rồi mới ấp úng nói: “Ừ, uống trà xong sớm rồi còn lên đường. Đề cũng uống nhanh lên để chúng ta còn khởi hành!” Nói xong hắn cũng không để ý tới Lý Chương, đứng lên đi về phía ngọc lộ.

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi thấy Lý Cảnh rời đi, vội đứng dậy hành lễ.

Thấy Lý Cảnh đi xa, Lý Chương tựa như sực tỉnh, quay về nhìn Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi hỏi: “Hoàng huynh bị sao thế?”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi vội lắc đầu.

Lý Chương ngẩn người, rồi mặc kệ có đáng hay không, bưng chén trà Phi Nham lên, cũng một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy đuổi theo Lý Cảnh: “Hoàng huynh, chờ đệ cùng đi với!”

Thấy Lý Cảnh và Lý Chương đều rời đi, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi không hẹn mà cùng thở ra một hơi.

Tề Ngọc Yên quay sang, nhìn La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “La tiểu nghi, chúng mình cũng về nghỉ xa đi.”

La Xảo Nhi gật đầu, nói: “Dạ.”

Hai người liền cùng nhau trở về nghỉ xa. Chỉ chốc lát sau, đoàn xe lại bắt đầu lăn bánh.

Lần này đoàn xe không dừng dọc đường lần nào nữa. Buổi tối đến nơi dừng trại, đã sắp tới giờ Tuất rồi.

Bởi vì sáng sớm đã sai người tới đây dựng sẵn lều trại, cho nên khi đám người đến nơi dừng trại, liền có cung nhân dẫn đoàn người tới lều của từng người.

Lều của Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi ở phía sau lều chính của Lý Cảnh. Theo như tiểu thái giám Chu Nguyên dẫn đường cho Tề Ngọc Yên giải thích, đây là để cho Lý Cảnh thuận tiện gọi nàng và La Xảo Nhi tới thị tẩm.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên liền cười: “Nếu là như thế thì Thường công công sắp La tiểu nghi ở phía sau này là được rồi, dù sao Hoàng thượng muốn gọi cũng chỉ gọi một mình muội ấy. Bộ dạng ta như này, Hoàng thượng không chỉ không gọi ta, e rằng còn ước gì không nhìn thấy ta ấy chứ?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Chu Nguyên ngoác đầu lại, nở nụ cười thật thà: “Hồi quý nhân, tiểu nhân cũng không hiểu quy củ này, tiểu nhân cũng chỉ nghe theo dặn dò của Thường Hải công công thôi.”

Tề Ngọc Yên cũng không nói nhiều nữa, mỉm cười, nói với Chu Nguyên: “Vậy người đi xuống trước đi.”

“Dạ.” Chu Nguyên chấp tay, nói: “Nếu quý nhân có việc gì, cứ gọi tiểu nhân tới.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Chu Nguyên hành lễ rồi lui xuống.

Gã vừa đi, trong lều trại chỉ còn lại hai người là Tề Ngọc Yên và Trúc Vận. Bởi vì chỉ nghỉ tại đây một đêm, nên Trúc Vận chỉ dọn dẹp qua, lấy ra một vài dụng cụ thiết yếu rồi bày biện trong lều.

Không bao lâu liền có cung nhân đưa bữa tối đến. Tề Ngọc Yên và Trúc Vận ăn một chút rồi dừng đũa. Bởi vì ban ngày ngồi xe quá lâu, Tề Ngọc Yên cảm thấy lưng đau eo nhức, tính ra ngoài đi dạo một lát. Trúc Vận vẫn chưa sắp xếp xong, nên Tề Ngọc Yên cũng không gọi nàng theo mình, chỉ một mình ra ngoài.

Do lều trại của Tề Ngọc Yên ở ngay sau lều trại của Lý Cảnh, muốn ra ngoài, nhất định phải đi ngang qua trước lều Lý Cảnh. Nhìn lều trại to lớn kia của Lý Cảnh, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nàng vẫn đi tới.

Còn chưa tới gần lều trại, nàng đã nghe được tiếng người nói chuyện. Hình như là Lý Cảnh đang bàn quốc sự với mấy đại thần. Tề Ngọc Yên biết hẳn hiện giờ đang làm chính sự, có lẽ sẽ không ra khỏi lều, mình không cần sợ sẽ đụng phải hắn, trong lòng nhẹ nhõm hơn, rào bước về phía trước.

Vừa vòng qua lều Lý Cảnh, bất chợt nàng trông thấy đằng trước có một người đang đi tới, bóng dáng cực kì quen mắt. Tề Ngọc Yên nhìn kĩ, nhanh chóng nhận ra, người này chính là thị vệ Mã Bình đi cùng Lý Cảnh hôm đêm Nguyên Tiêu đó. Bởi vì Mã Bình đã trông thấy mình, bắt gặp Mã Bình, trong lòng nàng không khỏi hoảng hốt, theo bản năng trốn ra sau lều.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tìm người

Tề Ngọc Yên đứng phía sau lều, nghe người bên trong vẫn tiếp tục trao đổi công chuyện.

Do chỉ cách một lớp vải, Tề Ngọc Yên nghe thấy tiếng nói chuyện trong lều rất rõ. Vì vậy, chuyện họ bàn nghe tương đối rõ ràng.

“Hoàng thượng, Mã Bình đại nhân ở phía ngoài xin cầu kiến.” Tiếng của Thường Hải bất chợt vang lên.

“Ừm, bảo hắn chờ một lát.” Thanh âm mừng vui của Lý Cảnh cất lên.

“Dạ.” Thường Hải hồi đáp.

Nhìn Thường Hải ra ngoài, Lý Cảnh gấp sổ lại, sau đó nói với những người bên dưới: “Cứ quyết định như vậy đi, đã vất vả cho các vị đại nhân rồi, mau về bố trí thu xếp đi!”

“Chúng thần tuân chỉ!” Vài danh quan viên dưới trướng vội đáp.

“Được rồi, tất cả các người lui ra đi!” Lý Cảnh phát tay.

“Vâng.” Chúng quan viên vội đứng dậy, hành lễ với Lý Cảnh rồi khom người lui xuống.

Thấy mọi người đã đi hết, Lý Cảnh hướng ra ngoài cửa lớn tiếng: “Thường Hải, gọi Mã Bình vào!”

“Dạ.” Thường Hải lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Mã Bình đi vào, hành lễ với Lý Cảnh, nói: “Thần Mã Bình tham kiến Hoàng thượng.”

“Bình thân.” Lý Cảnh gạt đầu, bung chén trà trong tay lên, nhấp một ngụm trà, hít một hơi thật sâu, sau đó hỏi: “Tìm được người chưa?”

Mã Bình nghe xong, vội vã quỳ xuống, nói: “Xin hoàng thượng thứ tội, thần bất tài, vẫn chưa thể tìm được cô nương đó.”

“Cái gì? Vẫn chưa tìm thấy?” Lý Cảnh vừa nghe, “kít” đứng lên, vẻ mặt vô cùng tức giận. Hắn chỉ vào Mã Bình, nghiêm giọng nói: “Trẫm cho ngươi nửa năm, ngươi nói nhất định có thể tìm được. Nhưng bây giờ lại đến nói với trẫm không tìm được là sao?”

Mã Bình tái mét mặt mày giải thích: “Hồi hoàng thượng, thần cùng với mấy huynh đệ đã nhìn thấy cô nương đêm Nguyên tiêu đó, đã kiểm tra toàn bộ nữ quyến trẻ tuổi thuộc gia đình giàu có trong kinh thành, chúng thần đều nhìn tận mặt từng nữ tử đó, xác nhận trong đó không hề có vị cô nương kia.”

Nghe Mã Bình nói, bấy giờ Tề Ngọc Yên mới giật mình. Hóa ra, người bọn họ muốn tìm, chính là mình.

Xem ra, mấy tháng nay, Mã Bình vẫn nhận lệnh của Lý Cảnh tìm mình ở ngoài cung. Nhưng mình lại ẩn núp ngay trong cung này, làm sao Mã Bình có thể

tìm được mình ở ngoài cơ chứ? Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên phát run.

Nghe câu trả lời của Mã Bình, Lý Cảnh khá là không vui, lạnh giọng chất vấn: “Mã Bình, ngươi nói, nàng là một người sống sờ sờ, cũng sẽ không bay lên trời chui xuống đất, sao có thể không tìm ra được chứ?”

Nghe Lý Cảnh nói, Mã Bình vội cúi đầu trả lời: “Thần bất tài! Thần sẽ nghĩ cách khác!”

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào Mã Bình một hồi, sau đó hít một hơi thật sâu, nói: “Mã Bình, trẫm không quan tâm ngươi dùng cách nào, trẫm chỉ cần kết quả. Người đó, nhất định phải tìm bằng được cho trẫm!”

“Vâng! Thần nhất định sẽ dốc toàn lực lo liệu thay cho hoàng thượng. Chẳng qua...” Mã Bình dừng một lát, ngẩng đầu nhìn Lý Cảnh, đắn đo nói: “Thần có một câu, không biết có nên nói ra không.”

Lý Cảnh quát mắt, liếc sang Mã Bình, mặt thâm trầm nói: “Nói!”

Bị Lý Cảnh liếc, Mã Bình vội vã cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lý Cảnh: “Hoàng thượng, đêm đó thần nghe vị cô nương kia hình như có chất giọng phương Nam, thần chỉ sợ cô ấy không phải người kinh thành, nếu như hiện giờ cô ấy đã rời khỏi kinh thành, trở về quê nhà, e rằng... e rằng muốn tìm càng thêm khó.” Mã Bình nói xong, cảm giác lưng mình sắp bị mồ hôi thấm ướt.

Nghe Mã Bình nói, Lý Cảnh ngẩn người. Giờ nhớ lại, hình như nữ tử đó đúng là có mang chút giọng phương Nam. Nếu quả thật như lời Mã Bình, nàng là người phương Nam, hiện giờ đã trở về quê nhà, như vậy, muốn tìm một nữ tử trẻ tuổi không biết tên tuổi khắp phương Nam Đại Hiên, chẳng khác nào mò kim đáy bể cả? Thế chẳng phải cả đời này mình sẽ không gặp được nàng ấy nữa ư? Nghĩ tới mình sẽ không bao giờ được gặp lại nàng ấy, Lý Cảnh chợt thấy chán chường. Giống như từ khi nhớ được mọi thứ, hắn chưa từng có cảm giác thất bại như thế này.

“Hoàng thượng, có cần tới đó tìm không, xin Hoàng thượng một lời dứt khoát.” Mã Bình nói.

Lý Cảnh quay sang, nhìn chăm chăm Mã Bình, chậm rãi nói: “Mã Bình, lời ngươi nói, trẫm cảm thấy cũng có lý. Ngươi nhanh chóng phái người dò la xem trước và sau Nguyên tiêu năm nay, những nhà ai có người thân từ phương Nam tới, có dẫn theo nữ quyến không. Nếu như có, phải nghĩ cách để nhìn thấy người thật, xem có phải người mà Trẫm muốn tìm hay không.”

“Dạ, thần sẽ đi thăm dò ngay lập tức.” Mã Bình hành lễ, chuẩn bị lui xuống.

“Khoan đã!” Lý Cảnh kêu lên.

“Hoàng thượng có gì cần dặn dò ạ?” Mã Bình khom người hỏi.

“Quán trọ cũng phải dò la, xem trước và sau Nguyên tiêu có nữ tử trẻ tuổi nào ở không.” Lý Cảnh nói.

“Thần đã hiểu.” Mã Bình hồi đáp.

“Vậy ngươi lui xuống đi.” Lý Cảnh phát phát tay.

“Dạ.” Lúc này Mã Bình mới lui xuống.

Sau khi Mã Bình rời đi, Lý Cảnh vừa nghĩ nữ tử đêm Nguyên Tiêu kia sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt mình nữa, trong lòng buồn phiền không thôi. Muốn giải sầu, lại tựa như không tìm được lối thoát, cả người cứ ngơ ngác đứng trước án trác, từng chút một nhớ lại buổi gặp gỡ ngày hôm đó. Nhưng càng nhớ, tích tụ trong lòng càng khó tiêu trừ.

Tề Ngọc Yên thấy sau khi Mã Bình rời đi, trong lầu trở nên im ắng, như thể không có ai, cũng không biết Lý Cảnh đang làm gì, Tề Ngọc Yên lặng lẽ rời ra. Nhưng bị Mã Bình dọa sợ, nàng chẳng còn tâm trạng tán bộ nữa, liền xoay người, trở về lầu của mình.

Trở về lầu, Trúc Vận đã thu xếp xong xuôi. Thấy Tề Ngọc Yên trở về nhanh như vậy, sắc mặt cũng không tốt lắm, Trúc Vận bước lên phía trước, lo lắng hỏi han: “Quý nhân, trong người không thoải mái ạ?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu: “Không sao, chắc là cả ngày ngồi xe nên hơi mệt chút.”

“Vậy Tề quý nhân lên giường nghỉ ngơi đi.” Trúc Vận nói.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Trúc Vận đỡ Tề Ngọc Yên nằm xuống giường rồi mới đi ra.

Tề Ngọc Yên nằm im trên giường, trong lòng lại cuộn cuộn sóng lớn. Nàng không ngờ tới, đã lâu như vậy rồi mà Lý Cảnh vẫn chưa từ bỏ việc tìm mình. Nếu có một ngày, hắn phát hiện mình thay hình đổi dạng trốn ngay bên cạnh hắn, hắn sẽ có phản ứng gì? Tề Ngọc Yên không thể nghĩ nổi, mà cũng không dám nghĩ. Nàng hi vọng, mãi mãi sẽ không có ngày đó.

Đúng lúc này, đột nhiên La Xảo Nhi xốc mình đi tới, thấy Tề Ngọc Yên nằm trên giường, bước nhanh tới kéo tay nàng, kêu lên: “Tề tỷ tỷ, tỷ mau dậy đi! Bây giờ tỷ nhất định phải giúp muội.”

Tề Ngọc Yên ngồi dậy, mỉm cười nhìn La Xảo Nhi, dịu dàng nói: “Có chuyện gì vậy, La tiểu nghi?”

La Xảo Nhi nói: “Thường công công nói Hoàng thượng muốn luyện chữ, muốn muội tới nghiền mực cho Hoàng thượng.”

Nghe thấy Thường Hải mời La Xảo Nhi tới làm hồng tỳ thêm hương*, Tề Ngọc Yên mắt hồng cười: “Vậy muội mau đi đi.”

(Hồng tỳ thêm hương: ý nói thư sinh trong lúc đèn sách có thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh theo hầu.)

“Không được đâu, Tề tỷ tỷ, muội... hiện tại muội không thể đi được.” La Xảo Nhi đỏ mặt nói.

Tề Ngọc Yên ngược mắt, kinh ngạc hỏi: “Sao lại không được?”

La Xảo Nhi cắn môi, mặt đỏ bừng, một lúc sau mới nói: “Tề tỷ tỷ, muội vừa mới... vừa mới phát hiện mình đến... quý thủy, tỷ thấy đó, sao... sao muội có thể tới hầu hạ hoàng thượng được chứ?”

Tề Ngọc Yên ngăn ra, La Xảo Nhi đến quý thủy, quả thật không thể đi hầu hạ Lý Cảnh. Nàng vội vàng nói: “Thế thì muội nói rõ với Thường Hải thân thể mình không tiện là được rồi, sao lại tới tìm tỷ?”

La Xảo Nhi nói: “Nghe Chu Nguyên nói, hiện giờ tâm trạng Hoàng thượng không vui, luyện chữ cũng không bình tĩnh được, đang tức giận, chỉ nói là tìm người tới nghiền mực giúp người, không nói rõ là gọi ai cả. Nếu không có người hầu người, không chừng Hoàng thượng càng nổi nóng hơn. Tề tỷ tỷ, tỷ chịu khó qua đó một chuyến đi.”

“Ra thế...” Về mặt Tề Ngọc Yên khó xử, nàng không dám làm La Xảo Nhi phật ý, nhưng nàng càng không muốn gặp Lý Cảnh. Trừ việc nàng sợ chuyện mình giả xấu bị Lý Cảnh phát hiện, còn sợ nhìn thấy hắn, mình sẽ lại giống như lúc ở chỗ cây đa, không giấu được lòng.

“Tề tỷ tỷ, muội biết, tỷ rất tốt bụng. Tỷ giúp muội việc hệ trọng này với, xin tỷ đó.” La Xảo Nhi kéo tay của Tề Ngọc Yên, chớp đôi mắt to, nài nỉ cầu xin nàng.

Tề Ngọc Yên thấy mình ở trước La Xảo Nhi, chẳng thể cứng rắn nổi, cuối cùng đành thở dài, gật đầu, nói: “Vậy thì... tỷ sẽ thay muội đi một chuyến.”

“Tốt quá rồi!” La Xảo Nhi vừa nghe, hân hoan vỗ tay, cười híp mắt nói: “Muội biết Tề tỷ tỷ tốt nhất mà.”

Nhìn dáng vẻ của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ cười, sau đó chỉnh sửa lại quần áo của mình, cùng La Xảo Nhi ra ngoài lều, rồi nàng theo Chu Nguyên tới trước lều của Lý Cảnh.

Thường Hải nhìn thấy người đến là Tề Ngọc Yên, sững sốt một chút, hỏi: “Tại sao La tiểu nghi không tới?”

“Thân thể La tiểu nghi không tiện, không đến được.” Tề Ngọc Yên vội nói: “Nếu Thường công công thấy ta đến không thuận tiện, vậy ta sẽ trở về.” Nói xong Tề Ngọc Yên tính xoay người, ước gì mau chóng rời khỏi nơi này.

“Tề quý nhân xin dừng bước!” Thường Hải bước vội lên trước nói: “Tề quý nhân hiểu lầm rồi, ý của tiểu nhân không phải vậy. Tiểu nhân hỏi về La tiểu nghi, chỉ vì tò mò mà thôi.” Thường Hải theo Lý Cảnh nhiều năm, cực kỳ hiểu Lý Cảnh. Buổi trưa, lúc Tề Ngọc Yên ở bên cạnh, Lý Cảnh có chút lú lẫn, toàn bộ đều lọt vào mắt gã. Trong cung này, chuyện gì cũng đều có khả năng xảy ra, bất kỳ nữ nhân nào cũng đều có khả năng trở thành chủ tử của gã, cho nên gã không thể thất lễ với bất cứ ai.

“Xin Tề quý nhân đợi một lát, để tiểu nhân tiến vào bẩm báo.” Nói xong gã tới cạnh cửa, vén rèm lên, đi vào, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, Tề quý nhân đã tới.”

Nghe thấy Thường Hải nói, Tề Ngọc Yên bỗng hơi căng thẳng. Nàng không biết Lý Cảnh sẽ trả lời ra sao. Hắn có chê mình xấu xí mà không muốn gặp mình, bảo mình về đi không? Vào lúc nàng quần quanh trăm mối suy tư, giọng của Lý Cảnh truyền ra: “Gọi nàng ấy vào.”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên ngăn ra. Hiện giờ nàng không biết mình nên vui mừng vì Lý Cảnh không ngại mình xấu, hay là thất vọng vì không tránh thoát được việc gặp Lý Cảnh.

Rất nhanh Thường Hải đã đi ra, khuôn mặt tràn đầy tươi cười nhìn Tề Ngọc Yên, vồn vã vén màn lên cho nàng, nói: “Tề quý nhân, Hoàng thượng cho người vào.”

Tề Ngọc Yên nặn ra một nụ cười cứng nhắc: “Ừ.” Sau đó bước vào trong lều trại.

Lúc nàng tiến vào lều, chợt nghe thấy “phạch” một tiếng, màn vải nặng nề đóng xuống phía sau mình.

Lúc này, nàng bất chợt ý thức được, trong lều trại này, hiện giờ chỉ có mình nàng và Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tĩnh tâm

Tề Ngọc Yên bỗng cảm thấy hơi căng thẳng.

Nàng nâng mắt, nhìn vào bên trong buồng, bóng một người cao gầy mờ ảo trong ánh đèn, dường như có vầng sáng hắt ra từ trên người hắn. Thân ảnh kia vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ, nhìn khiến mắt nàng có chút nóng lên.

Lúc này, Lý Cảnh mặc thường phục bằng vải lanh màu vàng phớt đỏ, đứng bên bàn, tay cầm bút, đang viết chữ trên giấy Tuyên Thành.

Tề Ngọc Yên biết thói quen này của hắn. Mỗi khi tâm trạng của hắn không tốt thường thích đi luyện chữ. Hắn hay nói, luyện chữ có thể tĩnh tâm. Trong lúc đưa từng nét bút, tâm trạng sẽ từ từ bình tĩnh trở lại. Sau này, lúc tâm tình không yên, nàng cũng thích luyện chữ tĩnh tâm.

Chỉ là, bây giờ Lý Cảnh, mặc dù dưới ngòi bút là rồng bay phượng múa, nhưng hai chân mày luôn khóa chặt lại với nhau. Xem ra, lần luyện chữ này không thể khiến cho tâm trạng của hắn ổn định trở lại được.

Tề Ngọc Yên từ từ bước tới, nhẹ nhàng thi lễ với Lý Cảnh: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên, gặp qua Hoàng thượng.”

Tay Lý Cảnh dừng lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Tề Ngọc Yên, nhàn nhạt nói: “Ừ, Tề quý nhân đã tới.” Sau đó lại cúi đầu tiếp tục tập trung tinh thần lên tờ giấy, không để ý tới nàng.

Tề Ngọc Yên cứ vậy mà bị hắn gạt sang một bên.

Nàng cắn môi. Nàng biết, Lý Cảnh đang đứng trước mặt mình, không phải Lý Cảnh sủng ái mình, cho phép mình tùy tiện làm bậy ở kiếp trước. Nhìn về mặt âm trầm của hắn ở trước mặt mình, một cảm giác bức bách chưa từng có đột ngột nảy nòi trong lòng Tề Ngọc Yên, cảm giác này khiến cho nàng có chút khó chịu, như thể tay chân không biết nên đặt ở đâu.

Nhớ tới Thường Hải gọi mình tới để nghiền mực cho Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên liền ngẩng đầu nhìn về phía bàn. Vừa nhìn, lại khiến nàng sùng sốt. Bên trong nghiền mực có mực nước, có vẻ chẳng cần người tới nghiền mực giúp hắn, vậy Thường Hải gọi mình đến làm gì?

Nhìn Lý Cảnh thân nhiên viết chữ, cũng chẳng hề để ý tới mình, nhưng nàng không thể cứ đứng đực ra ở đây như vậy chứ? Nàng đoán một hồi, rồi nói với Lý Cảnh: “Không biết Hoàng thượng gọi tần thiếp tới là có phân phó gì?”

“A.” Lý Cảnh nghe được lời của nàng, tựa hồ sức nhớ ra điều gì, dừng bút, nói với Tề Ngọc Yên: “Vậy ngươi giúp ta nghiền mực...” Lúc nói, khóe mắt hắn bỗng nhìn thoáng qua mực bên trong nghiền còn đầy, hắn dừng lại một lát, ngẩng đầu, cười như không nói với Tề Ngọc Yên: “À, tâm trạng bây giờ của trẫm không được tốt, ngươi có cách nào giúp trẫm vui lên không?”

Nghe Lý Cảnh nói như vậy, Tề Ngọc Yên ngỡ ngàng. Đương nhiên nàng biết nguyên nhân khiến tâm trạng hắn không tốt, nhưng mình cũng không thể rửa sạch mặt tới gặp chàng chứ? Đó không phải chính là kiểm cùi ba năm thiêu một giờ sao? Nhưng muốn mình giúp chàng vui, mình còn cách nào nữa? Nghĩ tới đây, nàng cười khổ một tiếng, lắc đầu, nói: “Hoàng thượng đến luyện chữ cũng không thể ổn định lại tâm tình, tần thiếp ngu dốt, sao có thể nghĩ ra biện pháp giúp hoàng thượng vui vẻ được chứ?”

Lý Cảnh ngẩng đầu, mắt lạnh liếc qua nàng, nói: “Tề quý nhân, ngươi làm tần phi của Trẫm, làm Trẫm vui không phải bổn phận của ngươi ư?”

Tề Ngọc Yên gạt mình, sau đó cúi đầu, rũ mắt nói: “Hồi Hoàng thượng, thứ lỗi cho tần thiếp ngu dốt, quả thật không nghĩ ra cách nào giúp Hoàng thượng vui cả.” Nàng nghĩ nói như vậy, không chừng Lý Cảnh sẽ tức giận mà đuổi mình về, sau đó không bao giờ muốn mình nữa.

Không ngờ Lý Cảnh nghe Tề Ngọc Yên nói, lại không bức tức như ý. Hắn nghiêng đầu, liếc nhìn Tề Ngọc Yên, bên môi mang theo ý cười đùa, hỏi: “Vậy ngươi biết cái gì?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu, sau đó nói: “Hồi hoàng thượng, tần thiếp cảm kì thư họa, mỗi thứ biết một chút.” Những điều này lúc trước tuyền phi có bẩm báo qua, không thể giấu được.

“Được, vậy ngươi gảy một khúc cho trẫm nghe.” Lý Cảnh nói.

Tề Ngọc Yên ngẩn người, sau đó cúi đầu trả lời: “Dạ. Nhưng mà tần thiếp vội vàng đến đây nên không kịp mang theo cầm, xin Hoàng thượng cho phép tần thiếp quay về lấy cầm.”

“Sao lại làm phiền Tề quý nhân tự mình lấy chứ, ngươi bảo Thường Hải sai người mang tới là được.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, xoay người tới bên cạnh cửa, vén màn lên, nói với Thường Hải đang đứng ngoài cửa: “Thường công công, làm phiền ngươi sai người tới chỗ ta, nói với thị nữ Trúc Vận một lời, bảo em ấy đưa cầm tới cho ta.”

“Tề quý nhân, xin chờ một lát. Tiểu nhân sẽ sai người đi báo cho Trúc Vận cô nương ngay.” Thường Hải vội vàng đáp.

“Được.” Tề Ngọc Yên gật đầu, sau đó buông màn xuống, đi trở về.

Lý Cảnh tiếp tục múa bút vẩy mực trước bàn.

Thấy Tề Ngọc Yên trở về, Lý Cảnh hơi nâng mắt, thấy Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn mình viết chữ, liền hỏi: “Tề quý nhân thấy chữ này Trầm viết như thế nào?”

Thầy của Lý Cảnh xuất thân từ thế gia Lâm Toại chuyên thư pháp, đương nhiên chữ viết rất đẹp. Kiếp trước hai người sớm tối bên nhau, dĩ nhiên Tề Ngọc Yên quá quen thuộc nét chữ của Lý Cảnh, liếc mắt liền nhận ra nét chữ hôm nay của hắn khác với ngày thường.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh một lúc rồi yếu ớt cười nói: “Chữ của Hoàng thượng, mạnh mẽ tuyệt hảo, đương nhiên không thể so sánh với người thường. Chỉ là nét chữ hôm nay...” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên dùng một lát.

“Chỉ là sao?” Lý Cảnh nâng mắt hỏi.

Tề Ngọc Yên cười cười, từ tốn nói: “Chỉ là nét chữ của hoàng thượng ngày hôm nay thoát nhìn không trầm ổn như ngày thường, có chút hơi dữ dội.”

Nghe vậy, Lý Cảnh ngẩn ra, yên lặng nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt của Lý Cảnh thay đổi, trong lòng hoảng hốt, vội nói: “Tần thiếp đã nói quá phận, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào Tề Ngọc Yên một lúc, sau đó cười khỏ một tiếng, nói: “Người sai gì chứ? Tâm trạng ta không tốt, tự nhiên chữ viết cũng hơi mạnh.”

Tuy Tề Ngọc Yên biết nguyên nhân khiến tâm trạng của hắn không tốt, nhưng lúc này cũng chỉ có thể làm bộ không biết gì, cười nhẹ nói: “Không biết Hoàng thượng buồn phiền vì chuyện gì? Tần thiếp chỉ hận không thể san sẻ giùm Hoàng thượng.”

Lý Cảnh ngẩn ra một lúc, rót cuộc than nhẹ, nói: “Trẫm đang tìm một người. Tìm hơn nửa năm rồi vẫn chưa có tin tức gì. Trẫm nghĩ tới có lẽ cả đời cũng không thể tìm được nàng, trong lòng có chút phiền muộn.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy Lý Cảnh nói như vậy, trong lòng nhảy dựng lên, sau đó chợt dạ hỏi: “Không biết, người Hoàng thượng muốn tìm là ai ạ?”

Lý Cảnh liếc nàng, như sực nhớ ra gì đó, ngược lên hỏi: “Tề quý nhân, người cũng là nữ tử, người nói xem, nếu một nữ tử được một nam tử ra tay cứu giúp, nàng ta chẳng những không cảm tạ nam tử này, ngược lại còn nghĩ cách bỏ rơi nam tử, như thế là sao?”

Nghe Lý Cảnh nói, mặt Tề Ngọc Yên nóng bừng. Cái gì gọi là không cảm tạ chàng? Nàng nhớ rõ lúc đó mình đã nhiều lần cảm ơn chàng. Về phần vì sao bỏ rơi chàng, sao dám nói ra nguyên do cho chàng chứ?

Tề Ngọc Yên ngừng một chút, sau đó khiếp sợ nói: “Tần thiếp cho rằng, có lẽ hành vi của nam tử này, khiến vị nữ tử cảm thấy, nam tử này có suy nghĩ... không đứng đắn với cô, khiến nữ tử ấy sợ mình vừa ra hang hổ, lại tiến ỏ sói, cho nên cô ấy mới vội nghĩ biện pháp trốn thoát.”

Sau khi Tề Ngọc Yên nói xong, trông thấy mặt Lý Cảnh thoáng chốc cứng lại. Trong lòng nàng thầm kêu không ổn, mình nói vậy chẳng khác nào so sánh Hoàng đế Bệ hạ với lang sói ư? Cũng không biết chàng có bộc phát uy rống không nữa.

Ngay lúc Tề Ngọc Yên còn đang thấp thỏm bất an, Lý Cảnh lại chẳng hề tức giận, chỉ thần người ra một lúc rồi thấp giọng nói: “Tề quý nhân, người có tin thật sự có nhất kiến chung tình trên thế gian không?”

Lời này của Lý Cảnh vừa ra khỏi miệng, lại đến phiên Tề Ngọc Yên ngây người. Trên danh nghĩa là nữ nhân của Hoàng đế, nàng nào dám có suy nghĩ quá phận với nam nhân khác, cho nên, Tề Ngọc Yên lập tức kiên định lắc đầu, nói: “Tần thiếp không biết, tần thiếp chưa gặp bao giờ.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh cười khẽ, vẻ mặt lại mang chút cô đơn: “Cảm giác này chính là, thời điểm người gặp được nàng, người cũng không biết vì sao, tìm mình liền bị nàng kéo dắt, từ đó về sau trong lòng không còn ai khác.” Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn tựa như xuyên qua Tề Ngọc Yên, trở về cái đêm Nguyên Tiêu nọ. Đứng trước mặt mình, dường như chính là người mà mình khổ sở kiếm tìm.

Nghe Lý Cảnh tỏ bày tình cảm thâm sâu chân thành như vậy, Tề Ngọc Yên hơi rung động, sống mũi cay cay. May mắn bây giờ đang đeo mạng che, Lý Cảnh không nhận ra sự khác thường ở nàng, bằng không sợ rằng sẽ bị lộ tẩy. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh mình lại, sau đó ngẩng đầu, hỏi Lý Cảnh: “Người Hoàng thượng muốn tìm, chính là nữ tử đã làm người nhất kiến chung tình kia ư?”

Tiếng của Tề Ngọc Yên kéo Lý Cảnh lại từ trong suy tưởng.

Hắn ngây ngốc, không hiểu tại sao mình lại nói nhiều với Tề Ngọc Yên đến thế, thậm chí còn nói hết bí mật chôn giấu dưới đáy lòng của mình với nàng ta. Hắn cảm tưởng trên người Tề Ngọc Yên có một loại năng lực thần bí, luôn khiến mình vô thức, trong lòng rối loạn.

Hắn tự cười giễu. Có lẽ bởi vì Tề Ngọc Yên có chất giọng của người phương Nam, nên làm cho mình nhớ tới nữ tử kia chăng?

Nghĩ đến đây, hắn nâng mắt lên, nhìn Tề Ngọc Yên. Đúng lúc nàng cũng nhìn hắn, tầm mắt hai người giao nhau trên không, cả hai đều ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt dính chặt cùng một chỗ.

Lý Cảnh yên lặng nhìn Tề Ngọc Yên. Nàng đeo mạng che, nhìn không rõ dung mạo của nàng ấy. Nhưng không thể phủ nhận, đôi mắt của nàng, lại rất đẹp. Đẹp tới mức tựa như cát hắt xuống tận đáy, như nước mùa thu lấp lánh, vẩy vào lòng người.

Mà trong lòng Tề Ngọc Yên, cũng rối rắm vô cùng. Nàng xuyên qua mắt hắt, trở về đoạn thời gian hạnh phúc của hai người kiếp trước, không tài nào dứt bỏ được.

Hai người cứ vậy lặng yên nhìn nhau, không ai nói gì. Trong lòng lặng yên như tờ.

Đúng lúc này, giọng của Trúc Vận vang lên ở ngoài cửa: “Quý nhân, nô tỳ đã mang cảm tới.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy, bấy giờ mới lấy lại tinh thần, biết mình đã luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tài nữ

Tề Ngọc Yên vội quay mặt đi chỗ khác, không nhìn hấn nữa, cố dần lòng mình lại. Sau đó nàng xoay người, tới bên cửa vén màn lên, nhìn Trúc Vận đang đứng ở trước cửa.

Trúc Vận thấy Tề Ngọc Yên xuất hiện ở cửa, vội đưa cảm qua, nói: “Quý nhân, cảm cô cần.”

Tề Ngọc Yên đưa tay nhận lấy cảm, nói với Trúc Vận: “Được rồi, em về trước đi.”

“Dạ.” Trúc Vận chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên một lúc rồi mới từ từ lui xuống.

Tề Ngọc Yên ôm cảm, trở vào buồng, đặt cảm xuống bên chiếu, còn mình thì quỳ xuống, ngẩng mặt lên, nhìn Lý Cảnh hỏi: “Không biết Hoàng thượng muốn nghe khúc nào?”

Lý Cảnh vừa tâm sự với Tề Ngọc Yên xong, lúc này trong lòng thư thái hơn rất nhiều. Nên thoải mái cười với Tề Ngọc Yên, nói: “Tùy ý. Tề quý nhân gây gì Trẫm nghe nấy.”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói, chân mày hơi chau lại. Tùy ý? Thế này bảo người ta gây kiểu gì? Bỗng nhiên, nàng nhớ tới hồi ở kiếp trước, Lý Cảnh rất thích nghe mình gây một vài khúc của phương Nam, vì thế, nàng cười mà nói: “Vậy tâu thiếp sẽ gây cho Hoàng thượng một khúc, hy vọng Hoàng thượng một đời không phải buồn lo.”

Nghe lời của nàng, khóe miệng của Lý Cảnh nhếch lên nụ cười, cũng không nói, bút trong tay lại nhắc lên, bắt đầu vẽ lên giấy Tuyên Thành.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh không phản đối, liền hít sâu một hơi, chậm rãi đặt ngón tay lên dây đàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy dây. Phút chốc, tiếng đàn êm dịu như dòng nước, tuôn chảy từ tay nàng, dào dạt lan khắp lầu.

Nghe tiếng đàn, Lý Cảnh cảm thấy tinh thần của mình càng lúc càng bình lặng, bút trong tay tựa như cũng nghe lời hơn. Lần này, không có bất cứ gián đoạn nào, chữ dừng dứt khoát trên giấy.

Nhìn nét mực chưa khô trên giấy, tâm trạng bỗng khá khảm hơn. Hấn quay sang, nhìn nữ tử đang đánh đàn dưới đất, vẻ mặt điềm tĩnh.

Hấn giật mình.

Mang sự bình yên đến cho lòng mình, rốt cuộc là người này, hay là cảm kia?

Đêm đó, cũng không biết do đi đường mệt nhọc, hay nhờ tiếng đàn của Tề Ngọc Yên mà Lý Cảnh ngủ vô cùng ngon giấc.

Ngày hôm sau còn chưa tới giờ Thìn, đoàn xe đã nhổ trại.

Bởi vì La Xảo Nhi không được thoải mái trong người, nên ở rịt trong xe không dám xuống.

Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi ở trong xe không ra, sợ một mình mình xuống xe sẽ bị Thưởng Hải tóm đi hầu vua, cho nên, nàng cũng trốn trong xe, không dám xuống.

Sau khi đến nơi cắm trại vào tối muộn, Tề Ngọc Yên dùng qua bữa cơm thì bắt đầu rửa mặt, chuẩn bị nằm nghiêng trên giường đọc sách một lúc rồi nghỉ ngơi. Nhưng nàng còn chưa kịp lên giường, tiểu thái giám Chu Nguyên lại tới.

Sau khi nghe Trúc Vận thông báo, trong lòng Tề Ngọc Yên xộc lên lửa giận. Cho nên, khi nhìn thấy bộ mặt béo núc cười hi ha của Chu Nguyên trước

mắt mình thì nàng bực bội nói: “Chu Nguyên à, kỳ thật muốn giúp Hoàng thượng mài mực cứ tìm một cô cung nữ bất kì cũng được, nếu không được thì Thường Hải cũng ổn mà. Đầu nhất thiết phải là ta hoặc La tiểu nghi mới có thể mài mực cho Hoàng thượng được?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, trên mặt Chu Nguyên vẫn tươi cười, thấy Tề Ngọc Yên đã nói xong, hắn mới dừng đình nói: “Tề quý nhân, hôm nay tiểu nhân đến mời người qua, không phải do Thường công công bảo tiểu nhân đến, mà đích thân Hoàng thượng điểm tên, muốn Tề quý nhân qua đó.”

“Hoàng thượng gọi ta?” Tề Ngọc Yên sững sờ: “Người không nghe lầm chứ? Có lẽ người gọi La tiểu nghi chăng?”

“Không nhầm đâu ạ.” Chu Nguyên mỉm cười: “Chính tai tiểu nhân nghe Hoàng thượng nói, là gọi Tề quý nhân qua ạ.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Lý Cảnh gọi mình qua ư? Vì sao? Phải rồi, hôm qua chàng nói tiếng đàn của mình rất dễ nghe, hay là muốn nghe mình gảy đàn?

Vừa nghĩ tới bởi vì nguyên nhân này, Tề Ngọc Yên hồi hận vô vàn. Biết thế đêm qua cứ gảy khúc nào chàng không thích, khiến chàng phiền chán mình mới là tốt. Tự trách mình mềm lòng, thấy tâm trạng chàng không tốt, muốn chàng vui nên mới gảy khúc kia. Hiện giờ buồn trong chàng đúng là đã quên, nhưng mình lại thành sầu không dứt.

Nhưng Hoàng đế gọi nàng, nàng không thể không đi. Vì thế, Tề Ngọc Yên bắt đầu đi ôm cầm, theo sau Chu Nguyên, rời khỏi lầu của mình. Vừa đi, vừa thầm nhủ trong lòng, tối nay nhất định phải gảy một khúc khiếm nhã, khiến chàng chán ghét, đỡ cho mai chàng lại tìm mình.

Thường Hải đang đứng canh trước lầu của Lý Cảnh, thấy Tề Ngọc Yên tới, tươi cười đóng đầy tiến lên nghênh đón, niềm nở vén màn lên cho nàng, nói: “Tề quý nhân, mời vào, Hoàng thượng đã đợi người được một lúc rồi.”

Tề Ngọc Yên gật nhẹ đầu với Thường Hải, cũng không nói nhiều, nhắc chân vào phòng. Bấy giờ, Lý Cảnh đang ngồi một mình trong buồng, nghe thấy Tề Ngọc Yên vào, không ngừng đầu, chỉ vẫy tay với Tề Ngọc Yên, nói: “Tề quý nhân, mau lại đây.”

Tề Ngọc Yên ôm cầm, chậm rãi bước đến trước mặt Lý Cảnh, hành lễ với hắn rồi nói: “Không biết hôm nay Hoàng thượng muốn nghe khúc gì ạ? Muốn tâu thiếp gảy lại khúc hôm qua, hay đổi sang khúc khác?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, bấy giờ Lý Cảnh mới ngừng đầu, nhìn cầm trong lòng Tề Ngọc Yên, có chút ngạc nhiên: “Người mang cầm tới làm gì?”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên sững sờ: “Không phải Hoàng thượng gọi tâu thiếp tới là để gảy đàn ư?”

Lý Cảnh giật mình, sau đó cười nhẹ: “Không phải hôm qua người nói mình thông thạo cầm kì thư họa sao? Cầm, hôm qua trẫm đã nghe, quả thật không tệ lắm. Nhưng mà hôm nay Trẫm muốn kiểm tra thử một ít kỹ nghệ của người như nào, có phải cũng thông thạo hay không. Người đánh với Trẫm một ván đi.”

Hóa ra hôm nay gọi mình tới để chơi cờ với hắn. Tề Ngọc Yên lúng túng cười, nhỏ giọng nói: “Tần thiếp ngu dốt, sợ Hoàng thượng chơi cờ với tần thiếp sẽ thấy buồn chán. Chỉ bằng, Hoàng thượng gọi Dự vương điện hạ tới chơi cờ với ngài đi.”

Lý Cảnh ngừng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, ý cười bên môi: “Nhưng hôm nay trẫm muốn cùng người đánh, xem người có phải thông thạo cầm kỳ thư họa như hôm qua nói không.” Nói tới đây, hắn nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Hoàng thượng, tần thiếp nói là, hiểu sơ cầm kỳ thư họa, không phải là tinh thông.” Tề Ngọc Yên nhìn Lý Cảnh, khóc không ra nước mắt nói.

“Ồ, vậy à?” Lý Cảnh gãi mũi, thản nhiên cười, còn nói thêm: “Vậy để Trẫm xem thử rốt cuộc người là hiểu sơ hay là tinh thông, người ngồi xuống trước đi.” Nói xong, hắn nhìn Tề Ngọc Yên chỉ vào chỗ ngồi đối diện mình.

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy, đành gạt đầu, nói: “Tần thiếp tuân mệnh.” Sau đó nàng đặt cầm trong tay sang một bên, ngồi xuống đối diện Lý Cảnh.

“Người cầm quân đen.” Lý Cảnh nói với Tề Ngọc Yên.

Trong cờ vậy, bên đen đi trước, chiếm cơ hội trước sẽ có được một ít lợi thế. Cho nên, khi đánh cờ, thông thường sẽ thông qua cách rút thăm xem ai sẽ cầm quân đen. Lý Cảnh chủ động nhường Tề Ngọc Yên cầm quân đen, vô hình trung cho nàng thêm một tay.

Tề Ngọc Yên cũng không khách khí, nhặt lấy một quân cờ màu đen từ trong bát đựng cờ, nắm trong tay, trong lòng lại đánh trống. Lần đánh cờ này, có nên xuất hết bản lĩnh thật sự ra đánh với Lý Cảnh không?

Vốn kỹ nghệ của Tề Ngọc Yên không kém, kiếp trước thường xuyên đánh cờ với Lý Cảnh. Chẳng qua Lý Cảnh biết nàng hiểu thắng, thường nhường nàng, hầu như lần nào cũng là nàng thắng. Trong lòng nàng biết hắn nhường mình, nhưng làm bộ không biết, sau khi thắng hắn liền dương dương tự đắc, còn hắn ở một bên, vẻ mặt dạt được mưu đồ.

Từng chút nhớ lại kiếp trước của hai người, trên mặt của nàng không nhịn được lộ ra một nụ cười mỉm nhạt nhòa. Bất kể là hắn nhường nàng, hay là nàng làm bộ không biết hắn nhường nàng, đều bởi vì tình thâm nên mới vậy ư?

Đột nhiên, lòng háo thắng trong nàng bị khơi lên. Kiếp này Lý Cảnh không có tình ý gì với mình, đương nhiên sẽ không cố ý nhường mình, liệu mình có thể thắng được chàng không?

Ủm, hay là, thử xem sao?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên chuẩn bị tinh thần, dồn hết tâm trí vào ván cờ. Kiếp trước hai người nhiều lần giao đấu, tuy Lý Cảnh cố ý nhường nàng, nhưng nàng vẫn hiểu một chút cách đánh của Lý Cảnh, trong quá trình đánh cờ, chú ý chế trụ chiêu tiếp của hắn.

Sau mấy lần xuống cờ, Lý Cảnh phát hiện, Tề Ngọc Yên ra chiêu hung ác, mình ứng phó lại có chút chật vật. Vốn Lý Cảnh chỉ tính chơi vui nên gọi Tề Ngọc Yên đến chơi cờ, không ngờ kỳ nghệ của Tề Ngọc Yên thật sự không tồi.

Đối với người yêu cờ, chuyện may mắn nhất trong đời chính là có thể gặp được kỳ phùng địch thủ. Bị Tề Ngọc Yên dồn ép, ngược lại lại dấy lên hứng thú trong Lý Cảnh. Hắn cũng không dám coi thường Tề Ngọc Yên, dốc toàn lực đo sức cùng Tề Ngọc Yên.

Lần đánh này, mưu lược được đặt lên hàng đầu, từng đường đi nước bước, không chỉ nghĩ xem mình nên đi nước nào mới có thể thắng, còn phải đoán được đối phương có khả năng sẽ ra chiêu gì ứng phó, mình có nên giữ đường lui để đối phó đối phương hay không, cứ như thế, thời gian suy nghĩ lại kéo dài thêm. Bởi vậy, đêm đã khuya, cả ván cờ mới chỉ đi được một nửa.

Thường Hải thấy canh giờ không còn sớm, rút cuộc nhịn không được, vào buồng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, canh giờ không còn sớm nữa, ngày mai còn phải lên đường, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút ạ.”

Nghe Thường Hải nói như vậy, Tề Ngọc Yên mới nhận ra quả thật ván cờ này đánh hơi lâu. Nàng vội thu lại suy nghĩ của mình từ trong ván cờ, hỏi Thường Hải: “Thường công công, bây giờ là giờ nào rồi?”

Về mặt Thường Hải đau khổ nói: “Đã sang giờ Hợi rồi.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, giật mình, bật thốt lên: “Đã trễ vậy rồi sao?” Nàng vội vã quay đầu, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, vẫn còn sớm để thu quan*, tiếp tục như vậy, e rằng đến sáng mai vẫn chưa đánh xong. Ban ngày Hoàng thượng chạy đường mệt nhọc, vẫn nên nghỉ ngơi sớm chút đi?”

(Thu quan: ăn quân và chiếm đất. Nếu chia ra thì thuộc vào giai đoạn cuối trong cờ vây.)

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào bàn cờ một lúc, cũng biết ván cờ này không thể một chốc một lát có thể kết thúc, đành phải gật đầu nói: “Được rồi.”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên như được đại xá, nhẹ nhõm thở ra một hơi dài. Nhưng nàng còn chưa kịp thở xong, đã nghe Lý Cảnh nói tiếp: “Thường Hải, người gọi người tới ghi nhớ thật kỹ vị trí quân đen quân trắng, tối mai xếp cờ lại vào đúng vị trí, Trẫm muốn đánh tiếp tới hết ván với Tề quý nhân.”

Nghe Lý Cảnh nói, người Tề Ngọc Yên cứng đờ. Tối mai vẫn phải đến chơi với chàng ư? Nghĩ tới chuyện này, nàng chỉ cảm thấy tâm lực mệt mỏi, khóc không ra nước mắt. Không khỏi thở dài một tiếng trong lòng, đúng là tự làm bậy, không thể sống. Đang yên đang lành đi so cờ với Hoàng thượng làm gì, giờ thì tốt rồi, ngày mai lại phải đến.

Mặc dù trong lòng Tề Ngọc Yên hoàn toàn không tình nguyện, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra chút nào, còn phải nở ra một nụ cười mỉm, cúi đầu đáp: “Vâng, thưa Hoàng thượng. Tần thiếp cáo lui trước!”

Thấy Lý Cảnh phẩy phẩy tay với mình, Tề Ngọc Yên cúi người ôm lấy cảm của mình, rồi đi như trốn chạy khỏi lều của Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tình cảm thay đổi

Lộ trình còn lại năm ngày, Tề Ngọc Yên thật sự chẳng rảnh rỗi chút nào. Ngày nào sau bữa tối, Lý Cảnh cũng sai người đến truyền nàng qua lều chơi cờ cùng hắn.

Tề Ngọc Yên vốn chẳng thích thú với việc chơi cờ với Lý Cảnh, nhưng lại không thể không đi. Nhưng lúc đánh cờ với Lý Cảnh, luôn làm cho nàng nhớ tới khoảng thời gian tươi đẹp kiếp trước của hai người.

Nàng cố đè nén trái tim đang đập loạn lên của mình, không ngừng tự nhủ bản thân, Tề Ngọc Yên, mi phải tránh xa hắn ra. Nhưng lần nào nhìn thấy hắn thì trong lòng không kiềm được mà rung rinh.

Cứ như vậy, tâm trạng rối ren theo Tề Ngọc Yên tới hành cung Huyền Tước sơn, tưởng rằng đến hành cung, Lý Cảnh nhiều việc hơn, sẽ không tìm mình đánh cờ nữa là nàng có thể được giải thoát rồi. Không ngờ tới, hứng thú chơi cờ trong Lý Cảnh chẳng hề thuyên giảm, còn để nàng ở tại Vinh Huy điện phía bên trái Duyên Khánh điện nơi hắn ở, đây cũng là cung thất gần Duyên Khánh điện nhất, bảo rằng tiện cho nàng qua đánh cờ cùng hắn.

Tề Ngọc Yên càng thêm hối hận, mình tới so cờ với Lý Cảnh, không ngờ kết quả lại thành bê đá tự đập chân mình.

Sau khi đến Huyền Tước sơn, thân thể La Xảo Nhi cũng khỏe lại, lại bắt đầu chạy nhảy hoạt bát. Bởi vì chỉ có hai cung quyền* là Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi theo Lý Cảnh ra ngoài, cho nên, La Xảo Nhi ở trong Minh Thiện điện nằm phía bên phải Duyên Khánh điện, cách Vinh Huy điện của Tề Ngọc Yên không xa, thành ra ngày nào nàng ấy cũng đến quây trong phòng Tề Ngọc Yên.

(Cung quyền: người thân trong cung.)

Chẳng chán nản giống Tề Ngọc Yên, nha đầu đó, vô cùng hứng thú với chuyện săn bắn.

Một ngày nọ, La Xảo Nhi đến Duyên Khánh điện xem Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh chơi cờ, nhân cơ hội Lý Cảnh vừa ra một chiêu giành thắng lợi, tâm trạng đang rất tốt. Nàng đánh bạo, đề nghị với Lý Cảnh, muốn cùng hắn ra ngoài săn bắn.

Lý Cảnh nghe La Xảo Nhi nói, hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nàng ấy: “Săn bắn phải cưỡi ngựa, ngươi có cưỡi được không?”

La Xảo Nhi nghe xong, thấy Lý Cảnh vẫn chưa nổi giận, bèn sợ sệt nói: “Tần thiếp có thể học cưỡi ngựa ngay lập tức.” Nói xong nàng chớp đôi mắt to, giương mắt nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh nhìn chằm chằm nàng ấy hồi lâu, sau đó rũ mắt xuống, ánh mắt chăm chú nhìn bàn cờ, không nói gì thêm.

Thấy Lý Cảnh không nói gì, La Xảo Nhi tui hờn cần môi, không dám nói nữa.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng Tề Ngọc Yên cũng lo lắng thay La Xảo Nhi, liền thử thăm dò nói: “Hoàng thượng, chẳng phải La tiểu nghi chưa từng được đi săn sao? Đương nhiên trong lòng có chút tò mò, muốn đi thử xem thế nào. Hoàng thượng, ngài dẫn theo thiếp và La tiểu nghi ra ngoài, không phải vì muốn chúng thiếp mở mang kiến thức sao? Chỉ bằng, cho La tiểu nghi ra ngoài mở rộng tầm mắt cũng tốt mà.”

Lý Cảnh nghe Tề Ngọc Yên nói, ngẩng đầu, nhìn nàng.

Thấy Lý Cảnh nhìn mình đăm đăm, trong lòng Tề Ngọc Yên càng thêm khẩn trương, nuốt nước miếng, kéo mặt, mỉm cười nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh thấy mặc dù chiếc mạng che màu trắng trên mặt Tề Ngọc Yên khiến cho không nhìn thấy rõ được khuôn mặt của nàng, nhưng thấy mi mắt cong cong của nàng, cả gương mặt mang nét cười hiền dịu.

Trong lòng Lý Cảnh có chút rung động không tên, quay đầu, nhìn gương mặt đầy chờ mong của La Xảo Nhi, cười nhẹ, nói với La Xảo Nhi: “Còn năm ngày nữa thôi là chúng ta tới bãi săn thú rồi. Nếu La tiểu nghi muốn đi, vậy Trẫm đồng ý với ngươi. Chỉ cần nội trong năm ngày ngươi học được cưỡi ngựa, Trẫm sẽ cho phép ngươi đi.”

La Xảo Nhi vừa nghe, mừng rơn trong lòng, đang định tạ ơn, dường như lại nhớ đến điều gì, cần môi, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tần thiếp muốn học cưỡi ngựa, có thể tìm người dạy tần thiếp được không ạ?”

Lý Cảnh nâng mắt nhìn La Xảo Nhi, gật đầu nói: “Trẫm cho phép ngươi tìm một ngự tiền thị vệ dạy ngươi cưỡi ngựa.”

La Xảo Nhi nghe xong, trên mặt mừng rỡ, hành lễ nói lời cảm tạ với Lý Cảnh: “Tần thiếp đa tạ Hoàng thượng.”

Lý Cảnh mỉm cười, cũng không lên tiếng, quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề quý nhân, ngươi có muốn mở rộng tầm mắt một chuyến không?”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên ngạc nhiên, rồi nhanh chóng lắc đầu, nói: “Hồi Hoàng thượng, tần thiếp không giỏi cưỡi ngựa, đi theo chỉ sợ vướng tay vướng chân Hoàng thượng, vẫn nên ở lại thì tốt hơn.”

Lý Cảnh hơi ngẩn ra, lại nói: “Không giỏi cưỡi ngựa thì có sao? Đâu bảo ngươi đi bắn chết con mồi. Đến lúc đó ngươi và La tiểu nghi xem chúng ta săn thú là được rồi.”

Từ nhỏ Tề Ngọc Yên đã thích mấy con vật nhỏ, không muốn nhìn sát sinh. Hơn nữa tính ngày, nguyệt tín của mình cũng sắp tới, đâu dám ra ngoài? Vì vậy nàng vội cười nhẹ nói: “Từ nhỏ tần thiếp đã thích mấy con vật nhỏ, sợ tới bãi săn, thấy chúng bị ngươi ta đánh giết, trong lòng khó chịu, đến lúc đó sợ rằng sẽ khiến Hoàng thượng mất hứng. Tần thiếp vẫn nên không đi.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên nhất quyết không đi, trong lòng có đôi chút thất vọng, trên mặt lại không biểu lộ ra tí nào, chỉ cười nói: “Tề quý nhân không đi cũng được, ngươi cứ ở lại trong hành cung, chờ tin chúng ta thu hoạch lớn trở về là được.”

Tề Ngọc Yên thi lễ với Lý Cảnh, mỉm cười nói: “Dạ.”

Mấy ngày sau, ngày nào La Xảo Nhi cũng đi luyện cưỡi ngựa, không tới tìm Tề Ngọc Yên nữa, nàng cũng được yên tĩnh hơn rất nhiều. Trừ bỏ mỗi ngày phải chơi một ván cờ với Lý Cảnh ra, chuyện còn lại khá là hải lòng.

Bất quá, mặc dù nàng không tình nguyện chơi cờ cùng Lý Cảnh, nhưng lúc hai người giao đấu, nàng cũng xuất hết toàn lực. Kỳ nghệ của hai người tương đương nhau, ngoại trừ sợ bị Lý Cảnh phát hiện mình giả xấu thì nàng cảm thấy chơi cờ cùng Lý Cảnh, kỳ thật cũng vui vui.

Không ngờ La Xảo Nhi có thể học được cưỡi ngựa trong năm ngày thật, được theo Lý Cảnh tới bãi săn bắn như ý.

Ngày hôm Lý Cảnh tiến vào bãi săn, Tề Ngọc Yên và những người ở lại tiễn xuống tận chân núi Huyền Tước. Nhìn bóng lưng Lý Cảnh dần xa, trong

lòng nàng không nói ra được cảm xúc lúc này. Bất chợt, một người thị vệ đột nhiên xoay đầu lại, liếc nhìn nàng.

Là Chung Dục.

Nàng hoảng hốt, vội vã chuyển mặt ra chỗ khác, không muốn giao bất kì thứ gì với hắn nữa.

Tề Ngọc Yên nhớ lại cảnh ngộ kiếp trước của hai người, trong lòng vẫn sợ hãi không thôi. Kiếp này, nàng cố ý tránh né Chung Dục. Tuy rằng hầu hạ bên cạnh Lý Cảnh, nhưng hai người rất ít khi gặp được nhau, chứ đừng nói đến có quan hệ gì. Nàng luôn nghĩ, giữa hai người không có bất cứ liên quan nào, thì về sau mình có xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng sẽ không liên lụy tới Chung Dục.

Những ngày không có Lý Cảnh ở hành cung Huyền Tước sơn, Tề Ngọc Yên sống vô cùng thoải mái nhàn nhã. Chỉ là thời gian trôi qua cũng thật nhanh chóng, chớp mắt đã qua mười ngày, đám Lý Cảnh sẵn bản cũng trở về.

Bởi vì đã có cung nhân về hành cung Huyền Tước sơn báo tin từ trước, nên sớm tinh mơ hôm đó, Tề Ngọc Yên và những người ở lại cùng nhau đứng dưới chân núi Huyền Tước, chờ đám người Lý Cảnh trở về.

Đội đến thời điểm gần trưa, đội kỵ mã xuất hiện từ phía xa xa. Mặc dù cách khá xa, nàng vẫn có thể nhìn thấy trong sự bao vây của đám người nổi bật lên bộ đồ vàng nhung của Lý Cảnh. Đoàn ngựa càng lúc càng gần, vẻ mặt hào hứng của hắn cũng ánh vào đáy mắt Tề Ngọc Yên. Xem ra lần này hắn đi săn, thu hoạch được rất nhiều.

Ngoại trừ Lý Cảnh mặc cả người màu vàng óng, ở giữa một đám nam nhân mặc đồ màu xanh màu đen, là La Xảo Nhi trong bộ đồ săn bắn màu đỏ tươi cực kỳ thu hút ánh nhìn. Chỉ thấy nàng ngồi trên lưng ngựa, gương mặt trong veo như nước hơi phớt hồng, tựa như quả đào mật chín, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một miếng. Có vẻ này ngày qua nhà đầu kia sống rất vừa ý.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên cảm thấy tinh thần của mình cũng sáng khoái hơn. Ở chung mấy ngày nay, trong lòng nàng cực kỳ thích tiêu cô nương này. Kiếp trước hai người không qua lại, không ngờ tới kiếp này, ma xui quỷ khiến lại thành tỷ muội tốt.

Nàng tìm tìm cười nhìn La Xảo Nhi, đột nhiên, nàng thấy ánh mắt của La Xảo Nhi len lén liếc về phía Lý Cảnh, trên mặt thoáng lộ ra tâm tư cô gái nhỏ.

Thấy tình cảnh này, lòng Tề Ngọc Yên chùng xuống. La Xảo Nhi vốn được sủng ái, lần đi này, sợ rằng mối quan hệ với Lý Cảnh lại tiến gần thêm một bước? Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy tươi cười trên mặt mình càng lúc càng gượng gạo.

Đội đoàn kỵ mã sắp tới trước mặt, nàng dần dần phát hiện ánh mắt của La Xảo Nhi có chút không đúng. Hướng ánh mắt của nàng khóa chặt, hình như không phải là Lý Cảnh, mà là một thị vệ trẻ tuổi bên cạnh Lý Cảnh, Chung Dục.

Đến khi Tề Ngọc Yên phát hiện ra bí mật này, tìm bất chợt bị quát mạnh một cái. Kết cục của Chung Dục kiếp trước, nàng luôn nhớ rõ ràng. Chẳng lẽ kiếp này, coi như không có mình, hắn vẫn không trốn thoát khỏi vận mệnh kiếp trước ư?

Mất thấy Lý Cảnh đã tới trước mặt, Tề Ngọc Yên vội thu lại nghi ngờ trong lòng, xuất hiện trước mặt Lý Cảnh, vẫn là ý cười ngập mắt.

Lý Cảnh tới gần, liền xuống ngựa. Tề Ngọc Yên nhanh chóng nghênh đón, thi lễ với Lý Cảnh: “Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Lý Cảnh miễn lễ cho nàng, tỉ mỉ nhìn nàng rồi cười nói: “Tề quý nhân, lần này ngươi không đi, thật là phí. Phong cảnh trên thảo nguyên rất nên thơ, suýt chút nữa La tiểu nhi không chịu trở về rồi.”

“Hoàng thượng, tần thiếp đâu dám không về chứ? Là do tần thiếp thấy Hoàng thượng thích thú nên mới muốn ở thêm vài ngày thôi.” La Xảo Nhi ở bên hé môi cười nói, sau đó bước tới kéo tay Tề Ngọc Yên, cười nói: “Chẳng qua, Tề tỷ tỷ, đúng là tỷ nên đi. Thảo nguyên kia trời cao đất rộng, có thể bắt gặp được kỳ hoa dị thảo khắp nơi, tỷ mà đi chắc chắn sẽ thích.”

Tề Ngọc Yên thân nhiên cười nói: “Đành chịu thôi, lần này La tiểu nhi chơi vui là được. Lúc nào tiểu nhi rảnh rồi, tới kể cho tỷ vài chuyện hay ho trên thảo nguyên là tỷ thấy đủ rồi.”

“Được, muội rảnh sẽ tới kể tường tận cho Tề tỷ tỷ! Tỷ nghe xong chắc chắn sẽ hối hận vì đã không đi.” Nói tới đây, La Xảo Nhi cười toe toét.

Tề Ngọc Yên mỉm cười, vừa ngẩng đầu, lại chạm mắt với Lý Cảnh.

Ánh mắt hai người giao nhau, Lý Cảnh hơi xao động, sau đó cười nói với Tề Ngọc Yên: “Phải rồi, đêm nay sẽ có khánh công yến* ở Tề An điện, trong tiệc sẽ dùng chính những con mồi chúng ta săn được lần này, Tề quý nhân cũng đến nhé. Không đi săn bắn thì ném món ăn cũng được.”

(Khánh công yến: tiệc mừng hoạt động thuận lợi.)

“Tạ ân điển Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên đáp.

“Vậy thì Trẫm về thay áo quần trước.” Dứt lời, Lý Cảnh đi về phía cung nội.

“Cung tiến Hoàng thượng.” Cả đám người hành lễ hô.

Lúc Tề Ngọc Yên đứng dậy thì Lý Cảnh đã vào trong. Nàng quay đầu, cười nói với La Xảo Nhi: “Chi bằng, tỷ theo La tiểu nghi về cung thay đồ nhé?”

“Vâng.” La Xảo Nhi cười tươi rồi kéo Tề Ngọc Yên đi về phía Minh Thiện điện.

Về chính sảnh của Minh Thiện điện, Tề Ngọc Yên chờ ở gian ngoài. La Xảo Nhi vào phòng trong cởi trang phục sẵn sẵn, đổi sang chiếc váy yên la thêu hoa màu xanh biếc, bót đi vài phần anh dũng, thêm nhiều đoan trang xinh đẹp.

Tề Ngọc Yên đưa mắt nhìn La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “Vừa rồi ta thấy La tiểu nghi cười ngựa rất thuần thực. Không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi mà muội có thể cười giỏi như vậy, xem ra, thị vệ dạy muội cười ngựa cần phải được ban thưởng hậu hĩnh mới được. Không biết là vị thị vệ nào đã dạy La tiểu nghi thế?”

La Xảo Nhi thất đai lưng thành bông hoa bên hông, sau đó xoay đầu lại, cười với Tề Ngọc Yên: “Thị vệ dạy muội cười ngựa, Tề tỷ tỷ cũng quen đó, chính là Chung thị vệ Chung dục đấy. Nếu Tề tỷ tỷ cũng muốn học cười ngựa, hôm khác gọi Chung thị vệ tới dạy tỷ là được.” Lúc nói chuyện, hai má ửng hồng như say, ánh mắt rực sáng.

Tề Ngọc Yên vừa nhìn vẻ mặt của La Xảo Nhi, càng xác định suy đoán trong lòng mình. Nhưng lại không biết muội ấy này sinh tình cảm tự bao giờ. Là lúc dạy muội ấy cười ngựa, hay là chuyện đi tới bãi săn lần này?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đêm trăng

Mặc dù Tề Ngọc Yên phát hiện ra tâm tư của La Xảo Nhi, nhưng không dám nói thẳng, trên mặt không biểu lộ gì, chỉ thản nhiên cười nói: “Cuộc săn bắn này kết thúc rồi, còn học cười ngựa làm gì? Với cả, chúng ta làm tần phi, nên hạn chế tiếp xúc với nam tử khác thì tốt hơn. Bằng không, bắt cần bị người ta dị nghị, không những hại mình, còn hại người khác, nói không chừng còn liên lụy tới người trong nhà.” Nói xong nhìn La Xảo Nhi sâu xa.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, nét mặt của La Xảo Nhi rõ ràng cứng lại. Nàng kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, cảm giác trong lời nói của Tề Ngọc Yên có ý tứ khác. Nàng cắn môi, sau đó cố nặn ra một nụ cười với Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ nói đúng, muội nhớ rồi.”

Nghe La Xảo Nhi nói vậy, Tề Ngọc Yên hơi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Nếu La Xảo Nhi đã thông suốt hơn, nàng cũng không cần nói thêm gì nữa, đứng dậy, kéo tay La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “Vây giờ La tiểu nghi kể vài chuyện hay ho các người gặp được cho tỷ đi.”

“Ừm.” La Xảo Nhi nhanh nhẹn gật đầu, rồi kể về chuyện đi săn bắn của họ.

Dù sao La Xảo Nhi còn nhỏ tuổi, nhắc tới chuyện xảy ra khi đi săn bắn, liền thao thao bất tuyệt.

Tề Ngọc Yên vừa nghe La Xảo Nhi kể, vừa chú ý quan sát vẻ mặt của nàng ấy. Thấy nàng ấy dường như vẫn chưa bị ảnh hưởng bởi những lời vừa rồi của mình, mới yên tâm hơn chút. Nàng chỉ hi vọng thời gian chưa lâu, cảm tình của La Xảo Nhi dành cho Chung Dục chưa sâu, nếu không, giữ lại trong mình chỉ có khổ đau mà thôi.

Hai người đang trò chuyện rôm rả, lúc này, có cung nữ tiến đến bẩm báo Chu Nguyên cầu kiến Tề Ngọc Yên.

Nghe mấy lời này, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Kỳ lạ, có chuyện gì gấp lắm ư? Bằng không, sao Chu Nguyên phải chạy tới tận phòng của La Xảo Nhi để tìm mình?

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Tề Ngọc Yên, La Xảo Nhi vội nói: “Tề tỷ tỷ, gọi Chu Nguyên tiến vào, chẳng phải sẽ biết chuyện gì xảy ra sao?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Truyền Chu Nguyên vào.”

“Dạ.” Cung nữ đến truyền lời lên tiếng, rồi lui xuống.

Rất nhanh, Chu Nguyên xách một giỏ trúc nhỏ vào phòng, hành lễ với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi: “Tiểu nhân gặp qua La tiểu nghi, Tề quý nhân ạ.”

“Chu Nguyên, người tìm Tề quý nhân có chuyện gì?” La Xảo Nhi hỏi.

Chu Nguyên cười nói: “Tiểu nhân phụng mệnh Hoàng thượng, đến tặng lễ vật cho Tề quý nhân ạ.”

Tề Ngọc Yên sững sờ: “Lễ vật gì vậy?”

Chu Nguyên cười híp mắt nói: “Lễ vật nằm trong giỏ này, mời Tề quý nhân xem ạ.” Nói xong cung kính dâng giỏ lên, sau đó lui sang một bên.

Tề Ngọc Yên nghi hoặc nhận giỏ trúc, mở nắp ra nhìn vào thì thấy một con thỏ hoang vàng xám nằm bên trong giỏ. Sau khi nắp giỏ trúc được mở, trong giỏ sáng bừng, nó cũng cảm nhận được động tĩnh, thân thể hơi run rẩy, hơi dịch người bên trong giỏ rồi lại nằm im.

Nhìn bé thỏ đáng yêu này, lòng Tề Ngọc Yên chợt mềm nhũn. Nhìn không được vuron tay ra, vuốt ve đầu nó. Nhưng tay vừa chạm vào trán bé con, nó tựa hồ kinh ngạc đôi chút rồi chạy toán loạn trong giỏ.

Tề Ngọc Yên vừa vuốt ve lông trên người nó, vừa nhẹ nhàng an ủi, trong miệng thì thầm: “Đừng sợ, bé ngoan, ta không làm đau em đâu.”

Bé thỏ như nghe hiểu lời của Tề Ngọc Yên, dần dần bình ổn lại, để mặc cho Tề Ngọc Yên vuốt ve trán của nó, cũng không nhúc nhích.

La Xảo Nhi lại gần nhìn thấy, kinh ngạc hô lên: “Hóa ra là bé thỏ này, Hoàng thượng bắt về là để tặng Tề tỷ tỷ à.”

“La tiểu nghi từng nhìn thấy bé thỏ này rồi ư?” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn La Xảo Nhi.

“Vâng.” La Xảo Nhi gật đầu nói: “Hôm qua trên đường săn thú trở về theo Hoàng thượng, Dự vương phát hiện ra con thỏ này, bắt tên chuẩn bị bắn chết nó, lại bị Hoàng thượng cản lại. Sau đó Hoàng thượng cưỡi ngựa tự mình đuổi theo một lúc, mới bắt được bé thỏ này, dường như rất thích bé thỏ này, còn sai người chăm nó. Hóa ra, Hoàng thượng vất vả bắt nó là để tặng cho Tề tỷ tỷ.”

Nói tới đây, La Xảo Nhi toét miệng cười: “Tề tỷ tỷ, muội cảm thấy chuyến đi tới Huyền Tước sơn lần này, có vẻ Hoàng thượng để ý tới tỷ nhiều hơn đó.”

Nghe La Xảo Nhi nói, bàn tay của Tề Ngọc Yên đang vuốt ve bé thỏ khựng lại, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, cười xuề xòa với La Xảo Nhi: “Sao có thể chứ? Bộ dạng tỷ khó coi như vậy, sao lọt vào mắt của Hoàng thượng được?”

La Xảo Nhi không cho là đúng cười: “Nhưng Tề tỷ tỷ có tài nha! Hoàng thượng rất thích chơi cờ cùng với tỷ, nghe tỷ đánh đàn nữa. Với cả, Tề tỷ tỷ là do ngã bệnh mới thành ra vậy, ngày nào đó khỏi bệnh, dung mạo trở về như xưa, lại xinh đẹp như trước đây.”

Tề Ngọc Yên bật cười: “Muội biết trước kia tỷ đẹp à?”

La Xảo Nhi cười ha ha: “Nếu bộ dạng khi xưa của Tề tỷ tỷ khó nhìn, sao Thái hậu có thể chọn tỷ chứ?”

Tề Ngọc Yên cười khẽ nói: “Thái hậu nói, vì Hoàng đế tuyển phi tần, tuyển đức không tuyển mạo.”

La Xảo Nhi lém lỉnh lè lưỡi về phía Tề Ngọc Yên, nói: “Thái hậu còn có câu không nói ra, tốt nhất vừa có đức vừa có mạo.”

Tề Ngọc Yên cười, không hề đáp lại. Ngón tay vuốt nhẹ trán bé thỏ, cảm giác mềm mại, ngứa ngáy, dao động trong tay mình.

Nhìn bé thỏ này, đột nhiên nàng cảm thấy chuyện trên thế gian, luôn có một vài liên kết không thể giải thích được. Kiếp trước, nàng và Lý Cảnh nhờ một con thỏ mà nên duyên, kiếp này, nàng thoát khỏi thỏ con đã kết duyên với Lý Cảnh, chẳng ngờ ông trời lại để Lý Cảnh trả lại cho nàng một con thỏ. Chẳng lẽ có vài chuyện, thật sự không thể tránh khỏi ư? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút bất an mờ mờ.

Tối đến, bên trong Tề Thế An điện vô cùng náo nhiệt.

Lý Cảnh mở tiệc chiêu đãi quần thần cùng đi săn bắn lần này tại đây, sau tối nay, buổi đi săn bắn kết thúc, mọi người lại sửa soạn vài ngày rồi trở về kinh thành. Cho nên, tối nay quần thần đều buông xuống lễ tiết ngày thường, thỏa chí no say.

Đương nhiên, tinh thần sảng khoái này đều nằm trên người các nam nhân trong tiền điện. Còn tại hậu điện, không khí lại yên bình hơn rất nhiều.

La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên ở chính giữa hậu điện, ăn uống cùng với một vài nữ quyến đi theo các quần thần. Các nữ nhân, chỉ nhăm nháp qua loa, mặc dù không khí không sôi động như trong tiền điện, nhưng cũng vô cùng ấm áp.

Tề Ngọc Yên sống ở Mi Dương từ nhỏ, sau khi lớn lên cũng chưa từng tham gia vào các cuộc giao thiệp trong kinh thành, không thân quen nhiều với các nữ quyến. Thêm vào đó vị phân của nàng và La Xảo Nhi tương đối thấp, cũng chỉ có thể hành xử khiêm nhường. Cho nên, sau khi nhóm người ăn được một ít, những người quen biết thì xúm lại thành tốp trò chuyện.

Đợi tới khi tiếng ồn ào bên ngoài tiền điện từ từ lắng xuống, các vị phu nhân cũng dần dần cáo từ, rất nhanh, trong điện chỉ còn lại hai người là La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói với La Xảo Nhi: “La tiểu nghi, chúng mình trở về nghỉ ngơi thôi.”

La Xảo Nhi kéo tay Tề Ngọc Yên, trả lời: “Được ạ, Tề tỷ tỷ.”

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhau đi về phía cửa điện. Vừa ra cửa, liền nhìn thấy Lý Cảnh và Lý Chương đang đứng trước điện nói cái gì đó. Nghe

thấy tiếng động, hai người Lý Cảnh xoay đầu lại, vừa thấy Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi đứng trước cung điện, Lý Cảnh vẫy tay với hai người, cười nói: “Tề quý nhân, La tiểu nghi, các người chưa đi hả? Mau lại đây!”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi vội vàng bước lên trước làm lễ với Lý Cảnh và Lý Chương.

Lý Chương cười nói: “Hôm nay Hoàng huynh hăng hái quá mức, uống vô tư lự, chắc ngã say rồi, các người mau khuyên Hoàng huynh trở về nghỉ ngơi đi.”

Lý Cảnh kéo cánh tay của Lý Chương, nói: “Hôm nay trong lòng Trẫm đang rất là vui, không muốn nghỉ. Lục đệ, đệ theo Trẫm về Duyên Khánh điện làm văn cờ nhé?”

Lý Chương lắc đầu, nói: “Hoàng huynh, hôm nay săn thú trở về, quả thật thần đệ có hơi mệt, thật sự chịu không nổi, ngày mai chúng ta hãy chơi cờ có được không?” Nói xong ánh mắt của y liếc sang Tề Ngọc Yên, chớp mắt, mỉm cười nói: “Nếu như Hoàng huynh thực sự muốn chơi cờ, gọi Tề quý nhân bồi huynh là được, Nếu như chơi cờ mệt, hai người có thể lên giường nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.” Dứt lời, y cười vang, nụ cười kia nhìn qua có chút xấu xa.

Nghe Lý Chương nói, Tề Ngọc Yên bỗng cảm thấy hai bên tai nóng bừng, vội nói: “Chơi cờ giờ này thật sự có hơi lâu đó. Hoàng thượng ra ngoài đã nhiều ngày, thân thể cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm vẫn tốt hơn.”

La Xảo Nhi cũng hòa nói: “Hoàng thượng đánh cờ với Tề tỷ tỷ, thật khó phân cao thấp, nếu bây giờ mới bắt đầu chơi, sợ rằng đến sáng mai mới kết thúc được. Trong người Tề tỷ tỷ còn mang bệnh, không chịu nổi giày vò vậy đâu.”

Lý Cảnh giật mình, hồi lâu mới khẽ than một tiếng, rầu rĩ nói: “Vậy các người về nghỉ sớm đi.” Nói xong, hẩn ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Trẫm vẫn chưa thấy buồn ngủ, hay là đi cùng với Tề quý nhân một đoạn, đưa người về Vĩnh Huy điện.”

Tề Ngọc Yên hơi run sợ, lập tức trả lời: “Vĩnh Huy điện của tần thiếp không xa lắm, tự tần thiếp trở về là được rồi. La tiểu nghi lại ở hơi xa. Chi bằng Hoàng thượng đưa La tiểu nghi về đi.”

La Xảo Nhi vừa nghe, vội vả xua tay nói: “Không cần đâu ạ, tần thiếp không dám làm phiền Hoàng thượng đại giá, tự tần thiếp về cũng được.” Nói xong nàng nhanh chóng hành lễ: “Vậy tần thiếp xin cáo lui.” Sau đó chạy trốn như thỏ nhỏ.

Thấy La Xảo Nhi bày ra bộ dạng e sợ trốn tránh với Lý Cảnh, trong lòng Tề Ngọc Yên “bịch” một tiếng. Nàng biết, hiện giờ La Xảo Nhi cư xử như vậy với Lý Cảnh, là vì trong lòng nàng ấy đã có người khác. Chỉ hi vọng nàng ấy nghe lọt những lời nhắc nhở của mình, sớm dừng cương trước bờ vực.

Lý Chương thấy La Xảo Nhi rút lui, sợ mình lại bị Lý Cảnh tóm lấy, vội hành lễ, cũng cáo lui đi mất.

Bây giờ chỉ còn lại hai người Tề Ngọc Yên, đương nhiên nàng không thể trốn, đành miễn cưỡng cười với Lý Cảnh, nói: “Tần thiếp cùng đi với Hoàng thượng một đoạn vậy.”

“Ừ.” Lý Cảnh tươi cười, dường như vô cùng dịu dàng.

Hôm nay, trăng tròn sáng rõ. Hai người một trước một sau, đi xuyên qua mùi hương hoa quế thoang thoảng trong vườn, gió nhẹ phất qua, tay áo tung bay theo gió, khiến lòng người thư thái.

“Đêm nay trăng tròn thật.” Đột nhiên Lý Cảnh dừng bước, ngược mắt nhìn ánh trăng tròn vành vạch.

Tề Ngọc Yên đứng lại sau Lý Cảnh, nhìn theo ánh mắt hẩn về phía chân trời, bên môi nhoen lên nụ cười mỉm: “Đúng thế, hôm nay là rằm rồi.”

“Ừ, đã lại tới rằm rồi.” Ánh mắt Lý Cảnh vẫn thả trôi về nơi chân trời xa xăm, một lúc sau, hẩn thân nhiên cười nói: “Cũng vào một đêm trăng tròn như vậy, ta gặp được nữ tử mà ta ngày đêm khổ cực kiếm tìm kia.”

Nghe Lý Cảnh nói, tim Tề Ngọc Yên, bất chợt nảy lên một cái.

Nàng ngây ngốc nhìn bóng lưng Lý Cảnh, sau một lúc, mới nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng nói, chính là nữ tử đã làm người nhất kiến chung tình kia ư.”

Thân thể Lý Cảnh khẽ động đậy, nhưng không lên tiếng. Một hồi sau mới nghe tiếng hẩn thở dài: “Ừm.” Ngừng một lát, hẩn nói tiếp: “Chẳng qua, ta cảm thấy cả đời này e rằng sẽ không bao giờ tìm được nàng nữa.” Giọng nói bị đè nén, trong màn đêm, tăng thêm vài phần đau buồn.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên vội chặt chiếc khăn lụa đang cầm trong tay, ngón tay nhói nhói.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phong hàn

Nhìn bóng lưng lẻ loi của Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng, dịu dàng nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tâu thiếp tin rằng, mọi chuyện trên thế gian đều có số mệnh. Nếu Hoàng thượng không tìm thấy cô nương đó, có lẽ nàng ấy vốn không phải người có duyên với Hoàng thượng. Kỳ thật trong thế gian này, vẫn còn những nữ tử tốt đẹp khác, Hoàng thượng, đầu nhất thiết phải là nàng ấy?” Nói tới đây, giọng điệu của nàng càng trở nên khó nhọc. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày, mình phải khuyên Lý Cảnh sủng hạnh những nữ tử khác.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, thân thể của Lý Cảnh khẽ run, sau đó chậm rãi xoay người lại, đôi mắt tối đen chăm chú nhìn vào Tề Ngọc Yên, chậm rãi nói: “Người nói rất đúng, nhiều ngày qua ta cũng đã thông suốt. Trên thế gian này vẫn còn nữ tử tốt đẹp khác.”

Tề Ngọc Yên thấy hai mắt hắn sáng rực nhìn mình, trái tim như run lên. Có phải, những lời vừa rồi mình nói, khiến hắn hiểu lầm, tưởng rằng nữ tử tốt đẹp khác trong lòng mình là đang chỉ chính mình không?

Chẳng đợi Tề Ngọc Yên giải thích, Lý Cảnh lại nói tiếp: “Kỳ thật, thích một người, ngoại trừ từ cái nhìn đầu tiên đã trông thấy nàng, xôn xang trong lòng, còn có một loại, chính là trong lúc hai người tiếp xúc, vô thức, nàng đã tiến vào lòng người rồi.” Nói xong, hắn nhìn Tề Ngọc Yên không chớp.

Ánh mắt càng lúc càng rực cháy của hắn chẳng hiểu sao khiến Tề Ngọc Yên căng thẳng vô cùng.

Nàng há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị ai bóp nghẹt, làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng.

Trong bóng đêm, hai người cứ yên lặng nhìn nhau như vậy. Vài cơn gió mát mang theo hơi say thổi về phía nàng, như thể muốn nhấn chìm nàng trong men say.

Nhưng, nàng biết, nàng từng say một kiếp, kiếp này, nàng tuyệt đối không thể để mình phạm lại cùng một sai lầm được.

Nàng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn hắn nữa, trên mặt mang theo một ý cười nhàn nhạt, nói: “Phải rồi, mấy ngày nay tâu thiếp ở cùng với La tiểu nghi, cũng cảm thấy muội ấy là một người tốt đẹp đó. Chẳng trách thời gian qua, Hoàng thượng chỉ độc sủng mình muội ấy. Giả như tâu thiếp là nam tử, e cũng sẽ vậy nhỉ?” Nói xong nàng cười vang.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh ngẩn ra, sau một lúc mới nói: “Chẳng lẽ Tề quý nhân thấy mình không tốt đẹp ư?”

Lời này vừa ra, Tề Ngọc Yên sững sốt, lập tức vuốt ve mặt mình, cười khổ nói: “Tâu thiếp tự mình biết rõ.”

“Không phải sau khi người bị bệnh mới trở thành vậy ư?” Lý Cảnh nói: “Đội hồi cung rồi, Trẫm sẽ tìm danh y trong thiên hạ giúp người, không tin chữa không khỏi bệnh của người.”

Tề Ngọc Yên ngờ ngác, đây là ý gì? Chẳng lẽ hắn chỉ cái người vô thức tiến vào lòng hắn, là mình ư? Nàng nhìn ánh mắt của Lý Cảnh, dường như vẫn mang men say. Là do hắn say, nói lời của rượu ư? Bất kể có phải là rượu nói hay không, mình phải nhanh chóng dứt khỏi.

Nghĩ đến đây, nàng vội cười nói với Lý Cảnh: “Tâu thiếp đã bệnh hơn nửa năm, cũng chẳng hy vọng xa vời mình có thể khỏi hẳn, Hoàng thượng đừng phí tâm vì tâu thiếp. Phải rồi, Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, chi bằng nên về phòng sớm nghỉ ngơi nhé?”

Thấy Tề Ngọc Yên biểu lộ xa cách, Lý Cảnh nao nao, rồi gật đầu nói: “Ừ, Trẫm đưa nàng về.” Sau đó hắn xoay người đi về phía trước.

Tề Ngọc Yên theo sau hắn, cả đoạn đường hai người không hề nói gì thêm.

Chẳng bao lâu đã tới bên ngoài Vinh Huy điện. Tề Ngọc Yên hành lễ với Lý Cảnh nói: “Hoàng thượng đưa tâu thiếp về, tâu thiếp thụ sủng nhược kinh. Canh giờ không còn sớm nữa, Hoàng thượng mau chóng về điện nghỉ ngơi đi ạ.” Nàng cũng không mời Lý Cảnh vào điện.

Lý Cảnh dừng một chút, nói: “Mấy ngày nay ra ngoài săn bắn, không được nghe tiếng đàn của Tề quý nhân, trong lòng nhớ vô cùng, hay là, đêm nay Tề quý nhân gảy một khúc cho Trẫm được không?”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói, sững sờ. Nhưng cho dù nàng không bằng lòng, cũng chẳng dám nói ra, chỉ đành đáp: “Tần thiếp tuân mệnh.” Nói xong mời Lý Cảnh vào điện.

Trúc Vận thấy thế, vội cầm đèn, lại vào phòng lấy cầm ra đặt cẩn thận, rồi rót cho Lý Cảnh một chén Ninh Tâm trà.

Tề Ngọc Yên ngồi ổn định trước cầm, ngẩng đầu hỏi: “Không biết hiện giờ Hoàng thượng muốn nghe khúc gì?”

“Khúc mà nàng từng gảy cho Trẫm nghe buổi tối đầu tiên ấy.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, sau đó cúi đầu, ngón tay gạt dây đàn, gảy lên.

Lý Cảnh nhấp một ngụm trà, nhìn thiếu nữ ngồi bên cầm. Không biết do trà, hay là tiếng đàn mà hần cảm thấy đáy lòng giờ đây an bình, khiến hần chỉ muốn đắm chìm trong đó, quên đi mọi phiền nhiễu.

Chỉ là, cho dù hần có lưu luyến giờ khắc dịu êm này, cuối cùng vẫn đến lúc khúc kết thúc. Tề Ngọc Yên chậm rãi thu tay, từ từ đứng dậy, thi lễ với Lý Cảnh, nói: “Không biết Hoàng thượng có thích không?”

“Rất thích.” Lý Cảnh gật đầu, nói: “Không hề khác với lần đầu ta nghe.”

“Tạ Hoàng thượng đã khen.” Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói: “Không biết Hoàng thượng mệt mỏi chưa, có muốn về phòng nghỉ ngơi không?”

Lý Cảnh ngẩng người, đây là đang hạ lệnh đuổi khách ư? Nhìn dáng vẻ mi mắt cong cong của Tề Ngọc Yên, nghĩ tới trên người nàng vẫn mang bệnh, hần lại không có cách nào tức giận, chỉ đành cứng người gật đầu, nói: “Quả thật trẫm cũng mệt rồi, nên trở về nghỉ ngơi thôi. Tề quý nhân cũng nên nghỉ sớm đi.”

Tề Ngọc Yên vội quỳ xuống hành lễ nói: “Tần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.”

Nghe tiếng bước chân của Lý Cảnh dần xa, Tề Ngọc Yên mới thẳng người, ngây ngốc quỳ tại chỗ.

Trúc Vận vội tiến lên đỡ nàng dậy: “Quý nhân, Hoàng thượng đã đi rồi, cô mau đứng lên đi.”

Tề Ngọc Yên giống như con rối gỗ, được Trúc Vận kéo lên, hồn chẳng biết đã bay về nơi đâu.

Lời nói việc làm hôm nay của Lý Cảnh, thật sự vượt qua sức tưởng tượng của nàng rồi. Ám chỉ mơ hồ trong lời hần, nàng đã hiểu. Nhưng tất cả chuyện này không phải điều nàng mong muốn.

Xem ra, mấy ngày nay chơi cờ cùng hần, đánh đàn cho hần, vô thức kéo gần lại khoảng cách giữa hai người. Nhân lúc bây giờ tình ý của hần đối với mình còn chưa quá sâu đậm, nhất định phải một nhát chặt đứt mới được.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên quay đầu nhìn Trúc Vận, nói: “Trúc Vận, ta nghĩ, sợ rằng ngày mai ta muốn đổ bệnh, sau đó ta chỉ có thể ở trong Vĩnh Huy điện, không thể ra ngoài. Em nghĩ cách giúp ta nhé.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trúc Vận kinh ngạc, sau đó đáp: “Nô tỳ đã hiểu.”

Buổi chiều ngày hôm sau, Lý Cảnh xử lý công chuyện xong sớm, hơi ngứa tay, liền phân phó Thường Hải phái người gọi Tề Ngọc Yên qua chơi cờ.

Thường Hải nhanh chóng gọi Chu Nguyên đi mời Tề Ngọc Yên.

Chẳng bao lâu, Chu Nguyên một mình trở về.

Thường Hải vừa thấy không có Tề Ngọc Yên theo, vội hỏi: “Chu Nguyên, Tề quý nhân đâu?”

Chu Nguyên khom lưng nói: “Hồi Thường công công, lúc tiểu nhân đến Vĩnh Huy điện mời Tề quý nhân thì nghe Trúc Vận cô nương nói, tối qua Tề quý nhân nhiễm phong hàn, hôm nay không thể ra ngoài.”

“Cái gì?” Thường Hải sững sốt. Hôm qua thấy Tề Ngọc Yên vẫn khỏe mạnh mà, sao hôm nay đã đổ bệnh rồi? Gã không dám chậm trễ, vội bẩm báo cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh vừa nghe, đôi lông mày nhướn lên, hỏi Thường Hải: “Sao cơ, nàng bị bệnh? Tối qua không phải vẫn còn khỏe sao? Sao hôm nay đã ngã bệnh rồi?”

“Báo là tối qua nhiễm phong hàn ạ.” Thường Hải cúi đầu đáp.

“Truyền thái y chưa?” Lý Cảnh hỏi.

“Nghe Trúc Vận cô nương nói, Vương thái y Vương Vĩ của Thái y viện đã qua xem cho Tề quý nhân rồi, nói là nhiễm phong hàn, bảo Tề quý nhân tĩnh dưỡng.” Chu Nguyên vội trả lời. May mắn trước khi gã trở về phục mệnh đã nghe Trúc Vận nói, bằng không, Hoàng đế hỏi đến, không biết long nhan có

phát lộ không nữa?

“VẬY, TRẨM ĐI THĂM NÀNG.” NÓI XONG LÝ CẢNH ĐỨNG LÊN RA CỬA.

Vừa bước vào trong điện, Lý Cảnh đã thấy Vương Vị đang nói gì đó với Trúc Vận ở trước điện.

Thấy Lý Cảnh vào phòng, hai người tiến lên trước hành lễ.

Lý Cảnh hỏi: “Vương thái y, bệnh tình của Tề quý nhân sao rồi?”

Vương Vị nghiêng mặt nhìn qua Trúc Vận rồi nói: “Hồi Hoàng thượng, thân thể Tề quý nhân vốn đã yếu, tối qua lại nhiễm phong hàn, bệnh của nàng ấy lại thêm nặng.”

Lý Cảnh vừa nghe, biến sắc: “VẬY TỀ QUÝ NHÂN KHÔNG CÓ GÌ ĐÁNG LO CHỨ?”

Vương Vị nhanh chóng nói: “Thần đã kê thuốc cho Tề quý nhân, có lẽ có thể ổn định được bệnh tình, sẽ không có trở ngại. Chẳng qua, muốn khỏe hoàn toàn, phải từ từ điều dưỡng.”

“Không có gì đáng lo là được rồi.” Lý Cảnh thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, còn nói thêm: “VẬY TRẨM VÀO THĂM NÀNG.” NÓI XONG TÍNH VÀO PHÒNG.

Vương Vị thấy thế, vội ngăn lại Lý Cảnh nói: “Hoàng thượng, ngài vẫn nên dừng vào, sẽ lây bệnh của Tề quý nhân.”

“Trẩm là thiên tử chân long cao quý, luôn có thần tiên phù hộ, sao dễ dàng lây bệnh được?” NÓI XONG LÝ CẢNH KHÔNG ĐỂ Ý TỚI VƯƠNG VỊ NỮA, TÍNH ĐẨY CỬA VÀO.

“Hoàng thượng, người tuyệt đối không được vào!” Tiếng của Tề Ngọc Yên bất chợt vang lên.

Lý Cảnh nghe thấy giọng của Tề Ngọc Yên, chân khựng lại. Hắn dừng một lát, rồi nói với vào trong phòng Tề Ngọc Yên: “TỀ QUÝ NHÂN, TRẨM VÀO THĂM NÀNG ĐƯỢC KHÔNG?”

Giọng của Tề Ngọc Yên truyền ra từ trong phòng: “Hoàng thượng, người vừa nghe Vương thái y nói rồi đấy, bệnh của tần thiếp dễ lây, Hoàng thượng tuyệt đối không được vào phòng.”

Lý Cảnh khẽ cười, nói: “TRẨM NÓI, TRẨM CÓ THẦN TIÊN PHÙ HỘ, KHÔNG LO.”

Tề Ngọc Yên nói: “Hoàng thượng không lo, nhưng tần thiếp lo. Nếu như Hoàng thượng thật sự muốn để tần thiếp an tâm dưỡng bệnh thì đừng nên vào, nhờ đâu Hoàng thượng lây bệnh từ tần thiếp, tần thiếp có chết muốn lần cũng khó thoát tội. Sau khi hồi cung, Thái hậu, Hoàng hậu đương nhiên sẽ trách tội tần thiếp, bảo tần thiếp phải sống sao?” Càng nói, trong giọng của Tề Ngọc Yên càng mang theo ghen ngạo.

Nghe Tề Ngọc Yên nhất quyết như vậy, Lý Cảnh đành bất đắc dĩ gạt đầu, nói: “Nếu đã vậy thì đợi Tề quý nhân khỏe hơn, Trẩm sẽ tới thăm nàng.”

“Tần thiếp tạ Hoàng thượng thương xót.” Giọng nói mềm mại của Tề Ngọc Yên truyền tới, khiến tim Lý Cảnh run lên. Cuối cùng hắn chỉ đành thờ dài một hơi, rồi khỏi Vĩnh Huy điện.

Nghe thấy Lý Cảnh rời đi, Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Vượt qua được cửa ải ngày hôm nay là mình có thể mượn cơ dưỡng bệnh, cách xa khỏi Lý Cảnh, để hắn từ từ mà quên đi sợi tơ tình mỏng manh giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đêm thu (phần đầu)

Từ đó về sau, Tề Ngọc Yên luôn đóng cửa không rời Vĩnh Huy điện, đến tận khi Lý Cảnh quay về kinh thành, nàng mới ra khỏi Vĩnh Huy điện, cùng trở về kinh.

Ngồi trên nghi xa về kinh, Tề Ngọc Yên ở lì trên xe, không xuống khỏi xe một bước. Thời gian nghỉ ngơi buổi tối, Tề Ngọc Yên cũng để Trúc Vận báo với Thường Hải trước, sợ lây bệnh sang Lý Cảnh, nhờ Thường Hải sắp xếp lều trại của nàng ở một nơi yên tĩnh.

Từ sau khi Tề Ngọc Yên đổ bệnh, Lý Cảnh phát hiện không có nàng chơi cờ cùng, không có tiếng đàn của nàng bầu bạn, trong lòng mình luôn cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó. Hắn cũng để Thường Hải nhắc nhở, muốn tới thăm nàng. Nhưng Tề Ngọc Yên luôn lấy việc sẽ lây bệnh cho hắn làm cớ, không chịu gặp hắn, hắn đành buông bỏ suy nghĩ gặp nàng.

Trở về hoàng cung, Tề Ngọc Yên vẫn đóng cửa dưỡng bệnh trong Chiêu Thuận cung.

Lý Cảnh thấy nàng bệnh lâu không tốt, lại lần lượt phái chánh phó viện chính* của Thái y viện tới xem cho nàng. Trước khi hai vị viện chính đại nhân đến, Vương vị đã truyền tin đi, Trúc Vận liền cho Tề Ngọc Yên uống chút thuốc làm rối loạn mạch tượng.

(Ở đây nghĩ là phải cả quan chủ lẫn quan phụ của thái y viện tới xem.)

Bệnh trước của Tề Ngọc Yên là do Vương Vị xem. Tuy Vương Vị trẻ tuổi, nhưng y thuật cũng được coi là cao siêu, rất được hai vị viện chính của Thái y viện coi trọng, bọn họ tin tưởng, Vương Vị tuyệt đối không thể đoán sai bệnh phong hàn này được, cho nên, trong lòng hai người cũng có chút tiên nhập vi chủ*. Sau khi tới Chiêu Thuần cung, từ mạch tượng đến bệnh trạng, quả thật bệnh Tề Ngọc Yên mắc là phong hàn. Cho nên, lúc hai vị viện chính phục mệnh, cũng nói với Lý Cảnh rằng Tề Ngọc Yên nhiễm phong hàn, hơn nữa còn làm bệnh cũ nặng hơn, cần phải đóng cửa tĩnh dưỡng.

(Tiên nhập vi chủ: cho rằng cái trước là đúng.)

Thấy hai vị thái y có kinh nghiệm lâu năm ở Thái y viện cũng nói vậy, Lý Cảnh cũng đành phải để Tề Ngọc Yên tĩnh dưỡng trong Chiêu Thuần cung, nên lại suy nghĩ muốn gặp nàng của mình. Muốn chờ bệnh nàng đỡ hơn, sẽ tới thăm nàng.

Vì tránh né Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên luôn rúc trong Chiêu Thuần cung, không dám ra khỏi cửa nửa bước. Mỗi ngày không đọc sách thì luyện chữ để giết thời gian, ngày qua ngày vô cùng tẻ nhạt.

Nghĩ tới kiếp này mình lại phải giam mình trong Chiêu Thuần cung này, Tề Ngọc Yên buồn bức trong lòng. Nàng bấm đầu ngón tay nhắm tính, còn khoảng mười tháng nữa, Hoàng hậu chắc sẽ giá hạc về Tây, Thái hậu cũng sẽ xuất cung. Nàng tự nhủ trong lòng, chỉ cần nhẫn nại thêm chút nữa, chịu đựng thêm vài tháng rồi theo Thái hậu tới hành cung là được tự do hơn rồi.

Càng về cuối thu, thời tiết cũng dần dần trở lạnh.

Ngày hôm đó, là ngày sinh thần của Tề lão phu nhân, tổ mẫu của Tề Ngọc Yên.

Tại quê nhà Mi Dương của Tề Ngọc Yên, có một phong tục, người đời sau nếu muốn người già trong nhà khỏe mạnh sống lâu, vào ngày sinh thần của lão nhân, thắp một chiếc đèn hoa sen cho lão nhân, thả ra giữa sông, cầu mong lão nhân sẽ được sống lâu, năm sau lão nhân sẽ không bệnh không đau ốm.

Lúc ở Mi Dương, hàng năm Tề Ngọc Yên sẽ dẫn theo Tề Ý, thắp một chiếc đèn hoa sen cho lão phu nhân, thả vào lòng sông, để chiếc đèn kia mang theo hiếu tâm của mình với tổ mẫu, trôi về phương xa, mang tới cho tổ mẫu một năm bình an khỏe mạnh.

Nay nàng đã vào cung, không thể hầu bên tổ mẫu, nhưng nàng vẫn tính muốn thắp một chiếc đèn hoa sen cho tổ mẫu, làm tròn đạo hiếu.

Cách bên ngoài Chiêu Thuần cung không xa có hồ Quỳnh Phương, xuôi theo hồ một đoạn sẽ có một con mương chảy từ hồ ra, giống như một con sông. Tề Ngọc Yên cảm thấy, trong cung không có sông, thả đèn hoa sen trong con mương nhỏ này cũng được.

Vì sợ người khác trông thấy mình ra ngoài, nàng tính đợi tới nửa đêm vắng người mới ra ngoài thả đèn.

Vừa qua giờ hội, Tề Ngọc Yên đoán người trong cung đã đi ngủ rồi, liền chuẩn bị ra khỏi Chiêu Thuần cung. Lúc trước tắm rửa, nàng đã tẩy sạch lớp thuốc mỡ trên mặt, nghĩ đã trẻ thế này, trong cung chắc không còn ai khác, cũng không bôi thuốc mỡ lên nữa. Chẳng qua, để cho chắc, lúc ra cửa nàng vẫn đeo mạng che màu trắng lên mặt.

Tới trước cửa Chiêu Thuần cung, chương sự thái giám của Chiêu Thuần cung Tần Dương thấy Tề Ngọc Yên muốn rời còn muốn ra ngoài, hơi sừng sốt, hỏi: “Tề quý nhân muốn rời còn đi đâu vậy ạ?”

Tề Ngọc Yên dùng ánh mắt ra lệnh cho Mai Hương. Mai Hương vội nhét một thỏi bạc vào trong tay Tần Dương, mỉm cười nói với Tần Dương: “Hôm nay là sinh thần của Tề lão phu nhân tổ mẫu của quý nhân, theo tập quán tại quê nhà quý nhân, người đời sau sẽ thắp đèn hoa sen cho lão nhân vào ngày hôm nay. Quý nhân nhà ta muốn tới ven hồ Quỳnh Phương thắp đèn cho lão nhân gia, chúc lão nhân gia sống lâu trăm tuổi.”

Tần Dương nấn bạc, cười híp tít nói: “Lòng hiếu thuận của Tề quý nhân thật đáng khen, có cần tiểu nhân theo Tề quý nhân đi thả đèn không?”

“Không cần đâu.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Cũng khuya rồi, người đi nghỉ đi, để Mai Hương canh ở đây là được rồi.”

Tần Dương đáp: “Dạ. Vậy tiểu nhân không quấy rầy Tề quý nhân.” Sau đó hành lễ lui xuống.

Tề Ngọc Yên quay đầu nói với Mai Hương: “Mai Hương, ta và Trúc Vận thả đèn xong sẽ trở về, nhanh thôi. Đêm nay gió lớn, em về phòng đi, đừng để bị trúng gió. Đừng đóng cửa cung, khép hờ lại là được, ta và Trúc Vận trở về sẽ đóng chặt cửa.”

Nghe vậy, Mai Hương lại lắc đầu, nói: “Quý nhân, nô tỳ mặc dày lấm, không sợ lạnh đâu. Nô tỳ sẽ canh ở đây đợi quý nhân về.”

“Vậy được.” Tề Ngọc Yên nói: “Nhưng nếu lát nữa em thấy lạnh thì về phòng nhé.”

“Dạ.” Nghe Tề Ngọc Yên quan tâm mình như vậy, Mai Hương thấy lòng ấm áp, gật đầu cười: “Nô tỳ biết ạ.”

Tề Ngọc Yên lại dặn thêm hai câu, bấy giờ mới cùng Trúc Vận ra cửa.

Trúc Vận đi ở phía trước Tề Ngọc Yên, trong tay xách một chiếc đèn lồng, chiếu vào bóng đêm đen thẫm, tỏa ra một quang sáng.

Cả quãng đường, hai người không nói lời nào, đi dọc theo hồ Quỳnh Phương, vừa tới bên con mương kia thì gió chợt nổi lớn. Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận hoảng sợ kêu lên: “Hồng rồi.” Sau đó thấy đèn lồng vụt tắt.

Bởi vì không có ánh sáng soi tỏ, Tề Ngọc Yên chỉ thấy trước mắt là một màu đen tối, chẳng nhìn thấy gì, tiếp đó nghe thấy tiếng khóc của Trúc Vận truyền đến: “Quý nhân ơi, đèn lồng tắt rồi, phải thắp đèn kiểu gì đây?”

“Trúc Vận, em không mang theo hộp quẹt à?” Tề Ngọc Yên cau mày hỏi.

“Không ạ.” Trúc Vận đáng thương nói: “Nô tỳ tưởng có nến trong đèn lồng rồi, lát nữa thắp đèn sẽ dùng lửa trong đèn lồng là được, không nghĩ tới đèn lồng lại bị thổi tắt.” Nói xong nàng dùng tay sờ sờ đèn lồng, kêu lên: “Trời đất ơi, thùng từ bao giờ vậy?”

Tề Ngọc Yên thờ dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Trúc Vận, lúc em ra ngoài cũng không kiểm tra qua đèn lồng có sao không hả?

“Cái này... Quý nhân chờ ở đây một lát, nô tỳ về cung lấy hộp quẹt, rồi đổi đèn lồng luôn.” Trúc Vận nói.

“Ừ.” Chuyện tới nước này, cũng chẳng còn cách nào khác, Tề Ngọc Yên đành gật đầu: “Vậy em đi nhanh về nhanh.”

“Dạ.” Trúc Vận lên tiếng, bước mau về phía Chiêu Thuần cung.

Thấy Trúc Vận đã chạy xa, Tề Ngọc Yên đứng tại chỗ một lúc lâu, ánh mắt từ từ thích ứng vào màn đêm, nhìn cảnh vật xung quanh cũng rõ ràng hơn. Gió bên hồ hơi lớn, nàng đứng một hồi, cảm thấy lạnh lạnh, liền dậm chân. Nghĩ Trúc Vận vừa mới đi, chắc phải một lúc nữa mới về được, mình đứng ở đây cũng chán, nên đi men theo hồ Quỳnh Phương về phía trước.

Hốt nhiên, một trận gió lớn lại nổi lên, cuốn theo cát bụi, che mờ mắt người. Tề Ngọc Yên vì tránh gió cát, liền ngoảnh mặt đi. Bởi vì híp mắt tránh, không phát hiện nhánh cây ở bên cạnh, mặt sượt qua nhánh cây, mạng che mặt cũng bị nhánh cây giật xuống. Đến khi nàng thấy gió đã nhỏ lại, mở mắt ra muốn tìm mạng che mặt của mình, lại phát hiện mạng che kia đã bị gió thổi bay xa.

Trước mắt tối om om, Tề Ngọc Yên không dám đuổi theo. Dù sao ở trong cung này, người biết mình chỉ có Lý Cảnh, những người khác coi như trông thấy mình cũng không quen không biết. Huống hồ hiện giờ mình đang mặc váy áo mang từ nhà đến, người khác trông thấy cũng sẽ không nhận ra mình là Tề quý nhân, nói không chừng cho rằng mình là một cung nữ nào đó. Vừa nghĩ như vậy, nàng cũng thôi không nghĩ về chuyện mạng che mặt nữa, xoay người, tiếp tục xuôi theo hồ về phía trước.

Hồ Quỳnh Phương này khá hẹp, không biết dài bao nhiêu, rộng ước chừng hai mươi trượng, đứng một bên hồ có thể nhìn thấy rõ được cảnh vật ở phía kia hồ.

Tề Ngọc Yên lần mò được một đoạn, đột nhiên, nàng nhìn thấy phía trong đình Lãm Nguyệt phía bên kia hồ, hình như phát ra ánh sáng.

Đã trễ đến vậy, gió lại lớn như kia, ai lại tới hồ chứ?

Tề Ngọc Yên hơi tò mò, rào bước tới, đi đến đối diện đình Lãm Nguyệt thì thấy có một người đang ngồi trong đình.

Lúc nhìn rõ diện mạo của người kia, tim nàng, chợt nhảy dựng lên.

Là Lý Cảnh.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn kể từ sau khi trở về từ Huyền Tước sơn.

Lúc này đây, hấn đang ngồi trong đình, tự mình rót tự mình uống, vẻ mặt mang vài phần cô đơn. Thình thoảng có gió thổi qua, cuốn lên tóc hấn, càng lộ vẻ lẻ loi.

Nhìn bộ dạng của hấn như vậy, Tề Ngọc Yên chợt chưa xót trong lòng. Nàng yên lặng nhìn hấn, không muốn rời đi.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy có một thứ gì đó thật dài, trơn mềm duỗi từ trên xuống.

Đó là một con rắn xanh bích. Lạnh như vậy mà con rắn này vẫn chưa ngủ đông ư? Có độc không?

Nghĩ đến đây, tim Tề Ngọc Yên thít chặt lại.

Lý Cảnh lại hoàn toàn không hay biết gì về con rắn đang treo ngay trên đầu mình, vừa uống rượu, vừa suy nghĩ gì đó. Còn đám người Thường Hải, Chu Nguyên hầu hạ bên cạnh, lại chẳng hề phát hiện, chỉ cúi đầu đứng một bên.

Mất thấy thân rắn càng lúc càng thõng xuống, sắp rớt trên đầu Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên càng thêm căng thẳng, nếu như con rắn này có độc, cần Lý Cảnh, vậy thì quá nguy hiểm. Nghĩ đến đây, nàng hét to với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, cẩn thận! Rắn! Hoàng thượng, trên đầu người có rắn!”

Mặc dù cách hồ, nhưng mặt hồ không rộng, hai bờ hồ cách nhau không xa, Thường Hải chợt nghe thấy tiếng hô hoán của Tề Ngọc Yên. Gã ngừng đầu,

nhìn thấy bên bờ có nữ tử hướng về mình, đang gào thét, có vẻ vô cùng sốt ruột. Nhưng gã lại không nghe rõ nữ tử ấy đang hô hào cái gì, chỉ ngơ ngàng nhìn nàng ấy.

Tề Ngọc Yên thấy người đối diện không phản ứng gì, càng nóng lòng hơn, vuron cổ la lớn với Thường Hải: “Thường Hải! Trong đình có răn, ngay trên đầu Hoàng thượng!” Nói xong nàng dùng ngón tay chỉ lên phía trên.

Thường Hải vẫn không nghe rõ Tề Ngọc Yên nói gì, nhưng thấy rõ ngón tay của nàng chỉ lên trên, gã theo bản năng nhìn lên, vừa nhìn thấy thứ rũ xuống từ trên đình, lập tức mặt xám ngoét, vội vã xông lên, kéo Lý Cảnh dậy, kêu lên: “Hoàng thượng, trên đầu ngài có răn.”

Lý Cảnh nghe Thường Hải kêu, ngẩng đầu nhìn lên, hoảng sợ lùi xuống mấy bước.

Lúc này, thị vệ đứng ở một bên tiến đến, dùng gậy gõ đánh rớt răn xuống, khều nó ra ngoài.

Một tên thái giám đứng ở ngoài đình trông thấy con răn được thị vệ khều ra, kinh hô: “Ta biết con răn này, gọi là Trúc Diệp Thanh, kịch độc.”

Thường Hải nghe xong, sắc mặt càng sợ tới mức trắng bệch, lau mồ hôi, nói: “May nhờ vị cô nương kia nhắc nhở, nếu không con răn này cắn phải Hoàng thượng, tiểu nhân mang tội nặng mất.”

“Cô nương nào?” Lý Cảnh vừa rồi vẫn đang uống rượu, không hề nhìn thấy Tề Ngọc Yên, lúc này nghe Thường Hải nói, có chút khó hiểu.

“Chính là vị cô nương phía đối diện đó!” Thường Hải chỉ sang phía hồ bên kia, nói: “Nếu không phải nàng liều mạng hô hoán, tiểu nhân cũng không phát hiện ra con răn này.”

Nghe Thường Hải nói, Lý Cảnh nâng mắt nhìn về phía bờ bên kia, hình bóng yêu kiều của một nữ tử bất chợt lọt vào mắt hắn.

Mặc dù là ban đêm, nhưng đèn trong Lâm Nguyệt đình sáng rực, soi rõ người phía đối diện. Nền gương mặt của nàng, bởi vì hứng sáng nên hắn nhìn thấy rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33-2: Đêm thu (phần cuối)

Đến khi Lý Cảnh nhìn rõ diện mạo của nữ tử đối diện, cảm giác cả người mình dần căng cứng.

Gương mặt kia, gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, gương mặt đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ kia, giờ lại đột ngột xuất hiện trước mắt mình. Lúc này đây, hắn đã không phân rõ nổi rớt cuộc đây là thực hay vẫn trong mộng.

Hắn siết chặt bàn tay, móng tay cắm sâu vào thịt, đau đớn.

Đau như này, vậy đây không phải là mộng rồi. Nàng ấy thật sự xuất hiện trước mắt mình.

Nghĩ tới đây, hắn bất chợt nhào tới tay vịn, kinh hi kêu lên: “Là nàng? Nàng ở trong cung ư?” Chẳng trách tìm kiếm ngoài cung hơn nửa năm cũng chẳng thấy tăm tích, hóa ra nàng ấy luôn ở trong cung.

Thấy dáng vẻ của Lý Cảnh vừa vui mừng vừa lo sợ, lại nghe hắn hỏi như vậy, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Làm thế nào mà, hắn nhận ra mình? Đột nhiên nàng nhớ ra gì đó, bất giác sờ lên mặt mình, quả nhiên, mạng che mặt đã mất.

Tim nàng run bắn. Bấy giờ mới nhớ tới, hiện giờ xuất hiện trước mặt Lý Cảnh chính là gương mặt thật của mình.

Thoáng chốc, tim nàng đập loạn lên. Giờ bị hắn bắt gặp rồi, phải làm sao đây? Bất chợt nàng nghĩ tới, coi như bây giờ Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo thật của nàng, cũng không biết thân phận của nàng. Chỉ cần nàng không để hắn bắt được, cho dù hắn biết mình trong cung thì cũng không tìm ra được mình. Nếu thế, bây giờ mình phải chạy khỏi đây!

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên vội vã xoay người, chạy trở về.

Lý Cảnh thấy nàng thân người ra một lúc, rồi đột nhiên xoay người bỏ chạy, trong lòng quýnh lên, lớn tiếng gào lên: “Đứng lại! Nàng đứng lại đó cho ta!”

Tề Ngọc Yên tuyệt nhiên không nghe theo lời của hắn, dưới chân chưa từng chậm nửa nhịp, liều mạng chạy về phía trước, nhanh chóng biến mất trong

đêm đen.

Nhìn bóng dáng của Tề Ngọc Yên biến mất khỏi mắt mình, Lý Cảnh trống rỗng, như thể lần này nàng ấy vừa đi, mình lại để lạc mất nàng ấy nữa rồi. Hắn nhanh chóng xoay người, nói với đám thị vệ: “Đi! Mang nữ tử vừa xuất hiện phía bờ bên kia về cho ta.”

“Dạ.” Thị vệ nhận mệnh.

“Guộm đã!” Thấy thị vệ cầm kiếm đi, Lý Cảnh gọi giật lại.

“Hoàng thượng còn có gì phân phó ạ?” Trường thị vệ xoay người lại, cung kính nói.

Lý Cảnh dừng một lát, nói: “Mang nàng ấy về nhưng không được làm đau nàng ấy.”

“Dạ!” Trường thị vệ lên tiếng, rồi dẫn theo thủ hạ chạy tới con cầu phía trước, chuẩn bị qua cầu đuổi bắt người.

Nhưng đợi tới khi thị vệ vượt qua cầu tới bên kia hồ thì Tề Ngọc Yên đã sớm cao chạy xa bay. Thị vệ xuôi theo hồ lục soát một vòng lớn, cũng không tìm thấy người.

Bấy giờ, Lý Cảnh vẫn ngồi ở trong đình, tay rót rượu, có chút run run.

Hắn sai đám Mã Bình tìm nàng ở ngoài cung, không ngờ tới, nàng lại ở ngay trong cung, chẳng trách làm thế nào cũng không tìm được nàng ở ngoài cung.

Lúc thị vệ trở về phục mệnh thì đã qua giờ Tý. Kết quả tìm kiếm chính là không phát hiện ra nữ tử kia.

Nghe thị vệ báo, Lý Cảnh nhũn nhủn. Không tìm được nàng? Vậy nàng sẽ trốn ở đâu? Gió lạnh thổi qua, đầu óc của hắn cũng tỉnh táo hơn đôi chút. Nếu nàng xuất hiện ở trong cung vào thời điểm này, cho thấy nàng hẳn là ở trong cung. Mà có thể ở trong cung, ngoại trừ tần phi còn có... cung nữ.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu, hỏi Thường Hải: “Sau mười lăm tháng giêng năm nay, có phải trong cung mới tới một nhóm cung nữ không?”

“Hồi Hoàng thượng, sau đầu xuân, quả thật có tiến một nhóm cung nữ mới ạ.” Thường Hải trả lời.

“Được, truyền lệnh của ta.” Lý Cảnh trầm mặt nói: “Giờ mùi ba khắc ngày mai, bảo tất cả các cung nữ mới tiến cung năm nay tới Càn Dương cung. Trẫm muốn tra xét từng người một. Nhớ rõ, tất cả đều phải đến! Một người cũng không được thiếu!”

Nghe Lý Cảnh nói vậy, Thường Hải run sợ, nhưng không dám nói nhiều, cúi đầu đáp: “Dạ! Sáng mai tiểu nhân sẽ phái người tới các cung thất truyền lệnh ngay ạ.”

Lý Cảnh gật đầu. Hắn không tin, lần này nàng ấy sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Chén rượu đang bị hắn bóp chặt trong tay, dường như chỉ cần dùng thêm chút sức, nó sẽ vỡ nát.

Sau khi Tề Ngọc Yên xoay người, chạy thực mạng về phía Chiêu Thuận cung, cảm giác gió thổi ù ù qua tai.

Không biết chạy bao lâu, đột nhiên phía trước nàng xuất hiện một chiếc đèn lồng. Nàng không kịp dừng chân, liền đụng vào, té ngã trên đất.

“Quý nhân, cô sao vậy? Có chuyện gì thế?”

Giọng nói đầy lo lắng của Trúc Vận truyền vào tai nàng, sau đó mình được người đỡ dậy.

Tề Ngọc Yên thấy người tới là Trúc Vận, kinh hãi trong lòng dần vơi lại. Nàng quay đầu lại nhìn, không thấy có người đuổi tới, vội xoay người lại, nói với Trúc Vận: “Trúc Vận, mau, dập tắt lồng đèn đi.”

“Tại sao ạ?” Trúc Vận sững sờ.

“Đừng hỏi nhiều nữa. Dập tắt lồng đèn, mau chóng theo ta về cung.” Tề Ngọc Yên vội nói.

Trúc Vận nghe xong, cũng không nói nhiều, vội thôi tắt lồng đèn, lại hỏi: “Quý nhân, người không thả đèn ạ?”

“E là hôm nay không thể thả đèn được rồi. Chúng ta mau về cung, không được để người khác trông thấy nữa.” Dứt lời, Tề Ngọc Yên gấp gáp chạy trở về.

Trúc Vận cũng nhanh chóng theo gót.

Chạy tới trước cửa cung Chiêu Thuận cung, Mai Hương đang đứng trước cửa không ngừng dậm chân. Thấy Tề Ngọc Yên trở về, cô nhanh nhẹn tiến lên nghênh đón.

“Mai Hương, ở đây còn ai khác không?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Hồi quý nhân, ngoại trừ hai người gác đêm trong điện ra, những người khác đã đi nghỉ hết rồi.” Mai Hương trả lời.

“Ừ, mau mau đóng chặt cửa lại, chúng ta về phòng nghỉ ngơi thôi.” Tề Ngọc Yên nói xong, vội vã chạy về Di Hòa điện của mình.

Nhìn sắc mặt của Tề Ngọc Yên có chút hoảng hốt, Mai Hương vội kéo Trúc Vận hỏi: “Quý nhân bị sao thế?”

“Tớ cũng không biết nữa.” Trúc Vận lắc đầu, nói: “Tớ đột nhiên về thì gặp được quý nhân trên đường, cô ấy đã hoảng sợ thành bộ dạng này rồi.”

“Vậy cậu mau theo cô đi, tớ đóng cửa cung rồi về liền.” Mai Hương nói.

“Ừ.” Trúc Vận không nói thêm gì, chạy về phía Di Hòa điện.

Tới ngoài phòng, Trúc Vận treo đèn lồng dưới mái hiên, rồi vào phòng, thấy Tề Ngọc Yên đang ngồi bên cạnh bàn, rót nước trà, uống không ngừng.

Trúc Vận tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Quý nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Trong lòng Tề Ngọc Yên vẫn đang loạn thành một đoàn. Đêm nay, không ngờ bị Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo thật của mình, bây giờ, nàng cũng chẳng biết phải làm thế nào đây.

Thấy Tề Ngọc Yên thần thờ không nói câu nào, Trúc Vận nhẹ nhàng gọi nàng: “Quý nhân.”

Bị Trúc Vận gọi, Tề Ngọc Yên hơi giật mình, sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn Trúc Vận, chậm rãi nói: “Trúc Vận, đêm nay, Hoàng thượng nhìn thấy ta rồi.”

Trúc Vận ngẩn ra, sau một lúc mới phản ứng lại, cẩn thận hỏi lại: “Ý của quý nhân là, Hoàng thượng đã nhìn thấy dung mạo thật sự của quý nhân?”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Trúc Vận không biết chuyện Lý Cảnh đã từng gặp được Tề Ngọc Yên tại hội đèn lồng Nguyên Tiêu, thần nhiên cười nói: “Thì ra là chuyện này. Quý nhân không cần lo sợ làm gì, coi như Hoàng thượng nhìn thấy dung mạo thật của quý nhân, cũng không biết được là quý nhân cô mà?”

“Nhưng người, chắc người sẽ tìm ta khắp nơi?” Tề Ngọc Yên do dự nói. Nàng biết, hơn nửa năm qua, Lý Cảnh luôn sai Mã Bình tìm mình ở ngoài cung, giờ thấy mình ở trong cung, coi như mình chạy trốn được, e rằng hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu.

Mai Hương vào cửa, nghe cuộc trò chuyện của Tề Ngọc Yên và Trúc Vận, ngó người, vội tiến đến hỏi: “Ý quý nhân là, Hoàng thượng nhận ra người?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Hắn là người đã nhận ra ta.” Nàng còn nhớ rất rõ, về mặt vừa mừng vừa lo lúc hắn nhìn thấy mình. Chuyện hôm nay, đối với hắn là một việc tình cờ, còn với mình mà nói, chẳng phải là nằm ngoài dự liệu hay sao? Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên cười khổ.

“Hoàng thượng nhận ra quý nhân, vậy, vậy phải làm sao đây ạ?” Mai Hương sốt ruột hỏi.

“Cái gì mà nhận ra quý nhân?” Nghe Mai Hương và Tề Ngọc Yên nói chuyện, Trúc Vận hơi khó hiểu: “Chẳng lẽ, Hoàng thượng đã từng gặp quý nhân rồi ư?”

Chuyện tới nước này, Tề Ngọc Yên cảm thấy giấu giếm Trúc Vận cũng không hay, nên để Mai Hương thuật lại chuyện mình gặp được Lý Cảnh vào đêm Nguyên Tiêu cho Trúc Vận.

Trúc Vận nghe xong, càng không hiểu nổi hành động của Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, nếu Hoàng thượng đã có tình ý với cô từ trước, tại sao cô còn muốn trốn tránh ngài ấy? Chẳng lẽ trong lòng quý nhân có ai khác?”

Nghe Trúc Vận nói, Tề Ngọc Yên ngây người, lập tức lắc đầu, cười chua chát nói: “Ta, trong lòng ta còn có ai được chứ? Ta làm như vậy, chỉ vì không muốn có dính líu gì với người mà thôi.”

“Nếu trong lòng quý nhân không có ai khác, tại sao không cho Hoàng thượng biết thân phận của cô? Phải biết, để được Hoàng thượng sủng ái, có rất nhiều nữ tử phải hao tổn tâm cơ mà cũng chẳng thành, có sao quý nhân lại muốn tránh né?” Thấy Tề Ngọc Yên cúi đầu im lặng, Trúc Vận lại nói tiếp: “Quý nhân, nô tỳ thấy rất rõ. Chuyện đi tới Huyền Tước sơn, mặc dù quý nhân xấu xí, nhưng Hoàng thượng vẫn rất thích ở bên quý nhân. Nếu Hoàng thượng biết cô là người mà ngài ấy luôn quần quai kiếm tìm, chắc chắn quý nhân sẽ là sủng quan hậu cung.”

Nghe Trúc Vận nói, Tề Ngọc Yên sững người. Sủng quan hậu cung thì sao chứ? Chẳng phải sẽ rơi vào kết cục bi thảm ư, Tề Ngọc Yên ta lại không phải chưa từng nếm trải.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Trúc Vận, có một số việc không đơn giản như em nghĩ đâu. Ta không muốn có liên quan gì tới Hoàng thượng là có nguyên do trong đó, em đừng hỏi kỹ làm gì.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Trúc Vận và Mai Hương, nói: “Hiện giờ, việc chúng ta cần suy nghĩ chính là làm sao để Hoàng thượng không phát hiện ra người mà người trông thấy đêm nay chính là ta.”

Thấy thái độ kiên quyết của Tề Ngọc Yên, Trúc Vận cũng chẳng khuyên lơn thêm nữa, dứt khoát ngậm miệng.

“Lúc ở Huyền Trúc sơn, quý nhân ở bên Hoàng thượng nhiều ngày, Hoàng thượng vẫn không phát hiện cô là nữ tử ở hội đèn lồng Nguyên Tiêu đó, coi như tối nay Hoàng thượng có nhìn thấy dung nhan thật của quý nhân, cũng hoàn toàn không nghĩ tới người mình gặp được chính là quý nhân cô.” Lúc Mai Hương nói chuyện, vẻ mặt thông dong: “Quý nhân chỉ cần đừng để người ta phát hiện ra dung nhan thật của mình nữa, có lẽ Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không liên hệ cô với nữ tử tại hội đèn lồng Nguyên Tiêu đâu. Đợi ngài ấy tra tìm trong cung vài ngày, không phát hiện ra, có lẽ sẽ bỏ qua.”

Nghe Mai Hương nói, Tề Ngọc Yên thở dài một hơi, bắt đầu gật đầu: “Hiện giờ cũng chẳng có cách nào khác, chỉ đành yên lặng theo dõi diễn biến, hi vọng có thể vượt qua được cửa ải này.”

“Quý nhân, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi sớm chút đi ạ.” Mai Hương nói: “Sáng mai, để Trúc Vận ra ngoài tìm hiểu tin tức, xong chúng ta hằng tính cách.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Ừ.”

Mai Hương và Trúc Vận hầu hạ Tề Ngọc Yên lên giường, rồi mới lui xuống.

Nằm trên giường, Tề Ngọc Yên trần trọc không ngủ nổi. Gương mặt mừng rỡ của Lý Cảnh không ngừng lượn lờ trước mắt nàng. Rõ ràng đối với sự xuất hiện đột ngột của mình trong hoàng cung, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Nếu như, thật sự bị hắn phát hiện, hắn sẽ đối xử với mình ra sao? Hắn sẽ vui mừng? Dù sao hắn đã tìm mình lâu như vậy rồi mà.

Nhưng đối với chuyện mình bỏ rơi hắn tại hội đèn lồng, còn giả xấu lừa hắn, hắn sẽ nghĩ thế nào? Mình nên giải thích ra sao? Tội khi quân, có thể nặng có thể nhẹ. Nếu như hắn thật sự muốn truy cứu, không chỉ mình mình phải chịu tội, sợ rằng cả nhà họ Tề cũng không thoát được liên quan? Nhưng hắn sẽ trị tội mình ư?

Đối với Lý Cảnh hiện giờ, Tề Ngọc Yên không nắm chắc chút nào. Kiếp trước, hắn yêu thương mình như vậy mà vẫn giam nhốt mình vào lãnh cung, cuối cùng còn lạnh lùng xuống tay giết cả nhà họ Tề. Người nam nhân đến tận lúc chết mình vẫn yêu ở kiếp trước, có lẽ, mình vẫn luôn không thể hiểu rõ con người hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thấp thỏm

Hôm sau trời vừa sáng, Tề Ngọc Yên uể oải thức dậy, vừa rửa mặt trang điểm xong, Trúc Vận liền tiến vào phòng, tới sau nàng, hành lễ nói: “Quý nhân, Thanh Hà cô cô có việc cầu kiến ạ.”

“Truyền cô ấy vào.” Tề Ngọc Yên nhìn mình trong gương đồng, thuốc mỡ đã bám đều trên mặt, hoàn toàn không nhận ra gương mặt thật của mình.

“Dạ.” Trúc Vận lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Tề Ngọc Yên nhìn thấy Thanh Hà bước vào phòng qua gương đồng.

Thanh Hà từ từ tới phía sau Tề Ngọc Yên, hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên xoay người lại, mỉm cười với Thanh Hà, hỏi: “Thanh Hà cô cô tìm ta có chuyện gì vậy?”

Thanh Hà tươi cười, nói: “Hồi Tề quý nhân, sớm tinh mơ hôm nay, Dịch Đình cục phái người tới truyền lời, những nữ tử trẻ tuổi tiến cung sau ngày mười lăm tháng giêng năm ngoài trong cung phải tới Càn Dương cung trước giờ Mùi ba khắc, bảo rằng Hoàng thượng có lời muốn hỏi. Trong Chiêu Thuần cung này, ngoại trừ cung nữ ra, thị nữ Trúc Vận, Mai Hương cô nương theo bên Tề quý nhân cũng nằm trong hàng ngũ này. Lần này nô tỳ tới, là để báo với Tề quý nhân một tiếng, mời hai vị cô nương chuẩn bị, chốc nữa sẽ theo nô tỳ cùng tới Càn Dương điện diện thánh.”

Nghe Thanh Hà nói, Tề Ngọc Yên hơi sững sốt. Thoáng chốc nàng đoán ra được mục đích của việc Lý Cảnh cho gọi toàn bộ nữ tử tiến cung sau mười lăm tháng giêng năm ngoài. Nàng hoàn toàn không ngờ tới, Lý Cảnh sẽ cho rằng mình là cung nữ trong cung. Để tìm mình, còn gọi tất cả cung nữ mới vào trong hoàng cung tới diện thánh.

Mặc dù trong lòng nàng hiểu rõ, Lý Cảnh sẽ không tìm ra mình trong đám cung nữ, nhưng nàng cũng không quên, Lý Cảnh đã từng gặp qua Mai Hương. Nếu như Mai Hương đi Càn Dương cung, chàng sẽ nhận ra em ấy, như vậy thì thân phận của mình không vạch mà tự lộ.

Chuyện này, phải làm sao giờ?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên nhú mày, ngừng một lúc, nói: “Đêm qua Mai Hương nhiễm phong hàn, có thể không tới Càn Dương điện diện thánh chứ?”

Thanh Hà lắc đầu, nói: “Dịch Đình cục đã chọn người lên danh sách, người trong danh sách, không được thiếu bất cứ ai. Còn nói, kể cả bệnh nặng

không dậy nổi cũng phải nâng tới Càn Dương điện.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên run sợ, đành bắt đầu đi gật đầu nói: “Được rồi. Chỉ là không biết có phải Mai Hương lây bệnh của ta hay không, dạo gần đây sắc mặt không được tốt lắm, cũng không biết có chịu nổi không.”

Thanh Hà cười nói: “Người đừng lo, Hoàng thượng hỏi xong Mai Hương cô nương có thể quay về liền, không tốn nhiều thời gian đâu ạ.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, nói: “Cô về trước đi, ta sẽ bảo Mai Hương và Trúc Vận chuẩn bị.”

“Dạ.” Thanh Hà hành lễ, rồi lui xuống.

Thanh Hà vừa rời khỏi, Tề Ngọc Yên vội bảo Trúc Vận gọi Mai Hương về, nói cho cô ấy biết chuyện qua giờ Ngọ phải tới gặp Lý Cảnh.

Mai Hương nghe xong sợ run: “Quý nhân, Hoàng thượng cũng đã nhìn thấy em, ngài ấy sẽ nhận ra em mất, chuyện này phải làm sao bây giờ?”

Tề Ngọc Yên thở dài một hơi, nói: “Còn làm sao được nữa, chuyện tới nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước. lát nữa để Trúc Vận thoa thuốc mỡ kia lên mặt em, giấu đi dung mạo. Hơn nữa, cung nữ mới tiến năm nay cũng phải mấy trăm người, người nhìn qua, chỉ cần không phát hiện người mà người muốn tìm, không chừng cứ vậy mà thả đi.”

Mai Hương vẫn có chút đắn đo: “Nhưng các cung nhân khác của Chiêu Thuận cung đã nhìn thấy diện mạo của em rồi, các nàng ấy thấy em như vậy sẽ không nghi ngờ gì ư?”

Tề Ngọc Yên nói: “Ta vừa mới nói với Thanh Hà, em lây bệnh của ta, sắc mặt không được tốt giống ta. Còn có, bình thường em ít ra ngoài điện, chưa chắc những người khác đã để ý tới em, nhiều thêm một chuyện chỉ bằng bớt đi một chuyện, các nàng cũng sẽ không nhiều chuyện đâu.”

“Dạ.” Mai Hương gật đầu đáp: “Mọi chuyện sẽ theo lời của quý nhân.”

Sắp tới giờ Mùi, Thanh Hà sai người tới gọi Trúc Vận và Mai Hương tới Càn Dương điện.

Mặc dù Mai Hương đã bôi thuốc mỡ, nhưng Tề Ngọc Yên vẫn thấp thòm không yên, âm thầm cầu xin Bồ Tát phù hộ Mai Hương, ngàn vạn đừng để bị Lý Cảnh nhận ra. Bằng không, về sau xảy ra chuyện gì, thật sự nàng cũng không dám nghĩ tới.

Lần đầu tiên, nàng có chút hối hận đã mang theo Mai Hương tiến cung.

Hai người Trúc Vận, Mai Hương và sáu bảy tiểu cung nữ vừa mới tiến cung trong Chiêu Thuận cung cùng theo Thanh Hà tới bên ngoài Càn Dương cung.

Lúc đám người Trúc Vận tới, nơi đây đã tụ tập không ít cung nữ. Đứng tùm nập thành một chỗ, bàn tán việc Hoàng đế triệu người tới hỏi, không rõ dụng ý của Hoàng thượng là gì.

Có thể nhận ra, không ít cung nữ tự nhận có chút ít tư sắc ăn diện kĩ lưỡng. Phải biết rằng những cung nữ này ngày thường khó có cơ hội gặp được Hoàng đế, đều muốn nhân dịp ngàn năm có một này đánh cược một ván. Nhỡ đâu được Hoàng đế nhìn trúng, từ đó có thể bay lên đầu cành.

Thấy tình cảnh này, Trúc Vận thở dài một hơi. Người khác đều muốn được Hoàng đế ngắm trúng, vậy mà quý nhân nhà mình lại cố ý tránh Hoàng đế như tránh tà. Nghĩ tới đây, cô chẳng còn tâm trạng ngắm nghía đám nữ nhân kia tranh tài khoe sắc, ngoảnh lại, lại thấy sắc mặt của Mai Hương lộ vẻ căng thẳng, thân thể dường như đang run bần bật. Cô vỗ vỗ bả vai Mai Hương, nhẹ giọng khuyên lo: “Mai Hương à, cậu đừng căng thẳng vậy. Cậu càng thế, trái lại càng khiến người ta chú ý, chỉ bằng thả lỏng tinh thần một chút, sẽ qua nhanh thôi.”

Nghe Trúc Vận nói, Mai Hương hít một hơi thật sâu, nói: “Trúc Vận, cậu nói thì dễ, nhưng chuyện này sao có thể bình tĩnh được chứ? Giờ tớ chỉ hi vọng Hoàng thượng không thấy có quý nhân bên trong, sẽ không chú ý tới ai khác, tuyệt đối đừng nhận ra tớ.”

“Chỉ cần cậu đừng có trưng ra bộ dạng đầu đầu hờ dúi dúi thì Hoàng thượng sẽ không chú ý tới cậu đâu.” Trúc Vận chế giễu.

Mai Hương trừng mắt hờn giận nhìn Trúc Vận, nghiêng răng, phì nói: “Đừng nói chuyện không đau eo*.”

(Câu nói này dựa theo một điển tích, ý nghĩa không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ mà nói.)

Đang nói chuyện, các cung nữ gần như đã đến đông đủ.

Chu Nguyên ra ngoài cửa cung, cất cao giọng nói với đám người: “Mọi người nghe! Sau đây sẽ bắt đầu diện thánh! Các cung nữ dựa theo danh sách đã trao, xếp thành một tổ ngẫu nhiên, mỗi tổ gồm 20 người, đồng loạt tiến vào điện diện thánh. Diện thánh xong, các vị có thể hỏi cung! Nghe rõ chưa?”

Các cung nữ nhón nháo đáp.

“Bây giờ, ta sẽ bắt đầu gọi tên những người ở tổ đầu tiên diện thánh!” Vì vậy, Chu Nguyên liền gân cổ họng bắt đầu đọc tên cung nữ. Người được đọc tên sẽ bước ra khỏi hàng tới trước cửa cung. Có tiểu hoàng môn* sắp xếp những người đó thành một tổ rồi dẫn qua cửa.

(Tiểu hoàng môn: là một chức vị hoạn quan thấp hơn hoàng môn thị lang một bậc.)

Sau khi tổ thứ nhất tiến vào, chưa đến hai chung trà đã ra. Không ít cung nữ mang về mặt thất vọng, nói rằng Hoàng đế còn chẳng hề nói gì với các nàng, chỉ liếc mắt qua từng người rồi bảo các cô ra ngoài.

Nghe kể lại như vậy, Trúc Vân và Mai Hương liếc nhau. Xem ra, quả nhiên người Hoàng đế đang tìm là Tề Ngọc Yên. Nghĩ tới đây, Mai Hương càng thêm khẩn trương, người cứng ngắc lại, chỉ mong Hoàng đế nhìn nhiều người trong thời gian dài, sẽ mỏi mắt, đến khi đó cũng chỉ lướt qua mình.

Rất nhanh, Trúc Vân liền nghe thấy Chu Nguyên gọi tên của mình. Cô vội tới trước cửa cung, xếp thành hàng, đi theo tổ cung nữ của mình, cùng tiến về phía chính điện Càn Dương cung.

Đến cửa chính điện, tổ cung nữ lúc trước vẫn chưa xem xong, nhóm Trúc Vân phải đợi ở ngoài điện một lúc. Chẳng bao lâu, liền có tiểu hoàng môn gọi tiến điện, đám người nối đuôi nhau mà vào.

Vừa vào chính điện, Trúc Vân liếc mắt liền thấy Lý Cảnh đang ngồi tại chính giữa. Cô cũng không dám nhìn lâu, nhanh chóng gật đầu xuống, cùng theo mọi người hành lễ.

Lý Cảnh nhìn hai mươi cung nữ đang quỳ phía dưới mình, gật đầu.

Chỉ nghe thấy Thường Nguyên hô lên: “Tất cả ngẩng đầu lên.”

Trúc Vân nghe thấy vậy, thẳng người, từ từ nâng mặt mình lên.

Lý Cảnh ngồi tại chỗ, ánh mắt tinh tường đảo qua từng khuôn mặt của các cung nữ, tới Trúc Vân, hần hơi khựng lại, sau đó chuyển tiếp sang cung nữ khác. Sau khi nhìn xong, thấy không có người mình muốn tìm, trên mặt hần thoáng mang theo vẻ thất vọng. Chớp mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy Trúc Vân, hần dừng lại, mở miệng hỏi: “Trúc Vân, bệnh tình của Tề quý nhân thế nào rồi?”

Trúc Vân không ngờ Lý Cảnh sẽ hỏi mình, ngẩng người, vội cười nói: “Hồi Hoàng thượng, bệnh tình của quý nhân đã khá hơn chút.”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Cảnh hơi dịu xuống, gật đầu nói: “Người trở về nói với Tề quý nhân, bảo nàng cố gắng dưỡng bệnh, mấy ngày nữa Trẫm sẽ tới thăm nàng.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Trúc Vân đáp.

“Các người lui xuống trước đi.” Lý Cảnh nói.

Cung nữ trong điện dập đầu tạ ơn xong, rục rịch đứng dậy rồi đi. Vừa ra cửa, ngay sau lại thêm một tổ cung nữ vào điện.

Tới bên ngoài Càn Dương cung, tiểu hoàng môn dẫn đầu nói với mọi người: “Chư vị cô nương không có chuyện gì, có thể tự đi về.” Sau khi nói xong, hần thẳng người tiến vào trong cung, chuẩn bị dẫn một nhóm cung nữ khác vào.

Trúc Vân bước xuống bậc thang, Mai Hương vội tiến tới đón, nói: “Trúc Vân, mọi chuyện vẫn suôn sẻ chứ?”

Trúc Vân mỉm cười nói: “Hoàng thượng đã từng gặp qua tớ, tớ còn có chuyện gì chứ? Cậu có thể vượt qua được ải này mới là chuyện lớn.”

Nghe Trúc Vân nói, Mai Hương lại nhăn mày: “Đúng thế, thật sự hi vọng tớ có thể thuận lợi như cậu là chúng mình có thể về Chiêu Thuần cung rồi.”

Trúc Vân nhẹ nhàng khoác lên vai Mai Hương, nói: “Yên tâm, không có việc gì đâu. Hiện giờ tâm trí Hoàng thượng đều chỉ nhớ tới vẻ đẹp của quý nhân, không thể nhìn vào ai khác được nữa. Đáng về diện mạo của cậu hoàn toàn khác với quý nhân, có lẽ Hoàng thượng sẽ không để ý tới cậu đâu.”

Rốt cuộc Mai Hương cũng nở nụ cười, nói: “Được như vậy thì tốt.”

“Tớ vẫn ở đây nói chuyện với cậu, đợi cậu diện thánh xong, chúng mình cùng trở về.” Trúc Vân cười nói.

“Ừ.” Mai Hương kéo tay Trúc Vân, mỉm cười gật đầu.

Hai người tiếp tục chờ trước cửa cung, khoảng chừng hơn một nén hương, cuối cùng nghe thấy Chu Nguyên réo tên Mai Hương.

Trúc Vân thấy Mai Hương nghe thấy tên mình, dường như căng thẳng đến mức không đi nổi, vội an ủi: “Mai Hương, đừng sợ, Hoàng thượng muốn tìm là quý nhân, không phải cậu. Cậu vào hành lễ, một lúc sẽ ra liền.”

Gương mặt Mai Hương cứng đờ, dùng sức gật đầu, nói: “Tớ, tớ không sợ. Cậu, cậu chờ tớ, chúng mình cùng, cùng về.” Nói xong cô đi tới trước cửa cung, đứng cùng với các cung nữ cùng tổ khác. Tiểu hoàng môn thấy đủ người, liền dẫn vào trong cung.

Bởi vì sợ Lý Cảnh chú ý tới mình, Mai Hương cố ý đứng lẫn vào hàng cuối. Sau khi tiến vào điện, năm cung nữ xếp thành một hàng ngay ngắn, sau đó quỳ xuống hành lễ với Hoàng thượng. Mai Hương ở chính giữa hàng thứ tư.

“Tất cả ngẩng đầu lên.” Chất giọng the thé của Thường Hải vang lên.

Thân thể Mai Hương hơi run lên, sau đó cùng chúng cung nữ đáp: “Dạ.” Chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Lý Cảnh lần lượt lướt qua từng cung nữ, hần nhìn vô cùng nhanh, như thể không dừng lại quá lâu trên mặt của bất cứ ai.

Rất nhanh, ánh mắt của hần đậu trên gương mặt của Mai Hương.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phát hiện

Thấy Lý Cảnh nhìn mình, lưng Mai Hương thoáng chốc cứng cứng. Cô ngẩng đầu, yên lặng nhìn Hoàng đế, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Dường như Lý Cảnh không hề chú ý tới nàng, ánh mắt nhanh chóng chuyển khỏi mặt cô, nhìn sang những người khác.

Có vẻ như Hoàng đế không phát hiện ra mình có gì bất thường.

Tâm Mai Hương bị kéo căng cả ngày, giờ đây cuối cùng cũng được thả lỏng chút ít.

Nhìn một vòng, vẫn không phát hiện ra người mình muốn tìm, Lý Cảnh có hơi thất vọng trong lòng. Cung nữ mới tiến đã nhìn được hơn nửa mà vẫn chưa tìm được, hiện giờ hần có chút mất kiên nhẫn.

Quay đầu, lại dùng ánh mắt quét qua một lần nữa những cung nữ đang quỳ bên dưới. Đột nhiên, hần phát hiện có một cung nữ sắc mặt dường như không giống với những người khác. Hơn nữa, sắc mặt đặc biệt kiểu này, hình như hần đã từng gặp ở đâu đó.

Hần nhìn chằm chằm vào cung nữ này, ngừng một lúc, mới hỏi cô ta: “Vì sao mặt ngươi lại xin vậy?”

Thấy Lý Cảnh nhìn thẳng vào mình, Mai Hương vốn sợ muốn chết, lại nghe hần hỏi mình, càng luống cuống không biết trả lời ra sao, sau một lúc mới nói: “Hồi, hồi Hoàng thượng, trước đó vài ngày, nô tỳ đổ bệnh, sắc mặt tự nhiên tối đi.”

Đổ bệnh? Lý do này hình như hơi quen quen.

Lý Cảnh trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Ngươi đang trực ở đâu?”

“Hồi, hồi Hoàng thượng, nô tỳ tại, tại Chiêu Thuần cung ạ.” Mai Hương hồi đáp.

“Ngươi, ngươi hầu hạ bên người Tề quý nhân ư?” Lý Cảnh nhướn mày, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mai Hương. Đột nhiên, hần hiểu ra được cảm giác quen thuộc trong lòng mình đến từ đâu.

“Dạ, Hoàng, Hoàng thượng.” Mai Hương ấp a ấp úng trả lời.

Lý Cảnh nhìn Mai Hương một cách kỹ lưỡng, sắc mặt của cô ta tựa hồ giống hệt với Tề Ngọc Yên. Đột nhiên trong lòng hần hơi động, sau đó chậm rãi đứng lên, bước về phía Mai Hương.

Mai Hương thấy Lý Cảnh càng lúc càng lại gần, trong lòng căng thẳng vô cùng, thân thể thoáng chốc run rẩy.

Lý Cảnh tới trước mặt Mai Hương, nhìn nữ tử đang run lẩy bẩy dưới chân, hỏi: “Ngươi đang sợ cái gì?”

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ do là, hiếm khi được nhìn thấy thiên, thiên nhan, có, có chút hồi hộp ạ.” Mai Hương lắp bắp nói.

Lý Cảnh hơi cúi người xuống, chăm chú nhìn Mai Hương, hỏi: “Ngươi là người Tề quý nhân mang từ phủ tới, hay là người trong cung được phân công đến chỗ của Tề quý nhân.”

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ, là, là người quý nhân mang từ phủ tới ạ.” Mai Hương trả lời.

Cô ta là người Tề Ngọc Yên mang theo từ trong phủ đến ư? Nhưng lần đi Huyền Tước sơn nàng ấy không hề mang theo cô ta, hình như có chút không hợp lẽ thường.

Đột nhiên trong đầu hần chợt lóe, như hiểu ra gì đó, lại nhìn kỹ mặt mày của Mai Hương. Sau đó, hần nhanh chóng xoay người, bước nhanh trở về chỗ ngồi ngồi xuống, phân phó Thường Hải nói: “Dùng bột đậu rửa sạch mặt của cô ta cho trẫm nhìn.”

“Dạ.” Thường Hải mau chóng dùng ánh mắt sai sử người bên cạnh. Người nọ gật đầu, cấp tốc chạy xuống.

Nghe câu nói của Lý Cảnh, Mai Hương chết điếng người.

Sau khi rửa sạch sẽ xảy ra chuyện gì, cô đã không còn dám nghĩ tới nữa.

Bấy giờ, Trúc Vận đang đứng trước cửa cung, tâm trạng thấp thỏm chờ Mai Hương ra. Nhưng tổ của mấy người Mai Hương, hình như thời gian đi vào hơi quá lâu, đã quá thời gian uống cạn ba chén trà mà vẫn chưa thấy ra.

Trúc Vận mơ hồ có cảm giác bất an.

Đến tận khi đã quá một nén hương mới thấy một tiểu hoàng môn đi ra, thì thăm gì đó bên tai Chu Nguyên.

Chờ tiểu hoàng môn vừa rồi đi, Chu Nguyên cao giọng nói với mấy cung nữ vẫn chưa kịp diện thánh ở ngoài cung: “Các vị cô nương, không cần đợi diện thánh nữa, tất cả trở về hết đi.”

Nghe Chu Nguyên nói, tim Trúc Vận nảy “thịch” lên. Đã xảy ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ Mai Hương bị Hoàng đế phát hiện?

Sau khi Chu Nguyên nói xong, những cung nữ còn lại lũ lượt rời khỏi Càn Dương cung. Nhưng Trúc Vận lại không dám rời đi. Cô muốn nghe ngóng tin tức, rồi mới trở về phục mệnh với Tề Ngọc Yên.

Lại qua thời gian một chén trà, Trúc Vận chợt thấy có người đi về phía cửa cung. Cô sợ bị người khác phát hiện mình ở đây thám thính, vội núp vào trong bụi cây bên cạnh.

Chỉ thấy tiểu hoàng môn ra cửa cung, lớn tiếng gọi người chuẩn bị dư kiện*.

(Dư kiện: kiện khiêng.)

Nghe tiếng gọi của tiểu hoàng môn, Trúc Vận ngẩn người, Mai Hương vẫn chưa ra, Hoàng đế đã muốn ra ngoài rồi? Có phải Hoàng đế phát hiện ra Mai Hương, tới Chiêu Thuần cung tìm Tề Ngọc Yên để hưng sư vấn tội*? Nghĩ đến đây, lòng cô kéo căng.

(Hưng sư vấn tội: nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến đề lên án, hỏi tội đối phương.)

Một lát sau, quả nhiên Lý Cảnh ra khỏi cung, lên thẳng dư kiện.

Đội Lý Cảnh ngồi vững vàng, liền nghe Thường Hải đứng bên kiện hô lớn: “Hoàng đế khởi giá! Bãi giá Nhân Thọ cung.”

Trúc Vận ngây ngốc.

Hoàng đế không đến Chiêu Thuần cung, mà lại tới Nhân Thọ cung? Chuyện này là sao đây? Rốt cuộc người có phát hiện ra bí mật của Mai Hương không?

Thấy dư kiện của Hoàng đế đã đi xa, mà Mai Hương vẫn chưa ra khỏi cung. Trúc Vận không dám rề rà, cuống quýt chạy về Chiêu Thuần cung, báo tin cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận kể sau khi Mai Hương vào diện thánh, không thấy trở ra. Tiếp đó Lý Cảnh vội vàng tới Nhân Thọ cung thì tim nàng run bắn, trong lòng liền đoán được chút ít.

Bị hán phát hiện ra rồi, mình phải làm gì đây?

Nàng bàng hoàng đứng tại chỗ ngồi, ánh mắt mờ mịt, đầu óc trống rỗng.

“Quý nhân, cô nói xem, rốt cuộc Hoàng thượng có phát hiện ra Mai Hương không ạ?” Trúc Vận khẩn thiết hỏi.

Tề Ngọc Yên từ từ ngẩng đầu, nhìn Trúc vận, vẻ mặt hồ hững, nhìn không ra buồn vui: “Trúc Vận, đi múc nước cho ta rửa sạch mặt. Sau đó thay lễ phục cho ta, chuẩn bị nghênh đón Hoàng thượng.”

Trúc Vận sùng sốt: “Ý của quý nhân là, Hoàng thượng đã biết hết?”

Tề Ngọc Yên gật đầu.

“Vậy thì vì sao Hoàng thượng không tới Chiêu Thuần cung mà lại tới Nhân Thọ cung của Thái hậu?” Trúc Vận hỏi.

“Hán tới Nhân Thọ cung hẳn là để xác định một chuyện.” Tề Ngọc Yên nói.

“Chuyện gì?” Trúc Vận hỏi.

“Trước đợt tuyển phi, họa sư đều vẽ cho mỗi quý nữ chờ tuyển một bức họa. Tuyển phi là Thái hậu một tay lo liệu, những bức họa đó hiện giờ chắc vẫn để ở Nhân Thọ cung.” Tề Ngọc Yên nói.

Trúc Vận thoáng chốc hiểu được ý của nàng, vội hỏi: “Quý nhân trong bức họa chính là dung nhan thật của mình?”

Tề Ngọc Yên ngừng một lát, sau đó chậm rãi gật đầu. Nếu như không phải dung nhan thật, sao có thể được tuyển tiến cung chứ?

“Vây, vậy phải làm sao đây ạ?” Trúc Vận sốt ruột hỏi.

“Còn làm sao nữa, chuẩn bị tiếp giá đi!” Nói xong Tề Ngọc Yên đứng dậy, tới bên cửa sổ, nhìn mặt trời dần ngả về đằng Tây. Nàng không biết, sáng mai mình vẫn được ngắm ánh mặt trời rực rỡ này, hay là một trận mưa rền gió dữ.

Từ sau khi trùng sinh, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Là nàng

Trong Nhân Thọ cung, Tiêu thái hậu thấy Lý Cảnh tới, mừng rỡ tiến tới đón: “Cảnh nhi, sao hôm nay con lại đến thăm mẫu hậu vào lúc này?”

Lý Cảnh hành lễ, sau đó hỏi đáp: “Nhi thần đến giờ này là có việc tìm mẫu hậu.”

“Cảnh nhi có việc cứ nói với mẫu hậu là được mà.” Tiêu thái hậu hí hóp cười nói.

Im lặng một hồi, Lý Cảnh mới hỏi: “Mẫu hậu, hồi tuyển phi, nhi thần nhớ mẫu hậu sai họa sư vẽ chân dung từng nữ tử chờ tuyển, không biết những bức vẽ ấy còn ở đây không ạ?”

“Vẫn còn.” Tiêu thái hậu nói.

“Vây mẫu hậu có thể sai người tìm bức họa của Tề quý nhân cho nhi thần xem được không?” Lý Cảnh nói.

“Sao thế?” Tiêu thái hậu ngạc nhiên: “Sao Cảnh nhi lại muốn xem bức họa của Tề quý nhân?”

Lý Cảnh cười nói: “Lúc trước không phải mẫu hậu nói, dáng vẻ của Tề quý nhân vốn dĩ không tệ, bởi vì ngã bệnh mới thay đổi sao? Nhi thần muốn nhìn xem, trước khi Tề quý nhân ngã bệnh, rốt cuộc đáng đẹp như thế nào.”

“Ừ ừ.” Tiêu thái hậu cười nói: “Cảnh nhi chờ lát, mẫu hậu sẽ sai người tới thư phòng tìm bức họa của Tề quý nhân.”

“Dạ.” Lý Cảnh gật đầu.

“Đáng vẻ thật sự của Tề quý nhân không phải bộ dạng hiện giờ. Lúc Tĩnh Ly tiến cung có nhắc về nàng ấy với ta, nói rằng còn xinh đẹp hơn Phan Dữu Quân, ta nhìn bức họa thấy cũng đúng, nên mới tuyển nàng ấy tiến cung. Ai dè...” Nói tới đây, Tiêu thái hậu thở dài một tiếng, nói: “Số nàng ấy thật khổ, đổ một trận bệnh, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn đều biến mất.”

“Thật vậy ư?” Lý Cảnh hừ lạnh: “E rằng nàng ấy cũng không hoàn toàn vậy đâu.”

“Ý của Cảnh nhi là gì?” Tiêu thái hậu lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Cảnh gạt mình, sau đó hàm hồ nói: “Nhi thần nghe nói bệnh tình của Tề quý nhân trở nên tốt lên rất nhiều, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ phục hồi như cũ.”

“Thật ư!” Tiêu thái hậu nghe xong, vừa mừng vừa sợ, nói: “Phục hồi như cũ thì tốt rồi. Cảnh nhi không biết đó thôi, mẫu hậu thấy Tề quý nhân xấu xí như vậy, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với con. Vốn chỉ tuyển bốn tần phi thôi, không ngờ tới trong đó lại có một người xấu xí đến thế. Thời gian qua, mẫu hậu luôn hối hận trong lòng, biết trước sẽ đổi người khác rồi.”

Lý Cảnh nhìn mẫu thân, cười như không cười nói: “Mẫu hậu không cần phải tự trách mình như thế, theo nhi thần thấy, mẫu hậu tuyển chọn vô cùng khéo, đặc biệt là Tề quý nhân.”

Nhắc tới ba chữ “Tề quý nhân”, hần có ý nhấn mạnh, dường như nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu thái hậu vẫn không phải hiện ra nhi tử có chỗ khác thường, chỉ nghe hần không ghét bỏ Tề Ngọc Yên, trong lòng nhẹ nhõm đi vài phần, cười nói: “Vây thì tốt. Phải rồi, mẫu hậu nghe nói lần này con ra ngoài săn bắn, thường gọi Tề quý nhân tới chơi cò cùng, xem ra, Cảnh nhi và Tề quý nhân còn rất hợp nhau nữa.”

Lý Cảnh cắn răng cười: “Quả thật nhi thần và Tề quý nhân hợp nhau lắm.” Đột nhiên hắn nhớ ra điều gì, hỏi: “Đúng rồi, chỗ mẫu hậu có sinh thần bát tự của Tề quý nhân không ạ.”

“Có.” Tiêu thái hậu gật đầu, nói: “Cảnh nhi muốn xem, mẫu hậu sẽ đưa cho con liền.”

Dứt lời Tiêu thái hậu tới bên án thư, cầm một quyển sách, lấy ra một tờ giấy từ bên trong, đưa cho Lý Cảnh nói: “Lúc trước sau khi định ra bốn người này, mẫu hậu cố ý đưa bát tự của các nàng ấy và của con cho Khâm Thiên giám* tính toán, mảnh giấy này là mẫu hậu tiện tay kẹp vào bên trong sách. Cảnh nhi, con cầm xem đi.”

(Khâm Thiên giám: là cơ quan quan sát và chiêm nghiệm âm dương bói toán, các hiện tượng thiên văn, thời tiết, làm lịch, coi ngày, báo giờ để định mùa vụ cho dân, giữ đồng hồ báo canh ở điện Càn Chánh, và giữ trọng trách tư vấn triều đình về các vấn đề địa lý và phong thủy.)

“Dạ.” Lý Cảnh nhận mảnh giấy từ tay của Tiêu thái hậu.

Trên đó viết tên và sinh thần bát tự của bốn vị cô nương.

Lý Cảnh bỏ qua ba người kia, tập trung vào tên của Tề Ngọc Yên, chỉ thấy trên đó viết: Tân Tỵ Bính Ngọ Giáp Mùi Đinh Mão.

Tám chữ này, hắn vô cùng quen thuộc. Hơi thở của hắn bỗng trở nên nặng nề, vội lấy ra một mảnh giấy từ trong ngực mình ra.

Chỉ thấy trên mảnh giấy kia viết vài nét chữ xinh đẹp: Tân Tỵ Bính Ngọ Giáp Mùi Đinh Mão.

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị từ trước, nhưng lúc này, hắn vẫn cảm thấy ngực mình như bị ai đó nện một quyền, đau tới không thở nổi.

Mảnh giấy này là hắn lấy được từ chỗ toán sĩ mà nữ tử kia xem bói trong miếu Nguyệt Lão đêm Nguyên Tiêu đó.

Tiêu thái hậu ngó thấy trên mảnh giấy trong tay Lý Cảnh cũng viết sinh thần bát tự của Tề Ngọc Yên, trên mặt mang vẻ kinh ngạc: “Hừm, sao Cảnh nhi lại có sinh thần bát tự của Tề quý nhân?”

Lý Cảnh lập tức gấp mảnh giấy lại cẩn thận rồi cất vào, sau đó trả lại chỉ tiên* cho Tiêu thái hậu, nói: “Dạ, đây là Tề quý nhân viết cho con.”

(Chỉ tiên: Loại giấy đặc chế chuyên dùng để viết thơ văn, phẩm chỉ tờ giấy có chất lượng hoàn hảo.)

Nghe vậy, Tiêu thái hậu tủm tỉm cười liếc nhìn nhi tử, nói: “Có vẻ, chuyến đi Hành Tước sơn lần này, Cảnh nhi và Tề quý nhân gần gũi hơn nhiều, nhưng mà, hiện giờ nàng đang bị bệnh, mẫu hậu cảm thấy, cần phải nhanh chóng chữa khỏi mặt của Tề quý nhân đã.”

“Mặt nàng ấy, sẽ khỏi nhanh thôi.” Lý Cảnh hồ hững cười với mẫu hậu, hồn lại thả bay đi đâu. Không thể phủ nhận, chuyến đi Huyền Tước sơn, Tề Ngọc Yên mang tới cho hắn một cảm giác đặc biệt, thậm chí hắn còn không để ý tới gương mặt xấu xí của nàng, chỉ cảm thấy ở bên cạnh nàng luôn mang lại cảm giác vô cùng vui sướng.

Nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vắng, chỉ còn lại mình hắn, người nữ tử tình cờ gặp được tại đêm Nguyên Tiêu lại hiện lên trong tâm trí hắn, không xua đi nổi.

Bình tĩnh ngẫm lại, hắn cũng không phải loại mê sắc. Đêm Nguyên Tiêu, nàng cứ thế mà đột ngột chạm vào đáy lòng hắn, khiến lòng hắn phẳng lặng mười chín năm, bỗng nhiên dấy lên trận sóng lớn long trời lở đất. Hơn nữa nàng biến mất y như lúc nàng đến, cũng đột ngột như vậy, khiến hắn trở tay không kịp, trở thành tiếc nuối sâu sắc nhất trong lòng hắn.

Mặc dù gương mặt của Tề Ngọc Yên không đẹp, nhưng lúc hai người cùng chơi cờ, thảo luận sách luôn mang đến cho hắn cảm giác thư thái. Khiến hắn càng lúc càng thấy mình bị Tề Ngọc Yên thu hút, nàng lại bất chợt đổ bệnh, phải đóng cửa tĩnh dưỡng.

Hai người này, một người đột ngột xông vào lòng hắn, một người lại như mưa xuân thấm dần, từ từ tiến vào lòng hắn. Hắn cũng từng không phân biệt nổi, rốt cuộc tình cảm mình dành cho hai người các nàng là loại gì. Hắn cũng từng tự nhủ, nữ tử gặp được đêm Nguyên tiêu hôm đó, bản thân không hề biết gì về nàng ấy, coi như tìm được nàng ấy, cũng chưa chắc mang lại cảm giác ấm áp thoải mái như Tề Ngọc Yên cho mình. Nhưng hắn lại không hề ngờ tới, hai nữ tử có vị trí đặc biệt trong lòng mình, lại là một người.

Đúng lúc này, cung nữ của Nhân Thọ cung cảm bức họa tới, hành lễ với Lý Cảnh và Tiêu thái hậu, nói: “Thái hậu, Hoàng thượng, đã mang tới bức họa của Tề quý nhân lúc tuyển phi ạ.”

“Cảnh nhi có muốn xem bây giờ không?” Tiêu thái hậu hỏi.

Lý Cảnh gật đầu, trầm giọng nói: “Mở bức họa ra!”

“Dạ.” Cung nữ lên tiếng, nhẹ nhàng cuộn mở, bức họa từ từ mở ra.

Trong bức họa, gương mặt xinh đẹp dịu dàng của một nữ tử chậm chậm ánh vào đáy mắt Lý Cảnh.

Mặc dù trong lòng đã xác định từ trước, nhưng khoảnh khắc hần nhìn thấy người trong tranh kia, lòng vẫn bất chợt siết lại.

Dung mạo người trong tranh kia, từng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của mình.

Tề Ngọc Yên.

Quả nhiên là nàng ấy.

Giả như, thế gian này có khả năng có người sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày cùng giờ, đến bất tự cũng giống.

Cũng có khả năng có người có diện mạo giống nhau trên thế gian này.

Nhưng ngoại trừ song sinh ra, không thể có hai người có cùng sinh thần bất tự, dung mạo còn cực kì giống nhau như thế.

Nếu quả thật xuất hiện loại chuyện này, chỉ có một đáp án, hai người này, kỳ thật chính là một người.

Người bỏ rơi mình vào đêm Nguyên tiêu, là nàng ấy.

Giả xấu trước mặt mình thời gian qua, cũng chính là nàng ấy.

Lúc này Lý Cảnh từ từ thoát khỏi nỗi khiếp sợ, thay vào đó là sự nghi hoặc sâu sắc cùng phần nộ không thể ức chế tận sâu trong lòng.

Vì sao nàng ấy phải làm như vậy? Vì sao nàng ấy phải hao phí nhiều tâm tư để trốn tránh mình? Chẳng lẽ thiên tử kiều từ* như mình lại bị người ghét bỏ như vậy?

(Thiên tử kiều từ: con cung của trời.)

Hắn làm thế nào cũng nghĩ không thông nguyên nhân trong đó, có lẽ tất cả mọi chuyện, chỉ có bản thân nàng mới có thể cho hắn một câu trả lời?

Nghĩ tới đây, Lý Cảnh ngẩng đầu, nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần có thể mang theo bức họa này không ạ?”

“Con muốn thì cứ lấy đi.” Tiêu thái hậu cười nói.

“Cảm tạ mẫu hậu.” Lý Cảnh chấp tay, nói với Tiêu thái hậu, “Vậy nhi thần xin cáo lui trước.”

“Cảnh nhi, con không dùng bữa tối với mẫu hậu sao?” Tiêu thái hậu nhướn mày hỏi.

“Nhi thần còn có việc phải xử lý, hôm khác bồi mẫu hậu.” Hiện giờ Lý Cảnh đâu còn tâm trạng dùng bữa nữa, hận không thể lập tức bay tới Chiêu Thuần cung, tìm Tề Ngọc Yên hỏi cho rõ.

“À, vậy con đi đi.” Tiêu thái hậu hơi thất vọng, nhưng không biểu lộ ra mặt, mỉm cười đưa Lý Cảnh tới trước cửa điện, còn nói thêm: “Hôm khác rảnh rồi qua đây bồi mẫu hậu.”

“Nhi thần sẽ.” Lý Cảnh nở nụ cười, rồi hành lễ với Tiêu thái hậu, sau đó xoay người, hướng thẳng về phía cửa cung.

Tiêu thái hậu vẫn đứng bên cửa, chờ đến khi bóng dáng nhĩ tử khuất khỏi tầm mắt, mới từ từ xoay người, trở vào trong điện.

Ra khỏi Nhân Thọ cung, tươi cười trên mặt Lý Cảnh vệt tắt, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Tối Chiêu Thuần cung.”

“Dạ. Hoàng thượng, có cần phái người tới thông báo trước cho Tề quý nhân, để nàng chuẩn bị tiếp giá không ạ?” Thường Hải hỏi.

“Không cần!” Lý Cảnh lạnh lùng nói: “Cứ qua thẳng đó.” Hắn muốn đánh úp nàng, khiến nàng không còn thời gian để lừa gạt mình nữa.

“Dạ.” Thường Hải thấy sắc mặt Lý Cảnh âm u, không nhiều lời nữa, hô lớn: “Hoàng đến khỏi giá, bái giá Chiêu Thuần cung.”

Dư khiếu nâng lên, chờ Lý Cảnh đi về phía Chiêu Thuần cung.

Càng tiến gần Chiêu Thuần cung, Lý Cảnh càng thêm căng thẳng. Hắn không biết, Tề Ngọc Yên sẽ giải thích mọi chuyện với mình thế nào đây, trong lòng hắn càng lo sợ, sẽ phải nghe một câu trả lời hắn không muốn nghe.

Nhưng cửa ải này, bất luận là hắn hay Tề Ngọc Yên, trước sau gì cũng không trốn tránh được, đều phải đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Giận dữ

Tới Chiêu Thuần cung, cung nữ chừng cung Thanh Hà và thái giám quản sự Tần Dương dẫn người vội vàng tiến lên tiếp giá.

“Chúng nô tỳ không biết Hoàng thượng giá lâm, tiếp giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội.” Thanh Hà nói.

“Tề quý nhân đâu?” Lý Cảnh hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nô tỳ đã sai người đi bẩm báo cho Tề quý nhân, một lát nữa người sẽ tới đến tiếp giá ạ.” Thanh Hà trả lời.

Lý Cảnh chỉ vào Tần Dương, nói: “Người đi trước dẫn đường, dẫn Trẫm tới điện của Tề quý nhân.”

“Dạ.” Tần Dương gấp gấp đứng dậy, vừa đi ở trước, vừa quay người lại, khom lưng nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, mời theo tiểu nhân ạ.”

Lý Cảnh không nói nhiều, theo Tần Dương đi về phía bên trong.

Thường Hải đuổi sát theo, nghĩ ngợi một hồi, lại xoay người nói với đám Thanh Hà: “Các người chờ ở đây đi.”

“Dạ.” Mọi người không hiểu chuyện gì bởi rồi đáp.

Lý Cảnh đi vô cùng nhanh, Thường Hải phải chạy lạch bạch mới có thể đuổi kịp bước chân của hắn.

Tới cửa viện Di Hòa điện, Tần Dương xoay người thi lễ, nói: “Bẩm Hoàng thượng, Tề quý nhân đang ở trong điện này ạ.”

“Được rồi, tất cả các người chờ ở ngoài.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tần Dương và Thường Hải vội đáp.

Nhìn cửa viện, Lý Cảnh cảm thấy trong lòng bí bức. Hắn hít một hơi thật sâu, rồi mới nhấc chân vào cửa viện, đi về phía chính phòng.

Trúc Vận nhanh chóng tiến lên nghênh đón, quỳ xuống hành lễ với Lý Cảnh nói: “Nô tỳ gặp qua Hoàng thượng.”

“Tề quý nhân đâu?” Lý Cảnh hỏi.

“Tề quý nhân đang chờ Hoàng thượng ở trong phòng.” Trúc Vận nhỏ giọng đáp.

Lý Cảnh nghe xong, hơi lo lắng, sau đó đi thẳng vào trong phòng.

Vừa vào trong, liền nhìn thấy Tề Ngọc Yên mặc bộ cung trang quý nhân màu xanh biếc, quỳ rạp người trên mặt đất, trán đặt trên sàn nhà.

Nghe thấy Lý Cảnh vào cửa, Tề Ngọc Yên cất tiếng đồng dục: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên gặp qua Hoàng thượng.”

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, không cách nào nhìn rõ khuôn mặt của nàng.

Nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, hắn hít sâu hai cái, sau đó nói: “Tề quý nhân, ngẩng đầu lên.”

Thân thể nàng run bắn, rồi khẽ giọng đáp: “Tần thiếp tuân mệnh.” Dứt lời, nàng ấn mạnh tay xuống sàn, từ từ chống đỡ thân thể của mình thẳng dậy, đầu chậm rãi ngước lên.

Rất nhanh, một gương mặt xinh đẹp không tí vết tựa bạch ngọc, lộ ra trước mắt Lý Cảnh.

Nhìn gương mặt xuất hiện biết bao lần trong mơ kia, nay thật sự xuất hiện trước mắt mình, hắn hít vào một hơi lạnh. Người đứng sững như trời trồng, không thốt ra được câu nào.

Thấy Lý Cảnh đứng ngây người không nói, Tề Ngọc Yên hoảng sợ trong lòng, giọng run run gọi: “Hoàng thượng.” Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, mắt không hiểu sao lại ướt nhoe.

Nghe thấy tiếng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh hơi giật mình. Thấy Tề Ngọc Yên rung rung, tim hắn khẽ động, dâng lên theo cùng là phần uất như dòi non lấp bễ. Sau một lúc, hắn mới nghe thấy mình lạnh lùng mở miệng: “Tề quý nhân, người thấy, người nên giải thích thế nào với Trẫm hả?”

Nghe hắn nói, thân thể nàng run rẩy. Nàng nhìn hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn thâm trầm, đôi mắt tóe ra lửa giận. Nàng biết, hiện giờ hắn đang tức giận tới cực điểm.

Nhưng mình còn có thể giải thích thế nào được? Bây giờ đã bị lật tẩy, bất luận nói thế nào cũng đều là sai. Nhưng mình không thể nói ra chuyện kiếp trước cho hắn, có nói thì hắn cũng sẽ không tin.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên đập mạnh đầu xuống sàn nhà phát ra một tiếng vang rõ rệt: “Hồi Hoàng thượng, mọi chuyện đều là lỗi của tần thiếp, tần thiếp, không còn lời nào để nói.”

Tiếng trán nàng cộng vào sàn nhà, “Cộp”, như đập vào tim hắn, khiến tim hắn siết chặt, đau nhói. Nhìn tấm thân mảnh khảnh của nàng nằm rạp trên mặt đất, hắn ngừng một lát, sau đó cắn răng, chất vấn: “Người, không còn lời nào để nói? Người không tự biện bạch cho chính mình sao?” Hắn muốn nàng giải thích một lời, chẳng lẽ nàng ấy thật sự không muốn giải thích gì, vẫn còn gì muốn dối gạt hắn ư.

“Dạ, tần thiếp không có gì để thanh minh cả.” Tiếng của nàng lúc này đã từ từ bình tĩnh trở lại: “Chỉ là, mọi chuyện đều tự tần thiếp chủ trương, không liên quan tới bất cứ ai, thỉnh Hoàng thượng đừng giận cá chém thớt với người nhà và thị nữ của tần thiếp.” Nói tới đây, hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt túa ra, nhỏ xuống đất.

Nàng không muốn bởi vì mình, mà khiến người vô tội bị liên lụy. Bây giờ, nàng không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể đánh cuộc một lần, cược Lý Cảnh vẫn còn tình cảm với nàng. Kiếp trước, cho dù hắn cho rằng mình và Chung Dục thông gian, cũng không hề động tới mình. Nếu kiếp này, hắn vẫn có tình cảm với nàng, có lẽ hắn sẽ không quá tuyệt tình với mình.

“Đêm Nguyên Tiêu, nàng lừa Trẫm ngây ngô đợi người ở ngoài cửa tiệm hương phấn nửa canh giờ, người lại lén lút trốn bằng đường cửa sau, chuyện này, người giải thích sao đây?” Lúc Lý Cảnh nói ra câu này, giọng nói bởi vì tức giận mà thành ra hơi run rẩy.

“Hồi hoàng thượng, lúc ấy tần thiếp không biết người là Hoàng thượng, tần thiếp là người đang chờ tuyển nhập cung, đương nhiên không thể tiếp xúc thân thiết với nam nhân khác. Lúc ấy Hoàng thượng cứu tần thiếp, tần thiếp cũng không tiện từ chối ý tốt đưa về của Hoàng thượng, đành phải lén lút rời đi.” Tề Ngọc Yên cố gắng làm cho giọng của mình thật bình tĩnh.

Ừm, nàng giải thích vậy có vẻ còn chấp nhận được.

Lý Cảnh khẽ hừ một tiếng, lại hỏi: “Vậy tại sao sau khi nhập cung, người phải che giấu gương mặt thật của mình, không để lộ ra trước mặt người khác?”

Nghe lời ấy, Tề Ngọc Yên tắc nghẹn, quả thực chuyện này bắt nguồn từ quá khứ không vẹn toàn. Nàng ngây người một lúc rồi mới trả lời: “Hoàng thượng, là vì, tần thiếp ốm bệnh, mới thành ra như, như thế.”

Nghe câu trả lời của nàng, Lý Cảnh giãn tái mặt, cười lạnh: “Tề Ngọc Yên, người thật sự cho rằng Trẫm là tên ngốc sao?”

Thân thể nàng run bắn, lập tức ngậm miệng.

“Tề Ngọc Yên, người không sợ Trẫm trị người tội khi quân sao?” Lý Cảnh nghiêm giọng nói: “Người không sợ cả nhà Tề thị sẽ bị người liên lụy sao?”

Nghe đến đó, nàng ngẩng mạnh đầu lên, kinh ngạc nhìn Lý Cảnh. Nhớ tới Tề gia bị họa diệt môn ở kiếp trước, nước mắt nhanh chóng tích tụ trong mắt, rơi xuống như chuỗi ngọc bị đứt.

Sau một lúc, nàng mới nói trong tiếng khóc nức: “Tần thiếp cầu xin Hoàng thượng khai ân. Chuyện này là một mình tần thiếp sai, người nhà tần thiếp cũng bị tần thiếp lừa, bọn họ không hề biết chuyện tần thiếp làm. Nếu Hoàng thượng muốn giáng tội, tần thiếp tình nguyện một mình gánh vác hết. Nếu như phần hận trong Hoàng thượng khó dẹp, tần thiếp nguyện dùng cái chết tạ tội, chỉ cầu Hoàng thượng có thể buông tha cho người nhà của tần thiếp.”

Nói tới đây, Tề Ngọc Yên đã sớm lệ rơi đầy mặt. Dứt lời, để tỏ lòng thành tâm của mình, nàng không ngừng đập đầu lên sàn nhà, phát ra từng tiếng “cộp cộp”.

Nghe tiếng đập đầu của nàng lên sàn, tim hắn chợt đau nhói từng cơn. Hắn tiến lên trước hai bước, cúi người, bắt lấy cổ tay của nàng, kéo mạnh nàng lên khỏi mặt đất. Đợi nàng đứng thẳng, hắn kiểm tra trán nàng. May mắn chỉ đỏ lên, không bị toác ra.

Trong lòng hắn yên tâm, ngoài mặt vẫn bày ra vẻ âm trầm: “Được! Trẫm không cần mạng của người, cũng không cần mạng của người nhà người. Trẫm chỉ cần biết, vì sao người phải gạt Trẫm?”

Vì sao phải gạt hấn? Bởi vì chuyện trải qua kiếp trước, khiến nàng không dám tới gần hấn. Nhưng sao có thể nói cho hấn lý do này?

Tề Ngọc Yên ngẩng lên khuôn mặt dính đầy nước mắt, nhìn Lý Cảnh, một hồi sau mới khóc nức nở nói: “Hồi Hoàng thượng, thân tâm thần thiếp không màng danh lợi, không muốn cuốn vào cuộc chiến tranh sùng trong hoàng cung, chỉ nguyện sống một cuộc đời bình thường. Thần thiếp sợ mình vào cung được sùng ái, sẽ, sẽ khiến người ghen ghét, rước họa vào thân, thậm chí gây họa tới người nhà. Cho nên...”

Được mình sùng, đối với nàng là một loại tai họa sao? Nghe vậy, Lý Cảnh vô cùng tức giận. Không đợi nàng nói xong, hấn đã cười lạnh, cắt ngang lời nàng: “Cho nên lý do ngươi giả xấu, không muốn trầm thấy được dung nhan thật của mình, là vì không muốn được sùng ái?”

Nàng há miệng, nhìn về mặt tràn đầy giận dữ của hấn, lại không thốt ra được lời nào.

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào nàng, môi mím chặt, tiếng răng nghiến vào nhau phát ra lạo rạo.

Vừa nghĩ tới nàng hao tổn nhiều công sức vậy, chỉ vì không muốn mình được sùng, tìm hấn đau âm ỉ. Hấn là Hoàng đế, hấn cũng có tôn nghiêm của mình. Hấn cười lạnh, buông cổ tay nàng ra, đẩy nhẹ nàng về sau, nàng liền cách lui khỏi người mình.

Nàng lao đảo vài bước, mới đứng vững, ngẩng đầu, bàng hoàng nhìn hấn. Trong trí nhớ, hấn chưa bao giờ đối xử với mình như vậy.

Nhìn gương mặt ngờ ngàng của nàng, hấn lạnh mặt, cắn răng cười nói: “Tề Ngọc Yên, ngươi đề cao mình quá nhỉ? Ngươi dựa vào cái gì cho rằng mình nhất định sẽ được sùng?”

Nghe hấn nói vậy, sắc mặt Tề Ngọc Yên trắng nhợt, mím môi, ngơ ngác nhìn hấn.

“Ngươi làm nhiều chuyện như vậy, không phải vì không muốn được sùng ái sao?” Hấn cười lạnh: “Nếu đã vậy, Trẫm cũng không ép ngươi, Trẫm sẽ theo ý nguyện của ngươi!”

Nói xong, hấn lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó xoay người, rào bước ra khỏi phòng.

Bóng hình chưa từng quyết tuyệt đến thế.

Nhìn bóng lưng của hấn, nước mắt nàng thoáng chốc chảy xuống. Nàng không phải không muốn hấn sùng ái, nàng chỉ không dám. Nàng có thể không cần mạng của mình, nhưng nàng không dám đem sinh mạng của người nhà mình ra đánh cược.

Kiếp trước, chàng phụ ta. Kiếp này, đề ta phụ chàng đi!

Nghĩ tới đây, nàng chậm chậm nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt hoành hành trên mặt mình.

Sau khi Lý Cảnh rời đi, Trúc Vận vội vã tiến vào phòng, thấy Tề Ngọc Yên khóc không thành tiếng, sắc mặt cô đột biến. Trúc Vận chạy tới lay nhẹ nàng, nhỏ giọng hỏi: “Quý nhân, Hoàng thượng nói gì ạ?”

Tề Ngọc Yên từ từ ngừng khóc, vuốt mặt: “Người, người không nói gì cả.”

“Có phải Hoàng thượng rất tức giận không ạ?” Trúc Vận cẩn thận hỏi.

Tức giận? Tề Ngọc Yên cười khổ một tiếng: “Chắc người rất giận.”

“Người không trách tội quý nhân sao?” Trúc Vận lại hỏi.

Nàng trầm mặc một lúc. Tuy hấn rất tức giận, nhưng chưa từng nói muốn giáng tội. Nàng lắc đầu nói: “Không.”

Nghe vậy, Trúc Vận thở phào nhẹ nhõm, nói: “Quý nhân lừa dối Hoàng thượng như vậy, người cũng không trị tội cô, xem ra người vẫn có chút tình cảm với quý nhân.”

Chàng vẫn còn tình cảm với nàng ư? Nhớ tới bóng dáng dứt khoát của hấn kia, trong lòng nàng không tự tin như Trúc Vận.

Lý Cảnh rời đi không lâu, Mai Hương được thả về, thuốc mỡ trên mặt đã được rửa sạch từ lâu. Theo lời cô kể, Lý Cảnh không hề gây khó dễ cho cô. Tề Ngọc Yên thấy Mai Hương trở về, tâm mới hoàn toàn đặt xuống.

Cả đêm đó, đối với Tề Ngọc Yên mà nói, khẳng định là một đêm khó ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trúc Vận mang tới cho Tề Ngọc Yên một tin.

Sau khi Lý Cảnh rời khỏi Chiêu Thuần cung, đã gọi Lương Tử Văn đến thị tẩm, sáng hôm sau thì tấn phong nàng ta làm quý nghi.

Sau khi nghe được tin này, Tề Ngọc Yên có chút bàng hoàng. Ngay ra một lúc, nàng mới lấy lại tinh thần.

Nói không khó chịu, là giả. Dù sao tình cảm nàng dành cho hấn ở kiếp trước là thật lòng thật dạ.

Giờ, hấn gọi Lương Tử Vân đi thị tẩm, chẳng lẽ đây chính là ý hấn nói sẽ cho mình được như mong muốn ngày hôm qua sao? Mình không muốn được sủng ái, hấn liền đi sủng ái nữ nhân khác?

Nghĩ đến đây, đáy lòng Tề Ngọc Yên là một mảnh bi thương. Mũi cay cay, nước mắt chớp cái rơi xuống.

Thấy bộ dạng thương tâm của Tề Ngọc Yên, Trúc Vận vội khuyên nhủ: “Quý nhân, cô đừng đau lòng quá, chỉ cần cô đầu hàng Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ ngời giận mà.”

Tề Ngọc Yên lắc đầu, ngẩng lên nhìn Trúc Vận, cười nhẹ nói: “Ta không sao, như vậy, rất tốt.”

Nếu mình không muốn ở bên hấn, sao hấn không thể ở bên nữ tử khác được chứ? Hấn là Hoàng đế, không thể dừng lại vì ai.

Trúc Vận thấy Tề Ngọc Yên vẫn tỏ thái độ kiên quyết như cũ, đành thờ dài, không nói gì thêm.

Qua vài ngày, lại có tin truyền đến.

Hoàng đế lại gọi tần phi tới thị tẩm, lần này người hấn sủng hạnh, là Phan Dữu Quân.

Lúc Tề Ngọc Yên nghe vậy, tức đến suýt không thở nổi.

Nàng có thể chịu được việc Lý Cảnh sủng hạnh La Xảo Nhi, thậm chí là việc hấn sủng hạnh Lương Tử Vân, nhưng tuyệt đối không chấp nhận được việc hấn sủng hạnh Phan Dữu Quân.

Nàng không cách nào quên được, kiếp trước Phan Dữu Quân đã bày tính hãm hại mình và Chung Dục, hại mình bị phế thì thôi, phụ thân ả còn hại cả nhà của mình, ngay cả Huyền nhi mình xem như sinh mệnh cũng bất hạnh không thoát khỏi. Tuy kiếp này Phan Dữu Quân vẫn chưa làm ra chuyện xấu xa gì với nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn ngập đầy thù hận với ả đàn bà lòng dạ ác độc này.

Nhưng, nàng hiện giờ, chẳng có quyền lên tiếng với chuyện Phan Dữu Quân được sủng ái. Đầu năm chọn ra bốn vị tần phi, ngoại trừ nàng, ba người còn lại đều được sủng ái hết rồi. Trong mắt mọi người, nàng chẳng qua là một lãnh phi bị Hoàng đế ghét bỏ mà thôi.

Thấy sắc mặt Tề Ngọc Yên tái nhợt, thân thể hơi run. Trúc Vận hiểu khó chịu trong lòng nàng, vội tiến lên khuyên nhủ: “Quý nhân, mặc dù hiện giờ trong số tần phi của Hoàng thượng, chỉ có cô chưa được thị tẩm, nhưng tình cảm của Hoàng thượng dành cho cô không hề kém các nàng, chỉ cần cô chủ động lấy lòng Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ...”

Không để Trúc Vận nói hết câu, Tề Ngọc Yên liền lắc đầu: “Trúc Vận, lần trước ta đã nói rồi, như này rất tốt.” Nàng quay mặt đi, nhìn Trúc Vận, khẽ cười nói: “Không phải ta vẫn luôn hi vọng mình được Hoàng thượng lạnh nhạt sao, bây giờ chẳng phải hợp với ý ta rồi còn gì?”

“Nhưng mà, quý nhân, không được Hoàng thượng sủng ái, cuộc sống trong cung sẽ rất khó khăn.” Trúc Vận thờ dài một hơi.

“Còn có thể khó khăn tới mức nào?” Tề Ngọc Yên khẽ cười: “Chuyện khó khăn hơn, ta cũng trải qua rồi, mấy thứ này đáng là gì?”

Kiếp trước ở trong lãnh cung lạnh lẽo âm thấp, không phải một mình nàng vẫn sống sót tới hơn nửa năm đó sao? Nàng tin rằng, không có cuộc sống nào còn khó khăn hơn những ngày tháng trong lãnh cung.

“Phải rồi, Hoàng thượng còn tấn phong Phan tần làm cơ nữa.” Trúc Vận lại nói thêm.

Hiện giờ, quý nhân nhà mình vừa không được thị tẩm, lại không được tấn vị phân, sống trong cung này, thật sự có chút bất tiện.

Tề Ngọc Yên dường như không để ý tới chuyện này, cười nhẹ với Trúc Vận: “Nàng ta tấn vị phân thì tấn vị phân, liên quan gì tới ta?”

Nghe nàng nói vậy, Trúc Vận đực mặt, không nói gì nữa.

“Phải rồi, Trúc Vận.” Tề Ngọc Yên nói tiếp: “Em tìm hoa tượng* xin vài cây hoa về đây, ta muốn trồng hoa trong sân.”

(Hoa tượng: thợ làm vườn.)

Trúc Vận hỏi: “Bây giờ Quý nhân còn có tâm trạng trồng hoa ư?”

“Trồng hoa và luyện chữ giống nhau cả, đều giúp tu tâm dưỡng tính. Dù sao ta nhân rồi không có việc gì làm, trồng hoa cũng tốt.” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Dạ, tối nay nô tỳ sẽ tìm hoa tượng.” Trúc Vận đành phải đáp.

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Tốt nhất phải là hoa sắp nở ấy.”

“Dạ.” Trúc Vận gật đầu đáp.

Trong cung đã biết Tề Ngọc Yên khỏi bệnh, dung mạo đã bình thường trở lại, nàng cũng không thể lấy tiếng là dưỡng bệnh trốn trong Chiêu Thuần cung

nữa, nên hằng ngày tới thỉnh an Trịnh hoàng hậu.

Trịnh hoàng hậu trời sinh đố kị, thấy sau khi Tề Ngọc Yên khỏi bệnh, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, trong lòng vô cùng không vui. Nhưng nhiều ngày qua, lại thấy dường như nàng cũng không được Lý Cảnh sủng ái, vẫn chưa gọi nàng thị tẩm, nên không quan tâm tới nàng nữa, mà đặt tâm tư lên người ba vị tần phi được sủng khác.

Cứ như vậy, cuộc sống của Tề Ngọc Yên khá hơn nhiều. Mỗi ngày tới Khôn Dương cung ứng mao* rồi rời đi, thời gian còn lại chỉ ở trong Chiêu Thuần cung, chăm hoa nhổ cỏ, đánh đàn, thêu thùa, cuộc sống vô cùng thanh thoi. Mặc dù đôi lúc vô tình nghe được Lý Cảnh gọi ba người kia tới thị tẩm, trong lòng nàng vẫn sẽ khó chịu chút ít, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện giờ mình như vậy cũng coi như là cầu gì được nấy, dần già cũng nghĩ thoáng hơn.

(Ứng mao: gọi đến tên thì thưa, như kiểu điểm danh ấy.)

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Triệu kiến

Ngày hôm đó, Lý Cảnh xử lý xong chính sự, vừa quay về Càn Dương điện, Chu Nguyên đã vội tiến tới bẩm báo: “Hoàng thượng, sáng sớm Mã Bình đại nhân đã tới, muốn cầu kiến Hoàng thượng.”

Ánh mắt Lý Cảnh chớp lóe, vội nói: “Mau truyền.”

“Dạ.” Chu Nguyên hành lễ, rồi lui xuống.

Chẳng bao lâu, Mã Bình tiến vào điện, hành lễ với Lý Cảnh: “Thần Mã Bình, tham kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Lý Cảnh nâng tay, vội hỏi: “Trẫm sai người tìm hiểu sự tình thế nào rồi?”

Mã Bình cúi đầu chấp tay nói: “Về chuyện trước khi Tề quý nhân nhập cung, thần đã tìm hiểu kỹ! Thời thơ ấu Tề quý nhân được phu phụ Tề tướng quân đưa về quê nhà Mi Dương, bầu bạn với Tề lão phu nhân cùng ấu đệ. Ngoại trừ người nhà họ Tề, không nghe nói có tiếp xúc với bất kỳ nam nhân nào khác. Sau khi nàng về kinh, ở trong Tề phủ không ra cửa trước không bước cửa sau, chỉ có lúc năm mới thì mới cùng phụ mẫu huynh đệ tới Hoài Dương hầu phủ chúc tết. Dạ, thần còn được biết, ngũ công tử Chung Dục của Hoài Dương hầu gia nhận Tề tướng quân làm thầy, thường xuyên ra vào Tề phủ.”

Nghe đến đó, chân mày Lý Cảnh hơi nhíu lại: “Nói vậy là, nam nhân bên ngoài duy nhất mà nàng thường xuyên tiếp xúc, chỉ có thể là Chung gia ngũ lang Chung Dục?”

Mã Bình ngừng một lát, cúi đầu trả lời: “Hồi Hoàng thượng, đúng thật là vậy. Thần còn nghe nói đêm Nguyên Tiêu năm nay, đáng lẽ Tề quý nhân có hẹn dạo chơi hội đèn lồng cùng với Chung Dục và kỳ muội Chung Xảo Trân, nhưng không ngờ đang trên đường thì Chung Xảo Trân bị xe ngựa dọa sợ té ngã gây chấn thương, Chung Dục vì đưa nàng ấy hồi phủ đành phải nửa đường rời đi, không thể cùng dạo chơi với Tề quý nhân. Sau đó Tề quý nhân một mình tới hội đèn lồng, mới gặp được Hoàng thượng.”

Lý Cảnh nghe đến đó, ngực buồn bực.

Tất cả nghi hoặc trong lòng, vào giờ phút này, như thể được tháo gỡ từng chút một.

Thì ra sở dĩ nàng xuất hiện tại hội đèn lồng đêm Nguyên Tiêu, là có ước hẹn với Chung Dục. Chẳng trách nàng ấy sẽ tới miếu Nguyệt Lão cầu nhân duyên, chẳng trách nàng ấy sẽ lên bờ rơi mình, chẳng trách nàng ấy sẽ cố ý giả xấu không muốn gần mình. Toàn bộ chuyện này đều bởi vì, trong lòng nàng, đã có người khác.

Trong tim nàng không có hấn.

Nghĩ đến đây, tay hấn đang buông thõng nắm chặt thành quyền.

Nhưng từ đêm Nguyên Tiêu đó, nàng đã tiến vào lòng hấn rồi. Chẳng lẽ mình phải cứ thế mà buông bỏ sao? Hấn không cam lòng.

Lý Cảnh khóa chặt hai hàng lông mày, trầm ngâm một lúc rồi nâng mắt hỏi: “Chung Dục phụ trách trực mãng nào trong cung?”

Mã Bình hồi đáp: “Chung thị vệ phụ trách trực phía Nam hồ Quỳnh Phương.”

“Chẳng phải nơi đó gần Chiêu Thuần cung sao?” Lý Cảnh hỏi.

Mã Bình gật đầu nói: “Dạ, Chiêu Thuần cung cũng nằm ở phía Nam hồ Quỳnh Phụng.”

“Người về truyền ý chỉ của ta, điều Chung Dục tới trông coi Thanh Đường.” Lý Cảnh nói.

Trong cung có ba hồ, ở giữa là hồ Úc Xuân, phía Tây Nam là hồ Quỳnh Phụng, Thanh Đường khá nhỏ, nằm góc Đông Bắc, cách xa Chiêu Thuần cung nhất.

“Thần sẽ trở về an bài ngay lập tức.” Mã Bình nói.

“Được, người mau trở về điều Chung Dục đi, từ giờ trở đi, đừng để hấn tiếp tục lãng vãng xung quanh Chiêu Thuần cung.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Mã Bình lui xuống.

Lý Cảnh quay đầu, tới bên án thư, ngắm bức họa vẽ một nữ tử đang bày trên bàn. Người trong tranh mỉm cười đẹp xinh, thiên kiều bách mị, nhưng lúm đồng tiền xinh đẹp đó lại không phải dành cho mình. Trong lòng hấn chợt dâng lên một cảm giác thất bại chưa từng có.

(Thiên kiều bách mị: xinh đẹp tuyệt trần.)

“Thường Hải.” Hấn hô lớn.

Thường Hải vội vã tiến tới, khom người hỏi: “Hoàng thượng có chuyện gì ạ?”

Lý Cảnh ngừng một lát, làm bộ vô thức hỏi: “Ừ, Tề quý nhân, dạo gần đây làm, làm gì?”

Thường Hải hồi đáp: “Hồi Hoàng thượng, dựa vào hồi báo của những người tiểu nhân phái đi nghe ngóng thì Tề quý nhân ngoại trừ ngày ngày tới chỗ Hoàng hậu nương nương thỉnh an, chiều nào cũng đi dạo một lúc trong rừng hoa gần Chiêu Thuần cung, rồi ở lì trong cung, không hề ra ngoài.”

Lý Cảnh ngắt đầu: “Sao? Nàng làm những gì trong cung?”

“Hồi Hoàng thượng, nghe nói hằng ngày Tề quý nhân chỉ trồng hoa đánh đàn, đọc sách, luyện chữ trong cung mà thôi, ngoại trừ La tiểu nghi thỉnh thoảng tới thăm người, thì người không qua lại gì với những cung phi khác.” Thường Hải hồi đáp.

“Trồng hoa đánh đàn? Đọc sách luyện chữ?” Lý Cảnh hừ lạnh, cắn răng nói: “Cuộc sống của nàng ta thanh thoi an nhàn ghê.”

Thường Hải thấy sắc mặt Lý Cảnh không vui, không dám nói tiếp.

Ánh mắt Lý Cảnh dán chặt vào nữ tử trong bức họa, trong lòng giận dữ. Vì nàng mà mình ngày ngày mất ăn mất ngủ, vậy mà nàng ta lại như một người nhàn rỗi, sống ung dung tự tại đến thế.

Nghĩ tới đây, Lý Cảnh ngắt đầu, lạnh giọng nói với Thường Hải: “Truyền ý chỉ của Trẫm, thông báo Tề quý nhân thị tẩm tối nay.”

Thường Hải nghe xong, kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: “Dạ.” Rồi gọi Chu Nguyên tới Chiêu Thuần cung thông truyền.

Lúc Chu Nguyên tới, Tề Ngọc Yên đang đọc sách trong phòng.

Nghe Chu Nguyên giải thích rõ mục đích đến, nàng ngẩn người mãi, hồi lâu sau mới tỉnh lại, hỏi: “Hoàng thượng muốn gọi ta tới thị tẩm?” Trên mặt trong mắt, tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng thế ạ. Xin Tề quý nhân đến tối thì chuẩn bị tắm rửa thay đồ, sau giờ Tuất sẽ có cung nhân tới đón quý nhân tới Càn Dương cung trước.” Chu Nguyên cung kính hồi đáp.

Tề Ngọc Yên nghe Chu Nguyên nói, cắn môi, sau một lúc mới nói: “Nhưng mà, mấy ngày này ta không thể thị tẩm.”

“Tại sao ạ?” Chu Nguyên nhướn mày, vẻ mặt kinh ngạc.

Trên mặt Tề Ngọc Yên hơi phỉm hồng, nói: “Ta đang trong kì nguyệt sự, sao có thể thị tẩm được?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Chu Nguyên đỏ mặt, vội cúi đầu, thấp giọng hồi đáp: “Tiểu nhân đã hiểu, vậy tiểu nhân sẽ trở về bẩm báo lại cho Hoàng thượng.” Nói xong Chu Nguyên liền lui xuống.

Chờ Chu Nguyên đi rồi, Trúc Vân và Mai Hương nhanh chóng tiến đón.

“Quý nhân, tại sao Hoàng thượng muốn gọi cô thị tẩm thế?” Mai Hương khó hiểu hỏi.

“Ta không rõ nữa.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, trên mặt mang vẻ mờ mịt. Nàng không hiểu, Lý Cảnh rõ ràng cố ý lạnh nhạt mình, tại sao đột nhiên lại gọi mình tới thị tẩm chứ.

Trúc Vân lại có chút vui vẻ, cười nói: “Quý nhân, nô tỳ đã nói rồi mà, Hoàng thượng có tình ý với cô, ngài ấy chắc chắn không từ bỏ cô đâu. Giận đối cô vài ngày, cô còn chưa bức, ngài ấy đã chịu thua rồi.” Nói xong liền cười như nắc nẻ.

Tề Ngọc Yên thờ dài một hơi, không nói gì. Mặc kệ Lý Cảnh muốn trừng phạt mình, hay là không quên được mình, hắn gọi nàng thị tẩm, đối với nàng mà nói, nhất định không phải là chuyện tốt. Tuy đã vượt qua cửa ải ngày hôm nay, nhưng ải phía sau, có thể còn vượt được nữa không?

Chu Nguyên trở lại Càn Dương điện, không dám nói trực tiếp với Hoàng đế chuyện Tề Ngọc Yên không thể đến thị tẩm, liền tới bên người Thường Hải, ghé tai gã nói vài câu.

Thường Hải nghe xong, thoáng sửng sốt. Quan sát một thời gian, gã cũng nhận ra, Lý Cảnh có tâm tư đặc biệt với Tề Ngọc Yên. Lần này người gọi Tề Ngọc Yên tới thị tẩm, hẳn là cũng khác so với những người trước, không biết tối nay ngài ấy không thể gọi mỹ nhân đến như ý, có tức giận hay không nữa.

Gã chậm rãi tới bên Hoàng thượng, cẩn thận cười nói: “Hoàng thượng, tối nay, e rằng Tề quý nhân không thể đến thị tẩm.”

Lý Cảnh vừa nghe, chân mày cau lại, hỏi: “Tại sao? Nàng dám kháng chỉ?”

Thường Hải vội vã lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải ạ.”

“Vậy vì sao nàng ấy không thể thị tẩm?” Lý Cảnh hỏi.

Thường Hải lúng túng cười, nói: “Hồi Hoàng thượng, Tề quý nhân, đến... đến nguyệt tin ạ.”

Lý Cảnh nghe xong, sững sờ một lúc. Rất nhanh, Thường Hải liền thấy tai hắn đỏ lên.

Mặc dù hắn là Hoàng đế, nhưng hiện tại vẫn là một thiếu niên ngây thơ.

Lý Cảnh im lặng một hồi rồi mới lên tiếng: “Vậy, nguyệt sự, bình thường là bao lâu?”

Thường Hải càng thêm xấu hổ, nói: “Chuyện này tiểu nhân thật sự không biết.” Nói xong gã thấy ngoài điện có cung nữ đang trực, vội gọi: “Thái Bình, người vào đây.”

Nhanh chóng, một cung nữ mười lăm mười sáu tuổi vào trong điện.

“Thái Bình, nguyệt sự của nữ tử thông thường bao ngày thì sạch?” Thường Hải hỏi.

Nghe câu hỏi này, tiểu cung nữ tên Thái Bình này đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt đỏ rần, lí nhí nói: “Hồi Thường công công, chuyện này, không phải ai cũng giống nhau, có người chỉ cần ba bốn ngày, có người phải bảy tám ngày.”

“Ra thế.” Thường Hải phát tay, “Người xuống đi.”

“Dạ.” Thái Bình đỏ bừng mặt, lui xuống.

“Hoàng thượng, người nghe thấy rồi chứ ạ?” Thường Hải cẩn thận hỏi.

Gương mặt vốn đang phỉếm hồng của Lý Cảnh từ từ trở lại bình thường. Hắn suy tính một lát rồi nói: “Được, vậy Trẫm chờ nàng ấy mười ngày. Sau mười ngày, xem nàng ấy còn có thể viện cớ gì nữa!”

Năm ngày sau, nguyệt sự của Tề Ngọc Yên đã sạch sẽ. Nàng sợ Lý Cảnh lại gọi mình thị tẩm, sợ mất mặt qua hai ngày, thấy Lý Cảnh không gọi mình thị tẩm, lại thả lỏng.

Nào ngờ tới ngày thứ ba, Chu Nguyên lại tới Chiêu Thuần cung, truyền ý chỉ của Lý Cảnh, để nàng thị tẩm.

Lúc Lý Cảnh không phải người gọi nàng, nàng nom nớp lo sợ, bây giờ thật sự đến gọi nàng, nàng lại bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người.

Cái gì cần đến ắt sẽ đến, đằng nào cũng không tránh khỏi.

Đêm xuống, có cung nữ từ Càn Dương cung tới, hầu hạ Tề Ngọc Yên tắm rửa. Những chuyện này, kiếp trước nàng đã trải qua rất nhiều, vào thang thất*, nàng cũng thần nhiên để các cung nữ vồn nàng.

(Thang thất: Phòng tắm nước nóng.)

Quản sự cung nữ tên là Thu Sương, kiếp trước cũng từng hầu hạ Tề Ngọc Yên nhiều lần, nàng không xa lạ gì.

Tắm xong, Thu Sương cười hỏi: “Giờ quý nhân muốn ra, hay là muốn tắm thêm một lúc ạ?”

“Các người ra ngoài đi, ta muốn ở trong này một lúc.” Nàng trả lời.

“Dạ.” Thu Sương nở một nụ cười thân thiện, nói: “Canh giờ không còn sớm, quý nhân đừng tắm lâu quá, để Hoàng thượng chờ lâu.”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

Thu Sương dẫn cung nữ ra ngoài thang thất, đóng cửa lại.

Trong thang thất chỉ còn lại một mình Tề Ngọc Yên.

Ngoại trừ tiếng hít thở của mình, không còn bất cứ âm thanh nào khác. Nàng ngâm người vào trong làn nước tỏa hương thơm ngát của cánh hoa, cảm giác làn nước ấm áp này dịu dàng bao bọc mình, làm cho tâm tư hỗn loạn của nàng từ từ ổn định hơn.

Cảm thấy đủ rồi, nàng đứng dậy từ trong thùng tắm, cũng không gọi người hầu hạ, tự mình lau sạch thân thể, sau đó mặc vào chiếc váy La Hải đường màu đỏ dùng hoa phượng vĩ xe chỉ vàng trang trí treo ở trên y hành*.

(Y hành: xà ngang đặt quần áo.)

Lúc này, Thu Sương gõ nhẹ lên cửa, hỏi: “Không biết quý nhân đã xong chưa ạ?”

“Xong rồi.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, thất đại lung cẩn thận, sau đó tới cửa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Thu Sương chờ ở trước cửa, thấy Tề Ngọc Yên đã mặc xiêm y, hơi kinh ngạc, nhưng chỉ biểu hiện thoáng qua, rất nhanh liền trở lại như thường, cung kính cười với nàng, nói: “Bây giờ nô tỳ sẽ hầu hạ quý nhân đi trang điểm.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Làm phiền Thu Sương cô cô.”

“Bổn phận của nô tỳ, quý nhân không cần đa lễ.” Thu Sương mỉm cười.

Vào phòng, Tề Ngọc Yên ngồi ở trước gương đồng trang điểm, nhìn mình trong gương, vẻ mặt bối rối.

Thu Sương vâng cho nàng một Lưu Vân kế, cầm một chiếc trâm điệp luyến hoa trên búi tóc, sau đó cúi người, nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân muốn nô tỳ trang điểm thế nào ạ?”

Tề Ngọc Yên nói với Thu Sương: “Nhặt thôi.”

“Dạ.” Thu Sương hành lễ, sau đó trang điểm cho Tề Ngọc Yên, vẽ lông mày, đánh phấn, tô son.

Trang điểm xong, trong gương phản chiếu lại một gương mặt xinh đẹp kiều diễm.

Thu Sương nhìn nữ tử trong gương, nhẹ nhàng cười nói: “Quý nhân, có hài lòng không ạ?”

Tề Ngọc Yên nhìn mình trong gương đồng, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, sau đó gật đầu, nói với Thu Sương: “Rất tốt.”

“Nghỉ liền đã chờ ở ngoài Chiêu Thuận cung, quý nhân nên qua đó sớm chút ạ.” Thu Sương còn nói thêm.

Nghe Thu Sương nói như vậy, Tề Ngọc Yên đột nhiên hốt hoảng. Nàng gật đầu qua quýt, đáp lời: “Ừ.” Sau đó đứng dậy, không cẩn thận đụng phải hộp phấn sáp đặt trên bàn trang điểm, chiếc hộp rơi khỏi bàn trang điểm, phấn vương vãi đầy đất.

Nàng nhìn phấn sáp đầy đất, thần người.

“Quý nhân cứ đi trước đi ạ, chỗ này để cung nữ dọn dẹp là được.” Nói xong, Thu Sương vội đỡ nàng bước ra ngoài cung. Thời điểm không còn sớm, không thể trì hoãn thêm nữa.

Đi thị tắm, sẽ do cung nhân của Càn Dương cung hầu hạ, nên không thể mang theo thị nữ của mình được. Mặc dù Mai Hương và Trúc Vận lo lắng cho Tề Ngọc Yên, cũng chỉ có thể đưa nàng tới trước cửa của Chiêu Thuận cung, nhìn nàng lên nghi liễn, đi về phía Càn Dương cung.

Ngồi trên nghi liễn, càng tới gần Càn Dương cung, Tề Ngọc Yên càng lo sợ. Nàng không biết, đợi chờ mình đêm nay, sẽ là vận mệnh nào.

Chương 39: Càn Dương

Đến trước cửa Càn Dương cung thì nghi liễn dừng lại.

Thu Sương tới bên nghi liễn, thấp người nhỏ giọng nói với Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, đã tới rồi ạ.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên hít sâu một hơi, sau đó đứng lên, xuống khỏi liễn.

“Từ từ thôi, Tề quý nhân.” Thu Sương vội vươn tay đỡ nàng.

Tề Ngọc Yên xuống khỏi liễn, ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn của Càn Dương cung.

Mặc dù kiếp này là lần đầu tiên đến đây, nhưng từng cảnh cây ngọn cỏ trong Càn Dương cung, nàng đều thuộc rõ như lòng bàn tay. Nàng không ngờ, kiếp này, mình ngàn tránh vạn trốn, cuối cùng vẫn phải bước vào nơi này.

Bước qua cửa cung, nhìn cảnh vật xung quanh quen thuộc, chỉ cảm thấy cả người trở nên đờ đẫn. Cứ thế mà bị Thu Sương vừa dìu vừa kéo tới bên trong tấm điện của Lý Cảnh.

Lúc này Hoàng đế không ở trong điện, tấm điện ngoại trừ hai cung nhân hầu hạ bên ngoài cửa, không còn người nào khác.

Thấy không có mặt Hoàng đế, Thu Sương hỏi một tiểu thái giám đứng hầu bên cạnh: “Hoàng thượng vẫn chưa trở lại à?”

Tiểu thái giám cúi đầu trả lời: “Hoàng thượng vẫn đang ở thư thất phê sổ xếp.”

“Vậy à.” Thu Sương gật đầu, dìu Tề Ngọc Yên tiến vào điện, đưa tới bên giường ngồi xuống, thấp giọng nói: “Xin quý nhân đợi ở đây một lát, Hoàng thượng chút nữa sẽ đến.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng.

“Nô tỳ ra ngoài trước, sẽ hầu hạ ở bên ngoài. Nếu quý nhân có việc gì cứ gọi nô tỳ một tiếng là được.” Thu Sương nói.

“Ta biết rồi.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Thu Sương hành lễ rồi lui xuống, ra ngoài cửa điện.

Bây giờ đã vào đông, thời tiết có hơi rét lạnh. Mặc dù bên trong tấm điện có đốt địa long*, nhưng gió thổi qua cửa vẫn hơi lạnh. Bởi vì phải thị tẩm nên Tề Ngọc Yên cũng không mặc nhiều. Thu Sương ra ngoài điện, sợ gió lạnh thổi vào làm nàng lạnh, nên đóng cửa lại.

(Đốt địa long: là cách làm ấm cả phòng vào mùa đông của nhà giàu, có tiền thời cổ đại Trung Hoa.)

Cửa vừa đóng, trong phòng ấm lên rất nhiều. Mặc dù không cảm thấy lạnh, nhưng thân thể của Tề Ngọc Yên vẫn hơi run rẩy.

Nàng cố gắng ổn định lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn quanh phòng một lượt. Tấm điện của hần, dường như chẳng khác kiếp trước là mấy, chỉ là thiếu vật dụng của nàng mà thôi.

Ngắm căn phòng này, trong lòng nàng bồi ngùi muôn vàn. Kiếp trước, lần đầu tiên của mình trao cho hần cũng tại trong đây. Nhưng khi đó nàng và Lý Cảnh lưỡng tình tương duyệt, nàng tràn đầy vui mừng mà tới. Nhưng kiếp này, trong lòng nàng chỉ muốn trốn tránh hần, còn hần lại chưa nguôi giận với nàng. Với tình hình như này, nàng cũng không biết chốc nữa hần đến, nàng nên đối mặt với hần thế nào.

Ngồi trên tháp, hai tay nàng xoắn chặt lại với nhau, đầu ngón tay run run. Tâm trạng rối rắm lúc này, thật khó có thể diễn tả bằng lời.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe thấy bên ngoài dần dần ồn ào, một trận tiếng bước chân chậm rãi tới trước điện.

“Nô tỳ gặp qua Hoàng thượng.” Đây là tiếng của Thu Sương.

Nghe thấy vậy, lòng nàng căng thẳng.

“Nàng ấy đang ở bên trong hả?” Hần hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, Tề quý nhân chờ trong phòng đã lâu rồi ạ.” Thu Sương hồi đáp.

Nghe Thu Sương nói, Lý Cảnh cũng không nói tiếp nữa, trực tiếp tới trước cửa, đang chuẩn bị đẩy cửa. Đột nhiên hần cảm thấy trong lòng mình có chút

khăn trang, đầu ngón tay hơi run. Hắn hít một hơi, ổn định lại tinh thần, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nghe cửa đánh lên tiếng “két”, nữ tử đang ngồi trong phòng ngẩng đầu, trong mắt ngập đầy sợ hãi.

Ánh mắt hai người giao nhau, nàng vội vã cúi đầu, đứng dậy.

“Các người hầu hạ ở bên ngoài.” Hắn phân phó, rồi nhấc chân vào phòng.

“Dạ.” Đợi hắn vào phòng, Thường Hải đóng cửa lại sau lưng hắn.

Nàng đứng khúm núm, nhìn hắn đi đôi giày cửu long xuất hiện trước mắt mình, nàng nhanh chóng quỳ xuống, hành lễ nói: “Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Giọng nói có hơi run rẩy.

Hắn nhìn nàng từ trên cao xuống.

Mái tóc đen vấn một Lưu Vân kế, hạt châu trên trâm rủ xuống, nhẹ nhàng đung đưa, giống như tim hắn, xao động không ngừng.

Hắn khom lưng xuống, bắt lấy hai cánh tay của nàng, đỡ nàng dậy khỏi mặt đất, khẽ giọng nói: “Đứng lên đi.” Thấy nàng xuất hiện như vậy trước mắt mình, hắn bỗng cảm thấy phần uất tích tụ trong lòng mấy ngày nay, bất chợt tan thành mây khói.

Nàng đứng lên, nhìn hắn.

Tay hắn vẫn nắm hai cánh tay nàng, như muốn ôm lấy nàng.

Kiếp này, lần đầu tiên họ tiếp xúc gần như vậy. Mặt nàng chẳng hiểu sao bỗng bị hun nóng.

Nàng không dám nhìn hắn nữa, vội cúi đầu, trầm thấp gọi một tiếng: “Hoàng thượng.”

Nghe nàng dịu dàng gọi tiếng, nhìn hai má đỏ ửng của nàng, trong nháy mắt hắn ngây người ra.

Lớp trang điểm nhàn nhạt trên mặt nàng, giờ đây càng lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người. Hai người gần như vậy, hơi ấm trên cơ thể nàng, mùi thơm tỏa ra trên người nàng, không ngừng xông thẳng vào hắn.

Cổ họng hắn hơi nhấp, đột nhiên kéo nàng tới gần.

Nàng hoảng sợ hô lên một tiếng, hai tay đặt trước ngực hắn, kêu lên: “Hoàng thượng làm gì vậy?”

Nhìn kinh hoàng ngập đầy mắt nàng, hắn bình tĩnh lại, sau đó khước miệng kéo lên ý cười chế giễu, nhẹ giọng nói: “Tề quý nhân, nàng nói xem Trẫm muốn làm gì?”

Nàng sững sờ.

“Nàng nói đi, Trẫm truyền nàng tới là để làm gì nào?” Hắn nhìn nàng.

“Hoàng thượng truyền, truyền tần thiếp tới, là, là để, để thị tẩm ạ.” Lòng nàng hoảng hốt, lắp bắp nói.

“Nàng đã tới thị tẩm, thân mật một chút có gì phải ngại chứ?” Trong mắt hắn lóe qua một tia bồn chồn.

Nàng ngơ ngác.

“Thị tẩm phải làm như thế nào? Trước khi nhập cung, giáo tập cô cô không dạy nàng à?” Hắn lại hỏi.

Thị tẩm phải làm như thế nào? Trong lòng nàng biết rất rõ. Kiếp trước ngày nào hai người cũng dính chung một chỗ, loại chuyện này cũng trải qua vô số. Nhưng Lý Cảnh kiếp này và Lý Cảnh kiếp trước, đối xử với nàng như thể hai người khác nhau, khiến cho nàng có chút bối rối.

Thấy nàng ngần ra, hắn lặp lại nói: “Tề quý nhân, lời của Trẫm, nàng không nghe thấy gì sao?”

Mặt nàng đỏ bừng, chỉ thấy hai tai cũng nóng dần, cúi đầu, lên tiếng: “Tần thiếp biết ạ.”

Hầu hắn ngủ, cũng không phải chưa từng ngủ cùng hắn bao giờ, kiếp trước lẫn lộn nhiều như vậy rồi, chỗ nào trên người hắn có nốt ruồi nàng cũng rõ. Tuy bây giờ thái độ của hắn đối với nàng khác với kiếp trước, nhưng dù gì cũng vẫn là hắn không phải ư? Còn gì phải thẹn thùng nữa? Nghĩ tới đây, nàng nhắm mắt, cắn răng, vươn tay tới bên hông của hắn, nắm lấy đai lưng của hắn, bắt đầu cởi.

Hắn đơ người.

Không ngờ Tề Ngọc Yên lại có lá gan lớn như thế, vừa đưa tay đã cởi đai lưng của mình. Hắn run sợ, vội vàng bắt lấy những ngón tay hư của nàng, hỏi: “Nàng, nàng đang làm gì thế hả?”

Nàng mở mắt, ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn hấn, hỏi: “Không phải Hoàng thượng gọi tần thiếp tới thị tẩm sao?”

Mặt hấn đỏ bừng: “Vậy nàng, nàng coi đai lưng của ta làm gì?”

“Không coi áo cho Hoàng thượng thì tần thiếp thị tẩm thế nào được ạ?” Nàng cũng đỏ mặt.

Ngước mắt nhìn bộ dạng cùng quần của hấn, nàng ngẩn ra, sau đó cười rộ: “Chẳng lẽ Hoàng thượng gọi tần thiếp tới, không phải thị tẩm?”

Bị nàng cười, hấn hơi tức giận: “Ai nói không thị tẩm hả? Việc này, tất nhiên phải, phải lên giường mới làm.” Nói xong hấn ôm ngang hông nàng, thuận thế đẩy nàng ra sau.

Nàng mất thăng bằng, kinh hô một tiếng rồi ngã xuống giường.

Hấn nhào người lên, đặt nàng ở dưới mình.

Nàng nâng mày, hấn cúi đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hô hấp hai người nặng dần hơn.

“Hoàng, Hoàng thượng.” Nàng gọi hấn.

“Tề quý nhân, bây giờ mới thị tẩm thật này.” Hấn nói.

“Nhưng, Hoàng thượng, người cứ đề tần thiếp thế này, tần thiếp không có cách nào coi áo cho Hoàng thượng.” Nàng thờ hồn hèn nói.

Hấn áp trên người nàng, ngửi hương hoa thơm ngát trên người nàng, nghe tiếng tim đập rộn rã của nàng, đầu óc hấn lộn xộn hết cả lên.

Vốn gọi nàng tới thị tẩm, chỉ vì nghe Thường Hải nói rằng nàng sống quá mức tự do tự tại, trong lòng buồn bực phát sợ, biết nàng không muốn lại gần mình, cố ý muốn trêu đùa nàng. Nhưng bây giờ, ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hấn, trái lại thật sự có chút muốn nàng.

Nhưng, trong lòng nàng không có hấn. Nếu như mình cứ vậy mà muốn nàng, liệu nàng có hận mình hơn không?

Hấn nhìn nàng, tinh thần bập bênh.

Hấn nhỏ giọng hỏi: “Nàng nguyện ý ư?”

Nàng ngẩn ra.

Tại thời điểm này rồi chàng lại còn hỏi mình có nguyện ý hay không.

Từ đáy lòng nàng cười khò một tiếng. Hấn là Hoàng đế, nàng là phi tử của hấn, nàng dám nói không nguyện ý sao? Huống hồ hiện giờ mình đã bị hấn phát hiện, việc thị tẩm này sớm muộn cũng phải đối mặt.

Nàng nhìn hấn.

Hấn cũng nhìn nàng.

Ánh mắt của hấn, vẫn lưu luyến thâm tình như xưa. Khiến cho nàng không phân nổi người trước mặt, rốt cuộc là hấn kiếp trước, hay là hấn hiện tại.

Nàng do dự chốc lát, vươn hai tay, nhẹ nhàng vòng lấy cổ hấn, nhỏ giọng nói: “Có thể hầu hạ Hoàng thượng, là phúc phận của tần thiếp.”

Nghe nàng nói, hấn ngẩn ngơ.

Nghĩa là nàng nguyện ý?

Trong lòng hấn mừng rỡ như điên.

Hấn nhìn người nàng, da thịt trắng tuyết, mày như viễn sơn, mắt tựa thu thủy, đôi môi rực sáng như pháo hoa, toàn bộ đều khiến lòng hấn rung chuyển. Hấn biết, trong lòng mình có nàng, nhưng nàng lại trốn mình từ xa, nếu như mình muốn nàng, nàng có thể sẽ cứ vậy mà nhận mệnh*, quyết một lòng theo mình không?

(Nhận mệnh: chấp nhận số mệnh.)

Đầu hấn từ từ thấp xuống, đến gần bên môi nàng.

Môi hấn vừa chạm vào của nàng, nàng giống như nai con bị dọa sợ, đầu hơi rút lại về phía sau, nhưng không hề né tránh.

Môi của nàng, trơn nhẵn mềm mại, tựa như còn mang theo mùi hương hoa dịu dịu, ngọt ngào đến thế, khiến hấn bất giác trầm mê. Hấn càng hôn càng

sâu, cảm nhận được nàng thận trọng đáp lại mình, hấn tiến công mãnh liệt hơn, dính chặt lấy môi nàng.

Thật lâu sau, hấn mới buông nàng ra.

Nàng nhìn hấn, thờ lầy thờ ơ.

Môi nàng có hơi sưng lên, son đỏ trên môi đã hơi lem ra.

Hấn vươn tay lau sạch vệt son cho nàng.

Nàng nhìn hấn, cắn môi, không nói gì.

Nhìn dáng vẻ của nàng, lòng hấn lay chuyển, tay vuốt ve trên môi nàng, lướt qua cằm nàng, cổ, xuống dưới.

Hấn cảm nhận được thân thể nàng cứng đờ, sau đó thấy nàng nhắm hai mắt lại, mặc cho tay mình dạo chơi trên thân thể nàng.

Tay sờ tới dây lưng của nàng, kéo nhẹ một cái. Váy áo của nàng liền mở ra, xuân quang che hờ trước ngực từ từ hé mở.

Hấn cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Ngắm nhìn thân thể đẹp đẽ như bạch ngọc của nàng, hấn nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhẹ nhàng gọi nàng: “Ngọc Yên.”

“Dạ.” Nàng rất tự nhiên đáp lời, tựa như hai người đã quen thuộc từ rất lâu rồi.

Phản ứng này của nàng, có hơi nằm ngoài dự tính của hấn. Trong lòng hấn mừng rỡ, môi lại phủ lên đôi môi kiều diễm của nàng.

Bàn tay hấn tiến vào váy nàng, vuốt ve thân thể nhẵn mịn của nàng, chậm rãi cởi váy áo của nàng ra.

Sau đó hấn nhấc thân, cởi áo bào của mình ra.

Nàng không mở mắt, hai tay nắm chặt vải trải giường, thân thể cứng ngắc không dám cử động.

Hấn cúi người, ôm nàng, hai thân thể trẻ tuổi trần truồng dán chặt lấy nhau. Hấn dùng môi thay ngón tay dạo chơi trên người nàng.

Cảm giác tốt đẹp thân thuộc kia, khiến nàng quên đi mọi thứ, như thể trở lại kiếp trước, hai người cùng nhau kháng khí thân mật.

Đột nhiên, đau đớn kịch liệt từ dưới thân khiến nàng bất chợt bừng tỉnh. Nàng cau mày rên lên một tiếng, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Hấn thấy nàng roi lệ, trong lòng hốt hoảng, liền dừng lại, lau nước mắt của nàng, hỏi: “Nàng sao vậy? Hay là nàng, nàng vẫn không bằng lòng ư?”

Nàng lắc đầu, cắn răng nói: “Không phải, tần thiếp hơi đau.”

Hấn im lặng một chút rồi hỏi: “Lần đầu tiên của nữ tử đều đau thế này à?”

Nàng gật đầu: “Ừm Hoàng thượng không biết à?” Nàng ngẩng đầu hỏi, “Mấy người La tiểu nghi, Lương quý nghi các nàng lần đầu thị tẩm chẳng lẽ không nói mình đau ư?”

Hấn ngậy người ra một lúc, lẩm bẫm nói một câu: “Mấy nàng ấy không đau.”

Nàng hơi ngạc nhiên: “Sức chịu đựng của các nàng thật giỏi.”

“Đừng nhắc tới bọn họ nữa.” Hấn bất mãn nói, lại hỏi: “Bây giờ nàng còn đau không?”

Nàng im lặng một lát rồi nói: “Hoàng thượng không động, tần thiếp sẽ không đau.”

Lý Cảnh vừa nghe, đực mặt, sững sờ một lúc mới nói: “Nhưng ta không động sẽ thấy khó chịu.”

Nhìn bộ dạng mồ hôi đầy đầu của hấn, nàng phì cười.

Hấn đỏ mặt nói: “Vậy ta động nhẹ chút, được không?”

Nàng gật đầu.

Tuy vẫn rất đau, nhưng nàng cảm nhận được hấn đã cố gắng ức chế bản thân, giống như sợ làm nàng đau. Cũng may lần này, hấn không giữ được lâu như kiếp trước, giúp nàng bớt đau hơn.

Nàng nằm trên giường, cảm giác điên loạn trong lòng từ từ ổn định trở lại, còn tiếng hít thở của Lý Cảnh bên cạnh cũng trở về đều đều.

“Hoàng thượng, có để Tề quý nhân ở lại không ạ?” Ngoài cửa, tiếng Thường Hải vang lên.

Theo quy củ, bình thường tần phi thị tắm xong, để không ảnh hưởng việc Hoàng đế nghỉ ngơi, sẽ rời khỏi Càn Dương điện, về tắm điện của mình nghỉ ngơi, trừ phi Hoàng đế ân chuẩn cho các nàng ấy ở lại. Cho nên, Thường Hải mới sẽ hỏi ý Hoàng thượng.

Kiếp trước Tề Ngọc Yên luôn cùng hắc như hình với bóng, kiếp này sau khi La Xảo Nhi, Lương Tử Vân và Phan Dữu Quân thị tắm đều ở lại Càn Dương cung, sáng hôm sau mới trở về tắm cung của mình. Tề Ngọc Yên hoàn toàn không ngờ tới còn có việc này, giờ Thường Hải đề cập đến, nàng cũng giật mình nghĩ tới.

Hắc khép hờ mắt, không đáp lại Thường Hải, dường như vẫn chưa dẹp yên kích động vừa rồi.

Mặc dù nằm không muốn cử động, nhưng hiện giờ hắc, không phải là người ở kiếp trước mà nàng có thể tùy tiện làm vậy. Về tình về lý, nàng nên hỏi ý qua ý của hắc. Vì thế, nàng hỏi: “Hoàng thượng, bây giờ tần thiếp phải về hay không ạ?”

Nghe tiếng của nàng, Lý Cảnh mở trừng mắt, xoay mặt nhìn nàng, ánh mắt vốn bập bùng lửa cháy dần nguội tắt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ban thuốc

Thấy Lý Cảnh sầm mặt, trong lòng Tề Ngọc Yên bỗng hơi hoảng hốt, vội gọi: “Hoàng thượng.”

Nghe tiếng của nàng, khóe môi của hắc hơi nhếch lên, lạnh lùng nói: “Nếu Tề quý nhân ao ước được về đến thế, trăm cũng không níu giữ.”

Dứt lời, hắc nói lớn tiếng với Thường Hải: “Thường Hải, kêu người chuẩn bị nghi lễ cẩn thận, đưa Tề quý nhân trở về.” Sau đó cũng chẳng nhìn nàng thêm lần nào nữa, xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói mà sững sờ.

Nàng không ngờ tới hắc thật sự sẽ đuổi mình đi. Nhưng chuyện đã tới nước này, lời hắc đã nói, nước đổ khó hốt, không đi cũng phải đi.

Nàng cắn cắn môi, cũng không nói nhiều, dùng chăn che lại thân thể của mình, từ từ đứng dậy mặc y phục.

Xuống giường, thấy Lý Cảnh vẫn không có ý định quay đầu. Nàng hành lễ, nói: “Hoàng thượng, tần thiếp xin cáo lui.”

“Hừ.” Hắc dùng mũi hừ một tiếng.

Nàng đứng một lúc rồi mới xoay người, đi về phía cửa.

Nàng vừa mở cửa ra, một trận gió thổi thốc tới.

Gió đêm rét căm. Nàng vừa từ trong chăn ấm ra, bị cơn gió lạnh này đánh đến, nhịn không được hắt hơi một cái.

Thường Hải thấy nàng ra, vội vàng cúi người cười nói: “Tề quý nhân, nghi lễ đã chuẩn bị xong, tiển nhân đưa người ra ngoài.” Thái độ cực kỳ cung kính.

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Làm phiền Thường công công.”

“Mời quý nhân.” Thường Hải đang định dẫn đường, đột nhiên trong phòng truyền đến tiếng Lý Cảnh: “Thường Hải!” Âm điệu cực kỳ nóng vội.

Thường Hải ngó người, sau đó cười nói với Tề Ngọc Yên: “Hoàng thượng gọi tiển nhân có chuyện, tiển nhân chỉ sợ không thể đưa quý nhân ra ngoài rồi. Tiển nhân gọi Chu Nguyên dẫn đường cho quý nhân có được không ạ?”

“Không sao.” Tề Ngọc Yên gật đầu đồng ý.

Chu Nguyên thấy Thường Hải vẫy tay với mình, mau lẹ đi tới.

“Người dẫn quý nhân ra ngoài.” Thường Hải dặn dò: “Buổi tối đường xấu, trông chừng quý nhân, đừng để ngã.”

“Tiển nhân đã biết.” Chu Nguyên gật đầu nói.

Bấy giờ Thường Hải mới hành lễ với Tề Ngọc Yên, chạy thoăn thoắt vào điện tìm Lý Cảnh.

“Tề quý nhân, xin mời theo tiểu nhân ạ.” Chu Nguyên cung kính thi lễ rồi dẫn nàng ra ngoài.

Tới bên ngoài Càn Dương cung, quả nhiên nghi lễ đã chờ sẵn ở đây.

Chu Nguyên đỡ nàng lên liễn, đương lúc nâng liễn, bỗng nhiên Thường Hải đuổi theo, trong tay còn cầm theo một chiếc áo khoác lông chồn đen.

Gã bước tới trước mặt Tề Ngọc Yên, nói: “Vừa rồi tiểu nhân nghe thấy quý nhân nhảy mũi, sợ quý nhân cảm lạnh nên đã tìm một chiếc áo lông cừu cho quý nhân đỡ lạnh.” Nói xong liền khoác áo khoác lên vai Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên lớn lên ở phương Nam, trước giờ sợ lạnh, khoác áo khoác lên, ngay lập tức cảm thấy ấm hơn nhiều.

Nàng tươi cười với Thường công công, cảm kích nói: “Đa tạ Thường công công.” Nói xong nàng lại có vẻ hơi do dự: “Không biết Thường công công làm vậy, Hoàng thượng có trách tội ông không?” Cái bộ mặt âm trầm tới mức có thể chảy thành nước lúc Lý Cảnh để mình đi vừa xong đó khiến lòng nàng đến giờ vẫn còn hơi sợ hãi.

“Không có vấn đề gì đâu, cái áo khoác này Hoàng thượng không hay mặc lắm, để ở đó cũng vô dụng.” Thường Hải cười nói: “Nếu quý nhân lo lắng, sáng mai sai người trả áo khoác lại là được mà.”

“Cảm ơn rất nhiều.” Tề Ngọc Yên gật đầu cảm tạ.

“Quý nhân đã lễ rồi.” Thường Hải nói xong thì lui qua một bên.

Lúc này nghi lễ mới từ từ khởi giá, chậm chậm đi về phía Chiêu Thuần cung.

Lúc Tề Ngọc Yên về tới Chiêu Thuần cung thì người trong cung đã ngủ rồi. Trúc Vận và Mai Hương nghe được tiếng động, vội vàng thức dậy ra đón.

Thấy Tề Ngọc Yên, Mai Hương kinh ngạc đầy mặt hỏi: “Quý nhân, sao cô lại về?”

“Thị tắm xong, đương nhiên trở về rồi.” Tề Ngọc Yên vào phòng, cởi áo khoác trên người xuống, cảm nhận được cái lạnh ập tới, lạnh tới nỗi nàng run cầm cập.

“Lạnh quá.” Nàng quay sang, hỏi Mai Hương, “Có nấu nước nóng không? Ta muốn tắm nước nóng.”

“Sau khi quý nhân đi, nô tỳ đã định nấu sẵn nước đợi quý nhân trở về. Nhưng Trúc Vận nói, quý nhân chắc chắn sẽ không về đâu, cho nên nô tỳ không nấu nước.” Kể tới đây, Mai Hương đánh mắt oán hận nhìn Trúc Vận, nói tiếp, “Quý nhân muốn tắm rửa ạ? Nô tỳ đi nấu nước ngay đây.”

“Không cần.” Tề Ngọc Yên gọi Mai Hương lại, nói: “Đợi em nấu nước xong cũng mất một lúc. Hiện giờ ta lạnh tới sợ rồi, tốt hơn là lên giường đắp cho ấm.”

Trúc Vận nhanh nhẹn tiến tới cởi áo giúp Tề Ngọc Yên, trong miệng còn lẩm bẩm: “Sao quý nhân lại trở về vào lúc này vậy?”

“Ừm, Hoàng thượng bảo ta về, nên ta về.” Tề Ngọc Yên trả lời qua loa.

“Sao Hoàng thượng có thể bảo cô về chứ?” Trúc Vận nhướn mày, kinh ngạc hỏi: “Mấy người La tiểu nghi đều ngày hôm sau mới trở về mà.”

“Có thể Hoàng thượng sủng ái các nàng ấy hơn!” Tề Ngọc Yên lên giường, quấn chặt chăn vào người, rốt cuộc cảm thấy chút ấm áp. Chẳng qua, thân thể đau nhức, chân tay lạnh ngắt khiến nàng cảm thấy cực kì khó chịu.

“Sao lại thế?” Trúc Vận tiếp tục nói với Tề Ngọc Yên, “Hoàng thượng vì tìm quý nhân mà làm ra bao chuyện ầm ĩ như vậy, có thể thấy được quý nhân trong lòng Hoàng thượng quan trọng dường nào. Làm sao Hoàng thượng có thể không sủng ái quý nhân chứ?”

“Trúc Vận.” Tề Ngọc Yên nhíu mày, sau đó nghiêm mặt nói: “Các em tuyệt đối không được nói cho ai khác biết Hoàng thượng triệu tập cung nữ mới tiến là để tìm ta.” Nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, trong cung cấm này, quá gây chú ý luôn không tốt đẹp gì.

“Biết ạ.” Trúc Vận gật đầu, “Lần trước quý nhân đã dặn dò rồi ạ.”

“Ta thấy em đó, lúc nào cũng dính cái việc này bên miệng, đừng sơ sẩy mà để lộ.” Tề Ngọc Yên nói.

“Không đâu, quý nhân.” Trúc Vận cười híp mắt nói: “Phải rồi, không biết ngày mai Hoàng thượng sẽ tấn phong vị phân gì cho quý nhân nhỉ, nếu có thể cao hơn Lương quý nghi là tốt rồi.”

“Còn lâu.” Mai Hương cạnh bên cười nói: “Đều là thị tẩm, Hoàng thượng sẽ không bên nặng bên nhẹ, thoát cái đã nhắc quý nhân chúng mình lên ngay đâu.”

“Chẳng biết được.” Trúc Vận bĩu môi: “Tớ vẫn cảm thấy, Hoàng thượng đối với quý nhân chúng ta khác hẳn.”

“Chả thấy gì hết.” Mai Hương phòng miệng: “Nếu thật sự đối với quý nhân khác thì trời lạnh như này đã không bảo quý nhân trở về rồi.”

Tề Ngọc Yên chỉ thấy hai nha đầu này cãi qua cãi lại khiến bản thân đau hết cả đầu, bèn mở miệng nói: “Hai em đừng cãi nữa. Trời lạnh vậy mau đi ngủ đi.”

“Dạ.” Lúc này hai nha đầu mới ngưng miệng, trở về hiết tức (nơi nghỉ ngơi) của mình.

Mai Hương và Trúc Vận vừa rời khỏi, phòng lập tức trở nên yên tĩnh lại.

Mặc dù Tề Ngọc Yên nằm trên giường, nhưng vẫn không thể vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt là xuất hiện hình ảnh thân mật với Lý Cảnh, khiến mặt nàng bỗng chốc bị thiêu đốt. Hốt nhiên, đáng về hân lạnh lùng liếc mình lại nháy ra khiến lòng nàng quặn thắt một trận.

Đêm nay, khẳng định là một đêm mất ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Xảo Nhi tới Chiêu Thuần cung. Vừa đến đã chúc mừng Tề Ngọc Yên, rồi hẹn nàng cùng đi tới Khôn Dương cung thỉnh an Trịnh hoàng hậu.

Đêm qua Tề Ngọc Yên ngủ chập chờn, nên hôm nay dậy hơi trễ, đành để La Xảo Nhi chờ nàng trong phòng một lúc.

Tề Ngọc Yên rửa mặt xong, ngồi trước bàn trang điểm.

Trúc Vận cầm cây lược ngọc, đang chuẩn bị chải đầu cho nàng.

La Xảo Nhi sáp đến, vuốt ve màu đen tron bóng mềm mượt của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Cho muội chải đầu giúp Tề tỷ tỷ được không ạ?”

“Muội làm được không đây?” Tề Ngọc Yên cười hỏi.

La Xảo Nhi bĩu môi, nói: “Đừng coi thường muội nhé, Tề tỷ tỷ. Muội chải hơi bị khá đó, muội muội nhà muội thường quần lầy muội để muội chải tóc cho con bé đó.”

Tề Ngọc Yên tươi cười: “Vậy thì, làm phiền La tiểu nghi rồi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trúc Vận đưa lược ngọc cho La Xảo Nhi, nói với Tề Ngọc Yên: “Nô tỳ đi dọn dẹp nơi tắm.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Đi đi.”

La Xảo Nhi cầm lược ngọc chải từ đỉnh đầu Tề Ngọc Yên, mím môi cười nói: “Không ngờ bệnh trên mặt Tề tỷ tỷ vừa khỏi đã được Hoàng thượng gọi đi thị tắm. Giờ thì chúng mình đều giống nhau cả, những điều muội muốn nói có thể tâm sự với tỷ rồi, hồi trước phải nhịn tới nỗi bực bội à.”

Tề Ngọc Yên giật mình, sau đó mím cười nói: “Đã là tần phi của Hoàng thượng, đương nhiên sẽ phải đi thị tắm rồi.”

La Xảo Nhi dùng lược ngọc bới tóc của Tề Ngọc Yên lên, nhanh nhẹn vắn thành một búi tóc, rồi dùng trâm cài cố định tóc lại. Sau đó bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng gọi chúng mình đi thị tắm, còn chẳng phải là vì gây gổ với Hoàng hậu.”

Tề Ngọc Yên nhìn thấy biểu tình của La Xảo Nhi qua gương đồng, hơi sững sốt, hỏi: “Sao La tiểu nghi lại nói thế?”

La Xảo Nhi nhìn vẻ mặt thắc mắc của Tề Ngọc Yên trong gương, nàng ấy có chút kinh ngạc hỏi: “Tề tỷ tỷ, tỷ không hề nghi ngờ gì việc Hoàng thượng gọi nhóm mình làm trò bịt tai trộm chuông à?”

Nghe La Xảo Nhi nói, Tề Ngọc Yên ngờ ngác, cảm thấy trong lời nàng ấy có thâm ý, bèn hỏi đến cùng: “La tiểu nghi, sao muội thị tắm lại là bịt tai trộm chuông được?”

Thấy Tề Ngọc Yên có vẻ như cái gì cũng không biết, La Xảo Nhi nghệt mặt, tiếp nói: “Mỗi lần muội vừa tới Càn Dương cung, liền có tiểu thái giám trực tiếp đưa muội vào trong Thiên điện. Muội cứ thế ngủ ở đó một mình một đêm, từ đầu đến cuối, đến mặt Hoàng thượng cũng không được nhìn.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, kinh ngạc. Hóa ra, La Xảo Nhi vốn không có thị tắm.

Thấy Tề Ngọc Yên tròn mắt há hốc mồm, La Xảo Nhi giật mình: “Chẳng lẽ Tề tỷ tỷ không phải như thế?”

“Tỷ...” Tề Ngọc Yên đang muốn mở miệng, đột nhiên nhác thấy có người tới, vội im bật.

Mai Hương đang dẫn Thu Sương từ ngoài vào phòng.

Trong tay Thu Sương còn cầm theo một hộp đồ ăn.

Mai Hương tiến tới hành lễ với hai người, nói: “Quý nhân, Thu Sương cô cô cầu kiến.”

Tề Ngọc Yên đứng dậy, gật đầu mỉm cười với Thu Sương: “Thu Sương cô cô, có việc gì lại đến giờ này?”

“Hồi Tề quý nhân, nô tỳ phụng lệnh Hoàng thượng mà tới.” Nói xong Thu Sương hành lễ, tiếp đó đặt hộp đồ ăn trong tay mình lên bàn bên cạnh, mở nắp, lấy ra một bát thuốc ở trong, đưa đến trước mặt Tề Ngọc Yên và nói: “Đây là Hoàng Thượng ban cho Tề quý nhân.”

“Đây là cái gì?” Tề Ngọc Yên sững sốt.

“Tị tử canh.” Thu Sương trả lời.

(Tị tử canh: thuốc tránh thai.)

Tề Ngọc Yên nghe xong, chỉ cảm thấy đầu đánh “đoành” một cái.

Lý Cảnh vậy mà lại ban cho mình tị tử canh.

Chàng ghét bỏ mình đến vậy sao? Nửa đêm xưa đuổi mình thì bỏ đi, còn để mình uống tị tử canh, không muốn mình mang thai đưa con cho chàng. Nghĩ đến đây, mũi nàng đau xót, con mắt hoen mờ.

“Kính xin quý nhân uống thuốc ngay khi còn nóng để nô tỳ trở về phục mệnh.” Thu Sương nói.

Tề Ngọc Yên rung rung nhận chén thuốc, miệng nhẩm: “Tần thiếp tạ ơn.” Sau đó nâng bát, một hơi uống cạn sạch nước thuốc.

Thấy Tề Ngọc Yên uống xong thuốc, Thu Sương nhận lại bát, hành lễ với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, nói: “Giờ nô tỳ xin quay về.”

Tề Ngọc Yên thần thờ gật đầu, nói với Mai Hương: “Mai Hương, em đưa Thu Sương cô cô đi đi.”

“Vâng.” Mai Hương giúp Thu Sương thu dọn rồi hai người ra cửa.

Thấy Thu Sương và Mai Hương đã đi xa, La Xảo Nhi mới xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề tỷ tỷ, tỷ thật sự thị tẩm?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu, cười: “Nếu không phải thật thì Hoàng thượng cũng sẽ không phái người đưa tị tử canh tới.”

La Xảo Nhi ngây ngốc, sau đó nhảy cẫng lên nói: “Thế thì tốt quá! Lần trước đi Huyền Trúc sơn, muội đã cảm thấy Hoàng thượng đối với Tề tỷ tỷ khang khác rồi, giờ xem ra, quả nhiên là như vậy.” Nói xong nàng ấy tiến lên kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Hoàng thượng thích tỷ tỷ như vậy, nhất định sẽ gia phong tỷ tỷ thật tốt.”

Tề Ngọc Yên cười khổ nói: “Tị tử canh đã đưa tới, cũng không chắc Hoàng thượng thích ta được bao nhiêu.” Nói tới đây, nghĩ tới Huyền Nhi, nàng sụt sùi.

Phải chăng kiếp này sẽ không bao giờ có lại Huyền nhi?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Vị phân

Nghe câu nói của Tề Ngọc Yên, La Xảo Nhi cười ngượng ngịu nói: “Dù Tề tỷ tỷ có thể nào thì vẫn tốt hơn muội chán. Bề ngoài Hoàng thượng gọi muội mấy lần, chẳng lần nào là thật cả.”

Tề Ngọc Yên ngây người, im lặng một lúc mới hỏi: “Thế... Lương quý nghi và Phan cơ thì sao? Các nàng ấy thị tẩm là thật hay giả?”

“Chuyện của Lương quý nghi thì muội không rõ.” La Xảo Nhi lắc đầu, nói: “Từ sau lần tỷ ta giết hạt châu hại muội trong vườn, muội không qua lại với tỷ ta nữa.”

“Về phần, Phan tỷ tỷ...” Nhắc tới Phan Dữu Quân, chân mày La Xảo Nhi hơi nhíu: “Chắc cũng là thật?”

Vừa nghe lời này, tim Tề Ngọc Yên thất lại, tra hỏi: “Sao lại là thật?”

“Sau hôm Phan tỷ tỷ thị tẩm, muội cũng tới nói chuyện với tỷ ấy.” La Xảo Nhi kể: “Chẳng qua, dù gì muội chẳng thân thiết với Phan tỷ tỷ bằng Tề tỷ tỷ, có vài lời cũng khó nói ra. Muội chỉ hỏi băng quơ, Phan tỷ tỷ lại vui vẻ ra mặt nói với muội, hi vọng ông trời thương xót, có thể cho tỷ ấy có thai long duệ như ý nguyện.”

“Nghe tỷ ấy nói, muội cảm thấy tỷ ấy hẳn là thị tẩm thật.” Nói tới đây, La Xảo Nhi ngừng đầu cười với Tề Ngọc Yên: “Bằng không, sao tỷ ấy lại nói muốn sớm ngày có thai long duệ? Tỷ nói có phải không, Tề tỷ tỷ?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên ngây ngốc. Nàng không ngờ, Lý Cảnh không để La Xảo Nhi thị tẩm, lại thật sự để Phan Dữu Quân thị tẩm, hơn nữa từ lời nói của Phan Dữu Quân mà suy ra, có lẽ chẳng không cho à ta uống tị tử canh, nhưng lại để mình uống.

Nghĩ đến đây, đáy lòng nàng chua xót không thôi.

Nàng áp chế sự chua chát trong lòng, gượng cười với La Xảo Nhi, nói: “Nghe La tiểu nghi nói vậy, chắc Phan cơ cũng là thật.”

“Vâng.” La Xảo Nhi gật đầu, nói, “Trong bốn tần phi chúng mình, có Tề tỷ tỷ và Phan tỷ tỷ là dung mạo xuất chúng, Hoàng thượng thích các tỷ cũng là chuyện bình thường.”

Nói tới đây, La Xảo Nhi nhìn Tề Ngọc Yên, vẻ mặt hồn nhiên tươi cười: “Được rồi, Tề tỷ tỷ, thời giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi Khôn Dương cung thôi.” Nói xong, La Xảo Nhi tỉnh nghịch nháy mắt, “Hôm nay là ngày lành của tỷ tỷ đó, lát nữa Hoàng hậu sẽ tuyên bố vị phân của tỷ tỷ.”

Hoàng hậu là người đứng đầu trong cung, quản lý việc thăng chức của tần phi, sau khi Hoàng đế nghỉ xong chiếu thư, sẽ do Hoàng hậu ban bố. Theo lệ thường, sau khi Tề Ngọc Yên làm lễ xong thì Hoàng hậu sẽ tuyên bố chuyện phong vị phân cho nàng.

Kiếp trước sau khi nàng thị tẩm, thăng liền năm bậc, được phong là quý tần. Kiếp này, vị phân được phong ban đầu của nàng vốn thấp hơn so với kiếp trước, đương nhiên không thể lại được phong làm quý tần. Ba vị tần phi còn lại sau khi thị tẩm, ngoại trừ Lương Tử Vân thăng hẳn bốn bậc, hai người kia chỉ thăng hai bậc. Không biết kiếp này nàng sẽ được phong làm gì. Nếu như thăng hai bậc thì cũng chỉ là tần mà thôi, ngang bằng với Phan Dữu Quân lúc mới nhập cung.

Lúc đến Khôn Dương cung thì Lương Tử Vân và Phan Dữu Quân đã tới.

Thấy Tề Ngọc Yên vào cửa, Lương Tử Vân bĩu môi: “Hôm nay Tề quý nhân lại thông thả đến muộn thế? Có phải bởi vì mình vừa được sủng hạnh mà quá trốn không?”

Tề Ngọc Yên nghe ra trong lời Lương Tử Vân mang gai góc, mày hơi nhíu lại, còn chưa đáp lời đã nghe La Xảo Nhi cười lạnh trả lời: “Hiện tại là giờ nào, đâu thể coi là muộn được? Ta nhớ rõ hai ngày trước Lương quý nghi tới còn trễ hơn so với đây thì phải? Huống hồ, đây là trong Khôn Dương cung, chẳng phải còn có Hoàng hậu nương nương ở đây à, muốn trách tội, cũng không đến lượt tỷ ha? Tỷ nói xem có phải hay không, hờ Lương quý nghi?”

La Xảo Nhi nhấn cực kì mạnh hai chữ “quý nghi”, nhắc nhở Lương Tử Vân thân phận của mình.

Không ngờ tới La Xảo Nhi ngang nhiên móc mĩa mình, gương mặt Lương Tử Vân hết xanh rồi trắng, nhưng lại không thể nào phản bác. Hoàng hậu chưa nói gì, nàng ta đã cướp lời quở trách Tề Ngọc Yên, cho dù vị phân của nàng ta cao hơn Tề Ngọc Yên, nhưng quả thật không đúng quy củ. Nghĩ đến đây, nàng ta đành tăng hăng không nói thêm gì.

Phan Dữu Quân nghe vậy, ở bên cười hiền hòa nói: “Đều là tỷ muội, khi không chỉ vì chút chuyện nhỏ mà hòng hòa khí thì không hay.” Nói xong nàng ta liếc mắt nhìn Tề Ngọc Yên, khóe miệng mang theo ý cười: “Tối qua trời lạnh, Tề quý nhân nửa đêm hồi cung, đương nhiên có chút cực nhọc, chậm trễ một chút cũng đã sao.”

Bề ngoài Phan Dữu Quân tựa như đang nói giúp Tề Ngọc Yên, kỳ thật lại là châm chọc nàng nửa đêm bị Lý Cảnh đuổi về tẩm cung. Mà ba người kia lúc thị tẩm đều ở lại Càn Dương cung đến hôm sau mới rời đi.

Quả nhiên, nghe Phan Dữu Quân nói, vẻ mặt Lương Tử Vân kinh ngạc quá đổi: “Cái gì, tối qua Tề quý nhân không ở lại Càn Dương cung tới bình minh ư?”

Ý tứ trong lời Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên hiểu rõ trong lòng. Mặc dù trong lòng nàng chán ghét Phan Dữu Quân, cũng không nghĩ tới việc vạch trần nàng ta, cho nên cười hời hợt, không nhiều lời, liền đi thẳng tới trước Trịnh Hoàng hậu làm lễ.

Trịnh Hoàng hậu thành hôn với Lý Cảnh đã ba năm, vẫn chưa từng viên phòng. Mà hiện giờ, bốn tần phi ngồi dưới đều đã thị tẩm hết, nghĩ đến đây, trong lòng nàng ta vô cùng ầm ạch, nhìn ai cũng ngứa mắt. Sau khi đám người câu được câu mất, nàng ta tức giận nói: “Được rồi, hôm nay bản cung hơi mệt mỏi, các ngươi trở về sớm đi.”

Thấy Trịnh Hoàng hậu bảo mọi người trở về, bốn người phía dưới ai nấy cũng ngây ra, sững sờ nhìn thẳng nàng.

“Sao hả, các ngươi còn có việc gì?” Trịnh Hoàng hậu nhướn mày hỏi.

Lương Tử Vân và Phan Dữu Quân liếc nhìn nhau, cười cười, không nói.

Tề Ngọc Yên thì cúi đầu im lặng.

Theo lý, lúc này Hoàng hậu phải tuyên bố chuyện tấn phong vị phân của nàng. Nhưng Hoàng hậu không hề đề cập tới chuyện này, tuy rằng nàng vô cùng buồn bực trong lòng, lại không tiện mở miệng hỏi.

La Xảo Nhi quay mặt nhìn sang Tề Ngọc Yên, xoay người, sợ hãi hỏi Trịnh Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, có phải người quên tuyên bố tấn phong vị phân của Tề tỷ tỷ không ạ?”

Trịnh Hoàng hậu giật mình, liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười đầy ẩn ý, nói: “Chuyện này, sao bản cung có thể quên chứ?”

La Xảo Nhi vừa nghe, bấy giờ thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Muội nói rồi, sao Hoàng hậu nương nương có thể quên mất chuyện trọng yếu như vậy chứ? Vậy hay là đợi Hoàng hậu nương nương tuyên bố xong, nhóm tần thiếp mới lui đi.”

Trịnh Hoàng hậu lại lạnh lùng cười, nói: “Tuyên bố cái gì? Cả ngày hôm nay Hoàng thượng không đưa cho bản cung chiếu thư muốn thăng bậc vị phân cho Tề quý nhân.”

Trịnh Hoàng hậu vừa cất tiếng, mọi người ngồi dưới kinh hãi.

Ai nấy đều mang vẻ khiếp sợ nhìn Trịnh Hoàng hậu.

Vào tai Tề Ngọc Yên, càng giống như sấm rền. Nàng ngẩn phát đầu, nhìn Trịnh Hoàng hậu, thân thể như bị ai đó thi triển định trụ, không thể động đậy.

Sau khi thị tẩm, nếu như không được tấn chức vị phân, biểu thị việc Hoàng đế hoàn toàn không hài lòng nàng ấy. Đối với mọi người mà nói, từ đó tần phi này sẽ không có ngày ngóc đầu dậy.

Tề Ngọc Yên không biết mình làm cách nào mà ra khỏi được Khôn Dương cung. Nàng chỉ biết, sau hôm nay, mình sẽ thành trò cười cho toàn bộ hoàng cung. Chuyện này rất nhanh sẽ truyền ra ngoài cung, đến khi đó mình sẽ là trò cười cho cả kinh thành? Phụ huynh cũng sẽ bởi vì mình mà mất hết mặt mũi, không thể ngẩng đầu mà đi trước mặt đồng liêu?

Nghĩ tới đây, thoáng chốc trong mắt nàng bị một lớp sương mù giăng kín.

Trông thấy dáng vẻ đau buồn của Tề Ngọc Yên, thần sắc La Xảo Nhi cũng âm trầm theo: “Tề tỷ tỷ, phải chăng do Hoàng thượng bận quá mà quên mất chuyện thăng bậc vị phân cho tỷ? Hay là tỷ tới Càn Dương cung hỏi Hoàng thượng?”

Nàng lắc đầu, nói: “Có gì phải hỏi chứ? Coi như hỏi người, người nói người không quên thì tỷ nên làm gì? Đã thế, tỷ đi làm gì để rước lấy nhục?”

Trong nàng hiểu rất rõ, sao chàng có thể quên chuyện này chứ? La Xảo Nhi ngủ ở Thiên điện, hôm sau chàng không quên thăng bậc vị phân cho muội ấy, huống hồ mình còn hoan hảo với chàng một đêm.

Không có chiếu thư tấn vị phân, chỉ có thể là chàng cố ý không tấn phong nàng. Đêm qua chàng xua đuổi mình về tẩm cung, hôm nay lại không tấn phong vị phân mình, chàng thật sự chán ghét mình ư? Nghĩ đến đây, đáy lòng quặn thắt từng cơn đau đớn, khiến nàng hít thở có vẻ khó khăn.

Tề Ngọc Yên không được tấn phong vị phân sau thị tẩm, người trong hoàng cung đều biết Tề quý nhân không được Hoàng đế thích, liền lụy tới cung nhân Chiêu Thuận cung cũng chịu chút hà hiếp.

Tề Ngọc Yên nghĩ nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, nên bảo người xung quanh mình gắng nhẫn nhịn một chút. Lại không ngờ tới, chưa được vài ngày, Trúc Vận xảy ra xích mích với người khác.

Do mùa đông giá rét đã tới, Nội cung giám phân phát tích nô mới, dùng làm ấm giường vào ban đêm tới cho nhóm tần phi và thái phi có phẩm cấp tại các cung.

Trúc Vận tới Nội cung giám nhận tích nô trở về, cho vào chút nước nóng thử xem sao thì phát hiện rỉ nước, vội báo lại cho Nội cung giám, yêu cầu đổi cái khác.

Nhưng Giám thừa của Nội cung giám không đồng ý, bảo rằng mỗi một tích nô đều đã phân phát đến điện, không có thừa để đổi.

Trúc Vận giải thích Tề Ngọc Yên sợ lạnh, buổi tối lạnh chân sẽ ngủ không ngon, hết lời cầu xin Giám thừa đổi cái khác.

Nhưng Giám thừa kiên quyết không chịu, hai người trái ý kiến, liền tranh cãi.

Cuối cùng chắc Giám thừa cũng thật sự bị Trúc Vận gây phiền nhiễu, bèn cười lạnh nói: “Ngươi dựa vào đâu mà hươ tay múa chân trước ta hả? Cáo mượn oai hùm cũng phải có hổ để dựa vào nhé. Tề quý nhân nhà ngươi sau khi thị tẩm, chẳng thấy Hoàng thượng tấn phong vị phân cho nàng ta, có thể cho nàng ta một cái tích nô là tốt lắm rồi, còn muốn chọn ba lấy bốn hả?”

Giám thừa nói một tràng, khiến cho Trúc Vận nghẹn lời hồi lâu không nói được câu nào.

Mặc dù thân phận Trúc Vận là thị nữ, nhưng từ nhỏ được Tề phu nhân nuôi nấng như con gái, sao chịu được nỗi ức này? Nên không chịu thua tại trận, cãi nhau với Giám thừa, sau đó suýt chút nữa là động thủ. Mãi đến khi Thiếu giám của Nội cung giám bị dọa sợ, đứng ra giảng hòa, hai người mới thôi.

Trúc Vận không đổi được tích nô, ngược lại còn mang con bực trở về, khóc lóc với Tề Ngọc Yên một hồi.

Tề Ngọc Yên đang luyện chữ trong phòng, nghe Trúc Vận kể, đặt bút lên giá, mãi không nói lời nào.

Dựa vào vị phân của nàng hiện tại, phẩm cấp còn không cao bằng Thiếu giám của Nội cung giám, có thể nói gì đây? Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng chỉ có thể nuốt giận.

Thấy Trúc Vân khóc đến mệt, Tề Ngọc Yên thở một hơi dài, khuyên cô rằng: “Trúc Vân, chúng ta không đòi tích nô này là được. Em cũng đừng tới tìm bọn họ, tránh bị khinh thường.”

“Thế thì, thế thì cứ mặc kệ cho bọn chúng khi dễ quý nhân sao?” Trúc Vân tựa hồ không phục.

Tề Ngọc Yên nói: “Chắc không phải bọn họ có ý đưa cái tích nô hồng này cho ta đâu, nếu đã không còn dư tích nô để đổi, chúng ta cũng không tới làm khó bọn họ, ta không dùng tích nô là được mà.” Nghĩ ngợi, Tề Ngọc Yên lại giảng giải, “Trúc Vân, trong cung vốn là đạp thấp nịnh cao. Nay ta bị Hoàng thượng ghét bỏ, người khác đương nhiên xem thường ta, sao có thể vui vẻ với em chứ? Chỉ sợ chuyện như ngày hôm nay, sau này sẽ thường gặp hơn. Bây giờ em đã không chịu được, về sau gặp chuyện khó khăn hơn, em phải làm sao?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trúc Vân lau nước mắt, không nói lời nào.

Mai Hương cũng ở bên cạnh khuyên nhủ Trúc Vân: “Trúc Vân, cậu cố gắng nhẫn nhịn chút. Chi phí hằng ngày trong cung của chúng mình đều do Nội quan giám chia phát, gây sự với bọn họ, chỉ sợ về sau chịu thiệt vẫn là quý nhân chúng mình.”

Trúc Vân ngẩng đầu, đầm đìa nước mắt nhìn Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, em không tin Hoàng thượng lại đối xử với cô như vậy, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân. Hay là, cô tới gặp Hoàng thượng, hỏi người xem?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên nao nao, sau đó cười khổ lắc đầu: “Hỏi người có ích gì? Khi không lại đi làm người ta ghét.” Nói xong Tề Ngọc Yên cầm bút lông lên, nhấp đầy mực nước, đặt bút lên giấy Tuyên Thành trắng tinh, cố gắng dồn hết suy tư trong lòng xuống đầu bút, không nghĩ về hấn nữa.

Mặt trời vừa lặn, Ngự thư điện đã thấp nền lên. Thoáng chốc, màu vàng rực rỡ vây khắp phòng.

Lý Cảnh phê xong sổ xếp, đứng dậy, mệt mỏi vươn vai. Sau đó chậm rãi thông thả đi tới bên tường, bước tới trước một bức họa nữ tử, ngơ ngẩn nhìn người trong bức họa, ngây ngốc.

Thường Hải từ ngoài phòng vào, thấy đáng vẻ thần thờ của Lý Cảnh, ngập ngừng.

Nhiều ngày nay mỗi khi Hoàng đế rảnh rỗi, luôn thích đứng trước bức họa ngẩn người.

Gã đối với suy nghĩ trong lòng Hoàng đế, tất nhiên là hiểu rõ ràng.

La Xảo Nhi, Lương Tử Vân, Phan Dữu Quân đến thị tẩm, Hoàng đế sai người đưa các nàng thẳng tới Thiên điện, căn bản ngay cả mặt mũi cũng chẳng nhìn. Người con gái có thể lên long sàng vào tẩm điện Hoàng đế, đến giờ chỉ có mỗi Tề Ngọc Yên.

Tuy sau đó Hoàng đế không phong bậc vị phân cho Tề Ngọc Yên, nhưng gã biết, đối với Hoàng đế, Tề Ngọc Yên hoàn toàn khác biệt.

Nghĩ đến đây, Thường Hải nhẹ nhàng tiến lên, hành lễ với Hoàng đế: “Hoàng thượng, đã qua vài ngày từ lúc Tề quý nhân thị tẩm hôm trước. Tôn thương trên người nàng ấy đã tốt hơn nhiều rồi. Đêm nay, có cần tiểu nhân đi truyền Tề quý nhân thị tẩm không ạ?”

Nghe Thường Hải nói, Lý Cảnh trầm ngâm, không nói gì.

Nhiều ngày qua, mặc dù không truyền Tề Ngọc Yên, nhưng không khi nào hấn không nghĩ về nàng cả. Cái đêm đẹp đẽ kia, khiến hấn vừa nhớ tới, trong lòng vẫn cứ kích động không yên. Nhưng đối với việc Tề Ngọc Yên trốn tránh hấn, hấn cũng rất lâu không thể dứt bỏ được.

Nhưng hôm nay, hấn nhìn bức họa Tề Ngọc Yên, trong lòng lại vô cùng khao khát được nhìn thấy nàng.

Sau một lúc, hấn mới xoay người lại, hỏi Thường Hải: “Mấy ngày nay nàng sống ra sao?”

“Tề quý nhân vẫn như cũ, làm vườn luyện chữ, cũng không khác bình thường.” Thường Hải nghĩ ngợi, còn bổ sung thêm: “Chỉ là, hai ngày trước thị nữ Trúc Vân của Tề quý nhân có cãi vã với Giám thừa của Nội quan giám.”

Hấn nhíu mi: “Lý do?”

“Nghe nói Nội quan giám phân phát cho Tề quý nhân tích nô hồng, Trúc Vân cô nương đến Nội quan giám muốn đổi, Nội quan giám không đồng ý, nên hai người to tiếng.” Thường Hải hồi đáp.

“Một cái tích nô nhỏ thôi, nếu hồng thì đổi cái khác có gì mà khó khăn? Sao Giám thừa Nội quan giám này không đổi?” Lý Cảnh hỏi.

Thường Hải bất đắc dĩ cười, nói: “Người trong cung, quen nhìn sắc mặt mà làm việc. Tề quý nhân sau khi thị tẩm, không được Hoàng thượng phong bậc vị phân, trong cung đều đồn đại Hoàng thượng không thích Tề quý nhân, người của Nội quan giám tự nhiên chẳng bày vẻ mặt tốt với Trúc Vân cô nương rồi.”

“Vậy ư?” Đầu hai chân mày của Lý Cảnh càng nhíu chặt lại.

“Trước mặt Hoàng thượng, đương nhiên mọi người cung kính thuận hòa, không dám nửa câu nhiều lời, tất nhiên Hoàng thượng không biết sự hơn thua trong đó.” Thường Hải nói: “Nghe bảo Giám thừa kia nói Tề quý nhân không được tấn phong vị phân, chộc tức Trúc Vân cô nương, hai người mới om sòm vậy.”

Nghe Thường Hải nói, Lý Cảnh quay đầu, yên lặng nhìn bức họa trên tường, vẻ mặt mờ mịt.

Bóng đêm dần sâu, đèn lồng chiếu sáng trên cửa cung Chiêu Thuận cung nhẹ đung đưa theo gió.

Tề Ngọc Yên đọc sách một lúc, cảm thấy có chút mệt mỏi, nên gọi Trúc Vận và Mai Hương nấu nước nóng cho mình ngâm chân.

Tề Ngọc Yên sợ lạnh, buổi tối nếu lạnh chân, sẽ không ngủ được. Không có tích nỏ làm ấm chân, sau khi nàng lên giường, chẳng bao lâu chân lạnh. Vì để ngủ ngon, nàng đánh phải mỗi ngày trước khi ngủ, dùng nước nóng ngâm hồng hai chân, rồi nhân lúc chân còn ấm nhanh chóng tiến vào giấc ngủ. Nếu trì hoãn lâu, hai chân lạnh, nàng sẽ càng khó ngủ.

Làm chân nóng đủ, Trúc Vận xách thùng gỗ ra ngoài, Mai Hương tiến tới cời áo giúp nàng.

Nàng ngồi vào mép giường, vừa cời áo ngoài ra thì thấy Trúc Vận vẻ mặt kinh ngạc chạy vào buồng, kêu lên: “Quý nhân, hoàng thượng tới!”

Tề Ngọc Yên nghe câu nói này, nhất thời ngớ ngàng.

Lý Cảnh, đến Chiêu Thuận cung?

Không phải chàng ghét bỏ mình à? Chàng đến làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Suối ấm

Nghe tin Hoàng đế tới, Tề Ngọc Yên cuống quýt mặc lại áo ngoài. Vừa thắt xong đai lưng thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vào trong viện.

Nàng vừa ngẩng đầu, đã thấy Lý Cảnh đang bước vào phòng.

Nàng vội vàng tiến tới nghênh đón, nằm rạp dưới đất: “Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.” Trán dán trên sàn nhà lạnh lẽo, tê buốt.

Lý Cảnh đứng thẳng tắp trước mặt nàng, nhưng thật lâu không nói gì, tựa như đang quan sát nàng.

Nàng cũng không lên tiếng, yên lặng rạp trên mặt đất.

Sau một hồi, nàng mới nghe tiếng Lý Cảnh vang lên: “Tề quý nhân, hãy bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.” Nàng niệm đọc.

Mai Hương bước tới trước, đỡ nàng dậy.

Tề Ngọc Yên đứng lên, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Không biết giờ này Hoàng thượng tới Chiêu Thuận cung là có việc gì?”

Lý Cảnh lặng lẽ nhìn nàng, nhìn tới nỗi nàng hãi hùng.

Đúng lúc Tề Ngọc Yên định mở miệng nói, thì thấy Lý Cảnh dùng cầm hất Mai Hương, nói: “Ngươi, ra ngoài.”

“Dạ.” Mai Hương lo lắng liếc nhìn về phía Tề Ngọc Yên, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh của Hoàng đế, hành lễ rồi lui xuống.

Mai Hương vừa ra khỏi cửa, đám người Thường Hải đóng ngay cửa lại từ bên ngoài.

Thấy tình hình như vậy, Tề Ngọc Yên sững sờ, run giọng gọi hân: “Hoàng thượng.”

Hắn nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi tiến lại gần: “Tề quý nhân thấy ta qua giờ là để làm gì?”

Lúc nói chuyện, giọng hân trầm xuống, cảm giác có hơi khàn khàn, giống như một tấm giấy ráp xù xì, nhẹ nhàng mài vào lòng nàng, làm cho tim nàng ngứa ngáy.

Nàng kinh ngạc nhìn hân, trong phút chốc không biết nói gì.

Giờ này trong lòng Lý Cảnh cũng kích động không thôi. Mấy ngày không gặp nàng, hân không ngờ rằng, giờ phút này nhìn thấy nàng, lòng hân lại vui mừng đến thế, giống như đã mong đợi khoảnh khắc này từ lâu. Hân không tự chủ được vươn tay ra, vuốt ve hai má non mịn của nàng.

Xúc cảm ấm áp truyền đến, người nàng hơi run, nhưng không tránh né, chỉ nhẹ nhàng gọi hắn: “Hoàng thượng.”

Giọng của nàng tựa như một cơn gió xuân, trong chớp mắt cuốn mờ dục vọng bị hắn đè nén dưới đáy lòng đã lâu. Hắn mới nếm thử mùi vị mây mưa, cái sự mềm dịu cần tìm ăn xương kia khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Tâm vừa động, liền dùng ngón tay bắt giữ cảm của nàng, nâng mặt nàng lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Chỉ thấy đôi mắt hắn bập bùng như lửa đuốc, thâm sâu thăm dò lòng nàng. Bị hắn nhìn đến chột dạ, nàng vội vã cúi đầu.

Hắn nhìn nàng, hai mắt rũ xuống, lông mi lay động rung rung, làm cho tim hắn cũng hơi run rẩy theo.

Hắn cúi đầu, liền phủ lên đôi môi kiều diễm như cánh hoa kia.

Nàng ngẩn ngơ. Tuy rằng không có ý đón mời hắn, nhưng cũng không dám cự tuyệt, mặc cho hắn cạy mở cơ hàm của mình, đưa đầu lưỡi trơn trượt vào trong miệng, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, ngậm trong miệng nhẹ nhàng từ tốn mút hút.

Lúc này, trong phòng trừ bỏ âm thanh mút hút nho nhỏ mập mờ này thì không còn bất cứ tiếng động nào khác.

Đắm trong nụ hôn của hắn, nàng dần dần như bị mất phương hướng.

Sau một hồi, hắn mới thả nàng ra.

Vừa trải qua một trận vãn vô, đôi môi nàng càng thêm hồng đỏ ửng ửng, khiến hắn không kìm được lại hôn lên. Nhưng lần này, hắn chỉ nhẹ nhàng vừa chạm vào là rồi đi luôn.

Nàng há to miệng thở dốc, kêu lên: “Hoàng thượng, người...” Giọng nói nhỏ nhẹ, hai mắt ngậm xuân.

Một cái hôn vừa xong kia đã sớm khiến cho hắn ngứa ngáy khó nhịn, chẳng đợi nàng nói xong, hắn đã bế bổng nàng lên, đi về phía chiếc giường.

Nàng hô lên một tiếng, nhưng đã bị hắn đè lên trên giường.

“Hoàng thượng, người làm gì vậy?” Nàng la lên.

Hắn mở nhẹ lên má nàng, nói: “Đã lên tới giường rồi, nàng bảo ta muốn làm gì?” Sau đó tay bắt đầu động cơi bỏ y phục của nàng.

Nghe hắn nói, nàng ngơ ngác.

Chàng không nói đùa, chàng thật sự muốn sủng hạnh mình tại đây.

Theo quy củ, Hoàng thượng sủng hạnh tần phi, bình thường là tại trong Kiền Dương điện. Nếu Hoàng đế muốn qua đêm ở ngoài Kiền Dương cung, thông thường cũng sẽ tới chỗ tắm cung của Hoàng hậu hoặc chính nhị phẩm phi trở lên, sẽ không đến tắm điện của tần phi vị phân thấp.

Mà hiện giờ Tề Ngọc Yên chẳng qua là vị phân chính thất phẩm, vậy mà Lý Cảnh lại chạy tới qua đêm, kể cả kiếp trước, hình như chưa từng xảy ra chuyện như này.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, bất chợt thấy người lạnh lẽo, mới phát hiện Lý Cảnh đã lột nàng sạch sẽ. Có lẽ sợ nàng lạnh, hắn phủ áo ngủ bằng gấm lên trên người nàng, bây giờ mới cởi áo bào của mình.

Dù rằng kiếp trước đã quen thuộc với thân thể của hắn, nhưng đây mới là lần thứ hai họ bên nhau tại kiếp này. Nàng vội giả vờ xấu hổ, nhanh chóng nhắm mắt lại, dịch thân thể của mình vào bên trong. Chẳng bao lâu, nàng cảm giác được hắn chui vào, sau đó kéo mình vào trong lòng.

Vừa chạm vào thân thể dễ trần của hắn, nàng cảm giác thân thể hắn cứng đờ, hô hấp của hai người dần nặng nề hơn.

Nàng nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng, người đến nơi đây của tần thiếp, sợ là không đúng quy củ.”

“Có gì mà không hợp quy củ, ta muốn đến đâu thì đến.” Hắn vừa nói, tay vừa sờ soạng lung tung người nàng.

Nghe vậy, nàng bỗng chốc á khẩu. Hắn là Hoàng đế, đúng thật muốn làm gì thì làm.

Hắn sắp lại gần, hôn môi nàng, tai, cổ, tiếp tục hướng xuống, đột nhiên trước ngực ấm áp, nàng kiềm không được rên khẽ một tiếng.

Bị hắn hôn, dần già, nàng cũng động tình.

Cảm giác được hắn muốn tiến vào, thân thể nàng từ từ mở rộng ra. Nàng không biết bây giờ có còn đau hay không nữa.

Giống như hắn biết nàng sợ đau, động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

Đợi tới khi hần hoàn toàn tiến vào, nàng cũng không cảm giác được con đau, thân thể dần dần thả lỏng.

“Đau à?” Hần hôn lên ngực nàng, ngắm nhìn thân thể trắng mịn của nàng từ từ ứng đỏ.

“Không đau.” Nàng trả lời.

Nghe nàng nói ra, hần mới yên tâm chuyển động.

Nàng nhắm mắt lại, phối hợp với động tác của hần, tiếng rên rỉ không kìm nén nổi tách hai hàm, tràn ra.

Lần này, rõ ràng hần lâu hơn rất nhiều so với lần đầu. Đến khi hần kết thúc thì nàng cảm giác như mình cũng đã sức cùng lực kiệt, không thể nhúc nhích.

Hần nằm ở bên cạnh nàng, dường như mãi lâu sau mới từ ổn định trở lại.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của hần, trong lòng nàng có một loại cảm giác vô cùng an bình.

“Hôm nay, không có lúc nào đau chứ?” Hần đột ngột lên tiếng.

Tai nàng nóng bừng, lí nhí đáp lại: “Không đau.” Ngừng một lát, nàng còn bổ sung thêm: “Hôm nay, rất tốt.”

(Ý chị là chị cảm thấy không đau, hay là anh Hoàng làm việc tốt? *cười xấu*)

Hần ngậy ra, bất ngờ khẽ cười thành tiếng.

Bị hần cười, nàng chợt cảm thấy mặt mình nóng như phải bóng.

“Mệt à? Ngủ đi.” Hần nói, sau đó nhẹ nhàng cử động, không cẩn thận chạm phải chân nàng.

Nàng cảm nhận rất rõ hần giật mình.

Nàng biết đôi chân lạnh lẽo của mình làm hần hoảng sợ, vội vã dịch người mình về sau, cố gắng không đụng tới thân thể ấm áp của hần.

Hần cầm lấy tay của nàng, kéo nàng lại, nhều mày nói: “Sao tay cũng lạnh vậy hả?”

Nàng mỉm cười nói: “Hồi Hoàng thượng, cơ thể tần thiếp cực kì sợ lạnh, vừa vào đông là tay chân lạnh vậy rồi. Vừa xong dọa sợ Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hần ngừng lại, không nói câu nào, chỉ vươn tay kéo nàng từ rìa giường lại. Hần dùng hai chân của mình kẹp lấy hai chân lạnh lẽo của nàng, rồi đặt hai bàn tay lạnh băng của nàng lên bụng hần, dùng thân thể của mình sưởi ấm nàng.

“Hoàng thượng...” Thoáng chốc, nước mắt dâng lên trong đôi mắt Tề Ngọc Yên.

Kiếp trước mỗi khi đông đến, hần lại ủ ấm tay chân giúp nàng như vậy.

Hần càng ôm nàng chặt hơn: “Xin lỗi, tại ta hành động theo cảm tính, khiến nàng chịu khổ.”

Nàng không nói, chỉ im lặng chảy nước mắt.

Hần vươn tay, gạt đi nước mắt của nàng: “Đừng khóc, ta sẽ không để nàng phải chịu khổ nữa.”

Tề Ngọc Yên gạt đầu, vẫn không kìm được nước mắt.

Nàng được hần dùng thân thể sưởi ấm, cảm giác như thể trở về kiếp trước. Không biết tự bao giờ, nàng từ từ thiếp đi trong lòng hần.

Một đêm này, nàng ngủ vô cùng say giấc.

Ngày hôm sau, lúc nàng tỉnh lại thì người ở bên cạnh đã không còn.

Nàng ngơ ngẩn giây lát, bản khoản chuyện đêm qua liệu có phải chỉ là một giấc mộng không.

Nàng nâng người lên, cảm giác thân dưới có chút dính nhớp. Nàng giặt mình, lại rúc vào trong chăn, sau đó gọi lớn: “Mai Hương, Trúc Vân!”

Mai Hương nghe thấy tiếng, vội đẩy cửa đi vào, thấy Tề Ngọc Yên, nở nụ cười: “Quý nhân, cô dậy rồi à?”

“Hoàng thượng rời đi từ bao giờ?” Nàng hỏi.

“Sáng sớm nay Hoàng thượng đã đi rồi ạ.” Mai Hương cười nói: “Đến triều phục cũng là Thường nội giám sai người tới Chiêu Thuần cung lấy đến trước đó. Hoàng thượng thay triều phục ở Thiên điện rồi thượng triều thẳng luôn.”

Nàng giật mình: “Sao các em không gọi ta?” Hoàng đế rời giường, mình là một tần phi nhỏ nhoi lại vẫn ngủ, hình như vô cùng thất nghi (sai phép tắc).

“Hoàng thượng cố ý dẫn dò không quấy rầy quý nhân ạ.” Mai Hương hồi đáp.

Nàng quần chắn quanh người, mùi hương quen thuộc của hân rót vào mũi nàng.

Nàng hơi khụt khịt cái mũi, nói với Mai Hương: “Ta muốn tắm rửa, em đi đun ít nước đi.”

“Nước đã đun xong rồi ạ.” Mai Hương đáp.

“Đã xong rồi?” Tề Ngọc Yên có chút ngạc nhiên.

Mai Hương mím môi cười nói: “Lúc Hoàng thượng rời đi, đã bảo nô tỳ chuẩn bị nước ấm cho quý nhân rồi. Người nói cô ngủ dậy sẽ cần đến.”

Nói xong Mai Hương như có điều suy nghĩ nhìn nàng, còn nói thêm: “Sau khi Hoàng thượng thức dậy cũng tắm rồi mới đi. Quý nhân, tối qua cô với Hoàng thượng đánh nhau ạ?” Nói xong Mai Hương tươi cười.

Bất chợt Tề Ngọc Yên lại nhớ tới việc hai người dịu dàng triền miên đêm qua, mặt bị hun nóng lên. Nàng ra vẻ quở trách trừng Mai Hương, mắng nhẹ: “Đừng huyền thuyên nữa! Mau tới phòng tắm đổi nước đi, lát nữa ta tới.”

“Vâng ạ.” Mai Hương cười híp mắt ra ngoài.

Nghe tiếng Mai Hương xa dần, Tề Ngọc Yên mới đứng dậy, nhìn những dấu đỏ trên người mình, nàng ngẩn ra. Sau đó mau chóng cầm lấy xiêm y, quần kín thân thể, giấu đi vết tích.

Lúc tắm rửa, Tề Ngọc Yên sợ Mai Hương và Trúc Vận nhìn thấy dấu vết trên người mình lại hỏi lung tung, dứt khoát đuổi các nàng ra ngoài canh thất, tự mình tắm.

Tới khi tắm xong, mặc quần áo thật dày vào, người cũng trở nên ấm áp hơn.

Nàng vừa trở về phòng, Trúc Vận đã chạy tới, nói: “Quý nhân, Thiếu giám Lưu Tiệm của Nội quan giám tới.”

Tề Ngọc Yên ngo ngác, hỏi: “Hắn đến làm gì?”

Trúc Vận cười nói: “Hắn đến đưa tích nô cho quý nhân. Hiện tại còn cầm mấy cái đến cho quý nhân lựa chọn. Hơn nữa còn đưa cả lò sưởi tay với lò sưởi chân nữa, nói là để quý nhân dùng chống lạnh.”

Tề Ngọc Yên im lặng chốc lát, nói: “Trúc Vận, em chọn là được rồi. Thời gian không còn sớm, ta phải nhanh nhanh tới thỉnh an Hoàng hậu.”

Nói xong nàng liền quay người, chải mượt mái tóc đen nhánh của mình. Mấy ngày trước còn khinh rẻ mình, tối qua Hoàng đế tới, hôm nay đã đến thỉnh an mình. Tề Ngọc Yên phiền chán loại người này vô cùng.

“Dạ, vậy thì nô tỳ chọn giúp quý nhân ạ.” Trúc Vận cười hì hì nói.

“Trúc Vận.” Tề Ngọc Yên gọi cô, nói, “Nói chuyện khách khí chút.” Dù sao cũng là người của Nội cung giám, đắc tội cũng không hay.

“Biết ạ.” Trúc Vận gật đầu, rồi chạy đi.

Mai Hương giúp Tề Ngọc Yên chải xong đầu thì trông thấy Thanh Hà dẫn Thu Sương đến.

Trong tay Thu Sương xách một hộp đồ ăn.

Tề Ngọc Yên nhìn thấy hộp đồ ăn kia, mặt tái nhợt.

Nàng giật mình, sau đó khoe môi kéo lên một nụ cười hơi hột: “Thu Sương cô cô đến đưa tị tử canh à?”

Thu Sương hành lễ, cũng không nói lời nào, sau đó lấy ra bát gạch men sứ đựng đầy nước thuốc từ bên trong hộp đồ ăn, hai tay nâng lên, đưa tới trước mặt Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, mời dùng ạ.”

Tề Ngọc Yên nhìn chằm chằm vào nước thuốc đen đặc kia, cắn môi, rồi đưa tay ra nhận lấy bát, nhanh chóng uống sạch hết lượng thuốc kia.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Phong bậc

Ngày hôm đó, Tề Ngọc Yên đến được Khôn Dương cung thì đã hơi trễ. Bởi vì lần trước sau khi thị tẩm tới muộn, bị Lương Từ Vân cười chê một trận, lần này lúc nàng vào điện, trong lòng có chút thấp thòm.

Quả nhiên, khi nàng tiến vào điện, nhìn thấy Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi đều đã ngồi bên trong điện.

Thấy nàng đi vào, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi mang theo nụ cười mỉm trên mặt, hơi gật đầu với nàng một cái, xem như chào hỏi. Còn Lương Từ Vân liếc nàng, nhếch miệng, nhưng cũng không lên tiếng.

Nghĩ tới lần trước lúc nàng ta cười chê Tề Ngọc Yên, bị La Xảo Nhi móc mỉa lại, nên hôm nay không dám nói nhiều.

Tề Ngọc Yên hơi mỉm cười, chậm rãi tới phía trước, nhẹ nhàng cúi đầu trước mặt Trịnh hoàng hậu: “Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nhạt nói: “Đêm qua thị tẩm thế nào mà hôm nay Tề quý nhân lại đến muộn vậy?”

Nghe Trịnh Hoàng hậu nói, Tề Ngọc Yên sững người.

Chỉ trích trong lời nói vô cùng rõ rệt.

Xem ra, Trịnh Hoàng hậu cũng đã biết chuyện tối qua Hoàng đế qua đêm ở Chiêu Thuần cung, trong lòng khó chịu, đang chờ tìm mình tra hỏi.

Nàng biết, thời điểm này không được phép biểu hiện đáng về bản thân được Hoàng đế sủng ái, vội cúi đầu trả lời: “Bởi vì Hoàng thượng phân phó tần thiếp phải uống Tị tử canh mới có thể đi, cho nên, tần thiếp ra cửa có hơi chậm trễ.” Hi vọng sau khi Trịnh Hoàng hậu nghe thấy được Hoàng đế ban mình uống Tị tử canh, trong lòng sẽ thoải mái hơn.

Quả nhiên, Trịnh Hoàng hậu nghe nói Lý Cảnh ban Tề Ngọc Yên Tị tử canh, ngây ra. Thầm nghĩ trong lòng, xem ra Lý Cảnh cũng chẳng sủng ái cái cô Tề Ngọc Yên này là bao. Tuy hẳn tối Chiêu Thuần cung qua đêm, sợ rằng cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, nếu không cũng đã không để cô ta uống tị tử canh, không cho cô ta cơ hội có thai long duệ. Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ta hòa hoãn lại.

“Hôm qua Tề quý nhân hầu hạ Hoàng thượng thay bản cung, cũng vất vả rồi, mau ngồi xuống đi.” Trịnh Hoàng hậu mở miệng.

Tề Ngọc Yên cảm tạ ân huệ, tới chỗ Lương Từ Vân ngồi, ngồi xuống.

Thấy nàng lại gần, Lương Từ Vân oán hận trừng nàng, mũi hừ lạnh một tiếng.

Tề Ngọc Yên chỉ làm như không nghe thấy, thản nhiên ngồi xuống chỗ.

Giống như lúc trước, đám người lại thuận tiện kể lại mấy việc vụn vặt hằng ngày, thấy đã đến giờ thì chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, có cung nữ tiến lên bẩm báo, tiểu thái giám Chu Nguyên của Càn Dương cung phụng mệnh Hoàng đế đến, có thứ giao cho Trịnh Hoàng hậu.

Trịnh Hoàng hậu nghe thấy Lý Cảnh lại có đồ cho mình, trong lòng mừng rỡ, vội bảo cung nữ truyền Chu Nguyên tiến vào điện.

Chỉ chốc lát sau thì thấy Chu Nguyên đi vào, hành lễ trước mặt Trịnh Hoàng hậu nói: “Tiểu nhân bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Trịnh Hoàng hậu mỉm cười nâng tay, ý bảo Chu Nguyên bình thân, hỏi: “Hoàng thượng để người giao gì cho bản cung?”

Chu Nguyên đứng lên, lấy ra một thứ từ trong tay áo, dâng bằng hai tay, cung kính trình cho Hoàng hậu: “Hoàng thượng sai tiểu nhân đưa chiếu thư tấn phong vị phân của Tề quý nhân cho Hoàng hậu nương nương.”

Trịnh Hoàng hậu nghe xong, tươi cười trên mặt thoát cái cứng đờ.

Nàng và Lý Cảnh luôn bất hòa, hôm nay nghe nói Lý Cảnh tặng* đồ cho mình, mấy khi được vui vẻ một hồi. Nhưng không ngờ thứ Lý Cảnh đưa đến lại là chiếu thư tấn chức vị phân Tề Ngọc Yên.

(Trong tiếng trung từ 送 có nghĩa là đưa, cũng có nghĩa là tặng. Ở đây Trịnh Hoàng hậu tưởng Lý Cảnh tặng quà cho mình nên mới vui vẻ.)

Nàng ta đảo mắt đánh về phía Tề Ngọc Yên, chỉ thấy nàng cũng đang tròn mắt há hốc mồm, giống như chẳng hề cảm kích chuyện này.

Trịnh Hoàng hậu kiểm chế sự khó chịu trong lòng, đưa tay tiếp nhận chiếu thư.

Theo lý, lần trước Tề Ngọc Yên thị tẩm xong thì phải tấn chức vị phân, nhưng Lý Cảnh lại không hạ chiếu thăng bậc cho nàng. Hôm qua nàng lại thị tẩm nữa, Hoàng đế bù lại phần vị phân chưa tấn chức có vẻ cũng hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trịnh Hoàng hậu bình tĩnh lại một chút, lớn giọng gọi Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, tiến lên nghe phong.”

Tề Ngọc Yên giật mình, vội vàng đi tới giữa điện, quỳ xuống hành lễ.

Thấy Trịnh Hoàng hậu muốn tuyên chiếu, ba người Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cung kính đứng thẳng.

Trịnh Hoàng hậu nhìn thoáng qua Tề Ngọc Yên, sau đó thu lại tầm mắt, mở chiếu thư trong tay ra, chuẩn bị tuyên chiếu. Đến khi nàng ta nhìn rõ nội dung viết trong chiếu thư, mắt nàng ta bỗng dưng tròn trừng muốn lòi con ngươi, hết sức chăm chú nhìn vào chiếu thư, trên mặt toát ra loại biểu tình không thể tin được.

Tề Ngọc Yên quỳ ở phía dưới, thật lâu không nghe thấy tiếng Trịnh Hoàng hậu tuyên chiếu, trong lòng có hơi nghi hoặc, nhưng lại không dám thúc giục, chỉ đành yên lặng quỳ tại chỗ.

Mãi sau, nàng mới nghe được tiếng của Trịnh Hoàng hậu từ từ cất vang: “Tề thị Ngọc Yên, dịu ngoan kính kiệm, cử chỉ nền nã, ngay ngày hôm nay, thăng chức làm chính tam phẩm quý tần.”

Trịnh Hoàng hậu vừa đọc xong, ba người Lương Từ Vân đều giật mình.

Phải biết rằng, hiện giờ Tề Ngọc Yên chẳng qua là chính thất phẩm quý nhân, lần này thăng làm chính tam phẩm quý tần, lên tận chín cấp. Không chỉ vọt cái thành người có vị phân cao nhất trong chúng tần phi, đồng thời cũng là tần phi đầu tiên được phong bậc cao nhất chỉ trong một lần tại triều đại Đại Hiến.

Tề Ngọc Yên nghe xong, chỉ thấy đầu mình “oành” một tiếng, trống rỗng.

Quý tần.

Kiếp trước sau khi nàng thị tẩm, Lý Cảnh đã tấn phong vị phân này cho nàng, kiếp này, hẳn vẫn cho nàng vị phân này.

Dường như mọi thứ, đều trở về điểm xuất phát ở kiếp trước. Nàng lại thành quý tần.

“Tề quý tần, Hoàng thượng ưu ái với người thế, còn không mau tạ ơn.” Lúc Trịnh Hoàng hậu nói những lời này thì sắc mặt có hơi trắng bệch.

Tề Ngọc Yên nghe thấy, nhanh chóng dập đầu nói: “Tạ Hoàng thượng, tạ Hoàng hậu nương nương nâng đỡ.” Sau đó đứng lên, khom người tiến tới, nhận lấy chiếu thư phong vị từ trong tay của Trịnh Hoàng hậu.

Lúc tiếp nhận chiếu thư thì nàng trông thấy đầu ngón tay Trịnh Hoàng hậu có hơi hơi run rẩy.

Nàng biết, hiện giờ trong lòng Trịnh Hoàng hậu nhất định hết sức oán hận mình, sau này e rằng mình khó có thể hỏi xin gì trước mặt Trịnh Hoàng hậu rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng nổi lên sự bất an.

“Phải rồi, Tề quý tần, Hoàng thượng nói buổi trưa ngài muốn đến Chiêu Thuận cung dùng bữa trưa.” Nói xong Chu Nguyên nhìn sắc trời rồi nói: “Kính xin Tề quý tần nhanh hồi cung để chuẩn bị, đừng để Hoàng thượng đợi lâu.”

Tề Ngọc Yên nâng mắt nhìn Trịnh Hoàng hậu, nói: “Ta thỉnh an ở Khôn Dương cung xong sẽ trở về.”

Bấy giờ, Trịnh Hoàng hậu mới đành mặt mở miệng: “Nếu Hoàng thượng muốn tới Chiêu Thuận cung dùng bữa, Tề quý tần chớ đừng trì hoãn lâu, bây giờ trở về chuẩn bị ngay đi.”

Tề Ngọc Yên cũng không dám nhiều lời, liền hành lễ với Hoàng hậu, mau chóng rời khỏi cái nơi thị phi Khôn Dương cung này, trở về thẳng Chiêu Thuận cung.

Đến buổi trưa, Lý Cảnh thật sự qua.

Nhận được thông truyền, Tề Ngọc Yên vội vã tới cửa cung chuẩn bị tiếp giá. Trông thấy loăn loăn của Hoàng đế tới, nàng vội tiến lên hành lễ.

Lý Cảnh bước từ trên loăn loăn xuống, liếc mắt nhìn thấy Tề Ngọc Yên mặc trên mình bộ váy áo viền hoa văn như ý nhũ đỏ.

Nàng luôn dễ dàng có thể chiếm lấy tầm mắt của hắn như vậy, khiến hắn không thể dời mắt.

Hắn bước tới, lên tiếng: “Ngọc Yên, đứng dậy đi.”

Nghe cách hắn gọi, nàng ngậy ra. Hắn không gọi nàng theo vị phân, mà gọi tên của nàng, có vẻ thân mật khác thường.

Thấy nàng mãi không đứng dậy, hắn nhíu mày nói: “Không phải nàng sợ lạnh sao? Dưới đất lạnh như vậy, nàng quỳ lâu làm gì?”

Nghe Hoàng đế lên tiếng, nàng mới lấy lại tinh thần, nói: “Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.” Sau đó mới từ từ đứng dậy.

Lý Cảnh kéo tay nàng qua, nắm trong lòng bàn tay, gặt gù, cười nói: “Tốt, hôm nay tay vẫn rất ấm.”

Nàng cười nói: “Sáng nay Nội cung giám đưa lò sưởi tay đến, nãy tần thiếp vẫn bung nên tay không lạnh.”

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Coi như bọn chúng biết điều.” Dứt lời nắm lấy tay nàng, cùng đi về phía Di Hòa điện.

Vào phòng, hắn đuổi đám tùy tùng ra, kéo Tề Ngọc Yên tới ngồi bên cạnh mình, hỏi: “Hôm nay tấn chức vị phân xong, Trịnh Chúc không làm khó nàng chứ?”

“Không có.” Tề Ngọc Yên đáp lời, “Hoàng hậu nương nương vừa tuyên bố chiếu thư tấn phong xong thì Chu Nguyên lại nói Hoàng thượng muốn đến Chiêu Thuần cung dùng bữa, nên người cho tần thiếp về cung trước để chuẩn bị.”

Hắn nghiêng người nhìn nàng một cái, cười nói: “Ta sợ cô ta bắt chẹt nàng, cố tình để Chu Nguyên đưa chiếu thư tấn phong tới vào thời điểm các nàng thỉnh an xong xuôi, rồi nói ta muốn qua đây dùng bữa, để cho cô ta không thể không thả người.”

Nàng nhắc mi nhìn hắn, bắt đầu dĩ cười, nói: “Nhưng mà Hoàng thượng à, xem như tần thiếp trốn được hôm nay, vậy còn ngày mai? Từ giờ về sau? Một ngày nào đó sẽ tránh không thoát.”

Nói tới đây, nàng yên lặng nhìn Hoàng đế, cắn môi: “Tôi qua Hoàng thượng qua đêm ở chỗ tần thiếp, vốn đã có chút không hợp quy củ rồi, hôm nay không chỉ thẳng liền tám bậc cho tần thiếp, còn tới điện tần thiếp dùng bữa. Hoàng thượng chắc không biết, hành động này đã đẩy tần thiếp đến nơi đầu sóng ngọn gió. Cứ vậy tần thiếp sợ rằng càng bị người ganh ghét.”

Thấy Tề Ngọc Yên nhăn mi nhíu mày, Lý Cảnh vươn tay, ôm lấy nàng, để nàng nửa tựa vào ngực mình, nói: “Mấy điều nàng nhắc tới, đương nhiên ta cũng nghĩ tới. Chẳng qua, ta suy nghĩ cho rằng, việc này có lẽ không gây trở ngại gì cho nàng, mới quyết ý làm vậy.” Nói xong, hắn đặt cằm lên trán nàng, tiếp tục nói, “Lúc trước không phải bởi vì nàng không được tấn vị phân mà bị người khinh thường ư? Hiện giờ ta thẳng nàng làm quý tần, ít nhất cung nhân trong cung không dám xem nhẹ nàng, chèn ép nàng nữa. Mà ba người Lương Tử Văn, vị phân không cao bằng nàng, không dám đụng tới nàng. Về phần Trịnh Chúc...”

Nói tới đây, Lý Cảnh khẽ hừ một tiếng: “Qua chuyện hôm nay, nếu cô ta là người thông minh, còn muốn ngồi yên ổn cái vị trí Hoàng hậu này thì đừng vô duyên vô cớ gây chuyện với nàng.”

Tề Ngọc Yên cắn môi, nói: “Nhưng mà, người là Hoàng hậu mà, tùy tiện tìm lý do trị tội tần thiếp, cũng đủ để tần thiếp khổ sở rồi.”

“Khi nào nàng đi thỉnh an, cẩn thận một chút, đừng để cô ta bắt lỗi, cô ta sẽ không dám động tới nàng.” Ngẫm nghĩ, hắn còn nói thêm: “Ta để Thu Sương lại bên người nàng, bao giờ nàng ra ngoài thì dẫn theo cô ấy. Cô ấy là người trong cung ta, có thể tự do ra vào các nơi trong hoàng cung, nhờ có việc gì, do cô ấy đến báo tin cho ta cũng nhanh hơn.”

Tề Ngọc Yên xao động, sau đó gật đầu, nói: “Dạ, tần thiếp, đa tạ Hoàng thượng ưu ái.”

Lý Cảnh dùng cằm nhẹ nhàng xoa trán nàng, từ tốn nói: “Ngọc Yên, ta không cần nàng cảm ơn ta, ta chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý đối với ta là được.”

Nàng không ngờ hắn sẽ nói như thế, thoáng chốc ngây ngẩn cả người. Chỉ cần thiếp toàn tâm toàn ý ư? Thiếp vốn một lòng một dạ, nhưng có sao chàng vẫn muốn cho thiếp uống Tị tử canh?

Nàng muốn hỏi hắn chuyện Tị tử canh, nhưng cứ há miệng thì lại không thốt lên được lời nào. Nàng sợ sẽ nhận được một đáp án mình không mong muốn, tăng thêm nỗi buồn đau.

Hồi lâu không nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng hắn có hơi thất vọng, nhưng không muốn bức ép nàng quá, bèn cười che đậy, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta dùng bữa trước đi.” Sau đó buông nàng ra, đứng dậy.

Nàng gật đầu đáp: “Dạ.” Rồi theo sau hắn, đi về phía Tây Ôn thỉnh.

Dùng cơm xong, bởi vì Lý Cảnh còn phải về Sùng Tâm điện phê tấu chương nên Tề Ngọc Yên tiễn hắn tới cửa cung.

Cả quãng đường, hắn luôn nắm lấy tay nàng. Cho đến khi lên loan liễn, hắn mới thả ra: “Hôm nay bận, tối ta sẽ không qua đây, tự nàng dùng bữa nhé.”

Tề Ngọc Yên nghe hắn nói vậy, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tần phi đã biết.”

Trong phút chốc nghe được mình không qua được đây, Lý Cảnh thấy rất rõ, nét mặt thả lỏng của nàng. Trong lòng hắn buồn rầu.

Nàng không muốn mình tới đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77. Chuyện sung

Bởi vì trời lạnh gió lớn, sau khi dùng xong bữa tối, Tề Ngọc Yên không ra ngoài cung tàn bộ nữa, chỉ ngồi dưới ánh đèn đọc sách một lúc.

Trời vừa tối không lâu thì Tần Dương tới Di Hòa điện, bẩm báo: “Quý tần, Hoàng thượng đến, người nhanh chóng đi tiếp giá ạ.”

Nghe Tần Dương nói, Tề Ngọc Yên sững sốt, bật thốt lên nói: “Không phải hồi trưa người nói buổi tối không tới ư? Sao lại qua lúc này?”

“Chuyện này tiểu nhân không biết. Chỉ là, loan liên của Hoàng thượng sắp tới cửa cung rồi ạ, hay là quý tần người ra ngoài tiếp giá trước đi ạ.” Tần Dương thúc giục.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên vội đặt sách xuống, đứng dậy, sửa sang lại váy áo, bấy giờ mới bước mau tới cửa cung.

Tới trước cửa cung, trông thấy loan liên vừa mới hạ xuống. Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mắn, không tiếp giá chậm trễ.

Nàng tiến lên hai bước, quỳ lạy nói: “Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Lý Cảnh xuống liền thì thấy Tề Ngọc Yên đang quỳ trước mặt mình. Hắn bước tới trước, đỡ nàng dậy, dịu dàng nói: “Dưới đất lạnh, mau đứng lên.”

Nàng cung kính cười nói: “Tạ Hoàng thượng.”

Hắn mỉm cười nhìn nàng, cũng không nói nhiều, rồi giống như buổi trưa, nhất quyết nắm tay nàng đi về phía điện.

“Không phải ban trưa Hoàng thượng nói buổi tối không tới ư?” Nàng cười nhẹ hỏi.

Hắn quay mặt lại nhìn nàng một cái, nói: “Ta chỉ bảo không tới đây dùng bữa tối, nhưng không hề nói buổi tối không qua.”

Nàng tắc nghẹn. Hình như chàng chỉ nói không qua đây dùng bữa tối thật.

“Phải rồi, đã lâu không đánh cờ cùng nàng. Chiều hôm nay ta nhớ tới thì cảm thấy tay ngứa ngáy. Lát nữa chúng ta làm một ván, thấy sao?” Hắn lại nói.

“Muộn thế này rồi còn chơi cờ ư?” Nàng ngơ ngác.

“Có gì là không thể?” Hắn cười hỏi.

Nàng cười cười, nói: “Giờ trời đã tối mịt, theo thói quen chơi cờ của tần thiếp và Hoàng thượng, muốn đánh xong ván cờ này, sợ rằng phải tới sáng mai.”

“Thì có làm sao?” Hắn nghiêng đầu liếc nàng, “Không đánh xong thì bày ở đó, đêm mai đánh tiếp là được.”

Nghe hắn nói mà nàng sững sốt.

Đêm mai đánh tiếp?

Nghe giọng điệu này chẳng lẽ đêm mai chàng còn muốn tới?

Chẳng để cho nàng suy nghĩ nhiều, Lý Cảnh đã kéo nàng đi qua cửa Di Hòa điện.

Hai người vào phòng, gọi Thường Hải dẫn người mang bàn cờ lên.

Hai người ngồi ở hai đầu đối diện, bắt đầu chém giết lẫn nhau. Tề Ngọc Yên nghĩ tới lời Lý Cảnh nói lúc trước, cảm giác dường như hắn đối với mình có xu thế phát triển theo chiều hướng kiêu trước, có hơi không tập trung, rất nhanh liền thua trận.

Lý Cảnh bỏ từng viên cờ vào trong kì tứ (hộp đựng quân cờ hình vuông), nâng mắt nhìn nàng, nói: “Ngọc Yên, hôm nay nàng làm sao thế?”

Tề Ngọc Yên ngây ngốc nhìn bàn cờ, nàng không ngờ tới mình vậy mà lại thua nhanh thế, ngỡ ngàng hồi lâu. Nghĩ lại thì, ván cờ đã đánh xong, có phải ngày mai chàng sẽ không tới nữa?

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, cười híp mắt nói: “Kỳ nghệ của Hoàng thượng tiến bộ không ít, tần thiếp bất tài, cam bái hạ phong*.”

(Cam bái hạ phong: chịu thua.)

“Bớt dùng mấy từ trang nghiêm đó đến nịnh nọt ta!” Lý Cảnh dùng mũi hàm hừ, nói: “Ngày mai lại lần nữa, nhưng không được qua loa lấy lệ với ta.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ngơ. Hóa ra cho dù ván cờ hôm nay có đánh xong hay không, ngày mai chàng vẫn sẽ đến!

Lý Cảnh cất xong quân cờ, đứng dậy, mệt mỏi vươn vai, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, Ngọc Yên, nghỉ ngơi thôi.”

“À dạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười đứng dậy, nói, “Tần thiếp đưa tiễn Hoàng thượng ra ngoài ạ.”

Lý Cảnh quay sang, nét mặt kỳ quái nhìn nàng: “Ai bảo Trẫm muốn đi?”

Nàng ngó người: “Đêm nay Hoàng thượng lại không rời đi ạ?”

“Lại không rời đi?” Lý Cảnh chau mày: “Tề quý tần có vẻ không thích trẫm nghỉ ngơi ở đây nhỉ?”

Nàng vừa nghe, vội vã lắc đầu, nói: “Không phải, tần thiếp là, là...”

“Là gì?” Trong mắt hắn chợt lóe ý bốn cọt.

“Tần thiếp là, là quá vui mừng, có chút không dám tin.” Nàng chợt dạ nói.

“Vậy thì tốt.” Hắn nở nụ cười. Cho dù nàng có thật lòng hay không, hắn cũng vô cùng hài lòng với câu trả lời này của nàng.

Hai người bèn gọi cung nhân tới hầu hạ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc Tề Ngọc Yên tắm rửa xong đi vào phòng, đã thấy Lý Cảnh ở trong phòng. Chỉ thấy hắn nửa ngồi trên giường, đang đọc sách.

Thấy nàng đi đến, hắn đặt sách lên chiếc bàn đặt tại bên giường, vẫy tay với nàng nói: “Lại đây!”

Hắn vừa dứt lời, nàng chợt nghe tiếng cửa phòng phía sau bị đóng lại, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Ngọc Yên, mau lại đây nào.” Hắn thấy nàng đứng đực tại chỗ, lại gọi, “Nàng đứng ở đó không lạnh à?”

Nàng cười gượng gạo, chậm rãi đi tới.

Hắn ngồi ở phía ngoài giường.

Nàng quan sát, đang tự hỏi nên mời Hoàng đế Bệ hạ hạ mình dịch vào trong, hay mình nên trèo qua người Hoàng đế Bệ hạ, ngủ ở bên trong.

Chẳng đợi nàng nghĩ kĩ, Lý Cảnh đã duỗi tay, kéo nàng lên giường. Sau đó nghiêng mình áp nàng dưới thân.

Nàng kinh hô một tiếng, kêu lên: “Hoàng thượng, chàng muốn làm gì?”

Hắn chống đỡ nửa thân mình, nhìn nàng lắc đầu, cười nói: “Ngọc Yên, ta muốn làm gì, trong lòng nàng còn không biết rõ ư? Tại sao lần nào cũng phải đặt câu hỏi này?” Nói xong hôn vội lên môi nàng rồi bắt đầu động thủ cởi bỏ xiêm y của nàng.

Hai lần thân mật với Tề Ngọc Yên, cảm giác mê mị kia khiến hắn muốn ngừng mà không được. Cái đêm sau khi thị tắm đó, hắn biết là lần đầu của nàng, sợ thân mình nàng không chịu nổi, nên nhẫn nhịn mấy ngày. Sau đêm nồng nhiệt hôm qua, hắn biết thân thể nàng đã tốt hơn, bèn không kiêng nể gì muốn làm gì thì làm.

Tề Ngọc Yên cũng không dám phản kháng, trong lúc vừa đưa vừa đẩy đã cùng hắn quấn lấy nhau. Nàng vô cùng quen thuộc cơ thể của hắn, biết làm thế nào khiến hắn khoan khoái, rất nhanh, hai người đều nổi lên động tình.

Bởi vì Hoàng đế ngủ tại đây, tất cả người phụ trách hầu hạ đều là cung nhân từ Càn Dương cung tới, Mai Hương và Trúc Vận không chen tay vào nổi nên hai người cũng đi ngủ sớm.

Lúc đêm khuya, nghe thấy bên trong chủ điện loáng thoáng truyền ra tiếng kêu la của Tề Ngọc Yên, không lâu sau là tiếng nỉ non be bé, giống như tiếng khóc bị đè nén.

Mai Hương cau mày nói: “Rốt cuộc Hoàng thượng đối với quý tần chúng mình thế nào đây? Lại làm quý tần khóc rồi.”

Trúc Vận học qua y, có hiểu sơ về chuyện nam nữ. Nghe vậy, mặt đỏ rần, trừng Mai Hương, hắng giọng nói: “Chớ lắm miệng. Tự mình đi ngủ đi!”

Mai Hương tủi hờn bĩu môi, cũng chẳng nói thêm gì.

Ngày hôm sau, Tề Ngọc Yên mỗi một nằm trên giường, nếu không phải sợ không đi thỉnh an sẽ bị Trịnh Hoàng hậu trách tội, nàng thật sự không muốn xuống giường.

Còn Lý Cảnh thì ngược lại, giống như ăn tiên đơn, thần thái sáng lán vào triều.

Cứ như vậy càng làm cho Mai Hương cảm thấy quý tần nhà mình chịu thiệt thòi lớn.

Liên tục khoảng mười ngày tiếp theo, Lý Cảnh đều qua đêm ở Chiêu Thuận cung. Chuyện này làm chấn động trong cung. Tề Ngọc Yên ở trong cung, rất nhanh trở thành nhân vật chạm tay có thể phỏng. Chẳng qua cứ như vậy, hiển nhiên cũng khiến người ghen ghét.

Hiện tại Trịnh Hoàng hậu nhìn Tề Ngọc Yên chỗ nào cũng không vừa mắt, nhưng lúc Tề Ngọc Yên tiến tới thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa vẹn toàn, cũng ít

nói, Trịnh Hoàng hậu không bắt được lỗi, không có cách bắt bẻ nàng.

Chẳng qua, tuy Trịnh Hoàng hậu không dám xen vào chuyện Hoàng đế ngủ tại Chiêu Thuần cung mỗi ngày, nhưng trong cung này, vẫn có người dám nói về chuyện của Hoàng đế.

Tiêu Thái hậu vốn không định quản chuyện hậu cung của Lý Cảnh, nhưng cái cô nàng Tề Ngọc Yên này thẳng liên chín cấp, còn Hoàng đế ngày nào cũng ngủ tại Chiêu Thuần cung, Trịnh Chúc thường xuyên khóc kể với bà, bà cũng cảm thấy cái việc đưa con này làm có hơi quá đáng.

Hôm nay, nhân lúc Lý Cảnh đến thỉnh an, Tiêu thái hậu bèn hỏi tới chuyện này.

Lý Cảnh nghe xong, lông mày hơi xoắn lại: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy ngủ tại Chiêu Thuần cung chẳng có gì không ổn cả”

“Chẳng có gì không ổn ư?” Nghe nhi tử nói, Tiêu thái hậu giận tái mặt, nói, “Cảnh nhi, trong hậu cung của con, cũng đâu phải chỉ có mình Tề Ngọc Yên đâu. Hằng đêm con ngủ lại trong điện của cô ta, con đặt Hoàng hậu ở đâu, đặt các tần phi khác chỗ nào?”

Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn mẫu thân, trên mặt nhàn nhạt cười: “Vậy mẫu hậu cho rằng nhi thần nên làm thế nào?”

Tiêu Thái hậu giật mình, sau đó nói: “Chuyện này, đương nhiên là vũ lộ quân triêm* cho thỏa đáng.”

(Vũ lộ quân triêm: ý là vua nên ban phúc đồng đều cho các phi tần khác chứ không nên chỉ một người.)

“Vũ lộ quân triêm?” Lý Cảnh nhướn mày kiếm, hỏi ngược lại.

“Cảnh nhi, chỉ có vậy mới cân bằng các cung với nhau, hậu cung con mới có thể thái bình.” Tiêu thái hậu nói.

Lý Cảnh cau mày lắc đầu: “Nhưng hiện giờ nhi thần chỉ sủng một mình Ngọc Yên thôi, cũng không cảm thấy hậu cung này có gì không thái bình cả.”

“Con...” Tiêu thái hậu bị nhi tử làm nghẹn họng, có chút khó thở, “Vậy con nói với mẫu hậu xem xem, tại sao con muốn chuyên sủng một mình Tề Ngọc Yên kia?”

“Không vì lý do nào cả.” Lý Cảnh nhìn thẳng tắp vào Tiêu thái hậu, nghiêm mặt nói, “Mẫu hậu, nhi tử độc sủng Ngọc Yên, là bởi vì nhi tử thích nàng ấy.”

Nhìn dáng vẻ của Lý Cảnh, Tiêu Thái hậu sùng sốt: “Con thích cô ta? Con thích cô ta từ bao giờ? Sao lúc trước chưa từng nghe con nhắc tới?”

Lý Cảnh trầm ngâm trong giây lát, sau đó mở miệng nói: “Thật ra nhi thần gặp được nàng ấy ở ngoài cung, khi ấy vừa trông thấy đã thích nàng, nhưng nhi thần không biết thân phận của nàng, không biết nàng ấy là ai. Sau này nàng ấy vào cung, lại bởi sinh bệnh hủy dung, nhi thần không thể nhận ra được nàng ấy, mãi đến khi nàng ấy khỏi bệnh, bấy giờ nhi thần mới nhận ra nàng ấy chính là cô gái mà con đã gặp ở ngoài cung. Cho nên... nhi thần mới...” Nói tới đây, hần ngừng lại.

“Cho nên, con mới sủng ái nàng ta đủ điều?” Tiêu thái hậu hỏi.

Lý Cảnh cúi đầu không nói lời nào, coi như ngầm thừa nhận.

Tiêu thái hậu nhìn nhi tử, tạm ngừng, ổn định lại giọng điệu, rồi nói tiếp: “Cứ coi như con thích Tề Ngọc Yên, sủng cô ta nhiều chút, vốn cũng không sao, nhưng con không thể chuyên sủng cô ta. Con vẫn nên dành chút ít để sủng hạnh Hoàng hậu và các tần phi khác thì hoàng thất mới đông con nhiều cháu được.”

“Mẫu hậu, người thật sự muốn nhi thần sủng hạnh mấy người các nàng?” Lý Cảnh giật mình, sau đó lạnh lùng cười, nói, “Mẫu hậu, thường hay nói, điều mình không muốn thì chớ làm cho người khác. Chẳng lẽ người đã quên nỗi khổ sở mà mình phải chịu đựng năm đó ư?”

Nghe vậy, Tiêu thái hậu sùng sốt: “Cảnh nhi, ý con là sao?”

Lý Cảnh nâng mắt liếc nhìn Tiêu Thái hậu, sau đó chậm rãi nói: “Năm đó mặc dù nhi thần còn bé, nhưng vẫn nhớ rõ ngày ngày mẫu hậu ở Khôn Dương cung hy vọng phụ hoàng tới. Mỗi khi nghe nói phụ hoàng tới chỗ tần phi khác, mẫu hậu sẽ âm thầm nhỏ lệ. Sau này phụ hoàng chuyên sủng Hứa quý phi, lại càng không biết mẫu hậu đã chảy bao nhiêu nước mắt sau lưng người. Khi ấy nhi thần đã có suy nghĩ, sau này lớn lên tuyệt đối sẽ không lãng nhãng giống như phụ hoàng. Nếu con lấy vợ, sẽ cưới người con thích, toàn tâm toàn ý với một mình nàng, tuyệt sẽ không để nàng ấy phải đau buồn giống như mẫu hậu vậy.”

Tiêu Thái hậu ngẩn ngơ, bất chợt nhớ tới chuyện năm đó, vẻ mặt cũng âm ảm đi.

Đây chính là vết sẹo nhức nhối nhất trong lòng bà.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chuyên sủng

Bởi vì trời lạnh gió lớn, sau khi dùng xong bữa tối, Tề Ngọc Yên không ra ngoài cung tàn bộ nữa, chỉ ngồi dưới ánh đèn đọc sách một lúc.

Trời vừa tối không lâu thì Tần Dương tới Di Hòa điện, bẩm báo: “Quý tần, Hoàng thượng đến, người nhanh chóng đi tiếp giá ạ.”

Nghe Tần Dương nói, Tề Ngọc Yên sững sốt, bật thốt lên nói: “Không phải hồi trưa người nói buổi tối không tới ư? Sao lại qua lúc này?”

“Chuyện này tiểu nhân không biết. Chỉ là, loan liên của Hoàng thượng sắp tới cửa cung rồi ạ, hay là quý tần người ra ngoài tiếp giá trước đi ạ.” Tần Dương thúc giục.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên vội đặt sách xuống, đứng dậy, sửa sang lại váy áo, bấy giờ mới bước mau tới cửa cung.

Tới trước cửa cung, trông thấy loan liên vừa mới hạ xuống. Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mắn, không tiếp giá chậm trễ.

Nàng tiến lên hai bước, quỳ lạy nói: “Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Lý Cảnh xuống liền thì thấy Tề Ngọc Yên đang quỳ trước mặt mình. Hắn bước tới trước, đỡ nàng dậy, dịu dàng nói: “Dưới đất lạnh, mau đứng lên.”

Nàng cung kính cười nói: “Tạ Hoàng thượng.”

Hắn mỉm cười nhìn nàng, cũng không nói nhiều, rồi giống như buổi trưa, nhất quyết nắm tay nàng đi về phía điện.

“Không phải ban trưa Hoàng thượng nói buổi tối không tới ư?” Nàng cười nhẹ hỏi.

Hắn quay mặt lại nhìn nàng một cái, nói: “Ta chỉ bảo không tới đây dùng bữa tối, nhưng không hề nói buổi tối không qua.”

Nàng tắc nghẹn. Hình như chàng chỉ nói không qua đây dùng bữa tối thật.

“Phải rồi, đã lâu không đánh cờ cùng nàng. Chiều hôm nay ta nhớ tới thì cảm thấy tay ngứa ngáy. Lát nữa chúng ta làm một ván, thấy sao?” Hắn lại nói.

“Muộn thế này rồi còn chơi cờ ư?” Nàng ngơ ngác.

“Có gì là không thể?” Hắn cười hỏi.

Nàng cười cười, nói: “Giờ trời đã tối mịt, theo thói quen chơi cờ của tần thiếp và Hoàng thượng, muốn đánh xong ván cờ này, sợ rằng phải tới sáng mai.”

“Thì có làm sao?” Hắn nghiêng đầu liếc nàng, “Không đánh xong thì bày ở đó, đêm mai đánh tiếp là được.”

Nghe hắn nói mà nàng sững sốt.

Đêm mai đánh tiếp?

Nghe giọng điệu này chẳng lẽ đêm mai chàng còn muốn tới?

Chẳng để cho nàng suy nghĩ nhiều, Lý Cảnh đã kéo nàng đi qua cửa Di Hòa điện.

Hai người vào phòng, gọi Thường Hải dẫn người mang bàn cờ lên.

Hai người ngồi ở hai đầu đối diện, bắt đầu chém giết lẫn nhau. Tề Ngọc Yên nghĩ tới lời Lý Cảnh nói lúc trước, cảm giác dường như hắn đối với mình có xu thế phát triển theo chiều hướng kiếp trước, có hơi không tập trung, rất nhanh liền thua trận.

Lý Cảnh bỏ từng viên cờ vào trong kì tứ (hộp đựng quân cờ hình vuông), nâng mắt nhìn nàng, nói: “Ngọc Yên, hôm nay nàng làm sao thế?”

Tề Ngọc Yên ngây ngốc nhìn bàn cờ, nàng không ngờ tới mình vậy mà lại thua nhanh thế, ngỡ ngàng hồi lâu. Nghĩ lại thì, ván cờ đã đánh xong, có phải ngày mai chàng sẽ không tới nữa?

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, cười híp mắt nói: “Kỳ nghệ của Hoàng thượng tiến bộ không ít, tần thiếp bất tài, cam bái hạ phong*.”

(Cam bái hạ phong: chịu thua.)

“Bớt dùng mấy từ trang nghiêm đó đến nịnh nọt ta!” Lý Cảnh dùng mũi hàm hừ, nói: “Ngày mai lại lần nữa, nhưng không được qua loa lấy lệ với ta.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ngơ. Hóa ra cho dù ván cờ hôm nay có đánh xong hay không, ngày mai chàng vẫn sẽ đến!

Lý Cảnh cất xong quân cờ, đứng dậy, mệt mỏi vươn vai, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, Ngọc Yên, nghỉ ngơi thôi.”

“À dạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười đứng dậy, nói, “Tần thiếp đưa tiễn Hoàng thượng ra ngoài ạ.”

Lý Cảnh quay sang, nét mặt kỳ quái nhìn nàng: “Ai bảo Trẫm muốn đi?”

Nàng ngó người: “Đêm nay Hoàng thượng lại không rời đi ạ?”

“Lại không rời đi?” Lý Cảnh chau mày: “Tề quý tần có vẻ không thích trẫm nghỉ ngơi ở đây nhỉ?”

Nàng vừa nghe, vội vã lác đầu, nói: “Không phải, tần thiếp là, là...”

“Là gì?” Trong mắt hần chợt lóe ý bồn chột.

“Tần thiếp là, là quá vui mừng, có chút không dám tin.” Nàng chột dạ nói.

“Vậy thì tốt.” Hần nở nụ cười. Cho dù nàng có thật lòng hay không, hần cũng vô cùng hài lòng với câu trả lời này của nàng.

Hai người bèn gọi cung nhân tới hầu hạ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc Tề Ngọc Yên tắm rửa xong đi vào phòng, đã thấy Lý Cảnh ở trong phòng. Chỉ thấy hần nửa ngồi trên giường, đang đọc sách.

Thấy nàng đi đến, hần đặt sách lên chiếc bàn đặt tại bên giường, vẫy tay với nàng nói: “Lại đây!”

Hần vừa dứt lời, nàng chợt nghe tiếng cửa phòng phía sau bị đóng lại, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Ngọc Yên, mau lại đây nào.” Hần thấy nàng đứng đực tại chỗ, lại gọi, “Nàng đứng ở đó không lạnh à?”

Nàng cười gượng gạo, chậm rãi đi tới.

Hần ngồi ở phía ngoài giường.

Nàng quan sát, đang tự hỏi nên mời Hoàng đế Bệ hạ hạ mình dịch vào trong, hay mình nên trèo qua người Hoàng đế Bệ hạ, ngủ ở bên trong.

Chẳng đợi nàng nghĩ kỹ, Lý Cảnh đã duỗi tay, kéo nàng lên giường. Sau đó nghiêng mình áp nàng dưới thân.

Nàng kinh hô một tiếng, kêu lên: “Hoàng thượng, chàng muốn làm gì?”

Hần chống đỡ nửa thân mình, nhìn nàng lác đầu, cười nói: “Ngọc Yên, ta muốn làm gì, trong lòng nàng còn không biết rõ ư? Tại sao lần nào cũng phải đặt câu hỏi này?” Nói xong hôn vội lên môi nàng rồi bắt đầu động thủ cởi bỏ xiêm y của nàng.

Hai lần thân mật với Tề Ngọc Yên, cảm giác mê mị kia khiến hần muốn ngừng mà không được. Cái đêm sau khi thị tắm đó, hần biết là lần đầu của nàng, sợ thân mình nàng không chịu nổi, nên nhẫn nhịn mấy ngày. Sau đêm nồng nhiệt hôm qua, hần biết thân thể nàng đã tốt hơn, bèn không kiêng nể gì muốn làm gì thì làm.

Tề Ngọc Yên cũng không dám phản kháng, trong lúc vừa đưa vừa đẩy đã cùng hần quấn lấy nhau. Nàng vô cùng quen thuộc cơ thể của hần, biết làm thế nào khiến hần khoan khoái, rất nhanh, hai người đều nổi lên động tình.

Bởi vì Hoàng đế ngủ tại đây, tất cả người phụ trách hầu hạ đều là cung nhân từ Càn Dương cung tới, Mai Hương và Trúc Vận không chen tay vào nổi nên hai người cũng đi ngủ sớm.

Lúc đêm khuya, nghe thấy bên trong chủ điện loáng thoáng truyền ra tiếng kêu la của Tề Ngọc Yên, không lâu sau là tiếng nỉ non be bé, giống như tiếng khóc bị đè nén.

Mai Hương cau mày nói: “Rốt cuộc Hoàng thượng đối với quý tần chúng mình thế nào đây? Lại làm quý tần khóc rồi.”

Trúc Vận học qua y, có hiểu sơ về chuyện nam nữ. Nghe vậy, mặt đỏ rần, trừng Mai Hương, hắng giọng nói: “Chớ lắm miệng. Tự mình đi ngủ đi!”

Mai Hương tủi hờn bĩu môi, cũng chẳng nói thêm gì.

Ngày hôm sau, Tề Ngọc Yên mỗi một nằm trên giường, nếu không phải sợ không đi thỉnh an sẽ bị Trịnh Hoàng hậu trách tội, nàng thật sự không muốn xuống giường.

Còn Lý Cảnh thì ngược lại, giống như ăn tiên đơn, thần thái sáng lán vào triều.

Cứ như vậy càng làm cho Mai Hương cảm thấy quý tần nhà mình chịu thiệt thòi lớn.

Liên tục khoảng mười ngày tiếp theo, Lý Cảnh đều qua đêm ở Chiêu Thuận cung. Chuyện này làm chấn động trong cung. Tề Ngọc Yên ở trong cung, rất nhanh trở thành nhân vật chạm tay có thể phỏng. Chẳng qua cứ như vậy, hiển nhiên cũng khiến người ghen ghét.

Hiện tại Trịnh Hoàng hậu nhìn Tề Ngọc Yên chỗ nào cũng không vừa mắt, nhưng lúc Tề Ngọc Yên tiến tới thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa vẹn toàn, cũng ít nói, Trịnh Hoàng hậu không bắt được lỗi, không có cách bắt bẻ nàng.

Chẳng qua, tuy Trịnh Hoàng hậu không dám xen vào chuyện Hoàng đế ngủ tại Chiêu Thuần cung mỗi ngày, nhưng trong cung này, vẫn có người dám nói về chuyện của Hoàng đế.

Tiêu Thái hậu vốn không định quản chuyện hậu cung của Lý Cảnh, nhưng cái cô nàng Tề Ngọc Yên này thẳng liền chín cấp, còn Hoàng đế ngày nào cũng ngủ tại Chiêu Thuần cung, Trịnh Chúc thường xuyên khóc kể với bà, bà cũng cảm thấy cái việc đưa con này làm có hơi quá đáng.

Hôm nay, nhân lúc Lý Cảnh đến thỉnh an, Tiêu thái hậu bèn hỏi tới chuyện này.

Lý Cảnh nghe xong, lông mày hơi xoắn lại: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy ngủ tại Chiêu Thuần cung chẳng có gì không ổn cả”

“Chẳng có gì không ổn ư?” Nghe nhi tử nói, Tiêu thái hậu giận tái mặt, nói, “Cảnh nhi, trong hậu cung của con, cũng đâu phải chỉ có mình Tề Ngọc Yên đâu. Hằng đêm con ngủ lại trong điện của cô ta, con đặt Hoàng hậu ở đâu, đặt các tần phi khác chỗ nào?”

Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn mẫu thân, trên mặt nhàn nhạt cười: “Vậy mẫu hậu cho rằng nhi thần nên làm thế nào?”

Tiêu Thái hậu giật mình, sau đó nói: “Chuyện này, đương nhiên là vũ lộ quân triều* cho thỏa đáng.”

(Vũ lộ quân triều: ý là vua nên ban phúc đồng đều cho các phi tần khác chứ không nên chỉ một người.)

“Vũ lộ quân triều?” Lý Cảnh nhướn mày kiếm, hỏi ngược lại.

“Cảnh nhi, chỉ có vậy mới cân bằng các cung với nhau, hậu cung con mới có thể thái bình.” Tiêu thái hậu nói.

Lý Cảnh cau mày lắc đầu: “Nhưng hiện giờ nhi thần chỉ sủng một mình Ngọc Yên thôi, cũng không cảm thấy hậu cung này có gì không thái bình cả.”

“Con...” Tiêu thái hậu bị nhi tử làm nghẹn họng, có chút khó thở, “Vậy con nói với mẫu hậu xem xem, tại sao con muốn chuyên sủng một mình Tề Ngọc Yên kia?”

“Không vì lý do nào cả.” Lý Cảnh nhìn thẳng tắp vào Tiêu thái hậu, nghiêm mặt nói, “Mẫu hậu, nhi tử độc sủng Ngọc Yên, là bởi vì nhi tử thích nàng ấy.”

Nhìn dáng vẻ của Lý Cảnh, Tiêu Thái hậu sùng sốt: “Con thích cô ta? Con thích cô ta từ bao giờ? Sao lúc trước chưa từng nghe con nhắc tới?”

Lý Cảnh trầm ngâm trong giây lát, sau đó mở miệng nói: “Thật ra nhi thần gặp được nàng ấy ở ngoài cung, khi ấy vừa trông thấy đã thích nàng, nhưng nhi thần không biết thân phận của nàng, không biết nàng ấy là ai. Sau này nàng ấy vào cung, lại bởi sinh bệnh hủy dung, nhi thần không thể nhận ra được nàng ấy, mãi đến khi nàng ấy khỏi bệnh, bây giờ nhi thần mới nhận ra nàng ấy chính là cô gái mà con đã gặp ở ngoài cung. Cho nên... nhi thần mới...”
Nói tới đây, hần ngừng lại.

“Cho nên, con mới sủng ái nàng ta đủ điều?” Tiêu thái hậu hỏi.

Lý Cảnh cúi đầu không nói lời nào, coi như ngầm thừa nhận.

Tiêu thái hậu nhìn nhi tử, tạm ngừng, ổn định lại giọng điệu, rồi nói tiếp: “Cứ coi như con thích Tề Ngọc Yên, sủng cô ta nhiều chút, vốn cũng không sao, nhưng con không thể chuyên sủng cô ta. Con vẫn nên dành chút ít để sủng hạnh Hoàng hậu và các tần phi khác thì hoàng thất mới đông con nhiều cháu được.”

“Mẫu hậu, người thật sự muốn nhi thần sủng hạnh mấy người các nàng?” Lý Cảnh giật mình, sau đó lạnh lùng cười, nói, “Mẫu hậu, thường hay nói, điều mình không muốn thì chớ làm cho người khác. Chẳng lẽ người đã quên nỗi khổ sở mà mình phải chịu đựng năm đó ư?”

Nghe vậy, Tiêu thái hậu sùng sốt: “Cảnh nhi, ý con là sao?”

Lý Cảnh nâng mắt liếc nhìn Tiêu Thái hậu, sau đó chậm rãi nói: “Năm đó mặc dù nhi thần còn bé, nhưng vẫn nhớ rõ ngày ngày mẫu hậu ở Khôn Dương cung hy vọng phụ hoàng tới. Mỗi khi nghe nói phụ hoàng tới chỗ tần phi khác, mẫu hậu sẽ âm thầm nhỏ lệ. Sau này phụ hoàng chuyên sủng Hứa quý phi, lại càng không biết mẫu hậu đã chảy bao nhiêu nước mắt sau lưng người. Khi ấy nhi thần đã có suy nghĩ, sau này lớn lên tuyệt đối sẽ không lãng nhãng giống như phụ hoàng. Nếu con lấy vợ, sẽ cưới người con thích, toàn tâm toàn ý với một mình nàng, tuyệt sẽ không để nàng ấy phải đau buồn giống như mẫu hậu vậy.”

Tiêu Thái hậu ngẩn ngơ, bất chợt nhớ tới chuyện năm đó, về mặt cũng âm thầm đi.

Đây chính là vết sẹo nhức nhối nhất trong lòng bà.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngoại truyện: Kiếp trước (1)

Tại ven thảo nguyên Thiên Thương, có mấy lều trại được dựng lên, nơi ra vào có quân sĩ canh gác, nhìn qua là biết, đây là quân doanh.

Tuy mùa xuân đã đến, nhưng ban đêm vẫn hơi se lạnh.

Phía trước lều của trung quân doanh trại nhóm đồng lửa, dùng để cho nhóm tướng sĩ xua đi cái lạnh.

Bởi vì vừa đánh thắng trận, các quân sĩ đều cực kỳ phấn khởi, từng tốp ngồi vây quanh đồng lửa, uống rượu mua vui, vô cùng vui sướng.

Doanh trưởng lớn nhất ở chính giữa khu đồng quân thì lại im ắng hơn nhiều, chỉ có giọng hát hào hùng của nam tử loáng thoáng truyền tới từ nơi xa.

Nội giám cung đình Thường Hải đi vào trong doanh trưởng. Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng rực như ban ngày, một nam tử trẻ tuổi mặc bộ thường phục màu xanh trời đang cúi đầu xuống bàn, tay cầm bút son, đang phê chữa gì đó.

Thường Hải lại gần, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, Dự vương cầu kiến.”

Nghe thấy tiếng, Lý Cảnh ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuấn lãng hơi đượm vẻ mệt mỏi. Hắn gật đầu với Thường Hải, nói: “Truyền đệ ấy vào!”

“Dạ.” Thường Hải thừa lời rồi lui xuống.

Thấy Thường Hải ra ngoài, hắn bèn đặt bút son xuống, duỗi ngón trỏ hai tay, nhẹ nhàng day huyệt thái dương của mình.

Chỉ chốc lát sau, Dự vương Lý Chương đã vào trong lều, đi thẳng tới trước mặt huynh trưởng, chấp tay thi lễ: “Thần đệ gặp qua hoàng huynh.”

Lý Cảnh gật đầu, lại dùng tay phải xoa nắn mũi, hỏi: “Lục đệ, chuyện ta bảo đệ đi làm sao rồi?”

Lý Chương nói: “Hồi hoàng huynh, võ vệ quân đi hộ tống lúc trước đã trở lại, đã đưa người an toàn đến Quỳnh Châu theo sự dặn dò của hoàng huynh.”

“Tốt lắm.” Lý Cảnh dùng một lát, rồi lại nói, “Vệ đệ dẫn theo hai võ vệ quân đến hắc trưởng dẫn người tới đây.”

Lý Chương giật mình, quan sát huynh trưởng, ngập ngừng nói: “Hoàng huynh, huynh thật sự muốn thả hắn ư?”

Lý Cảnh không nói, im lặng chốc lát rồi gật đầu.

Thấy Lý Cảnh gật đầu, Lý Chương có chút nóng nảy, nói: “Hoàng huynh, huynh tha cho già trẻ Tề gia, đưa bọn họ tới Quỳnh Châu, thần đệ cũng không nhiều lời, dù sao cũng là đàn bà và trẻ em vô tội. Nhưng tên Tề Thứ này thật sự từng đầu hàng phản quốc, luận tội phải chém. Nếu như chuyện hoàng huynh thả hắn bị người ngoài biết được, làm sao dân chúng thiên hạ tin phục huynh?”

Nghe Lý Chương nói, Lý Cảnh ngược mắt nhìn y, hỏi: “Lục đệ, đệ sẽ bán đứng hoàng huynh?”

Lý Chương ngó người, lập tức mặt đỏ phừng phừng, phần uất kêu lên: “Hoàng huynh, huynh nói cái gì thế? Sao thần đệ có thể bán đứng huynh cơ chứ?”

Lý Cảnh cười cười, nói: “Ta biết lục đệ sẽ không bán đứng ta, mà đương nhiên võ vệ quân cũng sẽ không bán đứng ta. Người trên thế gian đều cho rằng Tề Thứ đã bị chém chết, nếu không ai bán đứng ta, vậy thì sẽ không có ai trong thiên hạ này biết chuyện Tề Thứ còn sống.”

Lý Chương lại nói: “Tề Thứ này đã đảm nhiệm công việc trong quân nhiều năm, hoàng huynh không sợ có người nhận ra hắn ư?”

Lý Cảnh cười nói: “Đảo Quỳnh Châu và Kinh thành cách xa nhau mấy ngàn dặm, người ở thưa thớt, địa thế hoang vu. Hơn nữa eo biển giữa đường cách xa nhau, người bình thường sẽ không đi Quỳnh Châu. Chỉ cần Tề Thứ không tự vạch trần thân phận, sẽ không có ai nhận ra hắn.”

Lý Chương im lặng một lúc rồi hỏi: “Hoàng huynh, huynh làm vậy là vì Tề quý phi?”

Nghe vậy, Lý Cảnh giật mình, nhưng không đáp lời.

Lý Chương nói tiếp: “Hoàng huynh đối với Tề quý phi tình thâm ý trọng, nhưng nàng ta lại đối xử với hoàng huynh như thế, lẽ nào hoàng huynh không oán hận trong lòng ư?”

Nghe Lý Chương nói xong, Lý Cảnh thật lâu không nói tiếng nào. Hắn yên lặng nhìn tấu chương trên bàn, trong đầu là hình ảnh khi mình đẩy cửa vào phòng, trông thấy Tề Ngọc Yên và Chung Dục trần truồng trên giường. Tay đặt trên bàn siết chặt thành quả đấm, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Mãi sau, hắn mới từ từ thả lỏng bàn tay, thở dài nói: “Hắn chứ, sao lại không hận được? Nếu không hận thì ta đã không xử tử Chung Dục tại chỗ, phế truất nàng ấy. Nếu không hận, ta cũng sẽ không nhốt vào lãnh cung chẳng ngó ngàng. Nhưng muốn ta quên nàng, xóa nàng khỏi trái tim ta, quả thật ta không tài nào làm được.”

Nói tới đây, hắn quay sang, nhìn Lý Chương, cười khỏ nói: “Kỳ thật, ta thờ ơ với nàng cũng chỉ được chưa tới một tháng. Sau đó, ta thật sự không nhịn nổi, ban đêm len lút tới bên ngoài Lan Vu cung, dấu rằng không trông thấy nàng, nhưng có thể nghe thấy được tiếng bước chân của nàng ở trong điện, biết nàng còn ở cạnh bên ta là ta thỏa mãn rồi.”

Tới đây, hắn ngừng đầu nhìn Lý Chương, cười nói: “Lục đệ, có phải tứ ca ngốc quá phải không?”

“Hoàng huynh...” Mũi Lý Chương chưa xốt, đã không thể nói ra lời.

“Đôi khi ta cũng hối hận, rằng tại sao lúc trước ta lại đi nghe lời của Phan Báo! Ông ta nói phụ tử Tề Trí Viễn gia phong tấn tước quá nhanh, nếu lại sắc lập Ngọc Yên làm Hậu, sẽ bị quần thần lên án. Ta thì muốn làm một mình quân, không muốn để quần thần nói ta bởi ham mê nữ sắc mà bỏ qua triều cương (kỷ cương triều đình), nên không nhắc lại việc lập Ngọc Yên làm Hậu. Khi đó ta nghĩ, dù sao trong lòng ta cũng chỉ có mình nàng, lập Hậu sớm hay muộn cũng chẳng khác nhau là bao. Nếu như sớm biết nàng ấy sẽ vì vậy mà bất mãn, lại quần quít với Chung Dục, ta không cần quan tâm đến mọi thứ, lập nàng làm Hậu thì có làm sao?”

Lý Chương lắng nghe, kinh ngạc hỏi: “Hoàng huynh nói Tề quý phi lại quần quít với Chung Dục là sao? Chẳng lẽ bọn họ đã có tư tình từ trước đây?”

Lý Cảnh ngừng một lát, sau đó gật đầu, nói: “Sau khi chuyện xảy ra, ta sai người dò la, trước khi nàng nhập cung, Ngọc Yên và Chung Dục có qua lại giao thiệp, đều có tình ý với nhau.” Nói tới đây, hắn cười khỏ, “Nếu không phải Ngọc Yên bị tuyển vào cung, phải chăng nàng ấy sẽ gả làm vợ Chung Dục?”

“Chuyện đó thì...” Lý Chương nâng mày, nhìn huynh trưởng, “Một khi đã như vậy, vì sao hoàng huynh còn phải lăn tăn về Tề quý phi như thế? Hoàng huynh thật sự không quan tâm tới chuyện khi xưa của nàng ta sao?”

Lý Cảnh trầm mặc, rồi lại nói: “Cho dù trước kia nàng thế nào với Chung Dục, nhưng mấy năm qua nàng ở bên ta, ta cảm nhận được, nàng có lẽ đối với ta có vài phần thật lòng.”

Lý Chương nghe xong, gật đầu, nở nụ cười: “Đúng thật! Lúc trước thần đệ tiến cung đã phát hiện, chỉ cần hoàng huynh xuất hiện, ánh mắt Tề quý phi chỉ vây quanh lấy mình huynh, cái kiểu liếc mắt đưa tình đó, chắc hẳn không phải giả vờ giả vịt đâu.” Nói tới đây, y ha ha cười, “Đương nhiên, cái này là trước khi sinh Huyền nhi. Sau khi có Huyền nhi thì khác hẳn, trong mắt nàng ta chỉ có Huyền nhi thôi.”

Nhắc tới Huyền nhi, đường nét trên gương mặt Lý Cảnh dịu đi rất nhiều: “Huyền nhi rất đáng yêu, cũng thật thông minh, sau này chắc chắn còn giỏi hơn cả ta.”

Lý Chương gật mình: “Hoàng huynh tính lập Huyền nhi là Thái tử?”

Lý Cảnh gật đầu nói: “Thằng bé là đứa con trai độc nhất của ta, không truyền vị cho nó thì truyền cho ai?”

“Hoàng huynh còn trẻ, sau này còn có thể có hài tử nữa mà.” Lý Chương nói.

Lý Cảnh ngăn ra, cười khỏ nói: “Hiện giờ ta đã giết Chung Dục, cũng chẳng biết nàng có hận ta không? Còn nguyện ý sinh con cho ta không?” Nói tới đây, hắn thở dài một tiếng.

Lý Chương vừa nghe, liền im lặng không lên tiếng.

“Không nói mấy thứ này nữa. Lục đệ, đệ đi đưa Tề Thứ tới đây đi.” Lý Cảnh nói tiếp, “Nhân lúc bây giờ vẫn chưa tiến vào địa giới Trung nguyên, hắn đi đường cũng dễ dàng hơn.”

“Vâng.” Lý Chương thấy chủ ý của huynh trưởng không thay đổi, chỉ thở dài một hơi rồi lui xuống.

Sau khi Lý Chương rời đi, Lý Cảnh lại cầm bút son lên, mở nắp chuong ra, nhưng lại chẳng phê nổi, trong lòng rối rắm như mớ bòng bong, cuối cùng không có cách nào bình tĩnh lại được.

Sau khoảng thời gian một chén trà, ngoài lều truyền đến tiếng bước chân nhỏ. Một chốc sau thấy Lý Chương vén màn đi vào. Sau y là hai võ vệ quân đang áp giải một nam tử trẻ tuổi bị trói gô, vừa vào cửa nhìn thấy Lý Cảnh liền la mắng: “Hôn quân!”

Người này là huynh trưởng của Tề Ngọc Yên – Tề Thứ.

“Cởi dây thừng cho hắn.” Lý Cảnh nhìn Tề Thứ.

Nghe vậy, Lý Chương nhú mày: “Hoàng huynh, thế này...”

“Không cần sợ.” Về mặt Lý Cảnh bình thản, “Nghe lệnh Trẫm, cởi ra là được!”

“Dạ!” Võ vệ quân cởi dây thừng trên người Tề Thứ.

Tề Thứ thoát khỏi sự trói buộc xoa nắn hai tay, lớn tiếng mắng mỏ Lý Cảnh: “Lý Cảnh, ngươi là một tên hôn quân, ngươi giết cả nhà Tề phủ ta, ngươi cho rằng ngươi không giết ta thì ta sẽ cảm kích ngươi sao? Ta khuyên ngươi, tốt nhất vẫn nên giết ta đi thì hơn, bằng không, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ giết ngươi!”

“Ai nói hoàng huynh giết cả nhà Tề gia ngươi hả?” Lý Chương vừa nghe huynh trưởng bảo vệ Tề gia như vậy, lại bị Tề Thứ xi và như kia, bấy giờ mới giận dữ nói: “Hoàng huynh ta gánh vác áp lực nặng nề, chịu vô số lời can gián, mới bảo vệ được cả nhà Tề phủ ngươi, ngươi lại mắng huynh ấy như thế? Ngươi có ý gì hả? Ngươi theo địch phản quốc, vốn là tội diệt môn, nhưng hoàng huynh ta không chỉ không giết người nhà ngươi, còn giữ lại tính mạng của ngươi, giờ ngươi còn nói những lời hỗn xược! Tề Thứ, ngươi đúng là thứ không biết phân biệt!”

“Lý Cảnh, ngươi không giết người nhà ta?” Tề Thứ sùng sốt: “Không phải nói là sau khi phụ thân ta bại trận, ngươi đã tịch thu Tề phủ, chém đầu toàn bộ gia quyến Tề phủ để răn chúng sao? Chính bởi ta nghe nói người nhà chết hết, mới bị phần không chịu nổi mà nương nhờ địch quân.”

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào Tề Thứ, hai mắt sáng tỏ: “Trẫm không biết ngươi nghe tin từ đâu. Sau khi Tề tướng quân bại trận bỏ mình, Trẫm không hề động tới bất kì ai trong Tề gia ngươi, mãi đến sau khi ngươi theo địch phản quốc, Trẫm mới giam người Tề phủ lại.”

“Vậy người nhà tôi đâu? Bấy giờ họ ở nơi nào?” Tề Thứ hỏi.

Lý Cảnh ngừng một lúc, nói: “Lưu đây Quỳnh Châu.”

“Vậy là tất cả bọn họ vẫn còn sống?” Tề Thứ chăm chú nhìn Lý Cảnh.

“Đúng.” Lý Cảnh gật mạnh đầu.

Tề Thứ đứng đực tại chỗ, sùng sốt một lúc, sau đó hấn đột ngột ngồi sụp xuống, ôm mặt, khóc lớn tựa như một đứa trẻ.

Lý Cảnh thờ dãi một hồi, nói: “Tề Thứ, thừa dịp hiện tại đại quân vẫn chưa trở về Trung nguyên, ngươi hãy xuất phát ngay, đi về phía Nam tìm họ! Lộ phí trang bị Dự vương đã chuẩn bị đầy đủ cho ngươi, ngươi có thể lên đường bất cứ lúc nào, chỉ là, người trên thế gian đều nói ngươi đã đến tội, về sau ngươi không thể dùng lại thân phận Tề Thứ nữa. Sau khi tìm được họ, ngươi cải danh đổi họ sống cùng với họ. May thay Quỳnh Châu xa xôi, sẽ không có người nhận ra ngươi đâu.”

“Hoàng thượng, người...” Tề Thứ ngẩng mạnh đầu lên, khóc sụt sùi, gần như không nói lên lời, “Hoàng thượng, ân đức như thế... Kiếp này thần, thần khó báo. Thần, thần không đi. Hoàng thượng, thần phản quốc, thần phạm sai lầm lớn, cho dù Hoàng thượng bảo thần chết ngay tại chỗ, thần cũng không hề có lời oán hận!”

“Thôi, ngươi đi đi!” Lý Cảnh thờ dãi, nói: “Ta làm như vậy, không hoàn toàn là vì ngươi.”

Nghe vậy, Tề Thứ sùng sốt, sau một lúc mới dè dặt hỏi: “Hoàng thượng vẫn chưa tuyệt tình với Ngọc Yên, phải không ạ?”

Lý Cảnh quay sang, ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn trên bàn. Bỗng nhiên bắc đèn nổ một cái nhỏ, trong mắt hấn xuất hiện một đốm hoa lửa.

“Hoàng thượng, thần luôn cảm thấy Ngọc Yên không có khả năng làm ra chuyện có lỗi với ngài, vụ việc kia, trong đó nhất định có điều kì quái.” Tề Thứ nói.

Lý Cảnh đảo mắt nhìn Tề Thứ, cười khổ nói: “Ngươi thấy, trẫm tự mình bắt gian tại giường, còn có thể có gì kì quái chứ?”

“Chính vì bắt gian tại giường mới kì quái!” Tề Thứ lắc đầu, nói: “Trước đến giờ Ngọc Yên không có tình ý gì với Chung Dục, con bé thích luôn là Hoàng thượng người, sao nó lại làm ra cái chuyện quan hệ bất chính với hấn chứ?”

Thân mình Lý Cảnh hơi run lên, sau đó ngoảnh sang phía khác, không đưa mắt nhìn Tề Thứ, hỏi: “Sao ngươi biết được?”

“Hoàng thượng, trước khi Ngọc Yên tiến cung, có phải người từng gặp được con bé ở Vạn Phật tự không?” Tề Thứ hỏi.

Lý Cảnh kinh ngạc nhìn Tề Thứ, sau đó chậm rãi gật đầu, nói: “Không sai.”

“Vậy là đúng rồi.” Tề Thứ nở nụ cười: “Trước lúc Ngọc Yên tiến cung, thần thấy con bé rầu rĩ, hỏi con bé nguyên nhân. Lúc đầu nó không chịu nói, sau bị thần ép hỏi, nó mới nói với thần, nàng gặp được người mình quý mến ở Vạn Phật tự.”

Kể tới đây, Tề Thứ liếc nhìn Lý Cảnh, thấy trên mặt hấn lộ vẻ xúc động, hấn tiếp tục nói: “Sau khi Ngọc Yên tiến cung, tuy thần nghe nói Ngọc Yên trong cung rất được Hoàng thượng sủng ái, nhưng bởi vì thần biết trong lòng con bé có người khác, luôn lo lắng cho nó, sợ nó không quên được thì không hay. Đột năm mới, lúc thần theo phụ mẫu tiến cung gặp Ngọc Yên, nhìn khí sắc tâm trạng con bé rất tốt, không giống giả vờ, nên len lén hỏi nó. Ai ngờ, nó nói với thần, Hoàng thượng chính là người mà nó gặp được ở Vạn Phật tự kia.”

Nghe đến đó, trong lòng Lý Cảnh như bị đập nhẹ một cái: “Nàng, nàng nói như vậy thật ư?”

“Hoàng thượng, lời thần nói, câu nào cũng là thật, tuyệt đối không giả dối.” Tề Thứ nói, “Quả thật, Chung Dục có ý với Ngọc Yên, nhưng Ngọc Yên luôn lấy lễ mà đối đãi, không có bất kì chuyện vượt ngoài khuôn phép. Thời điểm trước khi Ngọc Yên được tuyển tiến cung, Chung Dục từng nhờ thư gửi gắm tình cảm, cũng bị Ngọc Yên từ chối. Hoàng thượng, thử hỏi xem, Ngọc Yên vốn có tình với Hoàng thượng, mà Hoàng thượng cũng chuyên sủng nó, thần thật sự nghĩ không ra lý do gì con bé lại muốn phản bội Hoàng thượng.”

“Có người nói rằng là bởi vì Trẫm không lập nàng làm hậu nên uất ức trong lòng.” Lý Cảnh chậm rãi nói.

Tề Thử nói: “Hoàng thượng, thế nhân đều biết người chuyên sủng một mình Ngọc Yên. Con bé thân là quý phi, trên nó, trong cung không có người, hơn nữa cũng chỉ có một mình nó sinh được hoàng tử. Tuy con bé không phải Hoàng hậu, nhưng thực chất có gì khác với Hoàng hậu? Hoàng thượng và Ngọc Yên bên nhau sáu năm trời, người cho rằng Ngọc Yên là người như vậy ư?”

Nghe vậy, Lý Cảnh cúi đầu, không nói gì.

“Hoàng thượng, xin tin tưởng thần, Ngọc Yên tuyệt đối sẽ không phản bội ngài.” Tề Thử nói.

“Nhưng ta, tận mắt chứng kiến nàng ấy và Chung Dục với nhau...” Nói tới đây, tay hắn không tự chủ lại nắm thành quả đấm.

Tề Thử im lặng chốc lát, nói: “Hoàng thượng, sau khi chuyện xảy ra, người có từng nghe Ngọc Yên giải thích không?”

“Đương nhiên nàng ấy không thừa nhận.” Lý Cảnh cười khổ.

“Hoàng thượng, nếu như người vẫn chưa đoạn tình với Ngọc Yên, xin lần này sau khi người trở về, bình tâm tĩnh khí nghe Ngọc Yên giải thích xem, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Nghe con bé giải thích xong, Hoàng thượng ra quyết định cũng chưa muộn.” Tề Thử nói.

Tay Lý Cảnh từ từ nói lỏng rồi thả ra: “Được, sau khi ta trở về, sẽ nghe nàng giải thích một lần nữa!” Tiếp đó hắn quay mặt lại, nhìn Tề Thử, “Tề Thử, người cũng đi đi! Sau khi người đến Quỳnh Châu, chăm sóc Tề phu nhân cho tốt giữ gìn Ngọc Yên. Có lẽ, đời này kiếp này, hai mẹ con nàng sẽ không ngày gặp lại.”

Nghe vậy, Tề Thử lại lần nữa rơi nước mắt trai tráng: “Thần sẽ ạ. Thần cũng cầu Hoàng thượng, xin người cho Ngọc Yên một cơ hội, làm rõ sự tình, trả lại trong sạch cho con bé.”

Lý Cảnh gật đầu: “Được.”

Tề Thử quỳ trước mặt Lý Cảnh, đập mạnh đầu ba cái: “Hoàng thượng bảo trọng!”

“Đi đi!” Lý Cảnh nhẹ nhàng phát tay.

Lý Chương và võ vệ quân dẫn theo Tề Thử rời đi.

Trong lều chỉ còn lại mỗi Lý Cảnh. Hắn đứng trước ngọn đèn, nhớ tới những lời Tề Thử nói, lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cung xưa

Nhớ năm đó, trước khi Tiêu Thái hậu xuất giá, cũng từng xinh đẹp có một không hai tại kinh thành. Bởi vậy, bà mới lọt vào mắt Hoàng hậu lúc bấy giờ, kết đôi với Thái tử làm Thái tử phi. Sau đó Thái tử đăng cơ, chính là Hoàng đế Nguyên Long sau này, bà trở thành Hoàng hậu.

Ngay từ đầu, Hoàng đế Nguyên Long cũng thích bà, bà có một đoạn thời gian vui vẻ. Nhưng mới mẻ qua đi, Hoàng đế Nguyên Long liền gạt bà sang bên, hàng đêm lưu luyến bụi hoa. Còn bà rõ ràng khổ sở trong lòng, lại vẫn phải làm ra dáng vẻ một vị Hoàng hậu khoan dung độ lượng, đối xử hòa nhã với nhóm tần phi của ông.

Về sau, Lương Vương tặng cho Hoàng đế Nguyên Long một mỹ nhân họ Hứa, Hoàng đế Nguyên Long bị nàng ta mê hoặc, từ đó chỉ chuyên sủng một mình nàng ta, lục cung vì vậy mà thành một lớp vỏ rỗng tuếch. Đối với chuyện này, bà càng thêm đau lòng không thôi, thậm chí không biết bao nhiêu nước mắt. Không ngờ mọi chuyện đều bị Lý Cảnh vẫn còn nhỏ năm ấy nhìn thấy hết.

Thấy trên gương mặt mẫu thân hiện lên vẻ bị thương, Lý Cảnh biết không nên nhắc tới nỗi đau của mẫu thân, trong lòng có chút không đành lòng, vội vàng khuyên nhủ: “Mẫu hậu cũng đừng thương tâm, chuyện đều đã qua. Nhưng nhi thần thật sự không muốn giống như phụ hoàng.”

Nghe vậy, Tiêu Thái hậu thở dài, nói: “Con làm như vậy, đương nhiên là lo lắng tới cảm nhận của Tề quý tần, nhưng con có nghĩ tới, A Chúc mới là người vợ đầu của con không, con nhiều năm chưa từng tiến vào Khôn Dương cung một bước, con bé đau lòng dường nào? Chắc chắn nước mắt con bé chẳng kém mẫu hậu năm đó.”

Nghe mẫu thân nhắc tới Trịnh Chúc, Lý Cảnh cau mày nói: “Nhưng mà việc cưới Trịnh Chúc đó chẳng phải điều nhi thần mong muốn. Nhi thần luôn luôn bất hòa với Trịnh Chúc, mẫu hậu vẫn luôn biết mà.” Ý của hắn là, Hoàng hậu rõ ràng là do người bắt ép đưa cho con.

“Bất kể là con muốn hay không, con đã cưới con bé, thì phải đối xử tử tế với nó.” Tiêu Thái hậu nói, “Hơn nữa, A Chúc là con gái của tỷ tỷ ta, cũng là biểu muội của con. Khi trước cũng do ta làm chủ, thú nó tiến cung vào. Nếu như A Chúc sống không tốt, con bảo mẫu hậu còn mặt mũi nào gặp bác của con?”

Nói tới đây, Tiêu Thái hậu ngẩng đầu nhìn Lý Cảnh, thành khẩn nói: “Cảnh nhi, nếu con thật lòng thích Tề quý tần, mẫu thân cũng không can thiệp các con, nhưng một tháng con vẫn nên dành ra mấy ngày ở bên Hoàng hậu mới phải chứ.”

Lý Cảnh lặng im một lúc rồi lắc đầu nói: “Mẫu hậu, những chuyện khác, nhi thần đều có thể nghe theo người. Coi như nhi từ tới bên Hoàng hậu, chưa được mấy câu đã tranh cãi, mọi người hà tất phải rời đi trong sự tức tối? Nên là, mẫu hậu, việc này, xin thứ cho nhi thần khó mà vâng lời được.”

“Con...” Không ngờ tới nhi từ lại quyết giữ ý mình đến vậy, sắc mặt Tiêu Thái hậu trầm xuống, tức giận tới nói không thành lời.

Thấy sắc mặt mẫu thân không tốt, Lý Cảnh khom người hành lễ, nói: “Mẫu hậu, đã tới lúc nhi thần phải vào triều rồi, xin cáo lui trước.” Nói xong tính xoay người, muốn rời khỏi nơi thị phi này.

“Ừ.” Tiêu Thái hậu gật đầu, lại lạnh giọng nói, “Phải rồi, Cảnh nhi, dù thế nào thì việc Hoàng đế ngủ bên ngoài Càn Dương cung thời gian dài cũng không hợp với lễ nghi. Từ hôm nay trở đi, con trở về Càn Dương cung ngủ nghỉ, không được tới Chiêu Thuần cung qua đêm.”

Lý Cảnh ngậy ra, nhưng hấn cũng không muốn đối chọi với mẫu thân, chỉ đành gật đầu đáp: “Nhi thần tuân mệnh!” Sau đó vội vã rời đi.

Buổi trưa, Lý Cảnh vẫn tới Chiêu Thuần cung dùng cơm.

Ăn được một lúc, hấn đột nhiên buông đũa bạc xuống, thờ dài.

Thấy tình hình vậy, Tề Ngọc Yên cho rằng thân thể hấn khó chịu, nên cũng đặt đũa bạc xuống, ân cần hỏi han: “Hoàng thượng sao thế? Người không thoải mái ư?”

Lý Cảnh nâng mắt nhìn Tề Ngọc Yên, than thở: “Ngọc Yên, từ nay trở đi, sợ là ta không thể tới Chiêu Thuần cung qua đêm rồi.”

Nàng sùng sốt, hỏi: “Tại sao?”

“Mẫu hậu nói, Hoàng đế ở lại Càn Dương cung thời gian dài, không hợp quy củ.”

Nghe Lý Cảnh nói, đầu tiên nàng ngẩn ra, tiếp đó tâm tình trở nên có chút rối ren. Mấy ngày nay, Lý Cảnh ở lại Chiêu Thuần cung, đòi hỏi vô độ, đêm nào cũng bị chàng vằn vò tới rất muộn, nàng quả thật cũng có hơi mệt mỏi. Nếu chàng trở về Càn Dương cung, bản thân có thể thanh bình, cũng sẵn sóc lại thân thể. Chẳng qua, lần này chàng thật sự phải trở về, trong lòng nàng cũng có chút ít hụt hẫng, có chút ít luyến tiếc chàng.

Nhìn thấy hàng mày của nàng hơi nhíu lại, không bởi vì mình rời đi mà có vẻ mừng rỡ, trong lòng hấn cực kì vui vẻ, nhưng trên mặt lại bày ra bộ dạng khổ sở: “Ngọc Yên, tối nay, ta sẽ trở về.”

Nàng dừng một lúc, ngẩng đầu nhìn hấn, mỉm cười. Sau đó mở miệng nói: “Hoàng thượng, Thái hậu nói có lý. Hoàng thượng ở tại nơi này của tần thiếp, quả thật rất không hợp quy củ. Hoàng thượng hấn nên quay về Càn Dương cung.”

Lý Cảnh nói: “Nếu Ngọc Yên cũng nói thế, vậy thì tối nay ta sẽ không đến nữa.”

Nàng ngẩn người, sau đó chậm rãi gật đầu.

“Vậy nàng nhớ tới đến Càn Dương cung sớm chút nhé.” Hấn nói.

Nàng ngạc nhiên: “Tại sao Tần thiếp phải tới Càn Dương cung?”

Hấn nhướn lông mày, đứng lý hợp tình nói: “Đêm nay ta ở Càn Dương cung, đương nhiên nàng cũng phải tới Càn Dương cung rồi.”

Nàng mang theo chút kinh ngạc hỏi: “Ý Hoàng thượng là muốn tối nay tần thiếp tới Càn Dương cung thị tẩm?”

Hấn gật đầu, nói: “Từ đêm nay trở đi, tối nào nàng cũng phải tới Càn Dương cung bồi ta.”

“Hằng đêm?” Nàng cả kinh.

“Đúng thế.” Hấn về mặt đứng đắn nhìn nàng, nói: “Nàng sợ lạnh như kia, không có ta ủ ấm tay chân cho nàng, sao nàng có thể ngủ ngon được?”

Hấn nói trái lại không sai chút nào. Mấy ngày nay, mỗi tối lúc ngủ, hấn đều dùng thân thể của mình ủ ấm tay chân giúp nàng, thân thể nàng ấm áp, ngủ rất vào giấc.

Nhưng nàng sao dám đồng ý với hấn chứ? Nếu đáp lời, chẳng phải là nói để Hoàng thượng làm ấm giường cho mình? Nghĩ đến đây, nàng vội vã nói: “Tần thiếp có tích nỏ ở bên rìa ạ.”

Hấn trừng mắt liếc nàng: “Tích nỏ ấm được bằng ta à?”

Nàng nghe thấy, dờ khóc dờ cười, nhưng không biết trả lời ra sao, dứt khoát cúi đầu không lên tiếng.

Hắn còn nói thêm: “Hon nữa, Càn Dương cung có địa long*, lúc chúng ta thân mật, nàng cũng sẽ không lạnh.”

(Địa long: cách làm ấm cả phòng vào mùa đông của nhà giàu, có tiền thời cổ đại Trung Hoa.)

Nghe hắn nói vậy, mặt nàng thoát cái bị thiêu, xấu hổ trừng mắt với hắn.

Thấy nàng đỏ mặt, hắn ngẩn ra, rồi cười vang.

Nàng quay sang, lén liếc cung nhân hầu hạ ở bên, thấy vẻ mặt bọn họ vẫn nghiêm nghị, không hề có ý cười, bấy giờ nàng mới nhẹ nhõm trong lòng.

“Phải rồi.” Hắn như nghĩ tới điều gì, lại mở miệng nói, “Chiêu Thuần cung cách Càn Dương cung quá xa, ta nghỉ rồi nghỉ, hay ngày mai nàng chuyển tới Trọng Hoa cung đi. Chỗ đó gần Càn Dương cung, cho dù là nàng đi tới, hay ta tìm nàng, đều thuận tiện hơn.”

Nghe lời đó, Tề Ngọc Yên ngẩng mạnh đầu lên, về mặt kinh ngạc nhìn Lý Cảnh.

Trọng Hoa cung là cung điện nàng ở kiếp trước. Hon nữa về sau vì nàng mà Lý Cảnh còn đổi tên cung này thành “Linh Ngọc cung.”

Nghĩ tới đây, lòng nàng đâm căng thẳng.

Vị phần giống hệt kiếp trước, nếu như lại ở tại Trọng Hoa cung như kiếp trước. Vậy mọi chuyện kiếp này, dường như cũng giống với kiếp trước.

Nhìn biểu tình của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh nheo mắt, có chút không hiểu: “Ngọc Yên, nàng sao thế?”

Nghe thấy hắn nói, nàng vội ngẩng đầu, cười nhẹ nói: “Hồi Hoàng thượng, tần thiếp ở tại Chiêu Thuần cung cũng đã gần một năm rồi, đã quen ở trong đây. Tần thiếp cảm thấy có nhất thiết phải chuyển tới Trọng Hoa cung không?”

Hắn lắc đầu nói: “Từ Chiêu Thuần cung đến Càn Dương cung phải cần hai đến ba thời gian uống cạn chén trà, đường đi như vậy rất là dài. Mà từ Trọng Hoa cung tới, chưa tới một chén trà, thuận tiện hơn rất nhiều.” Nói xong hắn dịu dàng cười với nàng, nói, “Nàng nghe lời, chuyển tới Trọng Hoa cung đi.”

Nàng hết cách, đành phải gật đầu đáp: “Tần thiếp tuân chỉ.”

Nghe được nàng chấp thuận, bấy giờ hắn mới hài lòng nở nụ cười.

Thấy hắn đứng dậy, chuẩn bị trở về Sùng Tâm điện, nàng nhanh chóng đứng dậy đưa tiễn.

Đi đến cửa cung, lúc hắn lên loan liễn, vẫn không quên dặn dò bên tai nàng: “Nhớ đó, giờ Tuất đêm nay tới.”

Nàng khẽ cười đáp lời: “Tần thiếp đã biết.”

Hắn xoay người lên loan liễn, quay sang nhìn nàng, trên mặt là nụ cười dịu dàng, như một làn gió xuân, thổi vào lòng nàng. Như thể trời đông giá rét bị cơn gió này thổi cuốn đi mất, để lại sự ấm áp trong nàng.

Nàng yên lặng đứng trước cửa cung, giống mọi khi, nhìn loan liễn chờ hắn dần dần xa khuất, lúc này nàng mới lưu luyến không rời quay về cửa cung.

Tại nơi hoàng cung rộng lớn dường này, vậy mà có chuyện gió thổi cỏ lay gì lại truyền đến là nhanh.

Tin tức Hoàng thượng trở về Càn Dương cung nghỉ ngơi rất nhanh truyền ra.

Tin Tề Ngọc Yên chuyển tới Trọng Hoa cung cũng thật nhanh truyền tới.

Mà mặc dù Hoàng đế hồi Càn Dương cung, nhưng Tề Ngọc Yên ngày ngày ở tại Càn Dương điện, mãi đến khi trời sáng mới rời đi, càng làm cho chốn hoàng cung ồn ào huyên náo.

Sau khi nghe được tin này, trong lòng Trịnh Chước vô cùng khó chịu. Trước khi Tề Ngọc Yên xuất hiện, hắn chẳng liếc tới mình, hiện giờ trong mắt hắn chỉ có mỗi Tề Ngọc Yên, sợ rằng đến cả dư quang khóe mắt cũng sẽ chẳng lia tới chỗ mình?

Mỗi ngày trông thấy Tề Ngọc Yên thảnh an mình, Trịnh Chước đều cảm thấy nụ cười mỉm động lòng người trên mặt nàng kia, như thể đang hướng thẳng về mình ra oai, khiến nàng cảm phần khó nhịn trong lòng. Nhưng nàng vẫn không bắt được lỗi nào trên người Tề Ngọc Yên, không có cách trút giận, đành phải chạy tới Nhân Thọ cung, bù lu bù loa với Tiêu Thái hậu vừa là đi vừa là mệ chồng.

Nhưng đối với việc này, Tiêu thái hậu trừ bỏ an ủi Trịnh Hoàng hậu vài câu, cũng chẳng còn cách nào khác.

Dẫu rằng bà là mẫu thân của Lý Cảnh, nhưng bà không thể bắt ép nhi tử lên giường với ai, không lên giường với ai.

Chẳng qua, thấy Trịnh Chúc khổ sở đến vậy, trong lòng bà cũng buồn bực, dù sao Trịnh Chúc cũng là ngoại sanh nữ ruột của bà. Hơn nữa, Lý Cảnh sủng ái Tề Ngọc Yên như vậy, làm bà lại nhớ tới hình ảnh trượng phu của mình – Hoàng đế Nguyên Long sủng ái Hứa quý phi, không kìm nổi lạnh lẽo trong lòng.

Trịnh Chúc lau nước mắt, tức tưởi khóc lóc kể lể: “Mẫu hậu, nhi thần tự hỏi diện mạo chẳng kém Tề Ngọc Yên kia là bao, tại sao Hoàng thượng nhất quyết không thích nhi thần?”

“Chuyện này không đơn giản chỉ là vấn đề diện mạo.” Tiêu Thái hậu lắc đầu, nói: “Dáng vẻ của Phan Dữu Quân chẳng kém Tề Ngọc Yên, không phải Cảnh nhi cũng không thích nàng ta sao?”

“Thế nguyên nhân là vì gì?” Trịnh Chúc ngăn ra.

Tiêu Thái hậu ngừng chốc lát, liếc nhìn Trịnh Chúc, thờ dài một tiếng: “Rốt cuộc là nguyên do gì, mẫu hậu cũng không rõ. Mẫu hậu nhớ năm đó trong hậu cung của tiên hoàng, người xinh đẹp hơn Hứa quý phi có rất nhiều, nhưng sau khi tiên hoàng có Hứa quý phi, chỉ chuyên sủng một mình nàng ta. Hiện giờ Cảnh nhi cũng chuyên sủng cái cô Tề Ngọc Yên kia, bây giờ mẫu hậu chỉ lo lắng, hấn đừng đi theo con đường cũ của phụ hoàng hấn.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Trịnh Chúc càng thêm căng thẳng trong lòng.

Tiêu Thái hậu chậm rãi tới bên cửa sổ, nhìn chiếc lá khô vàng lìa khỏi cây, bà thờ dài thườn thượt, dường như đang nhớ lại những ngày gian khó xưa kia, lòng cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đồng minh

Năm đó, sau khi Hoàng đế Nguyên Long có được Hứa quý phi, từ đây trong mắt không còn ai khác, độc sủng một mình nàng.

Hai năm sau, Hứa quý phi sinh cho Hoàng đế Nguyên Long một hoàng tử, đặt tên là Lý Tranh. Yêu ai yêu cả đường đi, Hoàng đế Nguyên Long càng yêu thương Lý Tranh hơn. Tiêu Thái hậu cảm giác nếu Lý Tranh lớn thêm chút nữa, e rằng vị trí thái tử của Lý Cảnh khó giữ vững. Lại không ngờ Lý Tranh phúc mỏng, chưa đầy ba tuổi đã chết yếu. Hứa quý phi nhớ con đến phát điên, chưa tới nửa năm cũng liền hương tiêu ngọc vãn.

Sau khi Hứa quý phi mất, Hoàng đế Nguyên Long đau khổ, một tháng không thượng triều. Về sau, ông ta tin vào lời của một đạo nhân, nói rằng tình duyên giữa ông và Hứa quý phi chưa dứt, hiện tại Hứa quý phi đã đi chuyển thể đầu thai, hai mươi năm sau vẫn sẽ trở về gặp lại ông, lúc ấy ông mới có ý chí muốn sống. Vì để duy trì dung mạo trẻ trung để gặp lại Hứa quý phi sau khi chuyển thể, Nguyên Long để còn gọi thuật sĩ trong cung đến luyện đan được trường sinh bất lão, ăn thứ tiên đan này hằng ngày. Ngoài ý muốn, chưa thấy trẻ mãi không già đâu, ông ta lại chết bất thành linh.

Lúc Tiêu Thái hậu chạy tới phòng luyện đan, trông thấy thi thể Nguyên Long Đế, phát hiện cả người ông ta đều là màu xanh đen, trong miệng mũi còn chảy ra máu đen, thì biết được rằng hóa ra ông uống nhầm đan dược có độc, trúng độc bỏ mình.

Hoàng đế Nguyên Long qua đời, bản thân được giải thoát, nhưng lại ném một đồng cục diện rối rắm cho Tiêu Thái hậu cùng Lý Cảnh chưa đầy mười ba tuổi.

Khi đó Tiêu Thái hậu đón đầu muôn vàn, thậm chí còn nghĩ tới việc đập đầu chết trước quan tài của Nguyên Long đế. Nhưng nhìn nhi tử nhỏ tuổi tro tro một mình, bà vẫn không thể nào hạ quyết tâm.

Bà dứt khoát quyết định, giết hết lũ đạo nhân và thuật sĩ đã hại chết trượng phu của mình. Sau đó dùng thủ đoạn mạnh chinh đồn triều cương, trợ giúp nhi tử ổn định vững vàng trong triều.

Tiêu Thái hậu hiểu rõ, năm đó sở dĩ mình có thể thuận lợi giúp đỡ Lý Cảnh ổn định lại thế cục như vậy, ngoại trừ một nhóm cựu thần tướng tá trung thành, thế lực từ phía nhà mẹ đẻ cũng ảnh hưởng rất lớn. Cho nên, bà mới biết rõ Lý Cảnh không thích Trịnh Chúc, vẫn ép hấn cưới Trịnh Chúc, lập nàng ta làm Hoàng hậu. Bà làm như vậy, chính là muốn trong tâm tưởng phía bên nhà mẹ đẻ hiểu được rằng, bà và nhi tử Lý Cảnh không phải là loại qua cầu rút ván.

Kỳ thật trong lòng bà biết rõ Lý Cảnh và Trịnh Chúc thành hôn đã được ba năm, nhưng hấn không hề chạm vào Trịnh Chúc. Sau này bà phát hiện, tất cả người hầu hạ trong cung của Lý Cảnh đều là thái giám, cung nữ không thể tiếp cận lại gần hấn, bà rất lo lắng, thậm chí nghi ngờ đứa con này của mình liệu có phải mê Long Dương* hay không. Mãi đến khi bà tuyển cho hấn bốn tần phi, hấn đều sủng hạnh hết, bà mới yên lòng.

(Long Dương: từ tích Long Dương Quân, ám chỉ mối tình đồng tính.)

Nhưng hiện giờ, Lý Cảnh sủng ái Tề Ngọc Yên như thế, bà mới hiểu được, không phải hấn không thích nữ sắc, chẳng qua hấn chưa gặp được người khiến hấn say mê mà thôi.

Giờ đây cảm giác Lý Cảnh đối với Tề Ngọc Yên, theo góc nhìn của Tiêu Thái hậu, thật sự rất giống phụ thân của hân đối với Hứa quý phi. Năm đó sau khi Hứa quý phi ra đi, bà tới vấn an Hoàng đế Nguyên Long, ông tựa như một cái xác không hồn nằm trên giường, trên mặt là biểu tình không còn gì để mất, khiến cho tới giờ bà nhớ lại, vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bà không muốn nhi tử của mình lại giống như phụ thân của hân, đặt toàn bộ tâm lòng lên người một nữ nhân. Nếu Tề Ngọc Yên xảy ra chuyện gì, nếu Lý Cảnh cũng giống như phụ thân hân, bà cảm thấy, chuyện này đối với bà mà nói mới thật sự là cả trời sụp đổ. Cho nên, bà không muốn hân có tình cảm sâu nặng với nàng.

Bà cũng thương cho đứa cháu ngoại Trịnh Chúc. Năm đó bà cũng từng bị trượng phu thờ ơ, nên bà có thể hiểu được nỗi đau trong lòng của Trịnh Chúc. Nhưng năm đó ít ra bà còn có nhi tử để dựa vào, còn Trịnh Chúc lại không có gì cả. Bà không biết được sau khi mình chết, Trịnh Chúc sẽ bị đối xử ra sao nữa? Nghĩ đến đây, bà liền cảm thấy một cơn lạnh lẽo ập tới.

Mặc dù Tề Ngọc Yên cũng do tự mình tuyển giúp nhi tử, nhưng trong lòng bà, nàng ta đương nhiên thấp kém hơn cháu gái ngoại ruột của mình. Nhân lúc bây giờ Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên bên nhau chưa lâu, cảm tình vẫn chưa sâu đậm, người làm mẹ như bà nên làm chút chuyện.

Nghĩ đến đây, bà nhìn Trịnh Chúc bên cạnh, nói: “Con cũng đừng chỉ biết khóc lóc, khóc cũng chẳng đưa Hoàng đế tới được, không bằng nghĩ cách để nó tách Tề Ngọc Yên ra.”

Nghe vậy, Trịnh Hoàng hậu vội thu hồi nước mắt, nhìn Tiêu Thái hậu, hỏi: “Mẫu hậu, bây giờ Hoàng thượng sủng ái Tề Ngọc Yên như thế. Phải làm thế nào mới khiến Hoàng thượng cách xa cô ta?”

Tiêu thái hậu nói: “Giờ, Cảnh nhi chuyên sủng một mình Tề Ngọc Yên, hiện tại bước đầu tiên con phải làm, chính là phải nghĩ ra biện pháp phá vỡ việc chuyên sủng của Tề Ngọc Yên.”

“Phá bằng cách nào ạ?” Trịnh Hoàng hậu hỏi.

“Trong ba tần phi, con chọn ra một người làm đồng minh, ra sức bồi đắp, lợi dụng cô ta tới chia rẽ tình cảm Cảnh nhi dành cho Tề Ngọc Yên, như vậy con mới có cơ hội.” Tiêu Thái hậu giải thích.

“Ý mẫu hậu là, muốn để nữ nhân khác tới tiếp cận Hoàng thượng?” Trịnh Hoàng hậu vừa nghe, trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

“Con có bản lĩnh dẫn Hoàng đế vào phòng con được không?” Tiêu Thái hậu cười lạnh.

Trịnh Hoàng hậu cứng mặt, không lên tiếng.

Tiêu Thái hậu hừ lạnh một tiếng: “Nếu tự mình không làm được việc, tất nhiên phải dựa vào người khác rồi.”

Trịnh Hoàng hậu cắn môi, cúi đầu đáp: “Dạ, mẫu hậu.”

“Vậy con thấy trong ba người Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân, La Xảo Nhi, ai thích hợp?” Tiêu Thái hậu lại hỏi.

Trịnh Hoàng hậu do dự một chút, nói: “La Xảo Nhi ạ.”

“Tại sao?” Tiêu Thái hậu nhíu mày.

Trịnh Hoàng hậu đáp: “Hồi trước người Hoàng thượng chọn thị tẩm đầu tiên là La Xảo Nhi, con đoán là Hoàng thượng hơi hơi thích cô ta. Bằng không sao chàng lại chọn cô ta?” Lúc Hoàng đế chọn La Xảo Nhi, nàng đau lòng cả đêm.

“La Xảo Nhi không phù hợp.” Tiêu Thái hậu lắc đầu: “Theo ta được biết, nữ tử này tâm tư quá mức đơn thuần, không giỏi mưu lược hậu cung, hơn nữa hình như không thật sự muốn tranh sủng. Với cả cô nàng rất thân thiết với Tề Ngọc Yên, nhất định sẽ không toàn tâm toàn ý đối phó Tề Ngọc Yên cùng với con đâu.”

“Vậy Lương Từ Vân thì sao? Thân phận cô ta là hiển quý nhất, nhà đẳng ngoại có thể có ích.” Trịnh Hoàng hậu còn nói thêm, “Còn có, cô ta có xích mích với Tề Ngọc Yên.”

Tiêu Thái hậu lại lắc đầu nói: “Cô ta không có chút tâm cơ nào, vui giận hiện hết lên mặt, hơn nữa tầm nhìn quá hạn hẹp, là người kiêu căng ngạo mạn, Cảnh nhi sẽ không thích cô ta.”

“Vậy, chẳng lẽ mẫu hậu muốn nhi thân kết mình với Phan Dữu Quân?” Trịnh Hoàng hậu hỏi. Từ sâu trong lòng nàng, kỳ thật cũng không hi vọng là Phan Dữu Quân, vẻ đẹp của cô ta quá xuất chúng. Nàng sợ Lý Cảnh rời khỏi ôn nhu hương của Tề Ngọc Yên, lại rơi vào nữ nhân cóc của Phan Dữu Quân.

Tiêu Thái hậu gật đầu, nói: “Ở trong cung này, quả thật chỉ có mình Phan Dữu Quân có thể kết mình với con. Thứ nhất, cô ta không hề hững hờ với việc tranh sủng như La Xảo Nhi, lúc trước cô ta đánh đàn tính thu hút sự chú ý của Cảnh nhi tại hồ Úc Xuân là có thể biết được tâm tư của cô ta. Tiếp đó, cô ta có tâm cơ, thạo mưu đồ, hơn nữa nhẫn nại được, có thể để chúng ta lợi dụng.”

“Vậy tiếp theo nhi thân cần phải làm gì? Mong mẫu hậu chỉ rõ.” Trịnh Chúc nói.

Tiêu Thái hậu tạm ngưng giây lát rồi nói: “Mấy ngày này con cứ lôi kéo của Phan Dữu Quân trước, đạt được sự ăn ý với cô ta, xây dựng đồng minh, sau

đó tìm cơ hội để cô ta tiếp cận Cảnh nhi, bỏ ra tình thương, thu được niềm vui.”

“Thế phải làm sao mới có được sự vui vẻ của Hoàng Thượng?” Trịnh Chúc nóng vội hỏi. Đây là câu hỏi luôn quẩn quanh vây khốn trong lòng nàng nhiều năm, nàng không hiểu Tề Ngọc Yên đã dùng cách gì mà khiến Lý Cảnh yêu thích đến vậy, nhưng nếu như Phan Dữu Quân có thể giành được sự vui sướng từ Lý Cảnh, liệu bản thân cũng có thể làm được chăng?

“Trước tiên con cứ lôi kéo Phan Dữu Quân đã.” Tiêu Thái hậu nói: “Chuyện về sau để sau bàn tiếp.”

“Dạ.” Trịnh Chúc đành phải gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, sau khi chúng tần phi tiến đến thính an, lúc đang chuẩn bị cáo lui, đột nhiên Trịnh Chúc gọi Phan Dữu Quân lại, nói rằng lần trước Phan Dữu Quân đưa tới mẫu thêu rất đẹp, chỉ là có vài kiểu kim nang không hiểu rõ lắm, bảo Phan Dữu Quân tới hậu điện giải thích cho nàng.

Tất nhiên Phan Dữu Quân đồng ý, hai người vừa nói vừa cười vào hậu điện.

Về sau, lúc đi thính an, mọi người ngay lập tức phát hiện, quan hệ giữa Trịnh Hoàng hậu và Phan Dữu Quân có vẻ thân thiết hơn lên nhiều.

Chớp mắt đã tới mừng một tháng chạp.

Theo quy củ, chỉ có Hoàng đế và Hoàng hậu mới được phép đi thính an Thái hậu, những người còn lại không có tư cách gặp Thái hậu. Nhưng ngày đầu tiên mỗi tháng, dưới sự dẫn dắt của Hoàng hậu, tần phi các cung tỵ hội lại tiến tới thính an Thái hậu. Bởi vậy, ngày đầu tiên này, tần phi các cung không cần tới Khôn Dương cung, mà sáng sớm đã ở ngoài Nhân Thọ cung, chờ Hoàng hậu tới rồi cũng nhau tiến vào trong cung thính an Thái hậu.

Bởi vì Tề Ngọc Yên nhớ việc tới thính an Thái Hậu ngày hôm đó, tình giấc vô cùng sớm. Lý Cảnh rời giường thì nàng cũng dậy theo.

Lý Cảnh chuẩn bị xong xuôi, trước khi ra ngoài còn quay về phòng để ngắm nàng. Không ngờ nàng đã thức dậy mặc xong xiêm y.

Hắn hơi bất ngờ: “Ngọc Yên, sao không ngủ thêm một lúc nữa?”

“Hôm nay phải đi thính an Thái hậu, tần thiếp muốn đến sớm chờ ở ngoài Nhân Thọ cung. Nhớ đâu thiếp tới trễ, Hoàng hậu và mọi người vào hết rồi sẽ không hay.” Hiện giờ nàng phải cẩn thận mọi chuyện, sợ bị Hoàng hậu bắt lỗi.

“Trời lạnh vậy, nàng qua sớm thế, phải đợi bên ngoài bao lâu, bị lạnh thì làm sao?” Lòng mảy mẩn chau lên, bước về phía nàng.

“Không sao cả.” Tề Ngọc Yên cười nói, “Tần thiếp mặc dày chút là được mà.”

Hắn vòng chặt eo nàng, ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng: “Dù sao ta cũng phải tới thính an mẫu hậu, hay là nàng đi cùng ta. Thính an xong nàng trở về luôn, đỡ phải hứng gió lạnh bên ngoài.”

“Tuyệt đối không được.” Nàng vội vã nói: “Hiện tại tần thiếp có thể ngày ngày bầu bạn bên vua, đã đủ gây chú ý rồi, không biết có bao nhiêu người đang chờ xem tần thiếp ý vào thánh sủng mà làm ra chuyện vượt khuôn phép đây. Giờ bảo tần thiếp gạt Hoàng hậu sang một bên, theo Hoàng thượng đi gặp Thái hậu, chỉ sợ cứ như vậy, càng thêm người hận tần thiếp. Hoàng thượng, chàng bảo sau này tần thiếp sống sao với các nàng ấy trong cung?”

“Mọi chuyện đã có ta, nàng sợ gì?” Hắn cười nói.

Nàng thở dài thườn thượt, nói: “Mặc dù Hoàng thượng sẽ bảo vệ tần thiếp, nhưng dù sao trên Hoàng thượng vẫn còn Thái hậu. Nếu tần thiếp đi cùng Hoàng thượng tới, chọc giận Thái hậu, sẽ không tốt. Tần thiếp cũng không muốn mẹ con chàng vì thiếp mà tranh cãi.”

Kiếp trước chính vì Tề Ngọc Yên mà Thái hậu và Lý Cảnh nhiều lần tranh cãi. Sau khi Trịnh Chúc mất, Tiêu Thái hậu càng giận chó đánh mèo với Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên, không màng tới lời cầu xin của Lý Cảnh, nhất quyết dời tới hành cung Lộc Sơn. Từ đó hai mẹ con, ngay cả mặt mũi cũng khó gặp được.

“Nếu nàng đã lo lắng thế, vậy tự mình đi nhé.” Hắn hôn lên trán nàng, còn nói thêm, “Cầm theo lô, đừng để bị lạnh.”

“Ừm.” Nàng tựa vào ngực hắn, một trận ấm áp dâng lên trong lòng.

“Vậy ta đi đây.” Hắn dịu dàng nói.

“Hoàng thượng.” Nàng chợt nhớ ra gì đó, nói, “Ngày nào tần thiếp cũng ở tại Càn Dương cung, vẫn hơi vượt quá khuôn phép. Ừm, nếu Hoàng thượng không cần tần thiếp hầu hạ, buổi tối tần thiếp có thể trở về Trọng Hoa cung nghỉ ngơi không ạ?” Nhiều ngày nay, nhu cầu của Lý Cảnh không nhiều như mấy ngày trước, nhưng dù buổi tối không cần, hắn cũng không cho nàng rời khỏi hắn.

“Không có ta sưởi ấm tay chân cho nàng, nàng có ngủ ngon được không?” Hắn cười hỏi.

“Bên trong Trọng Hoa cung cũng có địa long, hướng hồ tần thiếp còn có tích nô mà.” Nàng đáp.

“Tích nô đốt lâu cũng lạnh, sao bị được với ta, có thể sưởi ấm nàng cả đêm nhé.” Hắn chọc mũi nàng.

“Hoàng thượng!” Nàng che cái mũi hơi đau đau, hờn giọng: “Nhưng ngày nào Hoàng thượng cũng bị tẩn thiếp chiếm giữ, những tỷ muội khác sẽ ghen ghét tẩn thiếp.”

“Cứ coi như nàng không ở Càn Dương cung tùy giá, ta cũng sẽ không tìm mấy nàng.” Hấn kéo khóe miệng.

Lời này nàng tin. Kiếp trước trước khi nàng tiến vào lãnh cung, quả thật chàng chỉ có mỗi mình nàng. Chỉ là sau khi nàng vào lãnh cung, chàng lại có Phan Dữu Quân bầu bạn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tuyệt Đoàn

Thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên ảm đạm, Lý Cảnh tưởng rằng bởi vì nàng không được về tẩm cung của mình nên buồn, thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hay ta đồng ý với nàng, đợi trời ấm lên, nếu nàng muốn hồi Trọng Hoa cung, ta sẽ để nàng trở về.”

“Còn phải đợi ấm lên sao?” Nàng sùng sốt.

“Sao hà, không muốn?” Hấn nhướn mày, gương mặt trở nên nghiêm nghị.

“Không dám ạ, tẩn thiếp nghe theo Hoàng thượng.” Nàng cười.

Bấy giờ hấn mới hài lòng gật đầu, dùng tay捏 má nàng, nói: “Mặc nhiều chút, đừng để lạnh. Giờ ta thật sự đi đây.”

“Tẩn thiếp đưa tiễn Hoàng thượng ra ngoài.” Nàng mau lẹ nói.

Hấn xoay mặt nhìn nàng, chỉ thấy nét cười trên gương mặt nàng tựa gió xuân.

Hấn cong cong mi mắt, gượng gượng gật đầu: “Được.”

Bất kể người trong lòng nàng là ai, ít nhất giờ phút này nàng đối với mình là thật lòng. Hấn hi vọng nàng có thể tan chảy trong tình yêu mình dành cho nàng, rồi hoàn toàn quên đi người từng ngự trị trong lòng.

Tiền Lý Cảnh đi rồi, Tề Ngọc Yên trở về Trọng Hoa cung, dùng bữa sáng, sau đó thay y phục chuẩn bị tới Nhân Thọ cung chờ Trịnh Hoàng hậu. Việc gặp Thái hậu quan trọng như vậy, nàng càng phải tới sớm chút, miễn cho đi trễ bị Trịnh Hoàng hậu tóm được lỗi, mượn cơ hội phạt mình.

Đúng lúc Mai Hương hầu hạ nàng mặc đồ, nàng nhìn thấy Trúc Vận cứ tìm tìm kiếm kiếm gì đó khắp phòng, bèn hỏi: “Trúc Vận, không thấy cái gì à?”

Trúc Vận ngúc ngắc đầu, nói: “Nô tỳ định tìm cái khăn tay thêu hoa mai mà Quý tần từng dùng hai ngày trước để thay giặt, chẳng hiểu sao tìm hoài không thấy.”

“Hay là để quên ở Càn Dương cung?” Mai Hương đưa ý kiến.

“Không thể.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, “Đem qua ta tới Càn Dương cung không cầm theo khăn lụa.”

“Thế thì roi ở đâu đó?” Mai Hương hỏi.

“Có thể lỡ tay đánh roi. Trúc Vân, nếu mãi vẫn chưa tìm thấy thì em cũng đừng tìm nữa, biết đâu một lúc nào đó nó tự xuất hiện.” Tề Ngọc Yên nói.

“Dạ, Quý tần.” Ánh mắt Trúc Vân vẫn ngó nghiêng xung quanh thêm một lần, nhưng vẫn không nhìn thấy, đành nói: “Nô tỳ mang y phục kia ra ngoài trước, lát nữa sẽ có người ở Hoán Y cục tới thu.”

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Lúc Tề Ngọc Yên tới bên ngoài Nhân Thọ cung, vẫn còn hơi sớm, chỉ có một mình nàng đến. Thu Sương liền theo nàng ngồi trong lương đình cách ngoài cung không xa, chờ những người khác tới.

Chẳng bao lâu đã thấy Phan Dữ Quân, Lương Tử Vân và La Xảo Nhi lần lượt đến, nàng liền bước ra khỏi đình, tiến tới chào hỏi mọi người.

Lương Tử Vân vẫn như mọi khi, sau khi làm lễ với Tề Ngọc Yên, liền quay mặt sang phía khác, phớt lờ. Còn Phan Dữ Quân, tuy rằng bằng lòng đáp lời nàng, nhưng nàng lại không muốn nhiều lời với Phan Dữ Quân, bèn lôi kéo La Xảo Nhi ở bên chuyện trò thân mật.

Được một lúc thì phượng liễn của Hoàng hậu cũng đến.

Mọi người nhanh chóng tiến lên hành lễ.

Trịnh Chúc bước xuống từ trên phượng liễn, nâng tay với mọi người, nói: “Tất cả bình thân.”

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Mọi người lần lượt đứng dậy.

“Chư vị theo bản cung vào thôi.” Nói xong Trịnh Chúc bước tới, thân thiết kéo tay Phan Dữ Quân, cười nói: “Hôm qua lúc ta tới thỉnh an Thái Hậu, lão nhân gia còn nhắc tới người đây.”

“Thật à?” Phan Dữ Quân cười nói: “Thái Hậu nói gì ạ?”

“Thái Hậu bảo cái trà Tuyết Tùng lúc trước người tặng cực kì tốt. Người nói uống xong đúng thật có tác dụng làm dịu tâm thần.” Trịnh Chúc kể.

Phan Dữ Quân cười nói: “Trà Tuyết Tùng này chỗ tâu thiếp còn có một ít, để lát nữa tâu thiếp sai người đưa tới biểu Thái Hậu...”

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước.

La Xảo Nhi liếc nhìn Tề Ngọc Yên, hai người đều không nói chuyện.

Từ lời lẽ của hai người có thể thấy Trịnh Hoàng hậu còn dẫn Phan Dữ Quân tới gặp Thái hậu, hơn nữa Tiêu Thái hậu có vẻ rất quý Phan Dữ Quân.

Trong lúc Tề Ngọc Yên quần quanh trăm mối trong lòng, đã vào tới chính điện Nhân Thọ cung. Trương ma ma hầu hạ Tiêu Thái hậu hành lễ với Hoàng hậu nói: “Thỉnh Hoàng hậu nương nương và chư vị tâu phi chờ một lúc, thân thể Thái hậu có hơi khó chịu, Vương thái y của Thái y viện đang bắt mạch cho Thái hậu, chốc lát Thái hậu sẽ tới.”

Từ dạo Lý Cảnh tuyên bố ra bên ngoài gương mặt Tề Ngọc Yên là do Vương Vị chữa khỏi, danh tiếng của y ngày càng lên, hiện giờ Thái hậu cũng thường gọi y tới khám chữa.

“Thái hậu không thoải mái sao?” Trịnh Chúc lo lắng, “Lão nhân gia có nặng lắm không?”

“Cũng không nghiêm trọng lắm.” Trương ma ma cười nói: “Chỉ là không biết có chuyện gì xảy ra với Tuyết Đoàn, tự dưng tới qua lòng lên, Thái hậu lo lắng cho Tuyết Đoàn, vội về Tuyết Đoàn đến khuya. Có lẽ nghỉ ngơi không đủ nên sáng nay sau khi rời giường, thân thể hơi mỏi mệt.”

“Nói vậy, chắc hẳn không có gì đáng ngại?” Trịnh Chúc vẫn lo lắng.

“Ai gia không có gì đáng ngại.” Tiếng Tiêu thái hậu bắt chợt vang lên.

Mọi người vội vã đứng lên hành lễ.

“Tất cả ngồi xuống đi.” Tiêu Thái hậu ngồi xuống chiếc ghế.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Tiêu thái hậu, chỉ thấy tuy rằng sắc mặt bà hơi kém nhưng tinh thần có vẻ vẫn tốt, nên cũng yên tâm hơn.

“Mẫu hậu, thái y nói sao ạ?” Trịnh Chúc hỏi.

“Vương thái y nói ai gia vốn bị bệnh tim, đêm qua bởi vì quá lo lắng cho Tuyết Đoàn, bệnh cũ có dấu hiệu tái phát. Hẳn kê cho ta một đơn thuốc, nói là uống mấy ngày là ổn.” Tiêu Thái hậu nói.

“Tốt quá.” Bấy giờ Trịnh Chúc mới yên tâm, còn nói thêm, “Nhi thần biết mẫu hậu yêu quý Tuyết Đoàn, nhưng dù sao nó cũng là con vật, mẫu hậu lo nghĩ cho nó tới tôn thương thân mình, không đáng chút nào.”

Tiêu Thái hậu đánh tiếng thờ dài, nói: “Các con lớn cả rồi, không quan tâm tới ta, bây giờ ta cũng chỉ có Tuyết Đoàn bầu bạn, sao có thể không đau lòng vì nó chứ?” Nói xong câu này, bà quét qua năm thiếu nữ như hoa như ngọc bên dưới, rồi nói tiếp, “Mấy người các người, nếu có hơi sức ganh đua, sinh cho ta cháu trai cháu gái thì ta đã không cần phải yêu thương Tuyết Đoàn như kia.”

Lời Tiêu Thái hậu vừa phát ra, bên dưới bỗng chốc lặng im. Bởi vì Tề Ngọc Yên được thị tẩm nhiều nhất, Lương Tử Văn và Phan Dữu Quân đều đưa mắt nhìn nàng.

Tề Ngọc Yên cắn môi, trong lòng oán thầm, việc này sao có thể trách mình chứ? Lần nào sau khi thị tẩm, Thu Sương đều cho mình uống Tị tử canh, coi như mình muốn mang cũng mang chẳng được.

Về mặt Trịnh Chúc có chút xấu hổ, cười khan hai tiếng, lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, Tuyết Đoàn thế nào, đỡ hơn chưa? Mấy ngày nhi thần không tới gặp nó, hơi nhớ nhớ. Mẫu hậu, chỉ bằng bế nó tới cho nhi thần gặp, mọi khi nó thích nhi thần lắm, không chừng thấy nhi thần, nó vui vẻ lên, sẽ không nổi điên nữa.”

Tiêu thái hậu ngẩng đầu nhìn Trương ma ma nói: “A Chi, người ôm Tuyết Đoàn tới đây đi.”

“Dạ.” Trương ma ma lui xuống.

Chỉ chốc lát sau đã thấy Trương ma ma ôm một con chó nhỏ cả người trắng toát tiến vào.

Tề Ngọc Yên biết con chó nhỏ này là Tuyết Đoàn - bảo bối trong lòng của Tiêu Thái hậu. Chỉ thấy hiện giờ nó đang cuộn tròn trong lòng Trương ma ma, không hề động đậy, thoạt nhìn vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu.

Trương ma ma ôm nó, lúc đến gần thì đột nhiên Tuyết Đoàn ngẩng lên nhìn xung quanh.

Sau đó, nó hướng về phía Tề Ngọc Yên ngồi, sủa nhặng lên.

Tiêu Thái hậu sững sốt, nói: “Sao Tuyết Đoàn lại sủa nữa rồi? A Chi, mau ôm nó tới để ai gia xem nào.”

“Dạ.” Trương ma ma nhanh chóng ôm Tuyết Đoàn tới.

“Nào nào, Tuyết Đoàn ngoan, sao thế? Đừng quấy nữa, có nghe không? Phải nghe lời mới ngoan.” Tiêu Thái hậu nhận lấy Tuyết Đoàn, dịu dàng dỗ dành nó.

Tuyết Đoàn đứng trên hai đầu gối của Tiêu Thái hậu, quay mặt về phía Tề Ngọc Yên, sủa to, hơn nữa dường như càng lúc càng kích động.

“Rốt cuộc là sao vậy, không phải đêm qua hết rồi ư? Tại sao lại nổi cơn nữa rồi?” Tiêu Thái hậu sốt ruột vô cùng.

“Thái hậu, hình như Tuyết Đoàn không thích Tề quý tần.” Trương ma ma do dự nói.

Tiêu Thái hậu giật mình, nhìn Tuyết Đoàn, sau đó ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, nheo mắt lại, một lúc sau mới lên tiếng: “Tề quý tần, người ra ngoài điện một lúc đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài điện.

Tuyết Đoàn vẫn sủa inh ỏi sau nàng.

Chờ đến khi nàng ra khỏi điện, tiếng Tuyết Đoàn dần dần bé lại, rồi không còn tiếng sủa nữa.

Thấy nàng ra khỏi điện, Thu Sương chờ ở bên ngoài bước tới hỏi: “Quý tần có việc gì ạ?”

“Chẳng hiểu xảy ra chuyện gì mà Tuyết Đoàn của Thái hậu liên tục sủa to, Thái hậu bảo ta thử ra ngoài.” Tề Ngọc Yên lo lắng, nàng không biết sao lại chọc tới Tuyết Đoàn, nhưng nhận ra được, Thái hậu cực kì không vui.

“Đừng lo lắng, chắc không có việc gì đâu, thưa quý tần.” Thu Sương an ủi nàng.

Nàng gật đầu cười, cũng không nói lời nào.

Một lúc sau, Trương ma ma từ trong điện đi ra, hành lễ với nàng: “Tề quý tần, Thái hậu gọi người vào.”

“Làm phiền Trương ma ma.” Tề Ngọc Yên khiêm tốn thi lễ, sau đó theo sau bà ta vào điện.

Vào điện, nàng nhận ra Tuyết Đoàn đã không còn trong điện, xem ra có người đã ôm nó đi lối sau rồi.

Nàng tới trước Thái hậu, hành lễ, hô vang: “Thái hậu.”

“Tề quý nhân, tại sao Tuyết Đoàn lại ghét ngươi? Ngươi đã làm gì với nó hả?” Tiêu thái hậu lạnh giọng hỏi.

Thái hậu dùng từ “ghét”.

Tề Ngọc Yên hoảng sợ trong lòng, vội vàng quỳ xuống giải thích: “Hồi Thái hậu, tần thiếp chẳng hiểu tại sao Tuyết Đoàn thấy tần thiếp lại lòng lên. Bản thân tần thiếp chưa từng tiếp xúc với Tuyết Đoàn, hơn nữa chưa từng làm gì với nó cả ạ.” Nàng biết, mặc dù Tuyết Đoàn chỉ là một con chó, nhưng trong lòng Thái hậu, có thể còn quan trọng hơn mình nhiều.

Tiêu thái hậu nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên một hồi, cũng chẳng nhìn ra được nguyên do từ trên mặt nàng, đành thở dài một hơi, nói: “Mà thôi, việc này bỏ đi. Ngươi trở về đi, trước khi có ý chỉ của ta, ngươi tạm thời không cần tới thỉnh an Nhân Thọ cung, tránh để Tuyết Đoàn thấy ngươi lại điên lên. Chuyện ngươi thỉnh an, vài hôm nữa nói sau.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Hành động này của Thái hậu tỏ rõ việc chán ghét mình.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Mang thai

Trong lòng Tề Ngọc Yên hiểu rõ, Tiêu Thái hậu nói như vậy, hiển nhiên chính là không thích mình. Nhưng nàng cũng không dám nhiều lời, khẽ sụt sịt, dập đầu một cái, đáp: “Dạ, Thái hậu, tần thiếp đã biết.” Sau đó mới chậm rãi đứng dậy.

Ngờ đâu Tề Ngọc Yên vừa đứng dậy, nàng bất chợt thấy trước mắt tối sầm lại, đầu hơi choáng váng, người lao đảo hai cái, suýt chút nữa ngã xuống.

“Trời ơi, Tề tỷ tỷ cẩn thận!” Tiếng La Xảo Nhi vang lên bên cạnh nàng.

Tề Ngọc Yên quay sang nhìn thì thấy La Xảo Nhi đang đỡ chắc lấy mình.

“Làm phiền La tiểu nghi rồi, tỷ không sao.” Nàng nhìn La Xảo Nhi, gượng cười.

“Sao sắc mặt Tề tỷ tỷ lại kém vậy, không phải bị bệnh chứ?” La Xảo Nhi quan sát nàng, vẻ mặt lo lắng.

“Bệnh gì chứ?” Lương Tử Vân gần đó khẽ hừ nói: “Chắc thấy xấu hổ quá nên mặt mũi mới thế, bây giờ còn giả vờ đáng thương trước mặt Thái hậu nữa.”

“Ta thấy không hẳn.” Phan Dữu Quân mỉm cười, nói, “Thái hậu, tần thiếp thấy sắc mặt Tề quý tần thật sự có chút kém, không chừng thật sự bị bệnh rồi? Hay là bảo thái y tới xem cho Tề quý tần?”

Hoàng hậu nghe thấy vậy, trừng mắt với Phan Dữu Quân.

Phan Dữu Quân dùng ánh mắt đáp lại Trịnh Hoàng hậu.

Kỳ thật trong lòng nàng ta và Lương Tử Vân đều nghĩ giống nhau, Tề Ngọc Yên chỉ bởi vì bị Tiêu Thái hậu ghét bỏ mà trong lòng nhất thời không tiếp thu được, mới sẽ sợ hãi như kia. Nếu lát nữa thái y tới xem, nói nàng ta không bị bệnh, càng chứng thực cho những lời mà Lương Tử Vân vừa nói, nàng ta sẽ càng thêm nhục nhã.

Quả nhiên, Tề Ngọc Yên vội vã nói với Thái hậu: “Hồi Thái hậu, tần thiếp chỉ là vừa đứng dậy, từ chỗ thấp lên chỗ cao, nhất thời không thích ứng kịp nên mới chóng mặt. Một lúc là ổn ạ, không cần phiền tới thái y.”

Bấy giờ Hoàng hậu cũng hiểu được ý của Phan Dữu Quân. Nàng ta quay sang, cười nhẹ nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy vẫn nên gọi thái y tới khám cho Tề quý tần xem sao.” Nói xong nàng ta chuyển ánh mắt, liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói, “Hiện giờ Tề quý tần là hồng nhân lớn bên người Hoàng thượng, nếu cô ấy có chuyện gì, Hoàng thượng biết được, sợ rằng sẽ tức giận.”

Tề Ngọc Yên biết các nàng muốn nhân cơ hội xem mình làm trò hề, cuống quýt xua tay, nói: “Thái hậu, Hoàng hậu nương nương, tần thiếp thật sự không có vấn đề gì, không cần làm phiền thái y đâu.”

“Không phiền.” Tiêu Thái hậu thân nhiên mở miệng, nói, “Lúc trước ai gia có gọi Vương thái y tới, bây giờ hẳn vẫn chưa rời đi, vừa vặn bảo hắn tới xem

cho người.”

Trương ma ma hiểu ý, nhanh nhẹn nói: “Vâng nô tỳ đi mời Vương thái y tới xem cho Tề quý tần ạ.”

“Ừ.” Tiêu thái hậu gật đầu.

Trương ma ma được lệnh, vội vàng ra điện.

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy rồi, từ chối cũng không phải, đành tạ ơn nói: “Tần thiếp tạ ơn Thái hậu, Hoàng hậu nương nương thương xót.”

“Tề quý tần, thân thể người không thoải mái, ngồi xuống trước đã.” Tiêu thái hậu nói.

“Tạ Thái hậu.” Tề Ngọc Yên hành lễ.

La Xảo Nhi vội đỡ nàng ngồi vào chỗ.

Chẳng bao lâu Vương Vị theo sau Trương ma ma vào điện.

Sau khi y tiến lên hành lễ với mọi người trong điện, Tiêu Thái hậu bảo hán khám chẩn cho Tề Ngọc Yên.

Lúc này, có cung nhân chuyển tới một chiếc ghế gỗ đặt ở phía trước Tề Ngọc Yên. Vương Vị ngồi xuống đối diện với Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên hơi vén ống tay áo lên, để lộ cổ tay, đặt tay lên tay vịn ghế.

Ngón tay lạnh lạnh của Vương Vị áp lên. Y lẩm bẩm, chỉ dùng ngón tay cảm nhận nhịp đập trên cổ tay của Tề Ngọc Yên. Đột nhiên, y mở bừng mắt, nhìn nàng chăm chú.

Thấy vậy, Tề Ngọc Yên hoảng hốt, bật thốt lên hỏi: “Vương thái y, ta thật sự có vấn đề gì sao?”

Vương Vị dừng một lúc, cười nhẹ đứng dậy, nói: “Không có chuyện gì.” Sau đó y tới gần Tiêu Thái hậu, chấp tay thi lễ nói: “Thái hậu, vi thần đã xem kỹ càng cho Tề quý tần.”

“Vậy thân thể Tề quý tần có bệnh gì không?” Tiêu thái hậu hỏi.

“Hỏi thái hậu, Tề quý tần trong mình không có bệnh.” Vương Vị hồi đáp.

Vừa dứt lời, La Xảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, quay sang cười híp mắt nhìn Tề Ngọc Yên: “Tốt quá, Tề tỷ tỷ!”

Tề Ngọc Yên hơi mỉm cười, nhưng không mở miệng.

Phan Dữu Quân và Trịnh Chúc liếc nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười hiểu ý. Chẳng qua cả hai người đều không nói, các nàng biết, lúc này sẽ có người lên tiếng thay.

“Ta đã bảo cô ta không có bệnh rồi mà?” Lương Từ Vân hằm hừ, nói: “Cô ta chỉ là ra vẻ đáng thương trước mặt Thái hậu thôi, mới này còn giả vờ mình suýt nữa té xỉu chứ.”

Vương Vị nghe Lương Từ Vân nói, mày hơi nhíu lại, nói: “Thái hậu, vừa rồi Tề quý tần suýt nữa té xỉu ư? Chuyện này phải cẩn thận.”

Tiêu Thái hậu nhướn mày, hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì.”

Vương Vị nói: “Hỏi Thái hậu, Tề quý tần đã mang thai, nếu như bất cẩn ngã xuống, sợ rằng sẽ sảy thai.”

Vương Vị vừa dứt lời, tất cả người đang ngồi đều kinh ngạc.

Đại điện ban nãy còn có chút huyền ảo, bởi vì những lời của Vương Vị, bỗng chốc lặng ngắt như tờ, không có lấy một âm thanh, quả thực nghe thấy được cả tiếng kim rơi.

Mình mang thai? Nghĩ tới tin này, Tề Ngọc Yên cũng chấn động, mụ mắt cả đầu óc.

Nàng nhớ rất rõ, mỗi lần ân ái với Lý Cảnh xong, sáng sớm ngày kế Thu Suồng sẽ cho nàng uống Tị tử canh, sao mình lại có thể mang thai được cơ chứ?

“Cái gì?” Bấy giờ, dường như Trịnh Chúc mới phản ứng lại, nàng ta bật dậy khỏi chỗ ngồi: “Tề quý tần mang thai? Vương thái y, người chẩn không sai?”

“Hỏi Hoàng hậu nương nương, mạch tượng của Tề quý tần rất rõ ràng, đúng là mang thai, hơn nữa đã được hơn một tháng.” Vương Vị nói.

“Sao có thể vậy được?” Trịnh Chúc cả kinh kêu lên: “Sau khi cô ta thị tẩm, Hoàng thượng luôn để cô ta uống Tị tử canh, sao cô ta có thể mang thai?”

Chẳng lẽ...”

Nói đoạn Trịnh Chúc quay mặt qua, nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Tề Ngọc Yên, ngươi mau nói, rốt cuộc đứa con hoang trong bụng ngươi là của ai?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên kinh ngạc đầy mặt: “Hoàng hậu nương nương, sao người, người lại vu oan cho tôi như vậy?”

Nàng ta nghiêm giọng nói: “Ta vu oan ngươi? Theo bản cung biết, sau mỗi lần ngươi thị tẩm, Hoàng thượng đều cho ngươi uống Tị tử canh, sao ngươi có thể mang thai con của Hoàng thượng được?” Chuyện Tề Ngọc Yên mang thai khiến nàng ta cảm giác như thể bị ai đó dùng gậy đánh khiến lòng đau âm ỉ.

Nàng ta biết trong khoảng thời gian này Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh luôn dính tại một chỗ, mặc dù nàng ta không biết tại sao Tề Ngọc Yên uống Tị tử canh rồi còn có thể mang thai, nhưng nàng cảm giác, đứa bé này chắc hẳn là của Lý Cảnh. Biết được chuyện này khiến trong lòng nàng ta càng khó tiếp thu. Người trượng phu đại hôn với nàng ba năm ròng, lại chưa từng chạm vào nàng, giờ lại để nữ nhân khác mang thai, khiến nàng ta nghĩ tới mà tim như bị dao cứa, trong lòng càng tràn ngập hận ý sâu đậm với Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên lắc đầu, khẩn trương giải thích: “Tần thiếp, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quả thật tần thiếp chỉ ở cùng với Hoàng thượng thôi.”

“Tề Ngọc Yên, không để ngươi chịu khổ một chút thì ngươi không chịu nói phải không?” Trịnh Chúc quát to: “Người đâu! Kéo tiện nhân kia xuống, đánh hai mươi bản, xem à ta còn mạnh mẽ mạnh miệng được nữa không.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, sắc mặt tái nhợt, hét lớn: “Hoàng hậu nương nương, người đừng mà. Như vậy đứa bé sẽ chết.” Sau đó nàng vội vã bỏ nhào tới trước mặt Thái hậu, kêu van: “Thái hậu, xin tin con, trong bụng con thật sự là con của Hoàng thượng.”

“Mẫu hậu, đừng bị à ta lừa.” Trịnh Chúc cũng lên tiếng: “À ta uống Tị tử canh rồi thì sao có thể mang thai được?”

Về mặt Tiêu thái hậu lạnh lẽo, nâng mắt nhìn Vương Vị, nhàn nhạt hỏi: “Vương thái y, nếu đã uống Tị tử canh, còn có thể mang thai nữa không?”

Vương Vị khom người chấp tay nói: “Hồi Thái hậu, nếu đã uống Tị tử canh, chắc chắn không thể mang thai.”

Trịnh Chúc nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói: “Mẫu hậu, ngài nghe thấy chưa? Tiện nhân kia còn dám mạnh miệng! Người tới, kéo à ta xuống cho ta!”

Vương Vị thấy thế, vội vàng nói: “Nhưng mà, Hoàng thượng dùng được, đều do Sứ Viện Chính tự mình phụ trách. Việc này có nên gọi Sứ Viện Chính tới hỏi thử không ạ? Nhờ đâu trong thuốc có vấn đề, oan uống Tề quý tần không nhắc tới, tổn thương tới long thai thì không hay.”

Trịnh Chúc lạnh lùng cười nói: “Y thuật của Sứ Viện Chính cao siêu, ông ta kê thuốc có thể có vấn đề gì mà để cho cái đồ miệng hôi mũi sữa như ngươi ăn nói bậy bạ?” Nói xong nàng ta nhìn thấy cung nhân tiến vào điện, quát lớn: “Mau kéo à tiện nhân kia xuống, đánh mạnh hai mươi đại bản.”

“Thái hậu, cứu con! Đứa bé thật sự là của Hoàng thượng!” Tề Ngọc Yên thấy có cung nhân tiến lại gần mình, ôm chân Thái hậu, đau khổ cầu khẩn nói, thấy Thái hậu cau mày không lên tiếng, tâm nàng rét lạnh, hét lớn: “Các ngươi không được! Ta, ta muốn gặp Hoàng thượng!”

“Tề Ngọc Yên, ngươi vùng trộm sau lưng Hoàng thượng, ngươi tưởng Hoàng thượng còn có thể gặp ngươi sao?” Trịnh Chúc lạnh lùng nói.

“Ta thật sự chỉ ở cùng với mỗi Hoàng thượng thôi, trong lòng Hoàng thượng biết rõ, đứa bé trong bụng ta thật sự là của Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên nức nở nói: “Ta không thể vô duyên vô cớ nhận cái tội danh này! Cho dù chết, ta cũng muốn được chết rõ ràng!”

“Đừng nghe à ta làm nhảm nữa! Mau lòi xuống!” Trịnh Chúc lớn tiếng.

Cung nhân kéo cánh tay Tề Ngọc Yên, muốn lôi nàng ra bên ngoài.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Cứu thiếp với!” Tề Ngọc Yên hét lớn: “Hoàng hậu, đứa bé trong bụng ta thật sự là của Hoàng thượng. Các ngươi đối xử với ta như vậy, nếu long thai bị tổn thương, ngươi không sợ sau này Hoàng thượng sẽ trách tội các ngươi sao?”

Nghe câu nói này, cung nhân đang lôi kéo Tề Ngọc Yên hơi biến sắc. Chuyện Tề Ngọc Yên độc sủng tiêu phòng, sớm đã truyền đi khắp hoàng cung. Nếu như Tề Ngọc Yên thật sự mang long chủng, bị sảy thai, Hoàng đế nổi giận trách tội bề dưới, bản thân e rằng khó bảo toàn được tính mạng. Nghĩ đến đây, tay bọn họ nói lỏng hơn chút ít. Tề Ngọc Yên nhân cơ hội vùng thoát, trốn sang một bên.

“Bản cung không tin ngươi đã uống Tị tử canh còn có thể mang thai con của Hoàng thượng!” Trịnh Chúc to giọng: “Đừng sợ, mọi chuyện đã có Thái hậu và bản cung gánh, kéo à xuống, đánh thật mạnh!”

Cung nhân nhìn nhau, nhưng không dám tiến lên kéo Tề Ngọc Yên.

“Chớ vội!” Rốt cuộc Tiêu thái hậu mở miệng.

Tề Ngọc Yên tựa như thấy cứu tinh, vội vã quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu hô lớn: “Thái hậu cứu con!”

“Mẫu hậu...” Trịnh Chúc vừa vội vừa tức.

Tiêu thái hậu liếc nhìn Trịnh Chúc, chậm rãi nói: “Dù sao Tề Ngọc Yên cũng là người của Hoàng đế. Muốn cô ta chết hay sống cũng phải đợi Hoàng đế tới rồi nói.”

“Vậy... nhi thần nghe theo mẫu thân ạ.” Trịnh Chúc thấy Tiêu thái hậu nói như vậy, cũng đành phải thuận theo.

Lúc bấy giờ, Tiêu thái hậu mới phái người đi thông truyền cho Hoàng đế.

Tề Ngọc Yên chảy nước mắt, quỳ bệt dưới đất chờ Hoàng đế tới.

Đối với chuyện mình mang thai, nàng cũng thật kinh sợ.

Nàng không biết tại sao mình uống tị tử canh rồi mà vẫn mang thai được.

Trong lúc chờ Lý Cảnh tới, nàng có chút thấp thỏm trong lòng. Nàng không biết đợi tới khi Lý Cảnh tới, sẽ phải giải thích thế nào với chàng về chuyện mình mang thai. Liệu chàng có giống như Trịnh Hoàng hậu, cho rằng thai nhi trong bụng mình căn bản không phải của chàng, hoặc là chàng tin rằng đứa bé là của nàng, nhưng lại cho rằng mình cố ý tính kế chàng, không uống Tị tử canh? Như vậy chàng vẫn ra tay cứu mình chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ngoại truyện: Kiếp trước (2)

Lý Cảnh sắp đặt xong lễ mừng công ở tiền triều, rồi lại tới Sùng Tâm điện xử lý một vài chính sự quan trọng. Đợi tới khi hần trở lại hậu cung, đêm đã khuya.

Loan liễn nâng hần đi về phía Càn Dương cung.

Cung đình ban đêm, chỉ có hai quả chuông trên đầu cột liễn đang ra sức đong đưa phát ra tiếng vang, át đi tiếng bước chân của đám cung nhân.

Trở về cung đình sau gần nửa năm, nhìn từng cảnh cây ngọn cỏ quen thuộc, trong lòng hần không khỏi có chút xúc động. Thật tốt, cuối cùng đã trở lại nơi đây.

Loan liễn dừng lại, Thường Hải khom lưng hành lễ nói: “Hoàng thượng, đã tới.”

“Ừm.” Lý Cảnh gật đầu, nhắc chân bước xuống liễn.

Chân hần đặt còn chưa chắc đã cảm giác được có người nhào tới, ôm chặt hai chân mình. Tiếp đó hần nghe thấy tiếng cười giòn tan thơ ngây của trẻ nhỏ: “Phụ hoàng, cha đã về rồi, Huyền nhi cực nhớ phụ hoàng.”

Lý Cảnh vừa nghe thấy, trên gương mặt nở ra một nụ cười dịu dàng. Hần cúi đầu, trông thấy một đứa trẻ hơn bốn tuổi đang đứng dưới đầu gối mình, ngẩng cái mặt phúng phính lên, hai mắt như đá vô chai lấp lánh tỏa sáng.

Nhìn đứa bé này, Lý Cảnh cảm thấy tim mình sắp tan chảy mất rồi. Hần cúi người, duỗi tay ôm bé con vào lòng, ôn nhu nói: “Huyền nhi, sao muộn rồi mà vẫn chưa ngủ hả?” Vỗ về cái mông nhỏ của nó, vẫn núng nính thịt, có vẻ như không gầy đi chút nào, bấy giờ hần mới yên tâm.

Lý Huyền giãy giụa trong lòng phụ thân, nhõng nhẽo nói: “Huyền nhi không muốn ngủ, Huyền nhi muốn đợi phụ hoàng!”

“Điện hạ biết hôm nay Hoàng thượng trở về, đã chờ ở Càn Dương cung cả ngày nay, ai khuyên cũng không đi.” Tiếng của một nữ tử mang theo ý cười vang lên.

Nghe thấy tiếng nói, Lý Cảnh ngẩng đầu, trông thấy một nữ tử xinh đẹp hơn hai mươi đang dựa vào bên cửa, mỉm cười nhìn mình.

“Phan đức phi.” Hần gật đầu với nữ tử, hỏi hột cười nói, “Mọi việc trong cung mấy ngày nay, còn có Huyền nhi, đã làm phiền nàng rồi.”

Nghe Lý Cảnh nói, Phan Dữu Quân cười dịu dàng: “Có thể chia sẻ buồn lo với Hoàng thượng, là may mắn của thần thiếp!”

Lý Cảnh cười, cũng không nói thêm gì, chỉ bế Lý Huyền vào trong điện.

Lúc Lý Cảnh đi tới bên cạnh người, Phan Dữu Quân nghiêng người sang hành lễ. Chỉ thấy Lý Cảnh hơi gật đầu với mình rồi vào điện, chẳng để ý nhiều tới mình, lòng nàng ta lạnh lẽo. Nhìn hình ảnh hần ôm đứa bé, nàng ta cắn môi, vẫn theo vào.

Vào chính điện, Lý Cảnh đặt Lý Huyền xuống, vỗ nhẹ lên cái mông nhỏ của thằng bé, cười nói: “Huyền nhi, tự mình chơi một lúc nhé.”

Lý Huyền đồng dạc: “Dạ, Huyền nhi chơi xếp hình đây!” Nói xong chạy tót sang bên lắp ráp xếp hình.

Thường Hải tiến tới, hầu hạ Lý Cảnh cời áo khoác ngoài, để lộ ra áo lót bên trong. Thân hình hần trắng kiện lộ rõ khối nét cơ thể, Phan Dừ Quân tới trước cửa điện, nhìn hần, tim không hiểu sao nảy mạnh lên.

Lý Cảnh nhắc thấy nàng ta, vội mặc bộ đồ thường ngày ra bên ngoài.

Gương mặt vốn bởi sợ hãi mà hơi ửng đỏ của nàng ta trở lại trạng thái bình thường.

Ngập ngừng, nàng ta bước vào, kéo khoe môi cười hỏi: “Hoàng thượng bốn ba đường dài, chắc giờ mệt mỏi lắm?”

“Không sao cả.” Lý Cảnh đáp lời nàng ta, thuận miệng hỏi, “Nửa năm ta đi, trong cung không xảy ra chuyện gì chứ?”

Phan Dừ Quân giật mình, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ bi thương: “Hồi Hoàng thượng, có việc xảy ra!”

Nhìn nét mặt của nàng ta, Lý Cảnh hoảng sợ: “Chuyện gì?”

Phan Dừ Quân dần dần đỏ hốc mắt, giọng nghẹn nghệt nói: “Hoàng thượng xuất cung chưa tới một tháng, Lương chiêu dung ngắm sen bên hồ không cẩn thận ngã xuống. Lúc đó thị nữ của cô ấy về lấy áo choàng cho cô ấy, quay lại thì không thấy người đâu, vội đi tìm khắp nơi. Tìm mãi vẫn không thấy nên mới tới bẩm báo cho thần thiếp. Thần thiếp gấp gấp gọi người tới hồ tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy Lương chiêu dung ở trong hồ, chỉ là cô ấy, cô ấy đã không cứu được nữa.” Nói tới đây, Phan Dừ Quân ôm mặt, khóc nức lên.

Mặc dù Lý Cảnh và Lương Tử Vân không có chút tình cảm gì, nhưng dẫu sao người con gái này cũng đã ở trong cung sáu năm, bỏ phí thanh xuân vì mình. Giờ người đã không còn, trong lòng Lý Cảnh cảm thấy có chút buồn thương. Hần thở dài một hơi, nói: “Thế có hậu táng cho nàng ấy không?”

“Tất nhiên là hậu táng ạ.” Phan Dừ Quân lau nước mắt nói.

Nghe chuyện của Lương Tử Vân, trong lòng Lý Cảnh có chút thương cảm, hỏi tiếp: “Những người khác trong cung vẫn sống tốt chứ?”

“Đều tốt cả.” Phan Dừ Quân ngừng nghĩ, nói thêm, “Phải rồi, La tiếp dư nói muốn rời cung tới Tử Nguyệt am thanh tu quanh năm. Nhưng thần thiếp thấy chuyện lớn như vậy, không được Hoàng thượng cho phép không dám đồng ý với muội ấy, e rằng ngày mai muội ấy sẽ tự mình tới cầu xin Hoàng thượng.”

Lý Cảnh trầm mặc một hồi, trả lời: “Nàng ấy muốn đi, cứ để cho đi!”

Phan Dừ Quân không ngờ Lý Cảnh lại đồng ý nhanh đến thế, ngừng trong chốc lát rồi nói: “Nhưng nốt người này thì chỉ còn mỗi thần thiếp là tần phi của Hoàng thượng thôi.”

“Không đúng!” Lý Huyền đang lắp ghép đồ chơi ở bên bắt chợt ngẩng đầu, lớn tiếng kêu lên: “Còn có mẫu phi của con nữa!”

Lời vừa rời khỏi miệng Lý Huyền, vẻ mặt Lý Cảnh cứng nhắc.

Phan Dừ Quân thoát cái trở nên tái nhợt, vội đưa mắt liếc trộm Lý Cảnh.

Lý Cảnh ngăn ra, sau đó hơi trừng Lý Huyền, trách mắng: “Huyền nhi, trước kia phụ hoàng đã nói với con, chuyện người lớn, trẻ con đừng có chen miệng vào. Con quên rồi hả.”

Lý Huyền nhìn phụ thân, uất ức mếu máo: “Nhưng Huyền nhi nhớ mẫu phi.”

Lý Cảnh phớt lờ thằng bé, quay đầu, cười với Phan Dừ Quân, “Thấy đức phi quản lý hậu cung rất tốt, trầm vô cùng hài lòng.”

Thấy Lý Cảnh không muốn nhắc tới Tề Ngọc Yên, bấy giờ tảng đá trong lòng Phan Dừ Quân mới được thả xuống. Có lẽ trong lòng Hoàng đế, đã quên Tề Ngọc Yên rồi? Nếu biết Tề Ngọc Yên không còn nữa, liệu người có giống như lúc nghe thấy tin Lương Tử Vân chết, trong lòng chỉ hơi thương xót thôi không?

Nhưng từ đầu đến cuối nàng ta không dám chủ động đưa ra chuyện của Tề Ngọc Yên. Vẫn là đi một bước tính một bước, nói không chừng người không hề muốn nhắc tới ả đàn bà kia, mình cần gì chuốc phiền phức? Tốt nhất người vĩnh viễn không nhắc tới ả ta.

Hiện tại Tề Ngọc Yên và Lương Tử Vân đã chết hết, La Xảo Nhi thì muốn tới miếu, sau này, hậu cung Đại Hiến đây chính là thiên hạ của một mình mình. Nhớ tới thân thể trắng kiện lúc hần thay đồ khi nãy, tim nàng lại đập mạnh một trận.

Chẳng biết hiện tại người có tiếp nhận mình không nữa?

Nghĩ đến đây, Phan Dừ Quân đỏ mặt bước tới, dịu dàng nói với Lý Cảnh: “Lần này Hoàng thượng ra ngoài cực khổ, chắc nhiều ngày đã không được ngủ nghỉ thoải mái? Chi bằng, để thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi?”

Nghe thấy vậy, Lý Cảnh hơi kinh ngạc ngẩng đầu. Nhìn Phan Dừ Quân dạt dào ý tình, trong lòng hần cũng hiểu được ý của nàng ta.

Hắn ngừng một lúc, sau đó cười nhạt mở miệng: “Không cần, đức phi. Canh giờ đã muộn, nàng cũng mệt mỏi rồi, trở về Vân Thai cung nghỉ sớm đi.”

Sắc mặt Phan Dữu Quân hơi đổi, sau đó kéo lên một nụ cười, nói: “Thần thiếp tuân chỉ, vậy thần thiếp cáo lui.” Nói xong nàng ta hành lễ.

Hắn phẩy tay.

Nàng ta hướng mặt về phía hắn, vẫn mỉm cười, sau đó từ từ xoay người, bước qua cửa điện. Ra khỏi cửa, ngay tức khắc, nụ cười tắt ngấm, ánh mắt mất đi sự dịu dàng.

Nàng thân là đức phi, đứng đầu trong bốn phi, thoát nhìn thân phận hiển quý. Nhưng xuất giá gần bảy năm, đến giờ nàng vẫn trinh trắng.

Nghĩ đến đây, nàng cười khổ một trận. Việc này chỉ sợ nói ra chẳng ai tin.

Nhưng nàng ta càng nghĩ càng không hiểu nổi, tại sao Hoàng đế rõ ràng bị Tề Ngọc Yên tổn thương tận sâu trong tim, nhưng vẫn không chạm vào những người khác.

Thấy Phan Dữu Quân rời đi, Lý Cảnh tới bên Lý Huyền, xoa xoa đầu thẳng bệ: “Huyền nhi, con cũng phải đi ngủ rồi.”

Lý Huyền nghe thấy, vội vàng bỏ trò chơi xếp hình trong tay ra, sau đó ôm chặt lấy phụ thân, bảm trên người phụ thân giống như một con khỉ nhỏ, nói liến láu: “Huyền nhi đã lâu không gặp phụ hoàng, Huyền nhi ngủ với phụ hoàng có được không?”

Lý Cảnh ôm chặt nhi tử, im lặng.

Thường Hải tới kéo Lý Huyền, cười nói: “Điện hạ, Hoàng thượng xuất chinh bên ngoài, không được ngủ nghỉ tốt, đêm nay để Hoàng thượng nghỉ ngơi đầy đủ. Tiểu nhân dẫn điện hạ tới Thiên điện ngủ, được không?”

“Không!” Lý Huyền chu cái miệng nhỏ, tức giận nói: “Ta muốn ngủ với phụ hoàng cơ.”

“Điện hạ!” Thường Hải bắt đầu dĩ kêu lên.

Lý Cảnh lại cười, nói: “Được, hôm nay phụ hoàng ngủ chung với Huyền nhi.”

“Tuyệt quá!” Lý Huyền thả tay, nhảy cẫng lên, vỗ tay vui mừng reo vang nói: “Huyền nhi có thể ở bên phụ hoàng rồi.”

Thường Hải chịu thua lắc đầu, cười nói: “Vậy tiểu nhân dẫn điện hạ đi tắm rửa trước.”

“Được.” Lần này Lý Huyền chịu nghe lời Thường Hải.

“Đi nào, điện hạ.” Thường Hải dắt Lý Huyền ra ngoài.

Lý Cảnh mỉm cười nhìn Lý Huyền nhảy nhót rời đi.

Chờ Lý Cảnh tắm rửa xong, lúc chui vào chăn thì cảm giác có một thân thể nhỏ bé, mềm mềm nhích lại gần.

“Huyền nhi đang đợi phụ hoàng ư?” Lý Cảnh cười hỏi.

“Dạ. Phụ hoàng không đến, Huyền nhi không ngủ được.” Nói xong Lý Huyền thò hai chân của mình vào giữa hai chân phụ thân, đôi tay nhỏ lạnh buốt luồn vào trong xiêm y của hắn, đặt ở trên bụng hắn, lạnh tới nỗi khiến hắn giật mình.

“Huyền nhi coi phụ hoàng là tích nô hả?” Hắn cười mắng.

Lý Huyền cười hi ha nói: “Có cái tích nô nào ấm được bằng phụ hoàng đâu.”

Nghe nhi tử nói, hắn bỗng chốc ngây người.

Lời nói này thật quen.

Hồi hắn và nàng còn mặn nồng. Nàng sợ lạnh, vừa đến đông tay chân đã lạnh lẽo. Vì giúp nàng làm ấm người, hắn liền dùng chân kẹp hai chân nàng vào giữa, rồi đặt tay nàng lên bụng mình để sưởi ấm.

Lúc đầu nàng không tình nguyện, nói với hắn mình có thể dùng tích nô. Cuối cùng hắn vẫn là chẳng nói chẳng rằng, kéo tay nàng đặt lên bụng mình. Tuy rằng vừa áp lên, thật sự rất lạnh, nhưng hắn biết, hắn và nàng đều thấy ấm áp trong lòng.

Hắn nhớ rõ, mình lúc đó nói với nàng rằng: “Có tích nô nào ấm được bằng ta.”

Nhớ tới đây, mũi hắn hơi cay cay.

Đã lâu lắm rồi hắn chưa tới thăm nàng. Mấy ngày nay, không ngày nào hắn không nhớ tới nàng. Còn nàng? Có từng nhớ tới mình không?

Đột nhiên, hắn không nén nổi niềm mong muốn được gặp nàng, được ngắm nữ tử có nụ cười hồn nhiên trong trí nhớ.

Lý Cảnh kéo mạnh Lý Huyền vào lòng mình, hỏi: “Lúc phụ hoàng không ở đây, đức phi có tốt với con không?”

“Tốt ạ.” Lý Huyền đáp.

Lý Cảnh hơi yên tâm.

“Nhưng nhi thần không thích Đức phi.” Lý Huyền nói.

“Tại sao?” Lý Cảnh ngăn ra.

“Mỗi lần cô ấy nhìn Huyền nhi, mặc dù mặt thì cười, nhưng Huyền nhi thấy mắt cô ấy không cười, rất hung dữ.”

Lý Cảnh thâm cười. Bé tí tuổi đã học được quan sát sắc mặt.

Chẳng qua, tiểu hài tử cũng sẽ không nói dối, xem ra Phan Dửu Quân này cũng không phải thật lòng yêu thương Huyền nhi.

Về mặt có thể nguy trang, nhưng ánh mắt kia thì không.

Lý Cảnh hôn nhẹ lên trán nhi tử một cái, sau đó dỗ nó ngủ.

Tiểu hài tử dễ ngủ, Lý Huyền rất nhanh đã thiêu thiêu ngủ.

Dỗ nhi tử ngủ xong, Lý Cảnh nhẹ nhàng ngồi dậy.

Thường Hải thấy Hoàng đế lặng lẽ ra cửa điện, có hơi bất ngờ, vội hỏi: “Hoàng thượng có việc gì ạ?”

“Ừ.” Hắn gật đầu, “Trẫm muốn ra ngoài một lúc.”

“Hoàng thượng muốn đi đâu?” Thường Hải nói, “Tiểu nhân đi gọi loan liền.”

Lý Cảnh ngừng một lát, nói: “Tới Lan Vu cung.”

Thường Hải ngớ ra rồi cúi đầu trả lời: “Dạ.”

Sau thời gian hai chung trà, Lý Cảnh đã đứng ở trước Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ngoại truyện: Kiếp trước (3)

Lý Cảnh nhìn cánh cửa cung cũ kỹ, tường cung loang lổ, tim đập loạn một lúc lâu.

Đây là nơi nàng ở. Nhưng giờ lại vô cùng im ắng, không nghe thấy được bất cứ âm thanh nào.

Hắn tiến thêm vài bước, gần sát cạnh tường cung, đóng tai nghe ngóng âm thanh bên trong, nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng gì.

Bất chợt, lời Tề Thử từng nói với hắn lúc ở thảo nguyên Thiên Thương vang lên bên tai: “Hoàng thượng, nếu như người vẫn chưa cắt đứt tình cảm với Ngọc Yên, xin người sau khi trở về lần này, bình tĩnh nghe Ngọc Yên giải thích xem thử, khi ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nghe con bé nói xong, Hoàng thượng ra quyết định cũng chưa muộn.”

Tim hắn đập mạnh.

Hắn muốn nghe nàng giải thích, hắn muốn nghe nàng nói về quan hệ giữa nàng và Chung Dục, hắn muốn nghe nàng nói, nàng vốn không phản bội tình cảm của bọn họ.

Nghĩ đến đây, hắn bỗng lên tiếng: “Tìm người tới mở cửa cung ra!”

“Dạ!” Thường Hải lên tiếng trả lời. Sau đó cúi tay gọi Chu Nguyên lại, “Kêu bà ma ma già đưa cơm cho Tề quý phi tới mở cửa!”

Chu Nguyên gật đầu rồi chạy đi.

Chẳng lâu sau, một bà lão mặc áo quần màu đỏ bã trầu theo Chu Nguyên trở về. Bà lão nom nớp lo sợ đi đến trước mặt Lý Cảnh, nói: “Lão nô gặp qua Hoàng thượng.”

“Mở cửa cung ra.” Lý Cảnh nói.

“Dạ!” Bà lão đáp. Sau đó đi lên trước, lấy ra một xâu chìa khóa từ trong ngực, tra vào lỗ khóa, chỉ nghe “kịch”, khóa cửa vang lên tiếng mở.

Thấy khóa cửa đã mở, mấy cung nhân tiến tới, dùng sức đẩy. Hai tấm cửa nặng trĩch từ từ tách sang hai bên.

Lý Cảnh ngập ngừng một lúc, sau đó chậm rãi cất bước, đi đến trước cửa cung, nhìn vào bên trong.

Bên trong tối om, yên ắng tựa A tì địa ngục đang say ngủ.

“Thắp đèn!” Lý Cảnh ra lệnh.

“Dạ!” Lập tức có cung nhân xách lồng đèn đi tới.

Lý Cảnh gấp gáp giật lấy đèn lồng, hít một hơi thật sâu, chậm chậm đi vào trong Lan Vu cung.

Nàng bị giam ở đây hơn chín tháng, lần đầu tiên hần đặt chân vào nơi này.

Một cơn gió lạnh thổi qua, ngoại trừ mùi ẩm mốc của cung điện lâu không tu sửa, dường như còn thoảng thoảng mùi máu tanh.

Vừa trở về từ nơi chiến trận nên hần cực kì nhạy cảm với mùi máu.

Đôi mày hần từ từ nhíu lại, một dự cảm bất an dần dâng lên trong lòng hần.

“Ngọc Yên.” Cuối cùng hần gọi tên của nàng.

Dù rằng tiếng không quá lớn, nhưng ban đêm tại nơi đây, lại vô cùng vang dội.

Nhưng vẫn không ai trả lời hần.

“Ngọc Yên.” Hần gọi lớn hơn.

Vẫn là sự im lặng trả lời hần.

Lòng hần hoảng loạn, liên tục gọi: “Ngọc Yên! Ngọc Yên!”

“Hoàng thượng, đừng gọi nữa. Tề phế phi không có ở đây.” Bà lão mở cửa lên tiếng.

“Nàng không có ở đây?” Hần chấn động, quay đầu nhìn thẳng vào bà lão, hỏi: “Nàng ở đâu?”

“Hồi Hoàng thượng, lão nô không biết.” Bà lão lắc đầu, nói: “Năm tháng trước, có một hôm lúc lão nô đến đưa cơm cho Tề phế phi, tự nhiên không gặp được cô ấy nữa. Chỉ là...” Kê tới đây, bà ta giống như đang nghĩ tới điều gì đó kinh khủng, người hơi run rẩy.

“Chỉ là sao?” Sắc mặt Lý Cảnh dần trở nên tái nhợt, hỏi gấp.

Bà lão chỉ phàn đất cách đó không xa, nói: “Chỗ đó có hai bãi máu.” Nói xong ngón tay lại chỉ lên trên tường cung, nói: “Trên tường cũng có máu!”

Máu?

Máu từ nơi nào?

Là máu của nàng ư?

Lý Cảnh cảm giác có một cơn lạnh buốt thấu xương xộc từ đáy lòng lên, thấm vào từng thớ da tấc thịt trên người hần.

Lý Cảnh chỉ cảm thấy nổi bất lực và hoảng sợ trong lòng.

Nàng không có ở đây!

Mà dưới đất cung này lại có máu!

Đã xảy ra chuyện gì với nàng?

Nàng đang ở đâu?

“Vậy rốt cuộc Tề quý nhân đã đi đâu rồi?” Giọng Lý Cảnh run rẩy hỏi.

“Quả thật lão nô không biết ạ.” Bà lão nói: “Sau khi lão nô trở về có bẩm báo lại việc này cho Tổng Thượng cung*. Nhưng Tổng Thượng cung không nói gì cả, chỉ bảo lão nô đừng quan tâm tới việc này nên lão nô không hỏi nữa.”

(Thượng cung: nắm giữ mọi việc chung trong cung.)

“Đường đường hoàng cung Đại Hiến, một người bỗng dưng mất tích cũng không quan tâm hỏi han ư?” Lý Cảnh tức đến run cả người.

“Hoàng thượng, trong đại nội hoàng cung này, bỗng dưng biến mất một người là chuyện bình thường, huống hồ Tề phế phi chỉ là một tần phi bị phế truất, chẳng ai ngó ngàng tới cô ấy đâu.” Lão bà cúi đầu nói: “Lão nô có thể bình an sống tới bây giờ đã là cực kì may mắn rồi.”

“Có phế thì vẫn là người của trẫm! Là mẫu thân con trẫm!” Lý Cảnh nổi giận đùng đùng, quay đầu quát lớn với Thường Hải: “Gọi Tổng Thiếu Sơn tới gặp ta.”

Rất nhanh, một nữ tử khoảng ba mươi tuổi bị dẫn tới trước mặt Lý Cảnh.

Người này là Tổng Thiếu Sơn, bởi sau khi Phan Dữu Quân quản lý hậu cung mới được cất nhắc lên Thượng cung.

“Tổng Thiếu Sơn, Tề quý phi đâu?” Lý Cảnh vừa nhìn thấy Tổng Thiếu Sơn, vội vã hỏi.

Nghe Lý Cảnh gọi Tề Ngọc Yên là quý phi, Tổng Thiếu Sơn ngẩn người.

Theo lý thì Tề Ngọc Yên đã bị phế, không thể gọi cô ta là quý phi. Giờ Hoàng đế lại gọi cô ta như vậy, có phải chứng minh trong lòng người vẫn coi Tề Ngọc Yên là quý phi của người không. Nghĩ tới đây, lại nhớ tới chính mình giúp Phan Dữu Quân làm ra mấy chuyện kia với Tề Ngọc Yên, Tổng Thiếu Sơn căng thẳng, cúi đầu trả lời: “Hồi Hoàng thượng, Tề quý phi cô ấy, cô ấy không còn ở đây nữa rồi ạ.”

Lý Cảnh ngây ra.

Một lúc sau, hần mới hỏi: “Không ở đây là thế nào?”

“Chính là, Tề quý phi, cô ấy, cô ấy đã, không còn, trên đời nữa.” Tổng Thiếu Sơn bởi vì sợ hãi mà lắp bắp.

Không! Còn! Trên! Đời!

Trước mắt Lý Cảnh bỗng tối sầm, thân thể lao đảo, tựa như sắp ngã xuống đất. Tuy rằng đã đoán được trong lòng, nhưng nghe người nói ra sự thật này, hần vẫn có chút không thể tiếp nhận được.

“Hoàng thượng cẩn thận.” Thường Hải nhanh chóng tiến tới đỡ lấy hần.

Hiện giờ, đầu óc Lý Cảnh trống rỗng. Hần giống như một con rối gỗ, ngơ ngác, nước mắt lưng tròng, nói không ra lời.

“Hoàng thượng, người, người nén đau buồn!” Tiếng Thường Hải mang theo nghẹn ngào.

Hần ổn định lại tinh thần, sau một lúc mới hỏi: “Nàng, nàng mất như nào?”

“Hồi Hoàng thượng, Tề quý phi mắc bệnh dịch mà tử trần ạ.” Cô ta đáp.

“Mắc phải dịch bệnh?” Hần lạnh lùng nói, “Bà lão kia kể lại với trẫm rằng nhìn thấy máu dưới đất là sao hả?”

Cô ta giật mình, im lặng một hồi không trả lời.

“Chết do dịch bệnh sẽ để lại mấy bãi máu hả?” Mặt hần xanh mét, hai con mắt dưới ánh đèn lồng, càng tăng thêm sắc đỏ như máu.

“Hồi Hoàng thượng, lúc Tề quý phi chết thì nô tỳ không có mặt, nô tỳ cũng, cũng chỉ là nghe nói.” Tổng Thượng cung giải thích.

“Người là Thượng cung mà cái gì cũng không biết, thế trẫm phải hỏi ai?” Lý Cảnh lạnh lùng nói.

Cô ta áp ứng hỏi lâu không nói được gì.

Hần thấy Tổng Thiếu Sơn không nói lời nào, liền quát lớn: “Người nói, trẫm nên hỏi ai!”

Tiếng quát kia trong cung điện đêm khuya, đột ngột phát ra, tựa như vang tới tận trời mây.

“Đức phi nương nương!” Tổng Thiếu Sơn bị dọa tới khóc òa, “Hoàng thượng nếu muốn biết, cứ hỏi Đức phi nương nương ạ!”

“Được, Trẫm sẽ hỏi Phan Dử Quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Nói xong Lý Cảnh xoay người ra ngoài cửa cung.

Vừa ra khỏi cung, chợt có một nữ tử hô lớn “Hoàng thượng!”, muốn xông tới lại bị thị vệ ngăn lại.

Chỉ thấy nữ tử kia gào khóc: “Hoàng thượng, quý phi oan uổng, cô ấy chết thật thê thảm, người phải trả lại trong sạch cho cô ấy! Người phải báo thù cho cô ấy!”

Nghe tiếng gào khóc thê lương này, người Lý Cảnh run lên.

“Đưa cô ta tới!” Hấn lên tiếng.

“Dạ!” Rất nhanh liền có vũ vệ quân dẫn theo nữ tử kia tới.

Hấn nhìn chăm chăm, nữ tử này chính là thị nữ của Tề Ngọc Yên, Mai Hương.

“Mai Hương, người biết chuyện của Ngọc Yên ư?” Hấn hỏi.

Cô roi lệ gật đầu: “Dạo đó nô tỳ biết thân thể quý phi không khỏe, nhân lúc làm xong việc ở Hoán y cục bèn tính tới thăm quý phi. Nô tỳ giống như mọi khi, chuẩn bị leo cây vào trong cung, không ngờ tới, nô tỳ vừa trèo lên cây thì trông thấy bọn họ đang giết cô ấy.” Kể xong, Mai Hương quỳ tiến lên vài bước, ôm chặt chân Lý Cảnh, khóc lớn nói: “Hoàng thượng, quý phi oan uổng! Cô ấy chết vô cùng thảm, người phải báo thù cho cô ấy!”

Nghe Mai Hương nói, Lý Cảnh đứng như trời trồng, không hề nhúc nhích. Chỉ có hai dòng lệ không tiếng động chảy xuống từ đôi mắt hấn.

Phan Dử Quân vốn đã đi ngủ, lại nghe được Lý Cảnh sai người đến truyền mình. Nàng ta cho rằng chàng đã nghĩ thông suốt, gọi mình qua thị tẩm, mừng rỡ trong lòng. Vội vàng dậy, thay sang chiếc váy gấm the mỏng lấp lánh, vấn lên Mắc Vên kẻ, rồi lại tỉ mỉ chải chuốt một hồi, bấy giờ mới rời khỏi Vân Đài cung, ngồi nghỉ liền tới Càn Dương cung.

Nhưng nơi cung nhân đưa nàng đến, lại không phải tẩm cung của Lý Cảnh, mà là Vân Hi điện.

Phan Dử Quân có hơi hậm hực trong lòng nhưng vẫn đi vào.

Vào trong điện, nàng liền trông thấy Lý Cảnh đang đứng trước cửa sổ ở bên điện, quay lưng lại với mình ngẩng đầu nhìn lên trời sao.

Thấy tình hình này, trong lòng nàng ta thấp thoáng có cảm giác không ổn. Nàng ta ổn định lại tâm thần, sau đó mạnh mẽ bước tới trước, hành lễ nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Nàng ta dấn trán trên sàn, hồi sau vẫn chưa thấy Lý Cảnh lên tiếng, bèn ngẩng đầu, thấp giọng gọi: “Hoàng thượng.”

Được một lúc, nghe thấy giọng điệu lạnh lẽo của Lý Cảnh vang lên: “Đứng dậy.”

Trong lòng nàng ta phát lạnh, từ từ đứng lên.

Hấn vẫn quay lưng lại với mình không nói gì.

Nàng ta hít sâu một hơi, cười nói: “Thần thiếp đang ngủ, không biết Hoàng thượng gọi thần thiếp tới có việc gì không ạ?”

“Ngọc Yên đâu?” Hấn bắt chợt hơi hột mở miệng.

Âm điệu trời nổi trong không trung, giống như truyền tới từ dưới đất.

Nghe hấn hỏi, lòng nàng căng thẳng.

Sao chàng lại nhắc tới Tề Ngọc Yên? Nếu chàng đã hỏi thế, có phải chàng đã tới Lan Vu cung, không tìm thấy Tề Ngọc Yên nên mới hỏi như vậy không?

Một lúc sau, nàng ta mới mở miệng: “Cô ta, cô ta, ...” Câu kế tiếp, lại không biết nói thế nào.

“Rốt cuộc nàng ấy bị sao?”

Mặc dù Lý Cảnh quay lưng lại với nàng ta, nhưng nàng ta nghe được rất rõ tiếng răng hấn nghiến ken két vang lên.

Nàng ta cắn răng, run giọng nói: “Hồi Hoàng thượng, Tề quý phi, cô ta mắc dịch bệnh, đã qua đời.” Nói xong liền bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ngoại truyện: Kiếp trước (cuối)

“Mắc dịch bệnh?” Lý Cảnh xoay phắt người lại, lạnh giọng nói: “Thế tại sao bà lão đưa com tới Lan Vu cung hàng ngày cho nàng ấy lại nói, trước đó một ngày nàng ấy vẫn mạnh khỏe, ngày hôm sau đã không thấy người nữa, dưới đất, trên tường Lan Vu cung còn có bãi máu? Ngươi giải thích cho trẫm nghe thử xem chuyện gì đã xảy ra?” Càng về sau, hấn gần như quất lớn.

Phan Dử Quân bị hấn quất, sợ tới mức cả người run bắn, nước mắt cũng quên chảy. Sau một lúc, nàng ta mới nghe được tiếng nói khô khốc của chính mình cất lên: “Vết máu đó, là bởi vì, bởi vì Tề quý phi mắc dịch bệnh, thân thể đau đớn, nên, nên đập đầu vào tường mà chết, vì vậy, trên tường, dưới đất, mới, mới có vết máu.”

“Phan Dử Quân! Ngươi còn dám lừa trẫm!” Lý Cảnh xông thẳng tới trước mặt nàng ta, tóm lấy cổ tay ả, bóp chặt, lạnh giọng nói: “Ngươi có biết, ngươi đã phạm phải tội khi quân không hả!”

Hiện giờ sát gần, Phan Dử Quân mới trông thấy rõ, sắc mặt Lý Cảnh đen kịt, đôi mắt đục ngầu, nàng ta hoảng sợ, “Thần thiếp, không hiểu, không hiểu tại sao Hoàng thượng nói thế? Thần thiếp, thần thiếp nói đều là sự thật, không có khi quân.”

Lý Cảnh nghe thấy vậy, tức giận, quăng mạnh Phan Dử Quân ngã nhào xuống đất, chỉ vào ả ta quát: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi đừng có làm! Ngươi cho rằng ngươi làm ra những chuyện ác độc kia, ngươi không nói sẽ không có người nói ra ư?”

Mặt Phan Dử Quân trắng bệch, nhưng vẫn quả quyết nói: “Thần thiếp, thật, thật sự không có lừa Hoàng thượng.”

“Không lừa trẫm?” Hấn nghiến răng, “Phan Dử Quân, ngươi thật độc ác! Ngươi lại dám làm vậy với nàng! Ngươi có biết, từ trước đến giờ đến cả Trẫm cũng không nỡ động vào một đầu ngón tay nàng, cho dù nàng gian dối với người khác bị trẫm bắt được, trẫm cũng chỉ giết gã ta, cũng không động vào nàng ấy chút nào. Nhưng ngươi, ngươi thì giỏi lắm!”

Nói tới đây, trong mắt Lý Cảnh đọng đầy nước mắt, giọng nói cũng mang theo chút ít nghẹn ngào: “Phan Dử Quân, ngươi có biết không, tay nàng ấy, là trẫm ủ ấm trong lòng sáu năm, ngươi dám, ngươi dám...”

Ngươi dám, chặt bỏ tay nàng.

Những lời này, hấn nói không ra lời.

Hấn cảm thấy đến việc nói ra khỏi miệng cũng quá ư tàn nhẫn, vậy mà ả đàn bà này lại thực hiện trên người nàng.

Giờ khắc này, nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt hấn.

Hấn không tài nào tưởng tượng được, người con gái hấn nâng niu lại bị người khác đối xử như vậy. Hấn không ngờ được, Phan Dử Quân còn độc địa hơn cả rắn rết.

“Hoàng thượng!” Phan Dử Quân nhào tới ôm chân Lý Cảnh, gào khóc: “Hoàng thượng, người đừng nghe kẻ khác nói bậy bạ, Tề quý phi thật sự tự mình đập đầu vào tường tự sát! Thần thiếp không có hại cô ta!”

“Đập đầu vào tường tự sát?” Lý Cảnh quát lớn, “Đứng! Nàng là đập vào tường tự sát! Nhưng trước khi nàng ấy tự sát, ngươi đã làm gì với nàng ấy hả?”

Vừa nghĩ tới việc nàng phải chịu đựng những khổ đau kia khi còn sống, lòng hấn đau tựa dao cứa.

Hấn nhấc chân, đạp mạnh vào chính giữa ngực của Phan Dử Quân, đá văng ả ta ra.

Phan Dử Quân ôm ngực, chịu đựng đau nhức, hét lớn: “Hoàng thượng, người đừng nghe kẻ ngoài châm ngòi! Oan, oan uổng thần thiếp!” Dứt lời, nước mắt nàng ta tuôn như mưa.

“Châm ngòi?” Lý Cảnh âm trầm mặt mũi, nói, “Ai châm ngòi? Phan Dử Quân, ngươi không ngờ được, lúc ngươi làm ra mấy việc đó với Ngọc Yên, thi nữ của Ngọc Yên – Mai Hương đang núp trên cây ngoài cung. Hành vi của ngươi, cô ấy đã chứng kiến hết.”

Phan Dử Quân giật mình, hỏi: “Nó nhìn thấy cái gì?”

“Lúc Mai Hương đến, ngươi đã đổ độc cam Ngọc Yên, móc mắt nàng, còn, còn chặt bỏ tay nàng ấy...” Nói tới đây, hấn lại nghẹn ngào một hồi, “Ngươi còn nói với nàng, Huyền nhi cũng đã chết, khiến cho nàng bi thương cùng cực, chặt đứt ý niệm sống của nàng ấy, để nàng đập đầu vào tường mà chết!”

“Hoàng thượng, tất cả, đều là Mai Hương vu oan ta.” Phan Dử Quân tái nhợt, yếu ớt thanh minh.

Dẫu rằng nàng ta biết chỉ là phí hoài, nhưng nàng ta vẫn cố gắng giãi bày lần cuối.

Quả nhiên, vẻ mặt Lý Cảnh âm lãnh nhìn ả: “Phan Dử Quân, có vu oan hay không, trong lòng ngươi tự rõ. Chẳng qua, ta muốn nói với ngươi, những

đau đón người bắt nạt ấy phải chịu, ta sẽ trả lại người gấp bội!”

“Hoàng thượng!” Phan Dử Quân hét lớn: “Xin người xét phụ thân thần thiếp trung thành tận tâm với Hoàng thượng, tận tâm tận lực vì Đại Hiên...”

“Đừng nhắc tới người phụ thân bán nước thông đồng với địch của người nữa!” Lý Cảnh quát to.

Nghe thấy vậy, người Phan Dử Quân run rẩy, bấy giờ mới ngậm miệng.

“Trẫm vẫn luôn nghi ngờ, tại sao lần này Tề Trí Viễn lại thua thảm hại như vậy. Kỳ thật, trên đường về triều Trẫm đã phái người điều tra rõ, chính phụ thân Phan Báo của người bày trò bên trong, không chỉ giữ lại lính tinh nhuệ, hơn nữa còn trì hoãn việc cung cấp lương thực, thông đồng với nước giặc, báo tình hình quân lính của Tề Trí Viễn cho giặc, cho nên mới dẫn tới việc Tề Trí Viễn thua trận mà chết!”

“Mặc dù biết Phan Báo làm điều ác độc, ban đầu Trẫm không có ý định liên lụy đến người. Mấy năm nay, trong lòng Trẫm có hơi áy náy với người. Không ngờ rằng, Trẫm nghĩ sai rồi! Trẫm nên sớm đoán ra, cha nào con nấy!” Nói tới đây, Lý Cảnh từ từ đứng thẳng dậy, hơi hốt nhìn Phan Dử Quân, “Nếu hai cha con người đều độc ác đến thế, vậy đừng trách Trẫm tâm ngoan thủ lạt! Người và Phan Báo tới địa phủ làm cha con tốt đi!”

“Đừng mà! Hoàng thượng!” Phan Dử Quân đau đớn thét lên.

Nhìn sự tuyệt tình trong mắt Lý Cảnh, nàng ta biết đã hết hy vọng, chán nản ngã ngồi dưới đất, mặt tái mét.

“Phan Dử Quân, Trẫm đã nói, những việc người làm với Ngọc Yên, Trẫm sẽ trả lại người gấp bội! Trẫm nói được nhất định sẽ làm được!” Nói xong, Lý Cảnh hét lớn ra ngoài điện: “Người tới!”

Một đội vũ vệ quân lên tiếng trả lời rồi vào.

Lý Cảnh chỉ vào Phan Dử Quân nói: “Dẫn á độc phụ này đi! Làm câm, cắt lưỡi, khoét mắt, đục tai, chém tay, chặt chân! Để chảy máu mà chết!”

“Dạ!” Hai vũ vệ quân được lệnh, tính tiến tới kéo Phan Dử Quân.

“Buông ta ra!” Phan Dử Quân giãy giụa, không muốn bị kéo đi.

Nhưng vũ vệ quân nào để cho á ta phản kháng, chốc lát đã khiến á không thể cự quậy, kéo á ra bên ngoài.

“Lý Cảnh!” Phan Dử Quân bất chợt gọi thẳng tên của Hoàng đế, hét vang: “Người cho rằng người làm vậy là có thể báo thù cho Tề Ngọc Yên ư? Người có biết rằng, thời điểm á ta chết, hận nhất chính là người không. Người vĩnh viễn sống trong sự thù hận của á ta.”

Nghe Phan Dử Quân nói, Lý Cảnh giật mình, sau đó ra lệnh: “Đưa á ta về đây!”

“Dạ!” Vũ vệ quân lại kéo Phan Dử Quân trở về.

“Phan Dử Quân, những lời người vừa nói là có ý gì?” Lý Cảnh hỏi, “Tại sao Ngọc Yên phải hận trẫm?”

“Mai Hương tới muộn, trước đó ta có nói vài lời với Tề Ngọc Yên, chắc chắn nó không nói cho người biết rồi!” Phan Dử Quân kéo khóe miệng lên thành một nụ cười.

“Người nói gì với Ngọc Yên?” Lúc Lý Cảnh hỏi ra câu này, trong lòng mang một cơn bất an.

Phan Dử Quân vẫn treo nụ cười trên mặt, nói: “Ta nói với á rằng, người đã giết ca ca của á trên chiến trường, chém đầu cả nhà á, độc sủng mình ta. Người nói xem, khi chết, trong lòng á sẽ nghĩ gì về người?”

Lý Cảnh giận tới mức cả người run bần bật: “Phan Dử Quân! Vì cái gì, vì cái gì mà người phải làm như thế?”

Phan Dử Quân vẫn nở nụ cười xinh đẹp: “Năm đó Phan Dử Quân ta cũng từng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, sau khi tiến cung, toàn tâm toàn ý với người. Nhưng người ngoại trừ Tề Ngọc Yên ra, có nữ tử nào lọt vào mắt người không? Coi như nhốt vào lãnh cung, người cũng chẳng tuyệt tình với á, nếu ta không có hành động, người trở về sẽ thả á ra, ta chỉ còn nước chết mòn trong cái cung này.”

“Nhưng người có biết, người làm như vậy, chỉ khiến cái chết đến càng nhanh hơn!” Lý Cảnh nghiêm rằng.

“Dù sao làm hay không đều phải chết, chi bằng ta làm thử, không chừng còn có một ít cơ hội sống!” Phan Dử Quân cười khẩy nói, “Phải rồi, Lý Cảnh, còn có một việc chưa nói cho người biết. Kỳ thật Tề Ngọc Yên và Chung Dục căn bản không có tư tình, là ta cho chúng uống được, rồi côi xiêm y của chúng, đặt bọn chúng nằm với nhau, sau đó cố ý dụ người bắt được. Ha ha, có phải bây giờ người hận bản thân mình lắm không?”

“Quả nhiên là người giờ rồi!” Lý Cảnh tiến tới, bóp chặt cổ á ta, tay dùng sức, như thể muốn bóp nát cái cổ của á ta.

Rất nhanh, trong điện vang lên tiếng thờ khố nhọc gào khan của Phan Dử Quân.

Nhìn ánh mắt Phan Dử Quân có chút trắng dã, Lý Cảnh từ từ nói lỏng tay ra.

Phan Dửu Quân bắt đầu ho khan kịch liệt, “Tại sao ngươi không giết ta?”

Lý Cảnh lạnh lùng nói: “Muốn chết ư? Không dễ dàng như vậy đâu, ngươi còn chưa nhận đau đớn mà Ngọc Yên phải chịu, sao có thể chết được?”

Nghe Lý Cảnh nói, Phan Dửu Quân trắng bệch mặt mày.

Lý Cảnh dùng ánh mắt ra lệnh vũ vệ quân, lớn tiếng: “Dẫn ả ta xuống, làm theo những gì trẫm nói khi này!”

“Dạ!” Vũ vệ quân bèn kéo Phan Dửu Quân ra ngoài.

“Ha ha ha, giết ta thì sao? Tề Ngọc Yên cũng không sống lại được! Ả ta ôm nỗi hận sâu nặng với ngươi theo cái chết đó!” Phan Dửu Quân cười ha hả.

Thân mình Lý Cảnh run rẩy, cắn chặt môi, không nói gì.

Tiếng cười của Phan Dửu Quân vẫn văng vẳng bên tai, mãi đến khi ả ta bị lôi ra ngoài điện, tiếng cười thê lương của ả vẫn không ngừng xói vào tai hắn, sau đó, dần dần tiếng cười kia chuyển thành tiếng gào khóc.

Ngọc Yên, nàng thật sự mang theo nỗi thù hận với ta sao?

Lý Cảnh nhắm chặt mắt lại, trong lòng giống như bị ai đó dùng một con dao cùn cưa đi cưa lại một cách từ từ, đau tới nỗi khiến người ta sắp không chịu được nữa.

Hôm sau, Lý Cảnh lên triều, chỉ làm duy nhất một chuyện.

Hạ chỉ chém Phan Bảo.

Gia tộc Phan thị, toàn bộ nam tử sung quân biên cương, nữ tử làm tôi tớ.

Sau đó, Lý Cảnh báo bệnh, hơn mười ngày liền không vào triều.

Thừa tướng khuyên giải đôi lần, thấy không khuyên được hắn, vội phái người tới Lộc Sơn mời Tiêu Thái hậu trở về.

Lúc Tiêu Thái hậu bước vào Càn Dương cung, trông thấy nhi tử nằm ở trên giường, mặc dù mắt mờ thao láo, nhưng vô hồn, đáng vẻ sống không còn gì lý thú.

Bà đau lòng, cảm giác thời gian dường như quay ngược lại. Người bà nhìn kia không phải con trai của mình, mà là Hoàng đế Nguyên Long khi mất đi Hứa quý phi thương yêu.

Bà cười khổ.

Thực ra tính cách của Lý Cảnh không giống cha hắn, duy chỉ cái tính si cuồng này là thừa hưởng từ phụ thân hắn.

Tiêu thái hậu thở dài thườn thượt, sau đó chậm chậm bước tới, ngồi bên mép giường, nắm thật chặt bàn tay của đứa con: “Cảnh nhi, người chết rồi không thể sống lại, con đừng quá đau buồn. Tin rằng linh hồn Ngọc Yên trên trời cũng sẽ không vui lòng nhìn thấy con như vậy đâu!”

Biết mẫu thân tới, Lý Cảnh vẫn nằm im, nhưng khi nghe nhắc tới cái tên Tề Ngọc Yên thì thân thể hắn run lên nhẹ nhẹ.

Tiêu Thái hậu lại khuyên nhủ: “Cảnh nhi, con cũng đừng như vậy với mẫu hậu!” Nói tới đây, bà gạt nước mắt, “Con đáng sợ khi còn nhỏ, mẫu hậu mất bao tâm huyết mới giúp con ổn định triều cương. Ngọc Yên còn trẻ vậy đã mất, mẫu hậu biết con đau lòng, nhưng không thể vì vậy mà lợi là triều chính! Con phải nhớ kỹ, con là Hoàng đế Đại Hiến, trên vai là lợi ích của dân chúng thiên hạ!”

“Nhưng mà, mẫu hậu à!” Nước mắt trượt xuống từ đôi mắt trống rỗng của hắn, “Trong lòng con quá mức chịu đựng rồi, con thật sự không còn tâm tư để ý triều chính.”

Bấy giờ, Thường Hải dắt Lý Huyền đi vào.

Tiêu Thái hậu vỗ tay với Lý Huyền.

Lý Huyền ngập ngừng, tiến tới trước, cung kính gọi vang: “Hoàng tổ mẫu ạ.”

Tiêu Thái hậu kéo Lý Huyền vào lòng, nói: “Cảnh nhi, con ngoại trừ có Ngọc Yên, còn có mẫu hậu, còn có Huyền nhi mà. Dẫu rằng Ngọc Yên không ở đây, nhưng mẫu hậu không thể không có con, Huyền nhi càng không thể không có cha.”

Nói xong, bà đẩy Lý Huyền tới trước mặt Lý Cảnh, “Bây giờ Huyền nhi đã không còn mẫu thân, con nhẫn tâm để thằng bé không có cả cha nữa ư? Chẳng lẽ con cũng muốn nó giống con, tuổi còn bé đã phải gánh vác giang sơn Đại Hiến sao? Năm đó mẹ con chúng ta gian khổ như nào, con biết mà, lẽ nào con muốn con của con phải hứng chịu những khổ cực năm đó giống con?”

Nghe nói thế, vẻ mặt Lý Cảnh hơi đổi.

Tiêu Thái hậu tiếp tục nói: “Huyền nhi không chỉ là con của con, nó cũng là con của Ngọc Yên. Con có lỗi với Ngọc Yên, chẳng phải nên bù đắp con trai của nàng ấy cho xứng sao?” Nói xong, Tiêu Thái hậu đẩy Lý Huyền tới.

Lý Huyền nhào lên người Lý Cảnh, “Oa!” khóc lớn: “Phụ hoàng, Huyền nhi sợ lắm. Bọn họ nói mẫu phi mất rồi, không cần Huyền nhi. Phụ hoàng, có phải cha cũng muốn bỏ đi không? Cha không cần Huyền nhi nữa ă? Hay huyền nhi làm gì sai? Tại sao mọi người đều ghét bỏ Huyền nhi?”

Nghe tiếng khóc của đứa con vang lên bên tai, nước mắt trong suốt từ từ trượt xuống. Hắn chậm rãi vươn tay, ôm nhi tử vào lòng, nói: “Huyền nhi, phụ hoàng không đi. Phụ hoàng sẽ không ghét bỏ con.” Nói xong Lý Cảnh ngồi dậy, nâng khuôn mặt Huyền nhi lên quan sát một lúc, rồi nói: “Huyền nhi của ta có tài năng của Nghiêu Thuấn, phụ hoàng nhất định giúp đỡ Huyền nhi làm nên sự nghiệp vĩ đại!”

Dứt lời, hai cha con ôm nhau khóc.

Nhìn nhi tử có vẻ đã trở lại bình thường, Tiêu Thái hậu ngồi ở bên, lau khôe mắt.

Từ đó về sau, Lý Cảnh trở về như lúc trước, siêng năng triều chính.

Hậu cung không người, hắn nhiều lần chối bỏ đề nghị tuyển chọn của Nội các, đặt toàn bộ tâm tư lên người đứa con trai độc nhất Lý Huyền.

Lý Huyền 10 tuổi, Lý Cảnh dẫn thẳng bé vào triều tham chính.

Lý Huyền 14 tuổi, Lý Cảnh đề hắn hỗ trợ phụ thân phê duyệt tấu chương.

Lý Huyền 16 tuổi, Lý Cảnh cho hắn tự mình xử lý chính sự.

Sau khi Lý Huyền đại hôn vào lúc mười tám tuổi, Lý Cảnh cảm thấy nhi tử hoàn toàn có thể đảm đương một mình, bèn thoái vị, truyền ngôi cho con trai độc nhất Lý Huyền.

Vào tháng thứ hai sau khi thoái vị, Lý Cảnh mặc kệ mẫu thân nhi tử níu kéo, nhất quyết tới Vạn Phật tự xuất gia.

Lúc hắn cạo đầu xong, thành kính quỳ trước Phật tổ, dập đầu.

Huyền Giác đại sư hỏi: “Ngươi quyết ý hướng Phật, có chuyện gì muốn cầu?”

Hắn đáp: “Bần tăng không mong ước gì hơn, chỉ cầu có được kiếp sau.”

Nói xong hắn nhắm mắt lại, nhắm mắt trong lòng: ta chỉ mong có thể hạnh phúc với nàng tôi đầu bạc tại kiếp sau!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Vị thuốc đáng ngờ

Tề Ngọc Yên quỳ thẳng tắp dưới đất, thấp thỏm chờ Lý Cảnh tới.

La Xảo Nhi thấy Tề Ngọc Yên có thai còn quỳ như vậy, trong lòng có chút không đành, tiến lên hành lễ với Tiêu Thái hậu nói: “Thái hậu, Tề tỷ tỷ mang thai, sợ cứ quỳ dưới đất e sẽ ảnh hưởng xấu tới thai nhi?” Nói tới đây, nàng ấy ngừng đầu, sợ hãi nhìn Tiêu Thái hậu, “Hay là, Thái hậu để Tề tỷ tỷ đứng lên rồi nói tiếp.”

Thái hậu còn chưa mở miệng, đã nghe Trịnh Hoàng hậu lạnh tanh nói: “Hiện giờ cái thai trong bụng Tề Ngọc Yên vẫn chưa rõ ràng, để cho ả quỳ trước thì có sao? Chuyện còn lại, chờ Hoàng thượng tới rồi nói. La tiểu nghi, ngươi đừng có lo chuyện bao đồng, ngươi tốt nhất đừng xía vào, tuân thủ bổn phận của mình là được rồi.”

Bị Trịnh Hoàng hậu trách mắng, La Xảo Nhi trắng nhợt, nhìn nàng ta, định nói thêm gì đó.

Tề Ngọc Yên vội xoay sang, cười nhẹ lắc đầu với La Xảo Nhi, ý bảo nàng ấy đừng lên tiếng vì mình nữa.

Thấy tình cảnh này, La Xảo Nhi cắn môi, nuốt xuống những lời tới bên môi.

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới quay đầu về, lặng lẽ quỳ trên mặt đất, chờ đợi Lý Cảnh đến quyết định số mệnh của mình.

Thấy trên mặt Tề Ngọc Yên có vẻ khẩn trương, Thái hậu hí hóp mắt, thầm nghĩ, chẳng lẽ Tề Ngọc Yên kia lại to gan đến thế, thật sự dám dan díu với nam tử khác sau lưng Hoàng đế? Nên cũng không cho nàng đứng dậy.

Lúc này đây, sự im lặng bao trùm cung điện. Người trong phòng, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Một cung nhân hốt hải chạy vào điện, bẩm báo: “Thái hậu, Hoàng thượng đã tới bên ngoài Nhân Thọ cung.”

Nghe vậy, Tiêu Thái hậu sững sốt: “Sao Hoàng thượng đến nhanh thế được?”

“Hồi Thái hậu, lúc tiểu nhân trên đường tới Sùng Tâm điện đã trông thấy Hoàng thượng đi về phía Nhân Thọ cung. Nghe nói là Thu Sương cô nương đi mời Hoàng thượng ạ.” Cung nhân trả lời.

Tiêu Thái hậu liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười như không cười nói: “Thị nữ này của Tề quý tần đúng là hiểu chuyện ghê.”

Trịnh Chúc lạnh lùng lườm nguyệt Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên cắn môi, nhưng không dám lên tiếng.

Tiếng bước chân gấp gấp truyền đến từ bên ngoài điện.

Tiêu Thái hậu ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lý Cảnh đang bước vội về phía trong điện.

Mọi người vừa thấy Lý Cảnh tới, lập tức đứng hết lên. Tiêu Thái hậu đón ở phía trước, cười gọi: “Cánh nhi.”

Đám người Trịnh Chúc tới trước mặt Lý Cảnh, nhanh chóng cúi chào.

“Mẫu hậu.” Lý Cảnh tiến tới hành lễ với Tiêu Thái hậu, ánh mắt lại đảo quanh tìm kiếm sau lưng Tiêu Thái hậu.

Ngó thấy đằng sau Tiêu Thái hậu chỉ có bốn người Trịnh Chúc, hẩn nhủu mày, hỏi: “Ngọc Yên đâu ạ?”

Nghe vậy, Trịnh Chúc cứng mặt.

“A Chúc, các con đứng lên trước đi.” Tiêu Thái hậu nói với mấy người Trịnh Chúc, sau đó bà quay người lại, kéo tay Lý Cảnh đi vào trong điện, “Tề quý tần đang ở bên trong.”

Đám Trịnh Chúc đứng dậy, tách sang hai bên tạo thành một con đường.

Không còn ngăn trở, Lý Cảnh liếc mắt liền trông thấy Tề Ngọc Yên đang quỳ ở trong điện, kêu lên: “Ngọc Yên, sao nàng lại quỳ?”

Tề Ngọc Yên xoay thân lại, cúi Lý Cảnh: “Hoàng thượng.”

“Mẫu hậu, rốt cuộc Ngọc Yên phạm lỗi gì? Tại sao nàng ấy có thai, còn bắt nàng ấy quỳ như vậy?” Lý Cảnh quay đầu, hỏi Tiêu Thái hậu, trên mặt thấp thoáng mang theo chút bất mãn.

Nghe nhi tử nói, Tiêu Thái hậu giật mình. Từ câu nói của Lý Cảnh cho thấy hẩn đã nhận cái thai trong bụng Tề Ngọc Yên là của mình. Bà im lặng vài giây, sau đó mỉm cười: “Đã thế thì cho phép Tề quý tần đứng dậy.”

“Vậy, đa tạ mẫu hậu.” Lý Cảnh trả lời, sau đó chạy tới trước, đỡ Tề Ngọc Yên đứng dậy.

Tề Ngọc Yên vừa đứng lên, chân mềm nhũn, liền ngã xuống đất.

“Cẩn thận!” Lý Cảnh vòng tay ôm lấy nàng.

Tề Ngọc Yên đứng có chút không vững, tựa vào người Lý Cảnh, nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, tần thiếp quỳ tê hết cả chân, không đứng nổi.”

“Tê chân?” Lý Cảnh cả kinh, “Họ bắt nàng quỳ bao lâu?”

“Không, không lâu, tại chân tần thiếp yếu thôi.” Tề Ngọc Yên nói.

Nghe thấy Tề Ngọc Yên ôm toàn bộ chuyện vào mình, Lý Cảnh trừng mắt với nàng, “Đừng chuyện gì cũng một mình gánh vác!” Sau đó bế bổng nàng lên.

“Hoàng thượng!” Tề Ngọc Yên kinh hô, mặt đỏ bừng. Phải biết rằng, Thái hậu và Hoàng hậu, còn có các tần phi khác đều có mặt ở đây hết, hẩn bé mình như này, thật sự khiến nàng có chút lúng túng.

“Bây giờ nàng đang mang thai, coi như không chú ý tới bản thân, cũng phải để tâm tới trong bụng chứ. Nhỡ ngã rồi sảy thai thì sao?” Hẩn lại không hề cảm thấy xấu hổ, vừa trách nàng, vừa bế nàng tới bên cạnh ghế dựa, đặt nàng ngồi lên ghế.

“Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.” Nàng cúi đầu, thỏ thẻ nói.

“Nàng yếu đuối vậy, ta không quan tâm tới nàng, sợ rằng nàng bị người khác găm tới chẳng còn cái xương!” Lý Cảnh hừ lạnh, ánh mắt lại liếc về phía Trịnh Chúc.

Thấy Lý Cảnh mắt lạnh liếc mình, trong lòng Trịnh Chúc ảm ức vô cùng. Nàng ta và Phan Dữu Quân đánh mất qua lại với nhau, sau đó căm giận bước lên, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, người đừng để Tề Ngọc Yên lừa bịp, cái thai trong bụng ả không phải của người đâu.”

Nghe Trịnh Chúc nói như vậy, Tề Ngọc Yên giật giạt tay áo Lý Cảnh, khẩn trương giải thích: “Hoàng thượng, tần thiếp thật sự không phản bội Hoàng thượng, chẳng qua, tần thiếp không hiểu sao lại có thể mang thai được nữa.”

“Mang thai là chuyện vui.” Lý Cảnh vỗ nhẹ lên tay Tề Ngọc Yên, sau đó thẳng người, nhìn Trịnh Chúc, nhú mày hỏi: “Tại sao Hoàng hậu nói như vậy? Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng, ngay cả cái thai trong bụng nữ nhân của Trẫm có phải của mình hay không cũng không biết ư?”

Trịnh Chúc cắn môi, nói: “Theo thần thiếp biết, mỗi lần Tề Ngọc Yên thị tẩm xong đều uống Tị tử canh. Nếu đã thế rồi thì sao ả ta có khả năng mang thai con cho Hoàng thượng được?”

Nghe xong, Lý Cảnh ngậy ra trước, sau đó mới lạnh lùng hỏi: “Sao Hoàng hậu lại biết chuyện riêng trong tẩm điện của Trẫm hả?”

Trịnh Chúc tái mét, nhưng không đáp lời.

Tự tiện dò la chuyện riêng của Hoàng đế là phạm vào cung quy.

Thấy hai người căng thẳng, Tiêu thái hậu vội mở miệng: “Cánh nhi, hay là con hỏi Tề quý tần trước đã, nếu như nàng ta uống Tị tử canh rồi, sao lại mang thai được?”

Lý Cảnh hừ lạnh: “Ai bảo nàng ấy uống Tị tử canh hả?”

Lý Cảnh vừa dứt câu, mọi người trong điện sững sốt.

Đúng lúc này, có cung nhân tiến tới bẩm báo: “Sử Viện Chính của Thái y viện đã đến ạ.”

“Truyền!” Lý Cảnh nói.

“Dạ!” Cung nhân bèn lui xuống.

“Mẫu hậu, người có nghi vấn gì, hỏi Sử Viện Chính là được.” Lý Cảnh nói.

Chỉ chốc lát sau, Sử Viện Chính đã vào điện, tiến tới hành lễ.

“Sử Viện Chính, việc Tề quý tần uống Tị tử canh là do người kê đơn?” Tiêu thái hậu do dự hỏi.

“Tị tử canh nào?” Sử Viện Chính ngơ ngác, “Vi thần chưa bao giờ kê Tị tử canh cho Tề quý tần ạ.”

“Thế sau mỗi lần Tề quý tần thị tẩm, Thu Sương lại cho ả ta uống thuốc gì hả?” Trịnh Chúc chất vấn.

“Hóa ra Thái hậu muốn hỏi thuốc Thu Sương cô nương tới lấy ạ.” Sử Viện Chính cười nói: “Hồi Hoàng hậu nương nương, Thu Sương cô nương không hề bảo vi thần phối tị tử canh, trái lại bảo vi thần phối Trợ dựm canh.”

“Trợ dựm canh?” Trịnh Chúc hơi biến sắc, “Là ai sai Thu Sương đi phối Trợ dựm canh?”

“Đương nhiên là Trẫm!” Lý Cảnh mở miệng.

Nghe thấy vậy, không chỉ những người khác đều chấn động, ngay cả Tề Ngọc Yên cũng sững sờ. Sau một lúc, nàng mới nói: “Nhưng sau lần đầu tần thiếp thị tẩm, lúc Thu Sương mang thuốc tới cho tần thiếp uống, thật sự nói là Tị tử canh mà. Từ đó cứ sau mỗi khi thị tẩm, Thu Sương luôn mang thuốc này tới cho thần thiếp uống.”

Lý Cảnh cúi đầu nhìn Tề Ngọc Yên, ánh mắt dịu bớt: “Đây cũng là Trẫm bảo cô ấy nói như vậy. Thứ nhất, lúc đó Trẫm đang giận nàng, nghĩ rằng nàng ghét bỏ Trẫm, nên Trẫm phải ghê lạnh lại nàng, nên bảo Thu Sương nói với nàng rằng đây là Tị tử canh, cố ý chọc tức nàng. Thứ hai, ta cũng có tư tâm, ta sợ nàng biết đây là thuốc hỗ trợ mang thai, sẽ không chịu uống, cho nên về sau vẫn không nói cho nàng.”

Nghe Lý Cảnh giải thích, Tề Ngọc Yên ngậy ngốc mất một lúc. Nghĩ tới bản thân mình lúc trước còn hốt hoảng lo sợ, suýt chút nữa bị Trịnh Chúc gọi người đánh dã man, không chết cũng mất nửa cái mạng, đôi mắt nàng chột hoe đỏ, nước mắt chảy xuống, oán giận nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, sao chàng có thể làm vậy chứ? Chàng có biết tần thiếp với con suýt nữa thì chết oan không hả.”

Trông thấy Tề Ngọc Yên như thế, Lý Cảnh hoảng sợ, cuống cuống dùng tay lau nước mắt cho nàng, miệng thì nói: “Ngọc Yên, nàng đừng khóc, là ta sai, không nên nói dối nàng.”

Lý Cảnh càng nói, Tề Ngọc Yên càng khóc to hơn.

Lý Cảnh vùng vằng đổ dành nàng: “Ngọc Yên, đừng vậy, cẩn thận hài tử. Nàng muốn trách cứ trách ta đi, nàng đừng tự mình đau mình, khóc nhiều sẽ ảnh hưởng tới thân thể.”

Mọi người trông thấy tình cảnh này, nhìn nhau. Trải qua chuyện này, trong lòng tất cả mọi người đều biết, địa vị của Tề Ngọc Yên trong lòng Hoàng đế không ai có thể chạm tới được.

Tiêu Thái hậu thấy Lý Cảnh lúc này hoàn toàn không có tí bộ dạng nào của một Đế vương cả, nói năng nhún nhường đổ dành Tề Ngọc Yên, trong lòng không khỏi có hơi bức tức, lạnh giọng hô lớn: “Hoàng đế!”

Lý Cảnh quay đầu, thấy Tiêu Thái hậu nghiêm mặt, biết mẫu hậu nhất định không quen nhìn hành động của mình, nhanh chóng đứng thẳng người, cúi chào Thái hậu nói: “Mẫu hậu gọi nhi thần có việc gì ạ?” Nhưng ánh mắt không kìm được liếc sang Tề Ngọc Yên.

Bấy giờ Tề Ngọc Yên cũng biết bản thân vừa xong có hơi luống cuống, khiến cho Thái hậu không vui, vội nín, nhỏ giọng thút thít.

Tiêu Thái hậu đối với thái độ nhận sai của hai người, cũng coi như vừa lòng, ngừng một lúc rồi nói: “Nếu Tề quý tần đang có thai, Cảnh nhi, con đưa cô ấy về nghỉ sớm đi.”

“Tạ mẫu hậu! Vậy bọn con cáo lui ạ.” Lý Cảnh hành lễ, sau đó quay sang nói với Tề Ngọc Yên, “Ngọc Yên, bây giờ chân của nàng còn tê không?”

“Hết tê rồi!” Tề Ngọc Yên nghe xong, sợ hấn lại bế mình tiếp, vội vã đứng dậy, hành lễ với Thái hậu, nói: “Tạ Thái hậu, tần thiếp xin cáo lui ạ.”

“Phải rồi, mẫu hậu.” Lý Cảnh còn nói tiếp, “Hiện giờ Ngọc Yên mang thai, đi đi về về cũng không tiện, nhi thần thấy, hay là miễn cho nàng ấy không cần tới thỉnh an Hoàng hậu hằng ngày nhé?”

“Mỗi thỉnh an thôi thì có vấn đề gì chứ?” Trịnh Chúc nghe vậy, trong lòng hơi bất mãn.

Thấy Trịnh Chúc không vui, Tề Ngọc Yên vội vàng nói: “Tần thiếp có thể...” Còn chưa dứt lời đã thấy Lý Cảnh quay đầu, lườm mình, nàng vội ngậm miệng lại.

Hành động nhỏ nhặt này của Lý Cảnh với Tề Ngọc Yên lọt hết vào mắt Tiêu Thái hậu.

Tiêu Thái hậu trầm ngâm một hồi, sau đó cười nhạt mở miệng: “Tề quý tần mang thai là con đầu lòng của Hoàng đế, hấn khó tránh khỏi hơi sốt ruột.” Nói xong, bà quay đầu nhìn Trịnh Chúc, “Một khi đã vậy, A Chúc, con cũng rộng lượng chút, miễn cái lễ cho Tề quý tần đi.” Nói xong bà dùng ánh mắt nói với Trịnh Chúc.

Trịnh Chúc nghe Thái hậu nói vậy rồi, đành miễn cưỡng đáp: “Mọi chuyện theo lời mẫu hậu ạ.”

“Tạ mẫu hậu, vậy nhi thần và Ngọc Yên xin cáo lui.” Lý Cảnh nói xong thì hành lễ, sau đó nói với Tề Ngọc Yên: “Ngọc Yên, đi nào.”

Tề Ngọc Yên nhanh chóng hành lễ với Thái hậu và Hoàng hậu, rồi theo sau Lý Cảnh ra ngoài.

Trịnh Chúc thấy hình ảnh Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên cùng rời đi, trong lòng bức bối không yên.

“Các người lui ra hết đi!” Tiêu Thái hậu nói với những người bên dưới.

Nghe vậy, đám Trịnh Chúc hành lễ cáo lui với Tiêu Thái hậu.

“Hoàng hậu ở lại, ai gia có lời muốn nói với con.” Tiêu Thái hậu nói.

“Dạ!” Trịnh Chúc đáp.

Phan Dửu Quân, Lương Tử Vân, La Xảo Nhi sau khi đứng lên thì nổi đuôi nhau ra khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Toan tính

“Mẫu hậu.” Thấy trong điện chỉ còn lại Tiêu Thái hậu và mình, Trịnh Chúc tức tưởi òa khóc.

Tiêu Thái hậu thờ dài, nói: “Vừa rồi con cũng thấy Cảnh nhi đối với Tề Ngọc Yên như nào, hiện tại mẫu hậu cảm thấy, coi như con và Phan Dửu Quân bắt tay, chỉ sợ cũng vô dụng.”

“Tại sao ạ?” Trịnh Chúc ngược lên đôi mắt đẫm lệ.

“Ban nãy từ lúc Cảnh nhi tiến vào điện, mẫu hậu ngầm quan sát, phát hiện ngoại trừ Tề Ngọc Yên, Cảnh nhi chẳng hề lia mắt đến bất cứ nữ tử nào khác.” Tiêu Thái hậu đau lòng nhìn Trịnh Chúc, nói: “Bởi vậy, cho dù là con, hay là Phan Dữ Quân, e rằng đều khó lọt vào mắt của Cảnh nhi.”

“Vậy, vậy nhi thần cứ thế mà cam chịu ư?” Trịnh Chúc lại chảy nước mắt.

“A Chúc, nãy mẫu hậu suy nghĩ, con muốn có chỗ đứng vững trong cái cung này, vẫn còn có cách khác. Phải rồi, nếu Tề Ngọc Yên đã mang thai, con nên đối xử tốt với cô ta chút đi.” Tiêu Thái hậu nói.

Trịnh Chúc cắn môi, nhưng không hề răng đồng ý. Á nữ nhân kia cướp trượng phu của mình, còn bảo mình phải đối xử tốt với ả ta ư?

“A Chúc, con đừng thiên cận quá.” Tiêu Thái hậu biết trong lòng Trịnh Chúc nghĩ gì, kiên nhẫn giải thích cho nàng ta, “Tề Ngọc Yên hoài thai, đối với con mà nói, chưa hẳn là chuyện tồi tệ.”

Nghe Tiêu Thái hậu nói, Trịnh Chúc khó hiểu, hoang mang nhìn thẳng bà: “Ý của mẫu hậu là gì, nhi thần không rõ.”

Tiêu Thái hậu thở dài, nói: “A Chúc, mẫu hậu mới nói, Cảnh nhi quan tâm Tề Ngọc Yên như thế, so với tiên đế đối với Hứa quý phi chỉ hơn chứ không kém. Nếu muốn tranh giành trượng phu, sợ cả đời con cũng không vượt qua nổi Tề Ngọc Yên. Mẫu hậu đã nghĩ, nếu con muốn sống êm ả trong cung về sau, cách tốt nhất chính là có con trai, sau đó phong nó làm Thái tử. Như thế, quãng đời sau này của con cũng có chỗ dựa vào.”

Trịnh Chúc cười cay đắng nói: “Mẫu hậu cũng nói, trong mắt Hoàng thượng chỉ có mỗi Tề Ngọc Yên, không có bất cứ ai khác, sao nhi thần có cơ hội mang thai sinh con chứ.”

Tiêu Thái hậu cười nhẹ, nói: “Đứa con không nhất định phải do chính con sinh, bây giờ trong bụng Tề Ngọc Yên không phải có một đứa ả?”

Trịnh Chúc sững sốt, nói: “Ý mẫu hậu là, bảo nhi thần lấy con của Tề Ngọc Yên sang?”

Tiêu Thái hậu gật đầu, cười nói: “Con là Hoàng hậu, tự mình chăm sóc con của tần phi sinh ra dưới gối mình, có gì không được?”

“Nhưng mà, Hoàng thượng sẽ đồng ý chứ?” Trịnh Chúc hơi nhú mày.

“Hoàng hậu là mẹ các con của Hoàng đế, muốn tự mình nuôi nấng con mình, hoàn toàn là làm theo lễ pháp. Đợi Tề Ngọc Yên sinh xong, con trực tiếp bế đứa bé đi là được, chắc chắn Cảnh nhi cũng không thể nói gì. Nếu hấn không đồng ý, cứ bảo hấn làm cho con tự sinh một đứa, cho hấn tự chọn.” Tiêu Thái hậu ngầm nghĩ, rồi nói thêm: “Huống hồ Cảnh nhi và Tề Ngọc Yên còn trẻ, đứa con này cho con, tội nó sinh tiếp là được mà.”

Trịnh Chúc do dự một hồi, cuối cùng gật đầu, nói: “Vậy thì, mọi chuyện nghe theo lời mẫu hậu.”

Lúc này Tề Ngọc Yên đang ngồi trên loan liễn cùng Lý Cảnh, hoàn toàn không hay có người có ý đồ với đứa con trong bụng nàng.

Lý Cảnh ôm chặt lấy nàng, để nàng tựa đầu lên vai mình, còn mình dán má lên trán của nàng.

Tề Ngọc Yên nhắm mắt lại, tay xoa xoa bụng của mình.

Không hề báo trước, ấy vậy mà mình lại mang thai. Bất chợt nàng nhớ tới Huyền Nhi. Nàng nhớ rõ thời điểm mình mang thai Huyền Nhi tại kiếp trước hình như sớm hơn hai tháng so với kiếp này. Điều này cũng có nghĩa, kiếp này, đứa bé trong bụng không phải là Huyền Nhi, cho nên mình sẽ vĩnh viễn không có cơ hội được gặp lại Huyền Nhi.

Nghĩ đến đây, gương mặt đáng yêu của Huyền Nhi lại hiện lên trước mắt nàng. Mũi nàng cay cay, nước mắt chảy xuống.

Nghe thấy tiếng thút thít nhỏ của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh sững sốt, vội ngẩng lên, hỏi: “Ngọc Yên, sao thế?”

Tề Ngọc Yên dúi đầu khỏi vai hấn, quay mặt sang hướng khác quệt vội giọt nước mắt đi, sau đó xoay đầu lại, nói với Lý Cảnh: “Tần thiếp không có việc gì ạ, Hoàng thượng.”

Lý Cảnh nhìn nàng chăm chăm, một lúc sau mới nói: “Có phải, nàng, không muốn đứa bé này?”

Tề Ngọc Yên gạt mình, vội vả trả lời: “Không phải, Hoàng thượng, không phải tần thiếp không muốn bé.”

Lý Cảnh nhìn thẳng vào nàng một lúc lâu rồi kéo môi cười: “Vậy thì tốt, ta sợ nàng giận ta vụ lên lút cho nàng uống Trụ dựng canh.”

“Tần thiếp không dám.” Nàng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ta không nghĩ nàng không dám.” Hấn ngẩn ra, sau đó bắt lấy bả vai nàng, kéo nàng lại vào ngực mình, thì thầm bên tai nàng: “Ta muốn trong lòng nàng, sẽ không bao giờ trách giận ta.”

“Trong lòng tần thiếp, thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trách gì Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ cười nói: “Tần thiếp là tần phi của Hoàng thượng, sinh con dưỡng cái cho Hoàng thượng vốn là trách nhiệm của tần thiếp mà.”

“Hóa ra nàng nghĩ như vậy à.” Lý Cảnh gượng cười.

“Thế Hoàng thượng cho rằng tẩn thiếp nghĩ thế nào?” Nàng nhướn mày hỏi.

Lý Cảnh cúi đầu, trông thấy da nàng trắng nõn, mày mắt như vẽ, môi như anh đào, chỉ muốn nhập vào lòng mình. Đương nhiên ta muốn nàng bởi vì tâm duyệt với ta, mới nguyện ý sinh con đường cái cho ta, chứ không phải vì là tẩn phi của ta, vì việc sinh con đường cái là bổn phận của nàng.

Nhưng hần dần đo hồi lâu, vẫn không nói ra những lời trong lòng mình, chỉ cười cười, nói: “Không có gì, nàng nghĩ vậy cũng rất tốt.”

Thấy vẻ mặt Lý Cảnh buồn bã, Tề Ngọc Yên cũng không rõ hần muốn thế nào, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người trầm mặc trong giây lát, bỗng hần nói: “Ngọc Yên, ngày mai ta sẽ tấn vị phân cho nàng.”

Nàng sùng sốt: “Tẩn thiếp vừa mới tấn phong quý tẩn, Hoàng thượng vẫn muốn tấn phong vị phân nữa cho tẩn thiếp?”

“Tất nhiên rồi.” Hần gật đầu, “Giờ nàng đang mang thai, theo quy củ thì nên tấn vị phân cho nàng.”

Bây giờ nàng đã là chính tam phẩm quý tẩn, lên một bậc chính là tòng nhị phẩm chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viện hoặc là chiêu hoa, lên nữa là chính nhị phẩm phi, tòng nhất phẩm phu nhân, cuối cùng chính là chính nhất phẩm “tứ phi” quý, đức, thực, hiền. Nàng nhớ rõ, kiếp trước sau khi nàng mang thai, Lý Cảnh tấn phong cho nàng làm chính nhị phẩm phi.

Nàng dò hỏi: “Thế Hoàng thượng định tấn vị phân gì cho tẩn thiếp?”

Hần quay mặt lại, cười nói: “Ta vừa mới nghĩ, tấn phong nàng làm chính nhị phẩm phi, có được không?”

Tề Ngọc Yên nghe xong, tim nảy bình bịch, quả nhiên vị phân giống hệt kiếp trước. Nhưng hiện giờ nàng không muốn bước trên con đường kiếp trước, vì thế, nàng lắc đầu, nói: “Không được.”

Hần sùng sốt, nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, sau đó cười nói: “Vậy phong nàng là phu nhân nhé, tòng nhất phẩm luôn!”

“Thế cũng không được, Hoàng thượng!” Nàng hoảng hốt, sao chàng càng nói vị phân càng cao vậy.

Thấy Tề Ngọc Yên vẫn không chịu, hần cau mày nói: “Nếu nàng thích, bây giờ phong nàng làm tứ phi cũng không phải không được, chỉ là sau khi nàng sinh Lân nhi* rồi sẽ không còn vị phân để tấn phong đâu.”

(Lân nhi: chỉ đứa con trai quý.)

Tề Ngọc Yên ngó người, sau một lúc mới phản ứng lại, hóa ra Lý Cảnh cho rằng mình đòi chàng cho vị phân, mau miệng cười nói: “Hoàng thượng hiểu sai rồi, tẩn thiếp thấy Hoàng thượng phong vị phân quá cao, tẩn thiếp sợ hãi thôi.”

“Hử? Vậy nàng muốn sao?” Lý Cảnh nhìn nàng hỏi.

“Tẩn thiếp chỉ là mang thai, không cần phải tấn vị phân.” Nàng nhỏ nhẹ cười nói.

“Không được!” Lý Cảnh lắc đầu, “Nàng mang là đứa con đầu của ta, không thể bạc đãi nàng và con, ta nhất định phải tấn phong vị phân cho nàng.”

“Vậy thì...” Thấy Lý Cảnh kiên quyết, Tề Ngọc Yên đành bất đắc dĩ nói: “Vậy thì Hoàng thượng cứ chọn đại vị phân tòng nhị phẩm nào đó cho tẩn thiếp là được rồi.”

Lý Cảnh lại lắc đầu, nói: “Ta muốn cho nàng lên làm chính phẩm, không muốn để nàng làm tòng phẩm, trước đó đã nghĩ tới chuyện này nên mới quyết định tấn phong nàng làm chính nhị phẩm phi, ngay cả tòng nhất phẩm phu nhân cũng không chọn, thì cái tòng nhị phẩm tự nhiên càng không cần suy tính.” Đã khiến nàng phải làm vợ lẽ, không thể đến vị phân cũng không để nàng được làm chính.

“Tấn vị phân thôi, không sao cả.” Nàng cười nói.

“Nếu nàng đã muốn tòng phẩm, chẳng bằng tòng nhất phẩm.” Hần nói.

Nàng ngây ngốc, nói: “Hoàng thượng, tòng nhị phẩm là tốt lắm rồi. Tẩn thiếp được tấn vị phân quá nhanh, thật sự vô cùng hoảng sợ.”

“Cái này có gì mà hoảng với sợ? Ai bảo bụng nàng không đòi gan đua chứ!” Nói xong hần còn vuốt ve cái bụng của nàng.

Nghe hần nói mà nàng dờ khóc dờ cười. Đây rõ ràng là hần trăm phương ngàn kế khiến mình có thai, giờ lại đổ tại bụng mình tranh đấu.

Chỉ là nghe hần nói vậy, trong lòng nàng vẫn vui mừng đôi chút. Ít nhất trong lòng chàng, vẫn yêu thương mình như kiếp trước. Nhưng những chuyện xảy ra tại kiếp trước khiến nàng mỗi khi nhớ lại, vẫn cảm thấy tim gan run sợ.

Nhất định phải giống với kiếp trước ư?

Nghĩ đến đây, lòng nàng rét run, sau đó xoay mặt cười với hắn: “Tần thiếp cảm thấy tông nhị phẩm rất tốt.”

Thấy nàng vẫn dôi co với mình, hắn nghiêm mặt, nói: “Đừng nói nữa, tông nhất phẩm phu nhân, chính nhị phẩm phi, nàng chọn một cái.”

Nàng đực mặt, đành nói: “Vậy tần thiếp nghe theo Hoàng thượng, chính nhị phẩm phi là được rồi ạ.” Nàng chọn vị phân thấp hơn.

“Giờ mới phải!” Hắn thấy nàng đồng ý, nhin không được hôn nhẹ lên má nàng khích lệ rồi nói: “Đợi sinh con xong, ta tấn phong vị phân cho nàng tiếp.”

Nàng cười cười, nói: “Tần thiếp tạ Hoàng thượng.”

Đáy lòng lại thờ dài. Cuối cùng vẫn không trốn khỏi vận mệnh kiếp trước ư? Không được! Chuyện xảy ra tại kiếp trước, kiếp này, tuyệt đối không cho phép nó lặp lại nữa. Kiếp trước, chính bởi vì Lý Cảnh chỉ độc sủng mỗi mình mình, mới khiến Phan Dữu Quân ghen ghét, cuối cùng Phan thị mới hại cả nhà mình.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tần thiếp mang thai, chỉ sợ không thể hầu hạ Hoàng thượng được nữa. Mấy ngày này, Hoàng thượng cứ gọi La tiểu nghi các nàng thị tẩm đi”

Lý Cảnh nghe xong, Tề Ngọc Yên lại rộng lượng bảo mình sủng hạnh tần phi khác, xem ra, quả nhiên trong lòng nàng ấy vẫn không có mình. Nghĩ đến đây, hắn bực bội trong lòng, mặt lạnh te, nói: “Trẫm muốn thị tẩm ai, không cần Tề quý tần bận tâm.”

Nghe vậy, vẻ mặt Tề Ngọc Yên căng cứng, cúi mày thỉnh tội nói: “Dạ, là tần thiếp đi quá giới hạn, xin hoàng thượng thứ tội.”

Lý Cảnh xoay mặt sang hướng khác, không để ý tới nàng.

Tề Ngọc Yên nhìn sắc mặt của chàng là biết mình chọc tức chàng rồi, lập tức im lặng. Kỳ thật trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn, từ sâu thẳm trong lòng, đương nhiên nàng không thích thú việc Lý Cảnh ở bên nữ nhân khác, nhưng vì không muốn giống với kiếp trước, nàng không dám lại độc chiếm người đàn ông này. Nhưng bản thân đây chàng ra như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai? Lúc này, nàng có hơi băn khoăn.

Cả quãng đường, hai người đều lặng thinh không nói.

Loan liền dừng trước cửa Trọng Hoa cung, Tề Ngọc Yên nhanh chóng dừng dậy nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tần thiếp xin cáo lui.”

Lý Cảnh quay mặt lại ngó nàng, vẫn không hề lên tiếng, nhưng thần nhiên đứng dậy, trực tiếp xuống khỏi loan liền, sau đó xoay người lại, bế Tề Ngọc Yên vẫn còn ngơ ngác từ trên liền xuống.

Tề Ngọc Yên hét nhỏ một tiếng, cả người đã vào trong lòng hắn.

“Hoàng thượng, mau đặt tần thiếp xuống!” Nàng hét hoảng kêu lên.

“Ngồi lâu như vậy, không động đây, chân nàng không tê à?” Hắn hỏi lại.

Nàng ngẩn ra, sau đó bật cười thành tiếng: “Hoàng thượng, chân tần thiếp không có tê!”

Nghe tiếng cười êm ái như chuông bạc quanh bên tai, sắc mặt hắn dịu dần, hừ khế, nhưng vẫn không nói gì.

Nàng tựa đầu vào ngực hắn, hai tay ôm cổ hắn, thỏ thẻ nói: “Hoàng thượng, vừa rồi tần thiếp nói sai, ngài đừng giận tần thiếp, có được không?”

Hắn trừng lớn nàng, nói: “Sau này nàng còn dám bảo ta đi sủng hạnh người khác, xem ta trừng phạt nàng ra sao!”

“Tần thiếp không dám nữa.” Nàng cười nói, hai tay càng quấn chặt hắn hơn.

Sao nàng nguyện ý chấp tay nhường chàng cho kẻ khác? Nếu ông trời đã cho chàng yêu nàng lần nữa, chắc chắn mọi chuyện đều là thiên mệnh khó tránh.

Giờ, nàng cũng đã nghĩ thông suốt. Muốn thay đổi vận mệnh kiếp trước, nếu chỉ trốn tránh, sẽ tránh không thoát.

Nàng tính toán trong lòng, hiện tại cách chuyện phụ thân thua trận bỏ mình ở kiếp trước còn có năm năm. Thời gian năm năm, nàng tin tưởng, đủ để nàng làm ra rất nhiều chuyện có thể thay đổi những chuyện xảy ra ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50. Nhân quả

Mai Hương và Trúc Vận nhìn thấy Lý Cảnh bế Tề Ngọc Yên vào Trọng Hoa cung, tưởng Tề Ngọc Yên xảy ra chuyện gì, vội vã chạy tới, lo lắng hỏi han: “Quý tần, cô sao thế ạ?”

Tề Ngọc Yên xoay mặt lại, cười với hai người, nói: “Ta không sao.”

“Không có chuyện gì ạ?” Trúc Vận hơi nhủ mảy, nói, “Thế tại sao Hoàng thượng lại bế quý tần vào điện?”

“Ngọc Yên có thai.” Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên, trùi mền mỉm cười.

Nghe Lý Cảnh nói, đầu tiên Trúc Vận sững sốt, tiếp đó thì reo mừng: “Oa! Tuyệt quá!”

“Quý tần, cô mang thai thật ạ?” Còn Mai Hương thì lộ ra vẻ vừa mừng vừa lo.

Hai má Tề Ngọc Yên ửng hồng, gật nhẹ đầu.

“Tốt quá tốt quá đi!” Mai Hương kích động không thôi.

Lý Cảnh bế nàng đặt xuống tháp quý phi, bản thân ngồi cạnh nàng, ủ chặt tay nàng trong tay mình.

Mai Hương đứng bên, vui vẻ đến nỗi chân tay vung vẩy.

“Sau này ăn uống của quý tần sẽ do chính nô tỳ kiểm tra rồi mới được dùng.” Trúc Vận cầm một cái gối lót sau lưng Tề Ngọc Yên, để nàng được ngồi thoải mái hơn chút.

Lý Cảnh cũng gật đầu, nói với Tề Ngọc Yên: “Trúc Vận thông y lý, có cô ấy chiếu cố nàng, ta cũng yên tâm phần nào.”

“Tần thiếp nghe theo Hoàng thượng ạ.” Tề Ngọc Yên cười nói.

Lý Cảnh ngắm nàng một lúc, sau đó lưu luyến đứng dậy, nói: “Lúc trước ta đang xử lý dở chính sự thì Thu Sương tới gọi ta, ta tới ngay Nhân Thọ cung. Giờ nàng đã ổn, ta phải trở về Sùng Tâm điện đây.”

“Tất nhiên chính sự quan trọng hơn, Hoàng thượng cứ đi đi ạ, không cần lo lắng cho tần thiếp đâu.” Nàng mỉm cười nói.

“Vậy ta đi đây.” Hắn đứng dậy.

Nàng nhìn hắn, trong mắt lại không tự chủ mang theo vài phần không nỡ rời xa.

Ánh mắt của nàng, hắn đương nhiên hiểu, trong lòng trào lên một niềm vui sướng. Thầm nghĩ, xem ra mình đi nước cờ này là đúng, sau khi nàng mang thai, quả nhiên đối với mình khác hẳn. Nghĩ đến đây, hắn cúi người xuống, lấy tay vuốt ve bụng của nàng, nói: “Nàng nhớ cẩn thận đây.”

Nàng mỉm cười gật đầu, tỉnh đứng dậy tiễn hắn.

Hắn ấn nàng xuống, nói: “Không cần, nàng ngồi là được, đừng làm ảnh hưởng đến con.”

Nàng cười: “Sao thế?”

“Ta bảo nàng không được đứng dậy thì nàng cứ nghe lời ta.” Hắn nói.

“Vậy, tần thiếp nghe Hoàng thượng.” Nàng ngẩng đầu mỉm cười.

“Ta xử lý xong việc sẽ tới thăm nàng.” Hắn nói.

“Dạ.” Nàng mỉm cười gật đầu.

Bấy giờ hắn mới yên tâm, tiến về phía ngoài điện.

Ánh mắt của nàng vẫn dõi theo hắn.

Tới trước cửa điện, hắn xoay người quay đầu nhìn nàng, thấy nàng vẫn đang dõi theo mình, trong lòng vui vẻ, nở nụ cười với nàng.

Dường như nụ cười trên gương mặt nàng càng thêm tươi tắn.

Hắn vẫy tay với nàng, sau đó mới xoay người bước ra ngoài, bước chân như nhanh nhẹn hơn thường ngày.

Nhìn bóng lưng hắn dần dần khuất khỏi tầm mắt, nàng cảm giác lòng mình như thể trống rỗng theo.

Nàng bắt chợt cảm thấy, một màn vừa xong, cực kỳ giống với kiếp trước. Khi đó hai người thẩm thiết y vậy.

Nếu ông trời đã cho hân yêu mình như kiếp trước, nàng cũng không có ý định tiếp tục trốn tránh tình cảm của mình dành cho hân.

Chỉ là kiếp này, nàng nhất định thay đổi vận mệnh kiếp trước. Nàng không chỉ muốn cả nhà Tề gia mạnh khỏe, muốn đưa con trong bụng mình mạnh khỏe, nàng còn muốn hân! Kiếp này, nàng nhất định phải vì bản thân mình không mong gì hơn.

“Quý tần, đừng nhìn nữa, Hoàng thượng đã đi xa rồi!” Tiếng Trúc Vận vang lên mang theo giọng cười.

Trúc Vận lên tiếng, kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Trúc Vận và Mai Hương đều đang cười sung sướng.

“Hình như tình cảm giữa Quý tần và Hoàng thượng tăng lên không ít nhỉ.” Mai Hương cười nói.

Nàng đỏ mặt, tay nhẹ nhàng xoa bụng, “Chàng là cha đứa bé mà!”

“Hoàng thượng đối với quý tần tốt thế, sau này quý tần mà sinh được hoàng tử, chắc chắn Hoàng thượng sẽ càng thêm cưng chiều quý tần.” Trúc Vận cười nói.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên ngây ngốc. Hôm nay mình mang thai, ngày mai Lý Cảnh sẽ tấn chức mình làm phi, cứ như vậy thì mình quá nổi bật ở trong cung này rồi. Như thế, Phan Dữu Quân, Lương Tử Văn sẽ cực kì hận mình? Nếu mình sinh ra con trai, sợ rằng sẽ càng thêm người ghen ghét?

Nàng bất giác nhớ tới Huyền Nhi bị Phan Dữu Quân hại chết ở kiếp trước. Nếu Huyền Nhi là con gái, biết đâu Phan Dữu Quân sẽ không hạ độc thủ với nó? Hiện giờ mình vẫn không biết có thể đấu thắng được mấy nàng ta không, nếu sinh con gái, mấy nàng ta chắc sẽ không ra tay độc ác với đứa bé đâu.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên thân nhiên cười, nói: “Ta lại hi vọng có thể sinh được bé gái.”

“Con gái?” Trúc Vận kinh ngạc, nói: “Quý tần, tất nhiên Hoàng thượng sẽ muốn con trai chứ.”

Con trai? Chàng hân là mong nhỉ?

Tề Ngọc Yên lại nhớ tới kiếp trước Lý Cảnh yêu chiều Huyền Nhi vô vàn, ánh mắt tối tăm.

Thấy vậy, Mai Hương vội trừng mắt với Trúc Vận, cười nói: “Hoàng thượng sủng ái quý tần thế, hoàng tử hay công chúa ngài ấy đều thích cả.”

Trúc Vận bị Mai Hương trừng, thấy sắc mặt Tề Ngọc Yên không tốt, cho rằng mình nói sai, nên vội vàng hứa nói: “Phải đó! Hoàng thượng thích là quý tần chúng ta, chỉ cần là quý tần sinh, cho dù là trai gái, người đều sẽ thích hết.” Nói tới đây, cô nàng lại cười, “Hơn nữa, lần này sinh công chúa, lần tới quý tần sinh hoàng tử là được.”

Tề Ngọc Yên nở nụ cười, nhưng không đáp lại lời nói của Trúc Vận, chỉ nói với Mai Hương: “Mai Hương, lát nữa em kiếm ít vải bố tới, ta muốn làm quần áo cho con.”

“Dạ.” Mai Hương cười híp mắt đáp.

Mai Hương vừa ra cửa thì có tiểu cung nữ vào, bẩm báo với Tề Ngọc Yên: “Quý tần, La Tiểu Nghi tới ạ.”

La Xảo Nhi tới? Nghĩ tới hôm nay La Xảo Nhi đã giúp đỡ mình lúc ở Nhân Thọ cung, Tề Ngọc Yên ấm áp trong lòng, vội nói: “Mau mời muội ấy vào.”

“Dạ.” Tiểu cung nữ lui xuống.

Vài phút sau, La Xảo Nhi tiến vào điện.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng cười đón chào, lên tiếng: “La tiểu nghi, nhanh tới ngồi.”

Hiện tại vị phân La Xảo Nhi thấp hơn Tề Ngọc Yên, tiến tới hành lễ, hô vang: “Tề tỷ tỷ.”

Tề Ngọc Yên đỡ La Xảo Nhi dậy, cười nói: “Có hai tỷ muội chúng mình, đừng đa lễ vậy, mau tới ngồi đây đi.”

La Xảo Nhi dịu Tề Ngọc Yên, cười nói: “Bây giờ tỷ tỷ mang thai rồi, động tác cần phải cẩn thận chút.”

“Ta vẫn chưa yếu đuối đến thế đâu.” Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

Hai người ngồi xuống, Trúc Vận lạnh lẽo đi pha trà cho La Xảo Nhi.

Tề Ngọc Yên nắm lấy tay La Xảo Nhi, nói: “Hôm nay lúc ở Nhân Thọ cung, cảm ơn La tiểu nghi đã giúp đỡ nhiều lắm.”

“Tề tỷ tỷ cũng nói chúng mình là tỷ muội, khách khí vậy làm chi.” La tiểu nghi cười hì hì nói.

“VẬY ta sẽ không nói mấy lời khách sáo nữa.” Tề Ngọc Yên vỗ nhẹ lên tay La Xảo Nhi.

La Xảo Nhi ngưỡng mộ nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Hôm nay tại Nhân Thọ cung, Hoàng thượng đối với Tề tỷ tỷ đúng là tình thâm ý trọng nhé!”

Nghe La Xảo Nhi nói vậy, Tề Ngọc Yên xốn xang, sau đó cười ngượng ngùng.

“Nếu Xảo nhi cũng có người đối đãi vậy, có chết cũng cam lòng!” La Xảo Nhi cảm khái nói.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên thở dài trong lòng. Nàng và La Xảo Nhi đều là nữ nhân của Lý Cảnh, Lý Cảnh chung tình với mình, nên hồ hững với những tân phi khác. Nhưng nếu trong lòng mình đã ra quyết định, ở bên Lý Cảnh, đương nhiên không thể đẩy chàng ra như lúc trước.

Ngừng một lúc, Tề Ngọc Yên mới thấp giọng nói: “Xin lỗi, muội đừng trách tỷ nhé.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, La Xảo Nhi ngó ra, sau đó lập tức hiểu ý của nàng, nhoen miệng cười: “Tề tỷ tỷ hiểu lầm rồi, muội không có mấy suy nghĩ quá phận đó với Hoàng thượng đâu.”

Tề Ngọc Yên nghe vậy thì sửng sốt, nói: “Sao lại nói là suy nghĩ quá phận? Hoàng thượng cũng là trượng phu của muội đó!”

La Xảo Nhi cúi đầu cười khỏ: “Trượng phu? Trong lòng Hoàng thượng, e chỉ là trượng phu của duy mình Tề tỷ tỷ thôi.”

Nghe nàng ấy nói vậy, Tề Ngọc Yên thở dài một tiếng: “Tỷ tỷ xin lỗi muội.”

La Xảo Nhi vội kéo tay Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tề tỷ tỷ đừng vậy mà. Hoàng thượng yêu thương tỷ như vậy, muội thật sự không đau lòng.”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn đôi mắt chân thành của La Xảo Nhi, giống như không phải đang nói dối. Đột nhiên, nàng nhớ lại lúc ở Huyền Tước sơn, La Xảo Nhi hào hứng kể về Chung Dục, trong lòng không khỏi kích động.

Lúc này, La Xảo Nhi nắm chặt tay của Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ, chính là nói, trân bảo dễ kiếm, tình lang khó tìm. Nếu tỷ có thể có được tình cảm thật lòng của Hoàng thượng, vậy thì nhất định phải thật quý trọng mới đúng.”

“Tỷ sẽ mà.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu cười nói.

“Vậy thì tốt.” La Xảo Nhi cười rộ lên với Tề Ngọc Yên.

“Phải rồi, La tiểu nghi tới tìm tỷ là có việc gì?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Trời ạ, suýt nữa thì muội quên mất chuyện chính.” La Xảo Nhi than nhẹ.

“Có chuyện gì vậy?” Tề Ngọc Yên khẽ cười hỏi.

La Xảo Nhi đề giọng nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ có biết vì sao Tuyệt Đoàn của Thái hậu cứ thấy tỷ là sửa soạn lên không?”

Tề Ngọc Yên sửng ra một lúc rồi mới hỏi: “La Tiểu Nghi biết vì sao à?”

Lúc này, Trúc Vận mang trà đã được pha xong lên, đặt lên bàn bên cạnh La Xảo Nhi.

“Có người cố ý hại tỷ.” La Xảo Nhi bùng chén sứ lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Tề Ngọc Yên hoang mang, hỏi: “Tại sao lại nói thế?”

La Xảo Nhi đặt chén sứ lại lên bàn, sau đó luồn tay trái vào ống tay áo bên phải, lấy ra một chiếc khăn lụa thêu hoa mai.

Trông thấy, Tề Ngọc Yên giật mình.

“Ý, đây không phải là khăn lụa của quý tần nhà em ư?” Trúc Vận nói: “Nô tỳ tìm lâu rồi mà vẫn không thấy, sao lại ở chỗ La tiểu nghi?”

La Xảo Nhi nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên, chậm rãi nói: “Hôm nay sau khi Tề tỷ tỷ và Hoàng thượng rời đi, Thái hậu cũng bảo chúng muội lui. Muội ra cửa thì thấy Tuyệt Đoàn, nên ở lại chơi với nó một lúc. Tấm khăn lụa này là muội phát hiện ở trong sân. Muội nhớ mang máng Tề tỷ tỷ từng dùng rồi nên nhặt lên. Nào ngờ, Tuyệt Đoàn vừa thấy cái khăn lụa, lại bắt đầu lông lên, sửa ỉnh ỏi với muội, vừa sửa vừa bước lùi trốn tránh, giống như sợ hãi cái khăn lụa này.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên thất chặt đôi lông mày.

La Xảo Nhi tiếp tục kể: “Muội cảm thấy, nhất định có người trộm khăn lụa mà Tề tỷ tỷ đã dùng, sau đó cầm chiếc khăn lụa hại Tuyệt Đoàn. Tuyệt Đoàn nhớ rõ người hại nó có cái mùi trên chiếc khăn lụa, cho nên hôm nay nó nhìn thấy Tề tỷ tỷ, nghĩ được mùi trên người Tề tỷ tỷ, nó cho rằng Tề tỷ tỷ chính là người hại nó, nên mới lông lên sửa lớn với tỷ.”

Nghe La Xảo Nhi phân tích, Tề Ngọc Yên từ tốn gật đầu: “La tiểu nghi nói rất đúng, tỷ cũng nghĩ như vậy.”

Trúc Vận nghe xong, chấn động: “Ai sẽ làm ra chuyện xấu xa đến thế để hại quý tằm chúng ta?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, liếc mắt với La Xảo Nhi, hai người đều im lặng không nói.

Kẻ trộm khăn lụa của Tề Ngọc Yên đi hại Tuyết Đoàn, mục đích chính là muốn Tiêu Thái hậu vì Tuyết Đoàn mà ghét Tề Ngọc Yên.

Ở trong Hoàng cung, nữ nhân bày kế hãm hại nhau, đơn giản cũng chỉ vì nam nhân kia thôi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tề Ngọc Yên càng thêm trầm trọng.

Kẻ này, năng tin tưởng sẽ không phải là La Xảo Nhi. Bởi vì tâm La Xảo Nhi, vốn không đặt trên người Lý Cảnh, đương nhiên sẽ không bởi vì mình được sủng mà trù tính hại mình.

Nàng cảm thấy hẳn cũng không phải Hoàng hậu. Bởi vì Hoàng hậu muốn Tiêu thái hậu không thích nàng, căn bản không cần quanh co như thế, cứ khóc lóc kẻ lẽ trước mặt Tiêu Thái hậu là được.

Nói như vậy, kẻ lên lút hại nàng, không phải Phan Dữu Quân thì là Lương Tử Vân.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên rung mình. Bản thân còn chưa muốn ra tay đối phó các ả, các ả đã ra tay trước với mình rồi.

Xem ra, mình nên lên kế hoạch sớm chút, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết được!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thấu hiểu

Lý Cảnh vừa vào Trọng Hoa cung đã trông thấy Tề Ngọc Yên tươi cười tiến tới nghênh đón. Thấy nàng chuẩn bị hạ người hành lễ, hần bước vội hai bước, đỡ lấy nàng, nói: “Hiện giờ nàng đang mang thai, không cần hành lễ.”

Tề Ngọc Yên đứng dậy, ngược nhìn Lý Cảnh, mỉm cười: “Tạ Hoàng thượng thương yêu.”

“Sau này thời điểm chỉ có hai chúng mình, nàng không cần phải hành lễ.” Hần kéo tay nàng, đi vào bên trong điện.

Nàng lắc đầu, cười nói: “Như vậy sao được? Bị người khác biết được, tằm thiếp sẽ bị chê trách.”

“Trẫm nói được là được!” Hần kiên quyết, “Chuyện riêng trong phòng của hai ta, ai tới quản?”

Thấy hần dùng giọng điệu của Hoàng đế, nàng nở nụ cười: “Vâng! Vậy sau này gặp Hoàng thượng, tằm thiếp sẽ không đa lễ nữa.”

“Thế mới ngoan.” Hần vừa lòng gật đầu.

Nàng mỉm cười, theo bước hần vào điện.

Vào điện, hần ngồi trên tháp quý phi, kéo nàng tới, để nàng ngồi lên đùi mình, ôm nàng hỏi han: “Hôm nay sau khi ta rời đi, nàng đã làm những gì?”

Tề Ngọc Yên chỉ vào giỏ đựng kim chỉ ở trên bàn, nói: “Trong lúc rảnh rỗi, tằm thiếp muốn chuẩn bị vài bộ đồ cho con.”

Lý Cảnh một tay ôm nàng, tay khác với lấy giỏ đựng kim chỉ tới, lật qua lật lại chiếc quần lót còn dang dở, ngạc nhiên nói: “Sao nhỏ xíu vậy?”

Nàng cười: “Tiểu hài tử mới sinh, đương nhiên là nhỏ bé rồi.”

Nhớ lại thân thể mềm mềm nho nhỏ lúc Huyền nhi vừa mới sinh kia, đáy lòng Tề Ngọc Yên dường như sắp tan chảy đến nơi.

“Sao nàng biết con nó sẽ rất nhỏ?” Hần cười hỏi.

Nàng mỉm cười nói: “Lúc tằm thiếp ở Mi Dương, có nhà họ hàng sinh em bé, tằm thiếp có tới xem.” Vừa nói nàng vừa hươ tay, nói: “To ngần này nè.”

Hần cười nói: “Con của ta, nói không chừng sẽ to hơn của những người khác thì sao?”

“Mong là không.” Nàng cười khỏ lắc đầu nói, “Đứa bé quá lớn, tằm thiếp sinh sẽ rất khó khăn.” Nghĩ tới con đau do sinh ở kiếp trước, đến giờ nàng vẫn

cảm thấy kinh hãi.

Hắn giật mình, nói: “Vây để đứa bé nhỏ chút, ta không muốn nàng quá mệt nhọc.”

Nàng vừa nghe, yên lặng quan sát hắn một lúc, rồi nói: “Tần thiếp tạ Hoàng thượng thương yêu.” Ánh mắt lại không ngăn được từ từ lấp lánh.

“Đừng thế nữa.” Hắn thăm khước mắt cho nàng, nói: “Nàng sẽ ảnh hưởng tới con trai ta đó.”

Nàng tức thì bật cười: “Sao Hoàng thượng biết là con trai, nhờ tần thiếp không chịu, sinh con gái thì sao?”

“Con gái cũng không có vấn đề.” Hắn nhìn nàng, thân nhiên cười nói: “Chỉ cần là nàng sinh cho ta, trai gái ta thích hết.”

“Tần thiếp sinh, trai gái Hoàng thượng đều thích.” Nàng đứng lên, nghiêng nghiêng nhìn hắn, nói: “Vây nếu tần phi khác sinh con cho Hoàng thượng, Hoàng thượng thích con gái hay con trai hơn?”

Nghe vậy, hắn nao nao, sau đó khước miệng vênh lên, nhẹ nhàng phất cái mũi nàng, cười nói: “Sẽ chẳng có ai khác, chỉ có nàng thôi! Yên tâm chưa?”

Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán được đáp án của hắn, nhưng nghe chính miệng hắn nói ra, trong nàng vẫn hơi cảm động. Nàng chột nhào tới, hai tay vòng ôm cổ hắn, đầu tựa vào hóm vai hắn, nói: “Tần thiếp yên tâm rồi, Hoàng thượng.”

Hắn ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, nhỏ tiếng gọi: “Được rồi, Ngọc Yên.”

Nàng tựa đầu trong ngực hắn, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn, hồi lâu không muốn rời ra.

“Nàng chưa dùng cơm à?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

“Chưa ạ.” Nàng lắc đầu.

“Đã muộn vậy rồi mà sao chưa dùng bữa?” Trong giọng hắn mang theo chút trách cứ, “Nàng không quan tâm tới bản thân cũng phải để ý tới đứa bé trong bụng chứ.” Hắn phát hiện kể từ khi Tề Ngọc Yên biết mình mang thai, thái độ đối với hắn từ trốn tránh chuyển thành tiếp nhận. Hắn nghĩ sự thay đổi của nàng, hẳn là do nàng mang thai, trong lòng tự nhiên cũng coi trọng đứa bé trong bụng của nàng hơn nhiều.

Nàng ngẩng đầu, cười nhìn hắn: “Lúc Hoàng thượng rời đi, không phải nói giải quyết chuyện xong sẽ quay lại sao? Tần thiếp đoán khi Hoàng thượng tới đây, giả nửa là chưa dùng bữa, nên muốn cùng dùng với Hoàng thượng.”

“Nàng đoán đúng rồi đó!” Hắn nheo yêu cái má của nàng, mỉm cười nói, “Vây nàng dùng bữa cùng ta đi.”

“Dạ.” Nàng gật đầu, xuống khỏi lòng hắn.

Lý Cảnh sai Thường Hải truyền thiện, rồi kéo Tề Ngọc Yên vào trong Noãn các dùng bữa.

Dùng xong bữa, Lý Cảnh cùng nàng dạo ven hồ Úc Xuân ngoài Trọng Hoa cung để tiêu cơm, rồi mới trở về Trọng Hoa cung. Thấy thời gian vẫn còn sớm, Lý Cảnh lại gọi Thường Hải mang cờ lên, nói rằng muốn chơi cùng Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh chẳng có ý định rời đi, có chút bất ngờ, bèn hỏi: “Sao Hoàng thượng không trở về Càn Dương cung nghỉ ngơi cho sớm?”

“Đêm nay ta ở đây, không đi.” Hắn vẫn cúi đầu, nói.

“Hoàng thượng ở đây ư?” Nàng sững sốt, “Nhưng hiện giờ tần thiếp đang mang thai, không thể hầu hạ Hoàng thượng được.”

Hắn nhìn nàng, dùng tay dỉ trán nàng, cười nói: “Nàng nghĩ cái gì thế? Ta có nói muốn nàng hầu hạ đâu.”

Nàng đỏ mặt, nói: “Vây thì sao Hoàng thượng còn qua đêm tại đây?”

“Không phải cơ thể nàng rất khó ấm sao? Ta không chăm sóc nàng, con ta bị lạnh thì phải làm sao?” Nói xong hắn giữ hai tay bé nhỏ của nàng trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Tần thiếp sẽ đắp chăn, hơn nữa còn có tích nô mà!” Nàng nói, “Vớ lại, không phải Thái hậu không cho Hoàng thượng ngủ bên ngoài Càn Dương cung sao?”

“Người nói không thể qua đêm lâu dài ở ngoài Càn Dương cung, ở có vài ngày thì không sao cả.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói, “Hơn nữa, ngày mai nàng sẽ được phong làm phi, vị phân khác lớn, Hoàng đế có thể ngủ lại tại tam cung của phi tử.”

Từ chính nhị phẩm trở xuống chỉ có thể gọi là tần, trên chính nhị phẩm mới là phi, gần như ngang bằng Hoàng hậu, ở trước mặt Hoàng đế xưng là “thần thiếp”, trước mặt mọi người có thể xưng “bản cung”, những tần phi khác và cung nhân khác phải gọi là “nương nương”. Một khi lên làm phi, địa vị trong cung cao hơn rất nhiều.

“Hoàng thượng cũng đừng quá yêu thương tần thiếp, tần thiếp sợ sẽ khiến người ghen ghét.” Tề Ngọc Yên nói.

“Ghen ghét? Cho dù có, cũng chỉ dám giấu ở trong lòng, ai dám làm gì với nàng chứ?” Lý Cảnh không cho là đúng nói.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên im lặng. Hắn xem nhẹ tâm tính ghen tị của nữ nhân, một khi bùng phát, sẽ hại chết người, giống như mình của kiếp trước là một ví dụ sinh động.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh, thấy chàng đang bình tĩnh nhìn mình, trong lòng nàng chợt cảm động. Nếu đã quyết tâm, kiếp này muốn bên chàng tới đầu bạc, có một số việc không cần thiết phải giấu chàng. Dù sao chàng cũng là Hoàng đế, nếu được chàng hỗ trợ, rất nhiều việc sẽ dễ dàng thực hiện hơn.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên chân chừ một hồi, bèn kể lại chuyện có kẻ lên lấy cấp khăn lụa của mình đi hại Tuyết Đoàn, khiến cho Tuyết Đoàn thấy mình thì phát điên cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh vừa nghe, sắc mặt hơi có chút khiếp sợ: “Thực sự có người dám lên lút xuống tay với nàng ư?”

Tề Ngọc Yên không nói, chỉ khẽ gật đầu.

“Ngọc Yên có biết đó là ai không?” Hấn truy vấn.

“Tần thiếp không biết.” Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, rồi nói tiếp: “Chẳng qua tần thiếp cảm thấy, có lẽ không phải là La tiểu nghi.” Trong lòng nàng vẫn có chút mưu cầu tư lợi, không nói ra không phải Hoàng hậu.

Lý Cảnh im lặng một lúc, nói: “Ta đã biết, sau này ta sẽ cố gắng làm việc chu đáo cẩn thận hơn. Trước khi chuyện chưa được điều tra rõ ràng, nàng cũng phải thận trọng, nếu kẻ kia trộm được khăn lụa của nàng, nói không chừng trong Trọng Hoa cung có người của cô ta. Càng phải cẩn thận trong vấn đề ăn uống, nhất quyết không được gây hại cho con của chúng ta.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, lại thờ dài, nói: “Đương nhiên tần thiếp sẽ cẩn thận. Chỉ là Hoàng thượng làm việc chu đáo cẩn thận thì sao chứ, hiện giờ chỉ cần Hoàng thượng còn sủng một mình tần thiếp, trong lòng các nàng ấy đều sẽ ghen ghét tần thiếp.”

“Vậy ta phải làm sao?” Hấn lờn nàng, nói: “Chẳng lẽ, nàng muốn để ta đi sủng hạnh các cô ta ư?” Nói xong mặt nghiêm lại, tính đứng đây.

Tim nàng nhảy dựng, vội vã níu chặt lấy tay áo của hắn, lớn tiếng hô: “Hoàng thượng!”

“Giữ há?” Hấn mặt lạnh, biết rõ còn có hỏi.

Nàng cắn môi, nói: “Không được đi!” Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nói lớn, “Hoàng thượng cứ coi tần thiếp là đồ phụ, tần thiếp không cho Hoàng thượng đi!”

“Là ai sáng nay còn bảo ta đi sủng hạnh mấy người La tiểu nghi hử?” Hấn bĩu môi.

Mặt nàng càng đỏ, nói: “Dù thế nào, bây giờ thiếp chính là không cho Hoàng thượng đi nữa!”

Hắn nhìn chằm chằm nàng một lúc, sau đó cười vang, ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy tay ôm chặt eo nàng, thăm thì bên tai nàng: “Kể cả nàng cho ta đi, ta cũng sẽ không đi.”

Nghe vậy, mặt nàng càng đỏ hơn, ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nét cười.

Hai người chơi cờ được một lúc, thấy thời gian không còn sớm, bèn dọn dẹp rồi nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, hai người quấn chặt lấy nhau. Tay chân Tề Ngọc Yên đều được hắn dùng thân thể ủ ấm, cả người đều cảm thấy ấm áp.

Tề Ngọc Yên sau khi suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, cảm thấy giấc ngủ đêm nay vô cùng ngon.

Ngày hôm sau, khi nàng tỉnh dậy thì Lý Cảnh đã rời đi thượng triều.

Tề Ngọc Yên rửa mặt chải đầu xong xuôi, liền gọi Thu Sương chuẩn bị tới Khôn Dương cung.

Thu Sương nghe Tề Ngọc Yên muốn đi Khôn Dương cung, sững sốt một hồi rồi nói: “Không phải Hoàng thượng đã nói, quý tần mang thai, không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an ạ?”

“Tuy là nói thế, nhưng bây giờ ta hoàn toàn khỏe mạnh, tất nhiên tới Khôn Dương cung thỉnh an vẫn tốt hơn.” Tề Ngọc Yên cười lạt nói: “Hơn nữa, hôm nay Hoàng thượng sắc phong chiếu thư phải do Hoàng hậu tuyên bố, ta không thể để Hoàng hậu đến Trọng Hoa cung chứ?”

“Đúng vậy, hôm nay quý tần phải tấn vị phân, đến Khôn Dương cung vẫn tốt hơn.” Thu Sương gật đầu, nói, “Vậy quý tần chờ chút, nô tỳ đi gọi nghi lễ tới trước.”

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên gật đầu nói.

“Nô tỳ xin đi cùng quý tần, nhờ Hoàng hậu ban cho quý tần đồ ăn gì, có nô tỳ cũng có thể thay quý tần kiểm tra.” Trúc Vận vừa nói, vừa cài một cây trâm ngọc lên búi tóc Tề Ngọc Yên.

Nghe Trúc Vận nói vậy, Tề Ngọc Yên giật mình, nói: “Chắc là không đâu? Hoàng hậu sẽ không dám làm thế chứ?”

“Quý tần, bây giờ cô đang mang thai, không biết các nàng ta ghen ghét đường nào đâu, cẩn thận chút vẫn hơn.” Trúc Vận nói.

Nghĩ tới kiếp trước của mình chính bởi vì không nhìn thấu, mới hại cả một nhà Tề thị chết thảm. Kiếp này, nghĩ sâu xa cũng tốt. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Vậy được, em đi theo cùng ta.”

Bấy giờ, Thu Sương tiến vào bẩm báo rằng nghi lễ đã chuẩn bị xong, Tề Ngọc Yên dẫn theo Trúc Vận ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Tề Ngọc Yên đến Khôn Dương cung, Lương Tử Văn, Phan Dửu Quân và La Xảo Nhi đã tới rồi.

Tề Ngọc Yên vào điện, quỳ xuống vái Trịnh Hoàng hậu nói: “Tần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”

Trịnh Chước thấy Tề Ngọc Yên quỳ rạp hành lễ, vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, tự tay đỡ Tề Ngọc Yên lên, cười nói: “Tề quý tần đang mang thai, không cần đa lễ thế đâu.”

Được Trịnh Hoàng hậu tiếp đãi nhiệt tình như vậy, Tề Ngọc Yên lộ vẻ được yêu mà lo sợ: “Tần thiếp tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

“Phải rồi, không phải Hoàng thượng và Thái hậu miễn Tề quý tần tới thỉnh an bản cung hàng ngày ư?” Trịnh Hoàng hậu mỉm cười nói, “Sao Tề quý tần còn qua đây vào lúc này?”

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói: “Dù rằng Hoàng thượng và Thái hậu thương xót tần thiếp, miễn tần thiếp cái lễ, nhưng trong lòng tần thiếp biết lễ không thể bỏ. Hơn nữa, bây giờ thân thể tần thiếp vẫn mạnh khỏe, đương nhiên nên tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi ạ.”

Trịnh Chước vỗ về tay của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tề quý tần đúng là biết lễ nghi hiểu đạo lý, chẳng trách Hoàng thượng sủng ái người vậy. Đúng rồi, sớm nay Hoàng thượng đã đưa chiếu thư tấn phong tới, bản cung tưởng người không tới, đang tính lát nữa sẽ tới Trọng Hoa cung gặp người tuyên chiếu đó.”

Đối với việc thái độ của Trịnh Chước đối với mình ngày hôm nay biến hóa lớn, vẻ mặt hòa ái thân thiết, Tề Ngọc Yên ngạc nhiên đôi chút trong lòng. Chẳng lẽ, nàng ta bởi vì Lý Cảnh sủng ái mình, nên đối xử mình khác biệt. Về suy nghĩ này, Tề Ngọc Yên không quá tin tưởng, tất nhiên cũng không dám xem nhẹ, bèn cung kính nói: “Tần thiếp không dám làm phiền Hoàng hậu nương nương giá, nếu có việc, Hoàng hậu nương nương phái người tới truyền tần thiếp tới là được ạ.”

“Bây giờ người đang mang thai, đương nhiên phải quý trọng hơn, sao có thể để người vất vả.” Trịnh Chước tự mình đỡ Tề Ngọc Yên tới chiếc ghế dựa gần đó, để nàng ngồi xuống, “Tề quý tần ấy, à đâu, lát nữa thôi người sẽ không phải quý tần nữa.”

Nói tới đây, Trịnh Chước mỉm cười, “Cũng tốt, nhân lúc các người tề tựu ở đây, bản cung sẽ tuyên chiếu luôn.”

Vừa dứt lời, liền có thị nữ trình lên chiếu thư màu vàng chói lọi.

Mọi người vừa thấy, bèn đứng dậy quỳ xuống hành lễ.

Trịnh Chước đưa tay tiếp nhận chiếu thư, đứng trên điện, quét qua đám người Tề Ngọc Yên đang quỳ trong điện, sau đó chậm rãi đọc: “Quý tần Tề Ngọc Yên, siêng năng dịu hiền, nhiệt tình tốt bụng, thạo nội tắc*, thuận lễ không vượt ngoài, hết mực được lòng trẫm, ngay hôm nay sắc phong làm chính nhị phẩm phi.”

(Nội tắc: Tên một thiên trong sách “Lễ Kỉ”, nói về phép tắc mà người đàn bà phải theo để cư xử phải đạo.)

Tề Ngọc Yên vội dập đầu tạ ơn: “Tạ long ân Hoàng thượng.”

Phan Dửu Quân, La Xảo Nhi rộn ràng chúc mừng Tề Ngọc Yên xong mấy người chuẩn bị đứng dậy.

Trịnh Chước vội lên tiếng: “Đừng đứng dậy vội, ba người các người cũng được tấn vị.”

Nghe vậy, mọi người trong điện đều ngỡ ngàng.

Trịnh Chước tươi cười, rồi tiếp tục đọc chiếu thư tấn phong cho ba người Lương Tử Vân.

Lương Tử Vân tấn thăng làm tòng tam phẩm tiếp dư, Phan Dữu Quân tấn thăng làm chính tứ phẩm quý nghi, La Xảo Nhi tấn thăng làm tòng tứ phẩm thuận nghi. Hai người trước thăng hai bậc, còn La Xảo Nhi thăng liền bốn bậc.

Tuyên chiếu xong, ai nấy đều dập đầu tạ ơn.

“Tất cả đứng dậy đi.” Trịnh Chước mỉm cười nói, “Các người vẫn nên cảm ơn Tề phi nữa. Trong chiếu thư Hoàng thượng cũng có nói, chính bởi vì Tề phi mang thai long duệ, trong cung có đại hi, Hoàng thượng mới nghĩ tới việc tấn vị phân cho các người.”

“Cảm ơn Tề tỷ tỷ.” La Xảo Nhi bước tới, híp mắt cười kéo tay Tề Ngọc Yên.

“Đa tạ Tề phi nương nương.” Phan Dữu Quân cũng mang nụ cười trên mặt.

“Tạ ơn Tề phi nương nương.” Mặc dù nét mặt Lương Tử Vân có hơi cứng nhắc, nhưng lúc này đây không thể không cúi đầu nói cảm tạ.

“Không cần cảm ơn ta, đây đều là ân đức của Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên vội vàng nói.

“À phải rồi, bây giờ Tề phi có thai, để tránh hiềm khích, các người không được đưa đồ ăn thức uống linh tinh tới Trọng Hoa cung.” Trịnh Chước tiếp tục nói.

Đám người Lương Tử Vân nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

“Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm.” Tề Ngọc Yên nhanh nhẹn hành lễ nói.

“Tề phi, người mau đứng lên! Bản cung vừa nói rồi, người đừng đa lễ thế.” Trịnh Chước nói mang chút hờn trách.

“Dạ, Hoàng hậu nương nương.” Tề Ngọc Yên đáp.

Việc Trịnh Chước thay đổi thái độ với mình ngày hôm nay, Tề Ngọc Yên luôn cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không nói được không đúng ở đâu. Chỉ dặn trong lòng, kệ đi, mình cứ để phòng là được.

Tối đến, lúc Lý Cảnh tới Trọng Hoa cung, Tề Ngọc Yên liền kể chuyện tất cả tần phi đều được tấn vị phân.

Nghe nàng kể xong, Lý Cảnh liếc sang nàng, nói: “Sao vậy, nàng không vui à?”

Nàng ngồi trong lòng hắn, khoe miệng nhếch lên, làm bộ như chẳng để ý tới, nói: “Thần thiếp mới không thèm quan tâm tại sao Hoàng thượng lại tấn vị phân cho các cô ấy ý.” Nói xong nàng vươn tay quàng cổ Lý Cảnh, bĩu môi làm nũng nói, “Thần thiếp chỉ để ý trong lòng Hoàng thượng có các cô ấy không thôi.”

Hắn cười cười, kéo một bàn tay của nàng từ trên cổ mình xuống, đặt lên ngực mình, nói: “Nàng sờ đi, trong lòng ta chỉ có mình nàng.”

“Thế sao Hoàng thượng còn muốn tấn vị phân cho đám Phan Dữu Quân?” Nàng hỏi.

“Chẳng phải hôm qua nàng nói, mình quá mức nổi bật,

sợ các cô ấy sẽ ghen tị nàng ư?” Hắn nói, “Nên trăm nghìn, tấn vị phân cho các cô ấy, để các cô ấy không sinh lòng bất mãn với nàng.”

“Các cô ấy nhất định là bất mãn với thần thiếp rồi.”

Nàng tựa đầu vào ngực hắn, nói: “Hoàng thượng vốn không bước vào trong cung các cô ấy, cũng không chiêu các cô ấy đến Càn Dương cung, cứ coi như Hoàng thượng phong các cô ấy làm tứ phi thì các cô ấy vẫn bất mãn.”

mãn với thân thiếp thôi.

“Ra thế.” Lý Cảnh tựa như ngẫm nghĩ gì đó gật đầu,
“Vì không để cho các cô ấy ghen ghét nàng, trẫm nên sủng
hạnh từng người một nhỉ, phải không?” Nói xong hấn làm
bộ muốn nhắc nàng ra khỏi lòng mình.

Nàng dùng hai tay ôm chặt lấy cổ hấn, thấp giọng kêu
lên: “Thiếp không cho chàng đi.”

Nhìn bộ dạng của nàng, hấn bật cười khẽ thành tiếng, ôm
chặt eo của nàng, nói: “Nàng có để ta đi, ta cũng sẽ không
đi. Nếu không, ta đã đi từ lâu rồi.”

“Hoàng thượng, hôm qua thần thiếp đã nói, thần thiếp là
đồ phụ.” Nàng làm nũng nói.

“Ta thích nàng ghen.” Hấn cười đáp.

Nàng mỉm cười, tựa đầu vào lòng hấn, không nói gì.

Sau một lúc, nàng lại nói tiếp: “Phải rồi, hôm nay thần
thiếp đi Khôn Dương cung, cảm thấy Hoàng hậu nương
nương đối đãi với thần thiếp có hơi khác biệt.”

“Ồ, khác chỗ nào?” Hấn cảnh giác hỏi.

“Hoàng hậu nương nương đối xử với thần thiếp hòa ái vô
cùng, còn rất quan tâm tới vấn đề ăn uống của thần thiếp,
không cho thần phi khác đưa đồ ăn tới Trùng Hoa cung.”
Nàng kể.

“Ra thế, rất tốt.” Hấn nhẹ nhàng nói: “Cô ta là Hoàng
hậu, mẫu chuyên môn đầu tiên là chuyên của cô ta.”

nàng, nàng chẳng nghĩ đến gì chuyện của cô ta.

“Nhưng thiếp luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Hôm qua tại Nhân thọ cung, Hoàng hậu biết thiếp mang thai, còn muốn đánh chết thiếp...”

Nàng còn chưa nói hết, hắn nhíu mày, một tay bịt miệng nàng, nói: “Không cho phép nói từ chết! Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám động vào nàng.” Không biết xảy ra chuyện gì, nghe nàng nói tới chữ chết, tim hắn tự dưng đập dữ dội.

Nghe vậy, nàng ngây ngốc.

Có chàng ở đây, không ai dám động vào nàng?

Nhưng kiếp trước nàng vẫn bị người hại chết.

Một lúc sau, nàng mới phục hồi lại tinh thần, nói tiếp:

“Hôm qua sau khi Hoàng hậu nương nương nghe tin thiếp mang thai, giống như nổi điên, đánh mất dáng vẻ. Hôm nay lại quan tâm thiếp dui điều, Hoàng thượng không cảm thấy kỳ lạ ư?”

Hắn trầm ngâm rồi nói: “Cho dù cô ta có ý gì, nàng phải cẩn thận là được. Ngày mai nàng vẫn đừng nên tới thỉnh an cô ta.”

Nàng nói: “Thỉnh an cũng không sao, chắc hẳn nàng ấy không có lá gan lớn, dám hạ độc thủ với thiếp ở ngoài sáng đâu đúng không?”

“Dù sao Khôn Dương cung cũng là địa bàn của cô ta, cô

ta muốn đụng tay chân gì cũng rất dễ dàng.” Lý Cảnh nói, “Nếu nàng có lo lắng trong lòng thì đừng đi là tốt hơn.”

“Nhưng thân thiếp sợ người bên ngoài nói thiếp được sủng mà kiêu, vô lễ với Hoàng hậu.” Nàng nói.

“Chuyện này nàng không cần lo, ta sẽ thu xếp.” Hấn an ủi.

“Ừm.” Nàng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn hơi nơm nớp.

Đêm đó, Lý Cảnh bảo Sứ Viện Chính tới khám cho Tề Ngọc Yên, nói rằng những ngày này nàng phải nằm yên chăm thai, không nên đi lại nhiều. Vì vậy, Tề Ngọc Yên lấy cớ dưỡng thai, danh chính ngôn thuận không cần đi thỉnh an Trịnh Chước.

Không ngờ tới, Tề Ngọc Yên không đi, Trịnh Hoàng hậu cứ dăm ba hôm lại tìm tới cửa, ra điều rất quan tâm Tề Ngọc Yên.

Đối với việc này, Tề Ngọc Yên vô cùng bất ngờ.

Nàng nhớ rõ, thời gian này ở kiếp trước, thân thể Trịnh Hoàng hậu không tốt lắm, nằm trên giường nghỉ ngơi dài ngày. Nhưng kiếp này, Tề Ngọc Yên thấy tinh thần nàng ta rất tốt, không có dấu hiệu nào vì ốm ỉc mà sinh bệnh. Chẳng lẽ, kiếp này Trịnh Hoàng hậu sẽ không qua đời sớm?

Cũng may sắp sang năm mới, Trịnh Hoàng hậu phải gấp

rút chuẩn bị công việc đón năm mới, đến Trọng Hoa cung cũng ít hơn, cuối cùng Tề Ngọc Yên cũng cảm thấy thoải mái được chút ít.

Không ngờ, vừa sang năm, Trịnh Hoàng hậu lại thường xuyên đến Trọng Hoa cung, khiến Tề Ngọc Yên âu sầu vô cùng.

Đêm xuống, lúc nằm cùng Lý Cảnh trên giường, Lý Cảnh liền nói cho Tề Ngọc Yên biết mấy ngày nữa hẳn phải rời khỏi kinh thành tới Thái Sơn tế thiên.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên chợt nhớ tới, năm nay là năm Lý Cảnh nhược quán*, theo quy củ thì chàng phải tới Thái Sơn tế thiên. Kiếp trước cũng vì vậy mà chàng rời cung hơn ba tháng.

(Nhược quá: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán.)

Nghĩ tới phải chia cắt với hẳn lâu như vậy, lòng dạ nàng xốn xang, ôm chặt hông hẳn, nói: “Hoàng thượng, lần này chàng đi lâu như vậy, thần thiếp không nỡ rời xa chàng!”

“Ta cũng không muốn cách xa nàng, nhưng ta không thể không đi!” Hẳn nhỏ giọng nói, nhẹ nhàng ôm chặt nàng, rồi nói tiếp, “Ừm, lần này ta đi, tính đưa cả Hoàng hậu và ba người Lương Túc Vân đi cùng.”

Nàng siêng sốt, lưỡng môi, nói: “Hoàng thượng không dẫn thiếp theo, tại sao lại muốn mang các cô ấy?” Trong lòng có chút hờn ghen.

Hẳn cười cười, dùng ngón tay dí trán nàng, nói: “Đương

nhiên ta muốn dẫn theo nàng rồi, nhưng bây giờ nàng đang mang thai, sao chịu được lon ba đường dài? Ta tính mang theo mấy cô ấy, trong cung chỉ có nàng và mẫu hậu, chẳng đường này ta đi cũng yên tâm hơn. Nhờ đâu lúc ta không ở đây, mấy người đó làm ra chuyện gì hại nàng thì sao? Đến khi đó, ta có gấp rút trở về cũng không cứu nàng kịp. Tuy rằng không thể nói rằng Thái hậu thích nàng, nhưng hiện tại nàng đang mang cháu trai của người trong bụng, tự nhiên người sẽ để ý tới nàng.”

Hóa ra chàng sẽ lúc chàng không ở trong cung, có người sẽ hại nàng.

Nhớ tới ở kiếp trước, Phan Diêu Quân thừa lúc chàng không ở trong cung, hãm hại nàng. Khi đó, nếu chàng ở trong cung, liệu chàng có tới cứu mình không? Đột nhiên nàng rất muốn hỏi thì hấn.

Nhưng nàng liếc, hấn kiếp này, đã không còn là hấn của kiếp trước nữa, sẽ không có câu trả lời cho vấn đề này.

Nàng, vĩnh viễn không có cơ hội để hỏi Lý Cảnh của kiếp trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng khổ sở vô cùng.

Thấy trong mắt nàng lấp lóe ánh nước, lòng hấn hốt hoảng, hỏi: “Ngọc Yên, sao vậy hả?” Vội vàng vươn tay ôm nàng, nói, “Nàng đừng thế mà, ta cùng các cô ấy tới Thái Sơn, cũng đâu ở cùng một chỗ với họ.”

Nàng lắc đầu, siết chặt tay hấn, gương cười: “Đương nhiên thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng. Hoàng thượng

suỵ nghĩ cho thân thiệp như vậy, thân thiệp cam aọng
thôi.” Nói xong, nàng dùng tay lau khôe mắt mình.

Hắn nhìn nàng, cười bất đắc dĩ, khẽ giọng nói: “Đồ ngốc
này.” Hôn nhẹ lên trán của nàng.

“Nếu Hoàng thượng mãi mãi đối tốt với thiệp như này,
thiệp nguyện ý ngốc suốt đời.” Nàng tựa đầu vào ngực
hắn.

“Vậy nàng cứ ngốc suốt đời đi!” Hắn ôm chặt lấy nàng,
mãi không muốn buông ra.

Năm ngày sau, Lý Cảnh xuất phát tiến thẳng tới Thái
Sơn.

Đám người Trịnh Chúc vô cùng vui vẻ với việc Lý
Cảnh chủ động muốn Hoàng hậu và nhóm tần phi cùng đi
tê thiên lần này.

Tề Ngọc Yên theo Tiêu thái hậu tiễn đưa nhóm người
Lý Cảnh.

Trong những thị vệ xuất hành theo vua, nàng bất chợt
nhắc thấy một bóng hình quen thuộc, là Chung Đức.

Nhớ lại thì hình như đã lâu rồi nàng chưa gặp y.

Y ngồi trên lưng ngựa, ngắm nhìn nàng từ xa, ánh mắt
như thể chẳng hề chớp lấy một cái.

Nàng tránh né ánh mắt của y, bất trong mắt mình chỉ có
dáng người Lý Cảnh thôi.

Nàng cố gượng cười vẫy tay tạm biệt hẳn, nước mắt lại không kìm được chảy xuống, mãi đến khi hẳn dần xa, biến mất trong đôi mắt nhòe nước.

Cảm giác lòng mình, bỗng chợt trống trải.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3455585#p3455585>

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.